

A close-up photograph of a woman with long, wavy blonde hair, smiling and holding a single stalk of wheat. She is wearing a light blue shirt. The background is a soft-focus field of green wheat under a warm, sunset-colored sky.

Bir
gecelik
günah

MADELINE
HUNTER

©psilon®

*Bir Gecelik
Günah*

BİR GECELİK GÜNAH

Original Adı: Secrets of Surrender
Yazarı: Madeline Hunter
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmən
Çeviri: Tuğba Karakan Köseahmetoğlu
Editör: Eren Abaka
Düzenleme: Gülen Işık
Düzeltili: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Şubat 2011

ISBN: 978 9944 82-378-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2008 Madeline Hunter

Türkçe Yayın Hakkı: Anatoliaİt Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San.Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Onun en gizli sırlarını biliyordu. Bir tanesi hariç.

1. Bölüm

Roselyn Longworth lanetlendiğini düşündü. Cehennem ateş ve kükürtten ibaret olamazdı, bunu artık biliyordu. Bu acımasızca kendini eleştirmeyi içeriyordu. İnsan kendi hakkındaki gerçeği cehennemde öğrenirdi. Yanlışları haklı çıkarmak için söylediği yalanlarla yüzleşirdi.

Cehennem, bu malikâne partisinde yaşadığı gibi aynı zamanda sonsuz bir aşağılama yeri idi.

Çevresinde Lord Norbury'nin akşam yemeği için çağrılmayı bekleyen, gülen ve oynayan misafirleri vardı. Dün Lord Norbury'nin yolladığı araçla geldiğinde, misafir listesinin umduğu gibi olmadığını fark etmişti. Adamlar ki-bar sosyetedendi fakat kadınlar...

Gürültülü bir çılgık düşüncelerini böldü. Aşırı süslü, safir renkli elbise giyen bir kadın, kendisini yakalayan bir adamla şakacıktan kavga ediyordu. Diğer adamlar da arkadaşlarını cesaretlendiriyorlardı. Hatta Norbury bile bunu yapıyordu. Sahte karşı koyuşların ardından, adamın esiri başka kimsenin görmemesi gereken bir sarılma ve öpücüğe teslim oldu.

Roselyn diğer kadınların boyalı yüzlerini ve abartılı kı-

yafetlerini düşündü. Adamlar eşlerini yanlarında getirmemişlerdi. Zarif metreslerini bile getirmemişlerdi. Bu kadınlar Londra'nın genelevlerinden toplanmış fahişelerdi.

Ve işte onların arasındaydı.

Acımasız imalardan sakınamıyordu. Diğer adamlar fahişelerini getirmişlerdi ve Lord Norbury de kendininkini getirmişti.

Nasıl olmuştu da geçen ay olan olayları bu kadar yanlış anlayabilmişti? Lord Norbury'nin ilk zamanlardaki yaltaklanmalarını ve tekliflerini düşünmeye çalıştı fakat hafızası son yirmi dört saattir maruz kaldıkları yüzünden allak bullak olmuştu.

Adam sözde âşık misafirlerin arasında dolaştı ve ona doğru geldi. Her adımda gözlerinin içindeki ışık biraz daha parladı. Kadın bunların aşkın ve tutkunun ateşi olduğunu düşünmüştü. Şimdi onları buzdan yansımalar olarak görüyordu.

Acınacak bir biçimde aptal yerine konmuştu.

"Çok sessizsin Rose. Tüm gün öyleydin." Yanına sokuldu ve sandalyesine doğru eğildi. Bir gün önce olsa bu yakınlığına karşılık verir ve bu ilgiyi romantik bulabilirdi.

Aptal, aptal kadın.

"Gitmeme izin vermen için yalvardım sana. Sırf sen akşam yemeğine gelmemi istedin diye bu odadayım, o yüzden partindeki oyunlara katılmadığım için şikâyet etme. Refakatin ya da ilgisiz olman umrumda değil." Köşede sarmaş dolaş olan çift kendi dünyalarındaydı fakat diğer konuklar onları olduğu gibi görebiliyordu.

"Tanrım, şu gururun. Olman gerekenden çok daha fazla gururlusun." Sözlerinde zalimdi. Kadının sırtından aşağı bir ürperti indi.

Bu sözler kadının partiden hoşnutsuzluğundan çok daha fazlası için söylenmişti. Dün gece adamı geri çevirmişti. Kadın ilk önce adamın ne istediğini bile anlamamıştı ve adam açıkladığında yaşadığı şoku saklayamamıştı.

Sıcakkanlı ve cömert âşık, bir anda kızgın ve reddedilmiş bir patrona dönüşmüştü. Soğuk. Sert. Zalim. Bir şeye sahip olmak için gereğinden fazla ödeyen ve dolandırıldığını düşünen bir adam olmuştu.

Önceki gece yatak odasındaki kirli manzarayı düşünen kadının yüzü kızardı. Adamın sevgilisi, biriciği olduğunu sanıyordu. Adam kendisini bir fahişe olarak gördüğünü açıkça belli etmişti. Adamın yaralayıcı sözleri, onu umutsuzluk ve yalnızlığının oluşturduğu rüyadan uyandıran sert bir tokada dönüşmüştü.

“Fazla gururluysam arabayı çağır ve gitmeme izin ver. Gururumdan geriye kalanları korumam için bana izin verme nezaketini göster.”

“Kadın misafirim olmazsa yalnız kalırım ve kendi evimde bir aptal gibi görünürüm.”

“Hastalandığımı söyleriz. Ya da....”

Elini omzuna koyarak kadını susturdu. Sıkıca ve acıtarak kavramıştı omzunu. Adamın avcunun tenine değmesiyle kadın tiksintiden dolayı titremesini saklamaya çalıştı.

“Bir şey söylemeyeceğiz. Hiçbir yere gitmiyorsun. Cömertliğime karşı minnettarlığını göstermeni sürdürmemi umuyorum. Eğer beni memnun edersen anlaşmamız devam edebilir. Sen elbiseleri ve sosyeteyi seversin Rose. Ailenin gözden düşüşünden ötürü sana vermediği rahatlık ve keyfi istiyorsun.”

Kadının boğazı düğümlendi. Günün ilk gözyaşlarını tutamadı. “Yanlış anlamışsın.”

“Solmakta olan masumiyetini ve şefkatini verdin bana. Benim hediyelerimi aldın. Yanlış anladığımı bir şey yok.”

Adam başını eğdi, kadının yüzüyle arasında birkaç santim vardı. Bir zamanlar saygı duyduğu adama ait olan iğrenç sima, donuk gözler ve koyu kahverengi saçlardan koşarak kaçma içgüdüsüyle savaştı. Bir zamanlar, onun yakışıklı olduğuna nasıl da ikna etmişti kendini.

“En azından artık birbirimizi anlıyoruz, değil mi?” Adam ısrarcıydı. “Bu gece daha fazla çocukça davranış olmayacak.”

Kadının midesi altüst oldu. “Bir sürü yanlış anlaşılma oldu ve korkarım bunlar hâlâ devam ediyor. Bütün gün ayrılmak için izin istedim çünkü bu gece hiçbir şey olmayacak.”

Adamın gözleri bir çizgiye dönüştü, kadın odada başkalarının olmasından dolayı minnet duydu. Adamın eli kadının omzunu sertçe sıktı. “Bu adamın sabrını zorluyorsun, Rose.”

Kadın bir kez daha ürpertinin bedenine yayıldığını hissetti. Adamın yüzünde yakın zamana kadar kendisine âşık olduğunu sandığı neşeli kişiden izler bulmaya çalıştı. Hiçbir şey yoktu o yüzde. Tabii ki olmazdı. Öyle bir adam hiç olmamıştı.

Onların sessiz savaşı en sonunda bölündü. Kâhya konuk odasına girerek onları bu gerilimden kurtardı. Norbury kartı aldı. Okudu ve uzaklaştı. Kütüphaneye giden kapıları açtı. Adam kapıyı kapatmadan önce kadının gözüne, orada bekleyen uzun boylu, koyu renk saçlı beyefendi ilişti.

Hemen bir tedirginlik hissetti. Onu ele geçirmeye çalışan panikle savaştı.

Bir kez daha aptallık etmişti. Bihaber ve kör. Şimdiye kadar katlandığı şey bir hiçti. Bu gece gerçekten cehenne-me düşebilirdi.

Norbury kütüphaneye kızgın bir halde girdi. Kyle kapılar kapanmadan önce içerideki misafirlere şöyle bir bakmayı başardı.

“Bradwell. Seni daha erken bekliyordum.”

“Müfettişlerin işi beklediğimden uzun sürdü.” Kyle odayı işaret etti. “Eğlencedeymişsin. Yarın da gelebilir-dim.”

“Saçma. Şimdi buradasın. Bakalım sende ne varmış.” Norbury’nin yüzünde güven tazelemeye çalışan bir gülücük belirdi.

Kyle sıkıntının nedeninin onun çağırdığı saatle ilgili olmadığını, başka bir şey olduğunu tahmin etti. Aynı mevkideki diğer adamların çoğu gibi Vikont Norbury, Cottington kontunun oğlu ve varisi olarak uyumsuzluğu iyi karşılamazlardı. Her şeyi isterdi, kendi düzeyindeki diğer insanlar gibi o da yaptığı ve söylediği her şeyin en doğru olduğunu varsayardı. Sanki salondaki biri bu kurallara uymamış gibi görünüyordu.

Kyle masaya büyükçe bir kâğıt rulosu açtı. Norbury masaya doğru eğildi. Haritayı yakından gözden geçirdi ve bir ırmağın yanında boş bir kısma işaret etti. “Neden burayı boş bıraktınız? Buraya başka bir ev daha sığdırabiliriz. Hem de güzel bir boyutta.”

“Babanız malikânenin arkasından görünen başka bir ev istemiyor. Irmak orada oldukça, o arsayı yeni evi konumlandırmak—”

“Onun zihni veya durumu bu tür kararlar verecek du-

rumda değil artık. Bunu biliyorsun. Bu yüzden işlerin yönetimini bana devretti.”

“Orası hâlâ onun arsası ve isteklerini doğrudan bana söyledi.”

Norbury’nin sınırı şimdi tamamen Kyle’a yönelmişti. “Onu nasıl da seversin. Sonradan görme arkadaşlarını hoşnut etmek için mülkümüzü parçaladı, küçük gayrimenkuller yaptı ama şimdi eski köşkün manzarası ile ilgili endişeleniyor. Orayı hiç kullanmıyoruz, neden umursuyor bu kadar? Sana buraya bir tane daha yap diyorum. Bu arazi için en iyisi olacak ve en yüksek fiyatı getirecek.”

Kyle tartışmaktan hoşlanmazdı ama şu anda tartışmak zorunda olduğu için kızgındı. Norbury arazi geliştirme hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yükselecek fiyatlar şöyle dursun, arazi için en iyisi olan hakkında hüküm vermeyi bile bilmiyordu. Ailesi sadece araziyi sağlıyor ve bundan dürüstçe kâr elde ediyordu. Asıl risk alan Kyle ile o ev ve yolları yapmak için şirketleşen diğer yatırımcılardı.

“Babanızın istekleri size üzerinde yeterince düşünülmemiş gibi görünebilir ama o isteklere uyararak hiçbir şey kaybetmedik. Ailenizin köşkten aşağı bakıp yeni evdekileri görmek istememesinden çok, alıcılar yukarı bakıp eski köşkü görmek istemeyeceklerdir. Ayrıca, o kısmı geliştirmek için bu yolu buradan devam ettirmek zorunda kalacağız ve bu da orayı biçimsizce iki ayrı parsele bölecek. Bu da değerlerini düşürecek.”

Norbury Kyle’ın haritada gezen parmağını izledi. Yanılmaktan hoşlanmamıştı. Hiçbir erkek hoşlanmazdı.

“Peki Kyle, farz edelim dediğin gibi.” dedi sonunda.

Kulağa bir onay gibi gelmişti fakat Kyle her kelimenin bir sebep için seçilmiş olduğunu biliyordu. ‘Dediğin gibi’

daha iyi olabileceğini ima ediyordu. 'Farz edelim' de isteksizce verilen bir lord onayıydı. Ve ona Kyle diye hitap etmesi de kasıtlı sözlerin en fazla büyüklük taslayanıydı.

Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Çocukluklarından bu yana yıllar boyunca pek çok kez bir araya gelmişlerdi. Fakat birbirlerini sevseler de - ki sevmiyorlardı - tamamen farklı ruhları ve aralarındaki bazı eski düşmanlıklar, asla arkadaş olamayacaklarının birer göstergesiydi. Norbury bu bakımdan küstahlıktan sakınmaya çalıştı. Hitap şekli, Cottington ve Norbury'nin çok aşağısında olan bu küstah zıppıktıyı hak ettiği yere koymaya yönelikti.

"Evlerle ilgili planlara bakalım," dedi Norbury. 'Bakalım'daki *biz* buyurgan bir şekilde ifade edilmişti.

Kyle birkaç mimari çizimini masaya serdi. Norbury'nin ruh haline bakarak, kuşkusunda haklı olduğunu düşündü. Misafirlerden biri ev sahibinin gururunu feci kırmıştı.

Bunu yapması hiç de zor değildi. Norbury çoğu zaman neşeliydi fakat süratle başkalarına öfkelenebilirdi. Zaten pek de akıllı değildi. Bazen bariz bir şeyi başkasının ona göstermesi gerekebilirdi, tıpkı bu arsayı değerlendirmek ve geliştirmek gibi konularda. Maalesef Norbury aptal gibi görüldüğü ortaya çıkınca kötü bir adama dönüşebilirdi.

Odaların yerleri ve kaç hizmetçi odasına ihtiyaç olduğu konularında müzakere ederken daha güler yüzlü bir hal aldı. Kyle, Norbury'nin herkese rahat etmeleri için en azından bir hizmetçi gerektiği konusundaki kararını kabul etmiş gibi yaptı.

"Bu yeteneğine hayranım." Norbury iç çekti ve çizimlerden birine işaret etti. "Ben de böyle şeyler okumuş olmayı tercih ederdim. Kim bilir, bu sayede dünya bir

Christopher Wren'e daha sahip olabilirdi. Neyse, görev bizi çağırıyor, değil mi?"

Kyle çizimleri toplarken kayıtsızca gülümsedi. "Planladığımız gibi Londra'da görüşürüz. Son planları toplantımıza getireceğim."

"Uzun bir güne hazır ol. O zamana kadar Longworth hakkında Fransa'dan söz almamız gerekli ve böylece, toplantımız bizim gidişatımızı belirlemek için bir araya gelecek."

"Umarım o konuyu kısa zamanda halletmiş oluruz. Bizi oyalıyor."

"Korkma, adalet yerini bulacaktır. Hepimiz bunun için yemin ettik." Sanki bir gösteride sahnedeymişçesine gülümseyerek Norbury çizimleri bağlamaya yardım etti.

Kyle gitmeye yeltendiğinde, ev sahibini kendisini eleştirel gözlerle incelerken buldu.

"Bugün tarlalarda bulunduğunu düşünürsek palton hiç de fena görünmüyor."

"Tarlaya ekin ekmedim."

"Oldukça güzel bir palto aslında. Eli yüzü düzgün olmaktan çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirim."

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Yani bizimle akşam yemeğine kalman için yeterince iyi demek istedim." Kafasıyla odayı işaret etti. "Ahh, mutlaka sen de gelmelisin."

Norbury kapıya doğru arkasından gidilmesini beklercesine yöneldi. "Partiyi çok eğlenceli bulacaksın."

Finansal yönetim alanında eğitilmiş bir işadamları olan Kyle, yüksek toplumsal mevkide ve başarılı insanların içine karışma fırsatını geri çeviremezdi. Beyler de onunla tanışmaktan rahatsız olmazdı. Bu işe girdiğinde paranın

soydan daha önemli olduğunu görmüştü ve onun zengin insanları daha zengin yapma gibi bir yeteneği vardı.

Norbury'yi yemek odasına kadar takip etti. Mutlu bir partinin boğuk sesleri kapı açılınca gürlemeye dönüştü.

Kyle içeriye bir baktı ve bu gece hiç iş bağlantısı yapılmayacağını anladı. Adamlar kibar sosyetedен geliyor olabilirlerdi ama kadınlar değildi. Bunlar boyalı ve frapan bayağı fahişelerdi. Nezaketin ve kibarlığın yakınından bile geçmiyorlardı.

Biri hariç.

Parmak ısırtan güzellikte ve zarafette, sarışın bir kadın sessizce masanın en uzak köşesinde oturuyordu. Sanki diğer misafirleri görmüyor gibiydi. Gözleri boşluğa takılı kalmış, hareketsiz bir ifadesi vardı.

Onunla ilgili her şey, sade saç şeklinden pembe elbisesine, ona bir duruş ve itibar veren terbiyesi, onu her türlü ihtiyattan vazgeçmiş bu adam ve kadınlardan ayırıyordu.

Kadını hatırladı. Onu ilk kez iki sene önce bir tiyatrodan görmüştü. Gözü o güzel yüze takıldıktan sonra sahnedeki oyunu zar zor izleyebilmişti.

Norbury'ye göz attı. "Timothy Longworth'ün kız kardeşinin burada ne işi var?"

"Onu ben ayarttım. Aslında mecburen çağırmak zorunda kaldım. O ailede harislikten başka bir şey yok anlaşılan. O alçağın asıldığını görmek için beklerken adaletin biraz keyfini sürdüm."

Roselyn davetsiz misafirin, Lord Norbury'yi birkaç gün uzaklaştıracak felaket haberleri getirmiş olmasını ummuştu.

Norbury'nin tekrar partiye katıldığında başı döner gibi

oldu. Adam masa boyunca yürüyüp yanındaki boş sandalyeyi görmezden gelirken bedenini bir öfke titremesi kapladı.

İki kişinin kendisinin bu tepkisini fark ettiğini gördü. Kütüphanedeki uzun, koyu renk saçlı adam odaya Norbury ile girmişti. Masanın diğer ucunda bir yere oturduktan sonra kadına baktı. İfadesindeki şüpheli değişiklik, kadının ortaya koyduğu hoşnutsuz ifadeyi görmüş olduğunun kanıtıydı.

Masanın karşısında Katy adında bir kadın da bunu fark etmişti. Parıldayan gözleriyle Norbury'nin yaklaşmasını izlemiş ve sonra Rose'un içinde bulunduğu durumu kavramıştı.

Rose kadın tarafından fazla kibirli bulunmaya hazırды. Fakat Katy sempatik bir şekilde gülümsedi. Yan tarafındaki adamlar başka muhabbetlerle meşgullerdi, kendinden emin bir şekilde öne doğru eğildi.

“Pek keyif almıyorsun, öyle değil mi?”

Bu o kadar hafif kalıyordu ki Rose neredeyse kahkaha atacaktı. “Hayır, hem de hiç.”

Katy kızgınlıkla kafasını salladı. “Onun ve tabii senin bunu bilmesi gerekirdi. Şartları belirlememiştin, değil mi? Seni nerede bulmuş olursa olsun, işi en başından doğru biçimde yapmalısın. Yoksa işler kötüye gidebilir.”

“Evet öyle görünüyor.” Norbury arkadaşıyla olan sohbetine ara vermişti, her an onun yanındaki boş sandalyeye kalkıp gelebilirdi.

“Tıpkı küçük çocuk gibiler, görüyor musun? Anne kesinlikle şeker yok derse, bilirler ki şeker yok. Tabii ki bazıları dinlemez. Her zaman annelerini ağlatmayı sevenler de vardır. Fakat çoğu istediklerini başka nereden alacaklarını

bilirler. Eğer aynı paraya, başka bir kız bunu severek yapıyorsa yapmayı incitmeye gerek yok, değil mi?"

Rose Katy'nin bilgeliğine veya mantığına itiraz edemedi. Norbury'nin yaklaştığını hissetti ve kendini hazırladı.

Katy Rose'un elbisesine ve saç şekline şöyle bir baktı. "İstersen eşlerimizi değiştirebiliriz. George burada en kolay tiplerdendir ve eğer ödeme tamamsa senden hoşlanmaları da umurumda değil."

"Teşekkürler ama George'u istemiyorum. Hiç birini istemiyorum. Tek istediğim..."

"Sonunda konuşmaya tenezzül etmişsin bakıyorum," dedi Lord Norbury ve yanına oturdu. "Bunu gördüğüme sevindim. Partiyi kara bir örtü gibi kaplamayı istemem."

Katy'nin gözlerinde hâlâ teklifinin geçerli olduğu okunuyordu. Rose George'a baktı. Baronun şişman kardeşi bunu fark etti ve zevkle gülümsedi.

Katy anlaştıklarını düşündü ve Lord Norbury ile arsızca flört etmeye başladı. Rose bir değiş tokuş şansı varsa strateji belirlemeliydi. Norbury ile odaya giren yeni adam ile gözleri birleşti. İçkinin etkisiyle sersemlemiş beylerden daha iri ve güçlü görünüyordu fakat büyük ihtimalle, akli başında görünüşü bir yanılsama yaratmıştı. Orada o kadınlardan birinin yanında oturuyor, arada onunla veya karşısındaki adamla konuşuyordu. Ancak çoğunlukla yemeğini yerken diğerlerini gözlemliyordu.

Adamın yüzünde saf ya da yumuşak bir hal yoktu hatta oldukça yakışıklıydı. Akşam yemeği için giyinmemişti fakat bu, odadaki kuralsızlık içinde pek de fark edilmezdi. Giydiği kıyafetler sıra dışı olmaktan uzak, standart parçalardan oluşuyordu. Büyük ihtimalle terzisine gitmiş, pa-

halı ve kesimi, kumaşıyla kimseye karşı kusurlu görünmeyecek şekilde giydirilmek istemişti.

Katy, Lord Norbury'yi ayartma işinde ilerleme kaydediyor gibi görünüyordu. Katy'ye şaşırtıcı imalarda bulunurken bile, Lord Norbury'nin ilgisi Rose'un üzerindeydi. Kadın beyhude bir çabayla adamın düşüncelerini okumaya çalıştı. Kesin olan tek bir şey vardı; adam bir şeylerin peşindeydi.

Misafirlerine konuşma yapmak üzere ayağa kalktı. Odaya yavaşça sessizlik hâkim oldu.

“Bana öyle geliyor ki bazılarınız buradaki bir misafiri pek de iyi tanımıyor,” dedi. “Size kendisini daha iyi tanıtmak isterim.”

Rose masanın sonunda oturan yeni adamı tanıştıracaklarını düşündü. Fakat bunun yerine kendisinin elini tutmuştu.

“Ayağa kalk canım.”

Kalkmaktan başka çaresi yoktu. Tüm gözler kadının üzerinde toplandı. Ciddi olan tek bakış yeni misafire aitti.

“Siz sevgili kadınlar, bu gururlu kadının neden aranızda olduğunu merak ediyorsunuzdur,” dedi Norbury. “Miss Longworth şüpheli olup kaçan bir adamın kız kardeşidir. Aslında bu şüphelerin gerçek payı yüksek. Bu bayan şanslı bir başlangıç yaptı ama yeterince iyi değil, serveti ve aile bağlantıları çoktan yok olup gitti. Son düşüşü ise benim yatağıma oldu ve oldukça dik bir düşüştü. Hediyeleri paraya tercih etti, böylece sanki aramızdaki şey başka bir şeymiş gibi yaptı. Ben sadece iyi bir ticaret alışverişi beklerken o romantik sonuçlar çıkardı.”

Rose ağlamamak ve çılgılık atmamak için dişlerini sıktı. Herkes izliyor ve gülüyordu. Katy bile. Tüm fahişeler ka-

falarını evet anlamında salladılar. Evet, Bayan Longworth diğer kadınlardan biriydi ama değilmiş gibi davranmaktan hoşlanıyordu. Kendilerini kabul eden diğer kadınlar ise en azından sempatikti.

Hayır, herkes izlemiyordu. Yeni misafir duymamış gibi görünüyordu. Şarabını bu gösteriden habersizmişçesine içiyordu.

“Şimdi olay şu,” dedi Norbury, “buraya bu kadını getirdim ama ondan sıkıldım. Ona gösterdiğim müsamaha ve hediyelerden dolayı, aranızda çok güzel ve farklı görünmesinden pişmanım. Aslında, başkasında gözüm var.” Çekingen ve şaşkın görünmeye çalışan Katy’ye yan yan baktı. “Bu arada George da basit bir alışverişin peşindeymiş gibi görünüyor. İtiraz etme George, flört ettiğinizi gördüm. Düşünüyorum da zararımı bu elbise ya da her neyse, onunla telafi edebilirim. Ee, ne diyorsunuz beyler? Bayan Longworth’ü açık artırmayla elden çıkarayım mı?”

Partidekiler bir açık artırmanın harika bir eğlence olabileceğini düşündüler. Kahkaha ve haykırımlar odada yankılanıyordu. Herkes büyük bir eğlenceye hazırlanıyordu.

Rose dehşete düşmüştü, şaşkınlığını gizleyemedi. Norbury’ye döndü ve bunu görmesine izin verdi. Ama bu sadece onun tatmin derecesini artırdı.

“Bu rezalete katlanamayacağım.” Sandalyesini geri çekti ve gitmek üzere döndü. Koluna yapışan bir el onu durdurdu.

“O iyi bir ruha sahip ve hâlâ terbiyeye ihtiyacı var beyler. Sadece bu bile, birinizin birkaç şilinine değmeli.” Kolunu sıkıca tuttu. Kahkahalarla gülmesine rağmen düşmanca bakışlarında tehdit vardı.

Bazı adamlar yerlerinde doğruldu ve ona dikkatle baktı-

lar. Rose onlara karşı bir parça olsun ilgi duymayan bir kadına bile aç hayvanlar gibi bakan bu adamlardan iğrendi.

"Belki de onun için satıcılar gibi bağırımalıyım, değil mi?" Norbury abartılı bir şekilde dediğini yaptı.

Kadın adama vurmak istedi. Hayır, onu öldürmek istedi. Kolunu çekmeye çalıştı fakat adam parmaklarını daha da derine bastırıyordu. "Bunu yapmayacağım!"

Adam duymazdan geldi. "Pekâlâ, herkesin gördüğü gibi çok güzel bir kadın. Her zaman Londra'daki en güzel kadınlardan biri olduğunu düşündüm."

"O güzellik fazla uzun sürmez," diye laf attı bir kadın. "Birkaç yıl sonra benden daha yaşlı görünecek derim."

"Doğru, kendisini yıllar olgunlaştırdı ama onu kazananak olan erkek, onun güzelliği geçene kadar ondan yeterince uzun süre istifade edecek." Adam kafasını kaşıdı. "Ama dürüstlük adına kusurlarını da söylemeliyim, değil mi? Kibarca nasıl söylesem? Lanet olsun, bunun bir yolu yok sanırım. Gururuna düşkün biri olarak sıcak bir kadın değildir, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur umarım."

Rose bayılmamak için öfkesine dört elle sarılmıştı. Etrafındaki yüzler çoğalıyor ve hareket ediyordu, nihayet kendisine yiyecekmiş gibi bakan yüzlerin önünde bir kürsüye çıkarıldı.

"Şunu da söylemem gerekir ki soğuk biri olmasına rağmen, yine de onunla olmak iyi bir antrenman ister."

Tanrım.

Bir fahişe kendinden emin bir şekilde atıldı; "Ona birkaç ders verebilirim."

Norbury kadını başıyla selamladı. "Canım, cinsel bilgiler kitabında sen yirminci kısmı yazıyorsan Bayan Longworth daha ikinci kısma bile gelmemiştir. Öğretmen rolü-

nü oynamayı seven erkekler vardır ve onlar para keselerinin ağzını açacak olanlar.”

Rose tepki göstermeyi bıraktı. Adamlardan birkaçının daha ilgisi birden azalmıştı. Norbury'nin tutuşu daha da sertleşti, artık kolunu hissetmiyordu.

“Yine de birçok noktada önerebilirim,” dedi adam vahşice. “Açgözlü değildir. Benim gibi, kardeşinin iflasından dolayı paralarını alamayanlar onunla vakit geçirmeyi bir geri ödeme olarak kabul edebilirler...”

Tekrar şoke olmuştu ve kayıtsız halini sürdüremedi. Döndü ve adama baktı. Bu konuda bu kadar rahatsız olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu Rose'un. Hem de hiç.

Onun için sanki taşlar yeni yerine oturuyordu. Adam kasten peşine düşmüş ve intikam için onu baştan çıkarmıştı.

Alçak herif.

“... ve bu kadar sarışın biri için gördüğüm en koyu meme uçlarına sahip!”

Zıvanadan çıktılar. Bağırımların ortasında, birkaç Norbury'nin söylediklerini bizzat görmek için talepte bulundu.

Bunun üzerine, sadece adamın duyacağı kadar sessizce konuştu kadın. “Bu önerileri kabul ederek beni daha fazla aşağılayabileceğini düşünme. Bunu yapmaya cesaret edersen seni gebertirim ve seve seve darağacına giderim.”

Lord Norbury'nin sırtışı soldu. Açık arttırmayı açtı.

“Yirmi beş pound!” George ilk teklifi verdi.

“Otuz!”

“Otuz beş!” diye karşılık verdi George kısa bir sessizlikten sonra.

“Elli!”

"Altmış!" Kurnaz bakışlı bir adam da katıldı bahse. Rose onun Sör Maurice Fenwick olduğunu hatırladı. İlgisi onu korkutmuştu. Gerçi böyle bir rezillikte, hoşlandığı biri tarafından 'satın alınmasının' hiçbir önemi yoktu.

"Altmış beş!" George bunu son teklifmiş gibi söyledi.

"Yetmiş!"

"Yetmiş beş!" dedi Sör Maurice hemen.

"Dokuz yüz elli pound." Usulca söylenmiş bu teklifin nereden geldiği anlaşılmadı.

Şaşkın sessizlik bir süre öylece kaldı, sonra bir uğultu odaya hâkim oldu. Herkes hangi sersemin aklını yitirdiğini görmek için etrafına baktı.

Roselyn de en az diğerleri kadar şaşkıındı. Ve elbette çok endişeliydi. Dokuz yüz elli pound verecek olan bir adam, büyük ihtimalle onu korkunç şeylere zorlayacaktı.

Partidekilerin ilgisi masanın sonundaki şarap içen yeni misafire doğru yöneldi.

Lord Norbury hiddetli bir bakış attı. "Dokuz yüz elli pound mu Bradwell? Yanlış söylediğine eminim."

Misafir bir uşak çağırdı ve kulağına bir şey söyledi, sonra da gayet ciddi bir şekilde baktı. "Hiç de değil. Lütfen teklif vermeye devam edin."

Norbury masaya bir bakış attı fakat yüksek teklif açık arttırmanın gidişatını değiştirmişti. Bay Bradwell hiç acelesi yokmuş gibi bekledi. Sanki bahsin arttırılmasından ziyade masadaki şamdana hayran hayran bakmakla daha ilgilymiş gibi görünüyordu.

Adam sessizlik uzayınca ayağa kalktı ve odanın ucuna doğru yürüdü.

Rose adamın durumuna ve tavrına baktı. İçgüdüleri, onu şişman ve neşeli George veya tehlikeli Sör Maurice ile

gitmenin daha iyi olacağı konusunda uyardı. Hatta Lord Norbury ile bile daha iyi olabilirdi...

Bay Bradwell ile ilgili görünürde bir terslik yoktu. Derli toplu giysileri ve mükemmelce şekil verilmiş dalgalı koyu renk saçları, onu verdiği teklifin gösterdiğinden daha zengin bir adam yapıyordu. Yüzü mum ışığında pürüzlü görünüyordu. Ona yakışıklı denirse ki öyleydi, bir de yanına 'kendine özgü' tanımı eklenmeliydi.

Teni buradaki diğer adamlardan daha renkliydi, sanki dışarıda zaman geçiriyordu. Ve paltosunun modeli onun sporla alakalı olduğunu ele veriyordu. Uzun bedeninden ve kendinden emin akıcı hareketlerinden güçlü olduğu belli oluyordu.

Onunla ilgili gözle görülür tedirgin edici bir şey yoktu ama yine de kadını tedirgin etmişti. Sanki bir anda odadaki hava adama yer açmak için çekildi. Kadın adamın girdabının etrafında dönmeye başladı ve orada yüzmek istedi. İçindeki bu his, yolda köpekle karşılaşan insanların deneyimlediği ile aynıydı. İçgüdülerini ona, bu canavarın etrafından dolaşması gerektiğini söylüyordu.

Norbury'nin yanına geldi ve mum ışığı yüzünü aydınlattı. Kadın şimdiye kadar gördüğü en mavi gözleri gördü. O derin gözler kadına hiç bakmıyordu. Bunun yerine, gözleri kadının kolunu hâlâ tutan adama sabitlenmişti.

"Tamam mıyız?" diye sessizce sordu Bay Bradwell. "Yoksa fiyat kırdığını mı düşünüyorsun?"

'Fiyat kırmak' bir açık arttırma deyimiydi ama Lord Norbury bu sözle başka bir şeyin kastedildiğini düşündü. Yüzü kızardı. "Böyle bir meblağ harcamakla delilik ediyorsun."

“Tabii ki fakat bir adam, güzel bir kadın için deli olmuyorsa o zaman para neye yarar?”

“Bunu sadece beni- ” Norbury alınganlık yapıp suçlamada bulunmadan önce durdu. Buz gibi bir şimşek gözlerinde çaktı. “Bak, onurun seni nerelere getirdi Rosie. Vikonteslikten Durham çukurlarında doğmuş bir adama. Düşüşün belki de fahişelik tarihinde en hızlı olanıdır.”

Bay Bradwell hakarete cevap vermedi. “Kadını rahat bırakabilirsin artık. Benimle geliyor. Para iki gün içinde Londra’daki evine ulaştırılacak.”

Lord Norbury en sonunda onu bıraktı. Rose kolunda parmakların izlerini gördü. Bay Bradwell de gördü. Sessiz bir sinir sakin duruşuna çöktü. Adamdan hayvani bir enerji sızmaya başladı. O malına zarar verecek insanları hoş görecekti türden biri değildi.

“Sabırsızlandın mı?” Norbury diğerleri de duysun ve eğlensin diye yüksek sesle söylemişti.

“Kesinlikle,” dedi Bay Bradwell. “Benimle gelin Bayan Longworth.”

Onunla gitmek istemedi. Yalnız kaldıklarında bir beyefendi gibi davranmaya devam etmeyeceğini düşünüyordu. Olacakları düşününce içi burkuldu.

Adam ansızın kadına doğru yöneldi. Aman Tanrım, onu öpecekti! Tam burada, herkesin önünde.

Öpücük sıcak bir nefesten öte değildi fakat salon alkış ve bağırışlarla çınladı. Adam kadının kulağına doğru eğildi. “Direnme. Açık arttırmayla yeterince oyalandılar. Onlara daha fazlasını vermek istemediğinden eminim.”

Ona eşlik etmekten başka bir seçeneği yoktu, aksi takdirde, adam onlara daha fazla eğlenmeleri için malzeme vermekten çekinmeyecekti. İtibarının kırık dökük parça-

2. Bölüm

Bayan Longworth onun yanında bir kraliçe gibi yürüyordu. Kyle onun bu utançla baş etmesine hayran olmuştu. Kadının gözlerinin yaşarmasını ondan başka kimse görmemişti.

Kapılar kapandığında neredeyse gözyaşları sel olup akacaktı. Neredeyse. Adımlarına uzun bir ara verdi, derin bir iç çekti ve yürümeye devam etti.

Adama bu durumu belli etmeyi reddetti. Elbette. Şu anda savunmasız bir pozisyondaydı. İkisi de biliyordu ki kadın adamın merhametine kalmıştı. Adamın kadın adına ödediği para endişelenmesi için iyi bir sebepti.

Dokuz yüz elli pound. Adam budala olmalıydı. Öyle olmasaydı da bu iğrenç açık arttırma sonuçlanacaktı bir şekilde. Şişko ve uysal George bile kazanamayabilirdi.

Sör Maurice Fenwick ona sahip olmaya azmetmişti, kadını dikkatle gözden geçirme şekli maksadının pek de iyi olmadığını gösteriyordu. Sör Maurice'in bu iğrenç aşırılığı çok rezildi.

“Arabayı çağırdım,” dedi adam. “Uşakla yukarı git ve toparlan. Bavulunu aşağıya taşıyacak. Acele et.”

Kadın biraz daha öfkelen-di. “Toparlanmama gerek yok. Yukarıdaki her şey haksızca kazanılmış şeyler ve ben onları bana veren adamı hatırlatacak hiçbir şey istemiyorum.”

“O giysi ve mücevherler için sen çok fazla bedel ödedin. Onları bırakmakla aptallık edersin.”

Kadının harikulade yüzü sakinliğini ve kusursuzluğunu korudu fakat gözlerindeki parıltılar, bu gecenin daha da korkunçlaşacağı yönünde adama gözdağı verdi.

“Nasıl istersen.” Adam paltosunu çıkardı ve kadının omuzlarına yerleştirdi. Kendisini takip etmesi için kadına işaret etti.

“Seninle gelmiyorum.”

“Güven bana, geliyorsun. Derhal, Norbury buna izin vermek için tekrar düşünmeden önce.”

Rose’un bakışları adama yöneldi.

Adam kadının gururlu tavrına hayran kalmıştı. Ama şu anda bunun zamanı değildi, başına dert açabilirdi. Kadının ne kadar tehlikeli bir pozisyonda bulunduğunun farkında olup olmadığını merak etti adam.

“Eminim o gösteriyi ciddiye almadığının farkındasınızdır Bay Bradwell.”

“Gerçekten mi? Hay aksi. Ne umut kırıcı.”

“Eğlenmiş gibi görünüyorsunuz. Tuhaf bir espri anlayışınız var.”

“Ve siz de bu konuşma için kötü bir zaman ve yer seçtiniz.”

Kıpırdamayı reddetti. “Sizinle gelirim beni nereye götüreceksiniz?”

“Belki bir geneleve, böylece Lord Norbury’ye verece-

ğim parayı bana geri ödeyebilirsiniz. Hem paradan hem de ödülünden olmak pek de adil değil, ne dersiniz?”

Kadının dikkati aniden adamın yüzüne çevrildi. Küçümser bir bakış takınmaya çalıştı. Fakat tek bakışı adamın verdiği bu kaba cevaptan ötürü pişman olmasına yetti.

“Bayan Longworth, artık gitmeliyiz. Güvende olacaksınız, söz veriyorum.” Koluyla kadının omuzlarının arkasından iterek onu evden dışarıya çıkarmaya zorladı.

Kadını direnmesine fırsat kalmadan arabanın kapısına kadar götürdü. Kadın adeta taş kesildi ve karanlığa gözlerini dikti. Adam sabırlı olmaya çalışıyordu.

Birden paltosu yüzüne vurdu adamın. Adam paltoyu aldı ve kadının dar sokakta, gecenin karanlığına doğru uzun adımlarla yürüdüğünü gördü. Açık renk saçları ve elbisesiyle gözden kaybolan bir hayal gibiydi.

Onun gitmesine izin vermesi gerekirdi. Ama kadının gidebileceği bir yer yoktu, özellikle de kadınların o şık yemeklerde giydiği narin pabuçlar ayağındayken. En yakın kasaba ya da konut birkaç mil ötedeydi. Eğer ona bir şey olursa...

Paltoyu arabanın içine attı sürücüye takip etmesini söyledi ve kadının peşinden gitti.

“Bayan Longworth, kendi başınıza gitmenize izin veremem. Karanlık ve yol tehlikelerle dolu. Ayrıca soğuk.” Sesini az da olsa yükseltmişti ancak kadın onu gayet iyi duymuştu. Başını adamın ne kadar yakında olduğunu görmek için çevirdi.

“Benimle güvendesiniz, söz veriyorum.” Adam daha hızlı yürümeye başladı, bunu gören kadın da adımlarını hızlandırdı. Kadın, dar sokağın yan tarafındaki ormana

doğru saptı. “Kaba şakam için beni affedin. Geri dönün ve arabaya binin.”

Ormanın içine koşmakta tereddüt etti. Eğer ormana ulaşırsa adam onu saatlerce arardı. Ağaçların sıklığı ay ışığının içeri süzülmesine zorlukla izin veriyordu.

Adam kadının peşinden koştu ve mesafeyi hızla kapadı. Adamın ayakkabı seslerini duyan kadın adımlarını hızlandırdı. Kadının korkusunun kokusu soğuk esintide adama ulaştı.

Nihayet kadını yakaladığında kadın çığlık attı. Vahşileşti, savaşıyor ve tırmalıyordu. Tırnakları adamın yüzünü buldu.

Adam kadının ellerini yakalayıp kadının arkasına götürdü ve onları sol eliyle sabitledi. Kadının bedenini de sağ koluyla hapsetti ve kendine doğru çekti.

Kadın öfkeyle ve kızgınlıkla haykırdı. Gece sesleri yuttu. Kadın kıvranmaya başladı fakat adam onu daha sıkı tuttu.

“Kes şunu,” diye emretti adam. “Sana zarar vermeyeceğim. Benimle güvende olacağını söyledim.”

“Yalan söylüyorsun! Sen de onlar gibi serserinin teki-sin!”

Kadın birden sakinleşti. Adama baktı. Ay ışığı öfkelerini ve ıstırabını ortaya seriyordu fakat gözlerinde kararlılık vardı.

Adama doğru yaklaştı. Kadının göğüslerini adam göğsünde hissetti. Bu istekli temas adamı ürküttü ve her erkek gibi tepki verdi. Sertleşmiş organı kadının karnına değdi.

“Gördün mü, tıpkı onlar gibisin,” dedi kadın. “Sana güvenmekle aptallık etmiş olurum.”

Kadını zar zor duydu. Kadının yüzü ay ışığında güzel

görünüyordu. Büyüleyiciydi. Bir an için bu yapmacık kucaklaşmaya neyin sebep olduğunu unuttu. Adamın tek anımsadığı kadınla teması ve teninin ne kadar yumuşak olduğuydu. Beyninde şimşekler çaktı.

Kadının yüz ifadesi yumuşadı. Tatlı bir şaşkınlık gözlerine yayıldı. Dudakları hafifçe aralandı. İçindeki kavga isteği bitti ve adamın kollarında esnek bir kadına dönüşüverdi.

Adamın ona vermek istediği öpücükten kaçındı. Ay ışığı kadının güzelliğini daha da artırmıştı.

Aniden dişlerinin adamın yüzüne doğru yöneldiği görüldü.

Adam kafasını tam zamanında arkaya çekti. Kadın yeniden kurtulma fırsatını denedi.

Bu tuzağa nasıl kandığını düşünerek sinirlendi adam, eğildi ve kadını omzuna alarak doğruldu. Kadın adamın sırtını yumrukladı ve arabaya kadar adama küfretti.

Kadını arabaya bindirdi ve sonra o da yerleşti.

“Bana tekrar saldırırsan seni dizime yatırırım. Senin için bir tehdit değilim ve seni kurtarmak için bir daha servet ödersem, ne olayım.”

Belki adamın tehdidinden belki de pes ettiğinden kadın karşı koymayı bıraktı. Araç hareket etti. Paltosunu çizim rulolarının ortasında buldu ve kadına verdi. “Bunu giyin, üşümezsiniz.”

Kadın onu dinledi. Korkusu ve ihtiyatı yüzünden yol boyunca sessiz kaldı.

En sonunda konuşmaya karar veren kadın, “Dokuz yüz elli, bir hiç için ödenecek çok yüksek bir meblağ,” dedi.

“Diğer seçenek, oradaki adamların *bir şey* için daha azını vermesine müsaade etmektir, değil mi?”

Kadın paltonun içinde titredi. “Teşekkürler.” Minnettarlığını alçak, titreyen bir sesle belirtmişti.

Yapmak için sebebi olsa da kadın sızlanmıyordu. Otuz dakika öncesine kadar hayran olunası gurur şimdi adamı sadece kızdırıyordu. Muhtemelen bunun sebebi yüzündeki alev alev yanan tırnak izleriydi.

Adam merak ediyordu, acaba kadın bu gecenin sonuçlarını anlayabilmiş miydi? Bir adamın suiistimalinden kurtulmayı başarmıştı fakat kasaba bu parti ve açık arttırmayı öğrendiğinde olacak felaketten kaçamayacaktı. Ve er ya da geç herkes öğrenecekti, bundan hiç şüphesi yoktu.

Belki şu anda, olan biten tüm bu tantananın ardından tıpkı adamın yaptığı gibi olacakları hesap ediyordu. Norbury bu işe karışmasına sinirlenmişti. Eğlencesinin bitirilmesi hoşuna gitmemişti ve intikamını istediğince alamamıştı. Cottington Kontu yardımsever biri olabilirdi fakat paranın kontrolü ve karar verme yetkisi artık varisindeydi.

“Aklımı kaybettiğim için özür dilerim.”

“Yaşadıklarından sonra bunu anlayışla karşılıyorum.” Her şeye rağmen böylesine kibar olabilmeyi başarması kendini bile şaşırtmıştı. Bu kibar yanı içinde ikinci bir kişilik gibiydi adamın, ancak zaman zaman kafasının içinde diğer yanı da konuşuyordu. *Kahretsin evet özür dilemelisin.*

“Çok şanslıyım ki siz geldiniz. Orada Norbury’nin yaptığı şeyden dehşete düşen ve onun şeytanlıklarından etkilenmeyecek, ciddi bir adam olduğu için mutluyum.”

Ahh, evet dehşete düşmüştü fakat onun şeytanlıklarından etkilenmemesi mümkün değildi. Üstüne üstlük bir de servet ödemişti.

Eğer bu kadar terbiyeli bir adam olmasaydı, zihninde ne satın aldığıyla ilgili sakıncalı fikirler belirebilirdi. O dar sokağın kenarındaki kucaklaşma, kayıp giden anı aklında daha da canlı hale getirdi.

İçerisinin karanlık olmasından dolayı memnun oldu adam, böylece kadın onun düşündüklerini yüzünden okuyamıyordu. Ayrıca kadının da yüzünü göremiyordu adam ki bu koşullar altında en doğru olandı. Kadının sahip olduğu güzellik, bir adamın ruhunda sonsuz bir hayranlığa sebep olabilirdi. Adam böyle zayıf karakterli insanlardan hiç hoşlanmazdı.

“Size birkaç soru sorabilir miyim?” Kadının sesi oldukça sakindi. Adam onu bir leydinin tam da beklediği biçimde kurtarmıştı. Artık mutlu bir şekilde tüm gece uyuyabilirdi.

“İstediğinizi sorabilirsiniz.”

“Verdiğin teklifin miktarı çok fazlaydı. Yüz yeterli olabilirdi bence.”

“Eğer yüz deseydim Sör Maurice iki yüz verirdi ve şimdiye kadar benim ödediğimden çok daha fazlasına mal olurdunuz. Birkaç bin belki de. Çok yüksek teklif verdim ki diğerleri şaşırıp sussunlar.”

“Birkaç bin verecek olsaydı, neden senden sonra bin demedi?”

“Yüzden iki yüze atlamak, sonra dört yüz ve üstüne çıkmak başka, yetmişten bine çıkmak ise bambaşkadır. Belki de daha fazlasına. Dokuz yüz yetmiş kulağa küçük ve kötü gelse de işe yarar bir rakamdı.”

“Evet, ne demek istediğini anladım. Bu gerçekten yadsınamaz şekilde saçma bir rakam.”

Dokuz yüz elli de öyle, hele de zar zor kazanıyorsan o

parayı. Bir sene önce, bu parayı rahat bir şekilde ödeyebilirdi. Fakat şu anda bu parayı Norbury'ye ödemek onu maddi yönden sarsacaktı.

Bayan Longworth kurtarılmak için çok kötü bir zaman seçmişti. Yine de yapacak tek şey buydu. Bunu hangi kadın olsa yapacağına kendini ikna etmeye çalıştı.

Tabii ki o herhangi bir kadın değildi. O Roselyn Longworth'tü. Norbury'nin baştan çıkarmalarına karşı savunmasız kalmıştı, çünkü kardeşinin suç işlemesinden dolayı yoksullaşmıştı. Norbury, bunu bir fırsat olarak görmüş ve elinden geleni ardına koymamıştı.

"Farkındasın sanırım, sana dokuz yüz elli poundu asla geri ödeyemem. Başka yollarla ödememi mi bekliyorsun? Belki bir zorunluluk hissetmemi ve böylece sana sırnaşmamı umuyorsundur."

Yoksa kadın az önce dar sokağın kenarında olanları mı düşünüyordu? Adam kadının geri ödemesini ya da başka bir şey beklemiyordu. Veya kadının kendisini zorunlu hissedip böyle bir geri ödeme yapmasını beklemiyordu. Zaten kadın gereken cevabı onu ısırmaya çalışarak vermişti.

"Ne senden bir beklentim var ne de bana sırnaşmanız için hilelerim Bayan Longworth." *Tanrım, ne kadar da asil-sin Kyle. Asil, zarif bir ahmak.*

Tüm o ihtimaller gene de aklının bir yerinde canlı kalmayı başardı. Az önceki sarılmanın canlı hatıraları tazeliğini koruyordu. Bunun hakkında birkaç hayal daha kura-bilirdi. Onlar için hatırı sayılır bir meblağ ödediği hesaba katılırsa suçlu da sayılmazdı.

"Beni bir geneleve götürmek yerine başka bir yere götüreceksiniz. Elbette bunun farkındayım. Biliyorum, tüm bu açık arttırma işi size pahalıya mal oldu."

Evet, muhtemelen öyle olmalıydı. Yine de kadının bu soğukkanlı hali adamın merakını cezp etmeyi başardı. Durham County'nin kömür madeni işçisinin oğlu olarak, kadının sükûnetini tekrar kazanmış olmasına hayran olsa da kızmıştı. Onuru geri dönüşü olmaz şekilde yaralanmış bir kadın bu kadar sakin kalamazdı. Madenci kasabasındaki kadınların kayıplarına ağladıkları gibi o da ağlamalıydı.

"Bayan Longworth, sizinle aramızda maddi bir hesaplaşma olmayacak. Size düşüncesizce sataştıysam affedin. Ödeyeceğim bedelleri düşünmekteyim."

Kadın sanki adamın samimi olup olmadığına bakmak için öne doğru eğildi. At arabasının içine sızan ay ışığı kadının hatlarını belirginleştirdi - geniş gözleri, ağzının tamamı ve mükemmel yüzü ortaya çıktı. Bu loş ışıktaki güzelliği bile adamın nefesini kesti.

"Kibar ve cesurdunuz Bay Bradwell. Bana tüm bu olanlar karşısında boyun eğmemi hatırlatacak ve beni azarlayacaksanız, sanırım sizi dinleme nezaketini göstermem gerekir."

Onu azarlamadı. Aslında pek de konuşmadı. Kadın onun konuşmasını isterdi. Tüm o kısacık diyaloglarının ardından geriye kalan tek şey suçluluktı. Bu sessiz geçen zaman boyunca, kadın orada adamın varlığıyla bunaldı ve endişeyle oturdu.

Kadın pek hareket edemiyordu. Arabanın neredeyse yarısını büyük rulo kâğıtlar kaplamıştı. Kadın onların ne olduklarını merak etti.

İçinden bir ses adamdan gelecek bir harekete karşı tetikte kalmasını söyledi. Bu adamın merhametine bağlı olduğunun farkındaydı. Bunu adam da biliyordu ve o soka-

ğın kenarındaki yakınlaşma bazı şeyleri daha da karmaşık hale getirmişti. Bu, sadece bir ya da iki saniye sürmüştü ancak kesinlikle iyi bir anlam çıkarılabilecek bir sonucu olmamıştı.

Kadın o anı aklından silmeye çalıştı. Bir erkeği bir kez daha yanlış anlayarak aptal gibi görünmek istemiyordu. Terbiyeli bir kadın gibi davranmayıp nasıl bir anda öyle davrandığını hatırlamak istemiyordu.

Adam ödeyeceği bedellerden bahsetmişti. Kadın bunların ne olduğunu merak etti. Adamın adı bu partiyle ilgili 'satın alma' dedikodusuna karışabilirdi fakat erkek olduğu için bu onun itibarına zarar vermezdi. Hatta, bazı insanlar arasında onu daha ilginç bile kılabilirdi bu durum.

Belki de ödediği miktarı kastetmişti. Bu birçok kişi için yüksek bir miktardı. Belki de bu gereksiz borcu telafi edecek kadar parası bile yoktu.

Eğer bu parayı ödemezse o çevre tarafından yok edilirdi. Bizzat o çevre tarafından, diye şüphelendi kadın. Öyle ki adam Durham'daki bir çukurda bile bulunabilirdi.

Durham çukurlarında... Norbury'nin bu sözle ne demek istediğini merak etti. Bay Bradwell'in konuşması ve davranışları onunla hiçbir ortak yanının olmadığını göstermişti zaten.

"Beni Londra'da bir geneleve götürmüyorsan o zaman, peki ama nereye gidiyoruz?"

"Seni kuzenine götürüyorum. Yerel gazete burada Kent'te eşinin mülkünde oturduğunu yazıyordu."

Bu adam kadını şaşırtmaya devam ediyordu. Sadece kuzenini değil, kuzeni Alexia'nın nerede oturduğunu da biliyordu.

“Şehirden geldiğini bilmiyordum. Keşke bunu bilseydim. Bu sabah kaçıp oraya yürüyebilirdim.”

“Orası arabayla en az bir saat. Yürüyemezdin. Hatta kaçabileceğini de sanmıyorum.”

“Yalnız mıymış, biliyor musunuz?”

“Gazetede ailece geldikleri yazıyordu.”

Bu da muhtemelen Irene’nin de onunla olduğu anlamına geliyordu. En azından kız kardeşini de görebilecekti... Gözleri yandı ve dudağını o kadar sert ısırdı ki ağzına kan tadı geldi. Alexia ve Irene’i görme düşüncesi onu her şeyden çok mahvetmişti.

“Sanırım Lord Hayden da onunladır.” Kadın sesinin çatladığını hissetti. Bay Bradwell’in görüntüsü bulanıklaştı. “Yalvarırım, davetsiz misafir gibi oraya gitmeyelim.”

“Sizi bir otelde yanımda tutmam zor.”

“Neden yapamıyorsunuz anlamadım. Benim şerefim zaten yerle bir oldu.”

“Ama benimki olmadı.”

“Tabii ki. Evet, anlıyorum. Üzgünüm. Sizi daha da fazla sıkıntıya sokmak istemem. Sadece, Lord Hayden bana karşı hep çok nazik olmuştur ama ben zamanında biraz nankörlük yaptım. Ve şimdi kapısına bu halde gitmek, korkunç, umutsuz- ”

Sözleri bir hıçkırıkla boğuldu. Ve bir hıçkırık daha. Tekrar dudağını sertçe ısırdı. Ama bu sefer işe yaramadı.

Adam kadının elini aldı ve avcuna bir mendil sıkıştırdı. Adamın sert, kuru elleri kadının ellerinde ve zihninde yer etti. Norbury gibi acı verici değil. Güçsüz ya da haris de değil. Sadece dikkatli, güçlü ve biraz da sert. Tıpkı o sokaktaki yakınlaşmada olduğu gibi.

Sanki bir arkadaşın dokunuşu gibiydi. Böylece kendini bıraktı. Sonunda kesinlikle emindi, güvendedeydi.

Sükûneti yerle bir oldu. Kahramanı onu avutmak için hiç çaba sarf etmedi. Adam olanları hiçbir şeyin değiştirmeyeceğini anlamıştı.

Kadının sükûneti adamın canını sıkıyordu ama şimdi de sızlanması onu huzursuz ediyordu.

Kadını kollarına almak ve rahat etmesini sağlamayı teklif etmeye karşı koydu. Çünkü bu durumda yine dürtüleri harekete geçebilirdi. Kadını korkutabilirdi. Kadının hâlâ kendisini merak ettiğini biliyordu. O dar sokakta kadını istediğini ispat etmişti ki bu da kadına, adamın niyetinden şüphe etmesi için iyi bir sebep veriyordu.

Kadın ağlamaya devam etti. Ancak adam buna daha fazla dayanamadı. Çizimleri bir kenara itti ve kadının yanına geldi. Dikkatle sarıldı kadına, kadın karşı koyarsa hızla yerine geçmeye hazırdı.

Ancak öyle olmadı. Adam ona sarılı halde dururken ağlamaya devam etti. Kadının kırılgan bedenini kollarında hissettiğini düşünmemeye çalıştı adam. Ağzından çıkabilecek yanlış kelimelere engel oldu, çünkü kadın onu birden geri çevirebilirdi.

At arabası ana yoldan ayrıldı. Kadın yolculuğun bitmek üzere olduğunu anladı. Kadın cesurca gözyaşlarını sildi. Adam sürücüye yavaşlamasını söyledi, böylece kadının kendini toplaması için daha fazla zamanı oldu.

Eve ulaşmadan evvel kadın tekrar sakinleşmeyi başardı. Sarılmaları bir yakınlaşmaya dönüşmedi ve kadın da bu durumu bozmaya yeltenmedi. Araç durana kadar kadını bırakmadı.

Araçtan indi ve kadına elini uzattı.

Kadın yukarı, eve doğru baktı. Dikey formda klasik sütunlar görünüyordu ve ön yüzün ortasındaki girişinin her iki tarafında da kaideler vardı.

“Gecenin bir yarısı oldu. Tüm ev halkı rahatsız olacak,” dedi kadın.

“Kapıda bir hizmetli olmalı. Gelin hadi.”

Adama elini uzattı. Adamın içi bir tuhaf oldu fakat dokunuş daha çok sıcak ve yumuşaktı. Kadın basamağı indi ve duraksadı, derince bir iç çekti ve adamla kapıya doğru yürümeye devam etti. Kadının eli adamın elinde sanki ürkek bir güvercin gibiydi.

Bir hizmetli kapı tıklamasına yanıt verdi.

“Bu hanım Bayan Longworth. Leydi Alexia’nın kuzenini. Eğer evdeyse Lütfen Lord Hayden’a bizi içeri almasını söyleyin.”

Hizmetli onları kütüphaneye götürdü. Kyle odanın mükemmel uyumunu fark etti. Ahşap Doric tarzının bile maun kitaplık kolonlara uydurulduğuna ilk kez şahit oluyordu. Lord Hayden, Roma tarzı klasikten ziyade Yunan tarzı klasikten yana bir dekorasyon tercih etmişti.

Bayan Longworth oturmak istemedi. Adamın paltosunu geri verdi ve odada adamın mendilini elinde buruşturarak gezinmeye başladı.

“Ben açıklama yaparken bekler misiniz Bay Bradwell? Lütfen. Lord Hayden iyi bir adamdır. Fakat... ondan korkmuyorum, özellikle de tüm olanlardan sonra. Görüldüğü kadar katı biri değildir ama bu hikâye bir azizin bile sabrını zorlar ve kuzenime olan aşkı göstereceği en kötü tepkiye engel olmayacaktır.”

Kyle, Lord Hayden ile sadece bir kez karşılaşmıştı ve

katı görüldüğü konusunda kadına katılıyordu. Yine de kadının 'tüm olanlardan sonra' ile ne demek istediğini biliyordu. Belki de kadının sandığının aksine, Lord Hayden eşine o kadar âşıktı ki karısının akrabaları karşısında, sert mizacını bir kenara bırakabilirdi.

'Tüm olanlardan sonra' söz konusu akrabayı da kapsayan bir durum olabilirdi. Bayan Longworth tamamen perişan olmuştu fakat Kyle, Lord Hayden'in kadının aileden ve toplumdan uzaklaştırıldığından aç ve açıkta bırakmayacağını umuyordu.

"Eğer isterseniz açıklamamızı yapana kadar beklerim."

Lord Hayden aşağıya yalnız inmedi. Karısı da yanındaydı. Sabahlıklarının içindeydiler, adamınki lacivert altın işlemeli ve kadının ki de uçuk sarı tonlarındaydı. Dantel kenarlı bir başlık koyu renk saçının çoğunu kapatıyordu. Kyle daha önce Leydi Alexia'yı hiç görmemişti fakat Bayan Longworth'ün yaşlarında, kibar bir kadın gibi görünüyordu. Yirmilerinin ortalarında, diye karar verdi. Menekşe rengi gözleri şu anda kuzeni için endişe ile doluydu.

Lord Hayden tepkisizdi, sanki bu saatte bir Longworth için yatağından kaldırılmanın iyi bir şey için olmadığını biliyor gibiydi. Lordun keskin bakışı, Bayan Longworth'ün kaçmaya çalışırken oluşan elbisesinin etek kısmındaki lekeyi yakaladı. Dikkati Kyle'ın yüzüne yöneldi. Yüzündeki tırnak izlerinin bir kadına ait olduğuna şüphe yoktu.

Hanımlar birbirine sarıldılar ve Bayan Longworth tanıştırdı. Lord Hayden kafasını tanıştırmaya gerek yok der gibi salladı. Çünkü Kyle ile daha önce tanışmıştı.

"Bay Bradwell, Lord Norbury'nin evinde düzenlediği bir partiden kaçmama yardım etti," diye bildirdi Bayan Longworth.

Lord Hayden eşinin döndüğünde gözlerindeki bakışı yakaladı. Eşinin bu ilişkiyi en başından beri bildiğini anladı.

“Korkarım,” dedi Bayan Longworth rahatsız edici bir sessizlikten sonra, “korkarım o partide, tüm dünyanın birkaç güne öğreneceği çok rezil bir olay yaşandı. Bay Bradwell beni buraya getirdi, çünkü bu gece gidebileceğim başka bir yer yoktu fakat sabah olunca, Oxfordshire’e gitmenin bir yolunu bulacağım.”

“Tam olarak ne oldu?” diye sordu Lord Hayden.

Kadın anlattı. Açıkça. Kendini kurtarmaya çalışmadan anlattı. Durumunun bütün kabahatini kendi üstlendi ki Kyle bunu biraz fazla buldu. Fahişelerle dolu bir partiye dâhil olmasını, açık arttırmayı, Bay Bradwell’in şefkatini yanlış anlama aptallığını, hepsini açıkça ve dürüstçe anlattı. Ve hatta insafsızca.

“Yani yarın Oxfordshire’a döneceğim,” diye bitirdi Bayan Longworth. “Eğer ortadan tamamen kaybolursam ve bütün ilişkimizi kesersek, belki de siz de benim davranışlarımın sonuçlarından çok etkilenmezsiniz.”

“Bu kadar aceleci olma,” diye hıçkırırcasına konuştu Leydi Alexia. “Eminim söylediğin kadar kötü değildir. Hayden, söyle ona bizimle bağıni koparmasına gerek yok. Eğer biz- ”

“Hayır Alexia,” dedi Bayan Longworth. “Nasıl olması gerektiğini biliyorum, sen de biliyorsun. Kocanı bunu yapması için zorlama.”

Leydi Alexia neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Bayan Longworth duruşunu korudu. Kyle ikisini de başıyla selamladı ve yavaşça kapıya doğru yöneldi, bu çok özel aile krizinden kaçabilmeyi umuyordu.

Bayan Longworth adamın gözlerine baktı. "Size güvenmediğim için üzgünüm. O tırmıklar için de çok üzgünüm. Kibarlığınız için çok teşekkürler."

Karşılık vermek için söyleyecek bir şey yoktu, böylece kütüphaneden dışarı çıktı. Ancak onu durduran Lord Hayden oldu.

"Söyle bana Bradwell... söylediği kadar alçak bir durum muydu? Yoksa hiç umut var mı belki..." omuz silkti ve devamını bir türlü getiremedi.

"Gerçeği bilmek istiyor musunuz Lord Hayden?"

Adam duraksadı. "Evet, sanırım istiyorum."

"Her gün kulüplerinizde gördüğünüz düzinelerce adamın önünde, alenen onun bir fahişe olduğunu söyledi ve ona öyle davrandı. Onun için gerçekten çok üzgünüm ama bu kadını paranızla veya nüfuzunuzla kurtaramazsınız."

Lord Hayden'in koyu renk gözleri nefret saçıyordu. Fakat öfkesi çabuk geçti. Bezgin bir şekilde kabullendi.

"Onunla ilgilenmek ve onu kurtarmak adına attığın bu adımdan ötürü sana minnettarım Bradwell. Bir oda dolusu centilmen içinde, sadece sen bir beyefendi gibi davrandın."

"Orada bulunan tek beyefendi bendim. Asıl skandal bu olmalı, öyle değil mi?"

Kyle evden çıktı ve içerdeki can sıkıcı durumdan uzaklaştı. İçerdeki sesler çok yakında mateme dönüşecekti.

Soğuk gecede uzun adımlarla at arabasına doğru yürüdü. Bayan Longworth'ün kokusu paltoya sinmişti ve adam her soluk alışında bunun tadını çıkardı.

Sabah erkenden bir aracın hazır bulunacağını garanti et-

tikten sonra, Lord Hayden yatağına döndü. Alexia Rose'u kanepeye doğru çekti ve oturttu.

"Tanrıya şükürler olsun ki Bay Bradwell seni kurtardı."

"Bu onun ne kadar iyi bir ahlaka sahip olduğunun göstergesiydi. Ve ben ona yüzünü tırmalayarak karşılık verdim."

"Aklın başında değildi. Eminim anlar. Öyle görünüyor."

Evet, anlamıştı, hem de her şeyi.

Açık arttırmadan sonra kendisinin nasıl da önünden yürüdüğünü hatırladı. Oradaki hiçbir adam, o bir adım attıktan sonra meydan okumaya cesaret edemezdi. Lord Norbury bile. O sarhoş aptallar, karşılarında gördükleri adamın onlardan çok daha fazla olduğunu biliyorlardı.

Arabada ağlamaya başlayınca adamın ona nasıl şefkatle sarıldığını anımsadı. Adamın gücü kadına huzur vermişti. Bunun bir daha olmayacağı düşüncesiyle üzüldü. Hafızasındaki kokusu, yeleşimin ve gömleğinin kumaşı tekrar aklına geldi ve yine huzur hissetti.

Kaçtıktan sonra onu sıkıca yakalaması geldi aklına. Adamın sert kavrayışı yüzünden korkmuş olması gerekirdi fakat korkmak yerine adamın kollarını sanki bir sığınak gibi hissetmişti. Adamı kontrolden çıkması için çok zorlamıştı ama kontrolden çıkan bizzat kendisi olmuştu.

Yakınlıklarıydı onu harekete geçiren. Hatta adamın yüzündeki isteği görmüş ve erkekliğini karnından hissetmiş olmasına rağmen, bir an için ondan korkmayı unutmuştu. Aslında tam da Norbury'nin insanlara tanıttığı bir fahişe gibi davranmıştı. İnkâr edilemez bir heyecan damarlarını kapladı.

“Nasıl bir dehşete katlanmışsın böyle. Norbury sana en onursuz şekilde davranmış ve- ” Bir hıçkırık Alexia’nın sözlerini kesti. Rose’un gözleri yanıyordu ve Alexia’ya sarıldı.

“Lütfen sakın ol. Norbury alçak bir herif. Fakat ben de aptaldan başka bir şey değilim. Asla gelecekte kont olacak birinin benimle evlenmeyeceğini bilmeliydim. Tim’in tüm yaptıklarından sonra bu imkânsızdı. Kendimi ona karşı satın alınmış bir kadından farklı bir şey olduğuma inandırdım fakat şimdi anlıyorum ki onun aşk sözleri bile bu oyunun bir parçasıymış.”

Alexia burnunu çekti. “Sen bizimle tamamen bağıni koparmaktan bahsediyorsun. Bu benim için büyük bir kayıp. Demek istiyorum ki... senin artık buralarda olmaya-
cağın düşüncesine katlanamam Rose. Lütfen en azından bana izin ver, sana para gönderelim. Bunu da yapamayacak kadar çaresiz değilizdir umarım.”

“Bu konuda endişelenmene gerek yok. Çok kötü bir metres olduğumu, hatta ondan da kötü fahişelik yaptığımı keşfettim. Bir şey karşılığında aldığım mücevherler asla yetmiyor ve aşığırma da zevk vermiyorum.”

“O zaman parayı alacak mısın? Yani *en sonunda*.”

Bu eski bir tartışmaydı. Lord Hayden’in Timothy’nin mahvolmasından sonra teklif ettiğı desteğı, gururundan dolayı reddetmişti. Gurur ve öfke, Timothy’nin bu hale gelmesinin Lord Hayden’in hatasından ötürü olduğunu düşünüyordu. Sonra, Lord Hayden’in aslında Timothy’yi korumaya çalıştığını anlayınca gururun yerini düş kırıklığı ve utanç almıştı.

“Tüm borçları ödedi. Oxfordshire’daki mülkümüzü kurtardı. Daha fazlasını beklemek- ”

“Almalısın. Beni daha fazla üzme Rose. Seni kaybedecek olmak yeterince kötü, bir de o boş evde senin ağ ve hasta olduğunu mu düşünüyüm?”

“Açlıktan ölmem. Kiralar çok yüksek değil ama onlarla yiyecek ve yakıt alabilirim. Ve bunun yerine senden başka bir cömertlik isteyeceğim. Irene- ” Kız kardeşini anmak onu o kadar etkilemişti ki devam edemedi.

Alexia, “Tabii ki bizimle kalacak,” diyerek ona güvence verdi. “Geçen ay burada çok iyi vakit geçirdi.”

Rose, Irene’i Alexia’ya Norbury ile olan ilişkisinden haberdar olmasın diye göndermişti. Şimdi ise kız kardeşi bu ilişkinin sebep olduğu skandala karşı en savunmasız olan kişiydi.

“Seninle mutlu mu?”

“Hem de çok. Şehri daha çok seviyor ama burada kasabada da birkaç arkadaş edindi.”

“Aralarında konuşacaklar ve hepsi ondan uzaklaşacaklar. Her şeyi duyacak. Benden bunun için nefret edecek.”

“Büyüyor Rose. Artık o kadar bencil değil. Hatta Hayden’dan bile geçen bahar söyledikleri için özür diledi. Dedikodunun da üstesinden gelecektir.”

Rose Irene’nin dedikodularla baş ettiğini kafasında canlandırdı ve daha da bunaldı. “Sence onun geleceği için hiç umut var mı Alexia?”

“Hayden ve kardeşleri, ona kendi kardeşleri gibi davrandıkları için kötülüklerden korunmuş olacak. Ayrıca kardeşinden kalan beş bin poundu var. Gerçi Hayden’a bu parayı onun için saklamasını söylememeni dilerdim. Bence sen daha iyi idare ederdin o parayı.”

“O çalıntı bir para Alexia. Ona dokunamam fakat Irene onun nereden geldiğini hiç bilmeyecek.”

Alexia bir annenin çocuğuna güven vermesi gibi kuzenini okşadı. Rose aniden halsiz, berbat ve zgn hissetti. Altı ay öncesinden daha deneyimli fakat her Şeyden habersiz o zamanlar, Şimdi cennet kadar uzakta gibiydi.

“Eğer bir sakıncası yoksa bu gece Irene ile uyuyacağım Alexia. Gün ağardıktan sonra gideceğim. Ama önce ona her Şeyi anlatacağım ki neden benimle eve gelemeyeceğini anlasın.” Ne Şimdi ne sonra. Irene’e hoş akal demek kalbini kırardı.

Alexia kolunu Rose’un omzuna doladı. “Eğer bu Şekilde istiyorsan öyle yaparız.”

Alexia’nın kuağına bıraktı kendini ve kafasını onun omzunda dinlendirdi. “Bana bir süre sarıl canım arkadaşım. Yakında ikiniz için de bir l olacağım ve bunun düşüncesine bile dayanamıyorum.”

3. Bölüm

Jordan elinde bir mektupla odaya girdiğinde, adımlarını zor işitilen klakson sesine göre ayarladı. İnce ve sivri burnu normalden daha da yukarı bakıyordu, ağaran saçını topladığı eski moda atkuyruğu her adımda sallanıyordu.

“Bu elden teslim edilmiş bir mektup efendim. Şimdi geldi. Bir ulak getirdi. Özel üniformalı bir ulak.”

Kyle mektubu gördüğünde uşağının tavrını anlayabildi. Kâğıdın fiyatı beş pound olmalıydı. Üzerindeki arma gönderenin yüksek mevkiden olduğuna işaret ediyordu.

İsmi tanıdı. Easterbrook Markisi’ydi bu.

“Söyle bana Jordan, bu mühür öylece açılabilir mi yoksa bazı ritüelleri mi var?”

Jordan’ın dar yüzünde bir kaş çatma belirdi. Kömür madeni işçisinin oğlu olan patronuna, kibar sosyetenin kurallarını öğreten kişi olduğu için kendisiyle gurur duyardı.

“Ritüel... sanmam... ahı, şaka yapıyorsunuz efendim. Hayır, bildiğim bir ritüel yok.”

“Peki ama olduğunu öğrenirsen, kimseye bunu atladığımızı söyleme.”

Kyle mührü kırdı. Jordan birkaç kelime öğrenebilmek için heyecanlandı.

“Easterbrook Markisi’ne uğramam için davet edildim,” dedi Kyle. “En azından bir davetiye olduğunu düşünüyorum. Bu daha çok bir celp kâğıdı gibi görünüyor.”

“Ne yazıyor?”

“Easterbrook bugün öğleden sonra oraya gidersem memnun olacakmış.”

“Tabii ki bu bir davetiye.”

“İyi. O zaman reddedebilirim. Onlara başka bir yere sözüm olduğu için gelememekten ne kadar üzgün olduğumu yazacağım.”

“Ahh Tanrım, *hayır* efendim.” Jordan endişeyle iç çekti. “Bir marki sizi çağırıyorsa, gitmelisiniz.”

Kyle işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Daha önce bir kont tarafından yeterince sık ağırlanıyordu. Mektuba bakarken Jordan’ın da göz gezdirmesine izin verdi.

Easterbrook’un Kyle Bradwell gibi yalnız adamları pek davet etmediği söylenirdi. O Lord Hayden Rothwell’in ağabeyi Christian Rothwell’di. Şüphesiz Easterbrook, dört gece önce Bayan Longworth ile ilgili olan üzücü olayı duymuştu. Büyük ihtimalle kurtarıcının bu hikâyeyi anlatmayacağından ve bir akrabasının mahvoluşunu, bir avantaj olarak kullanmayacağından emin olmak istiyordu.

Kyle, sadece kendi sebepleri için, bu çağrıya cevap vermeye karar verdi. Konuşma esnasında Bayan Longworth ile ilgili haber alabilirdi. Son günlerde onu düşünüyordu. Bazen hayallere dalıyordu fakat bazı konular aklına geliyor ve kafasını karıştırıyordu.

“İsterseniz münasip bir giysi hazırlayayım,” dedi Jordan.

“Tamam. Ama fazla abartıya kaçma. Ne de olsa kral değil.”

Davetiyeyi yana koydu. Easterbrook ile görüşme süresi kısa olacaktı. Marki için ona son derece hızlı bir şekilde gözdağı verebilirdi.

Kyle daha önce Grosvenor Meydanı’ndaki bir evde hiç bulunmamıştı. Bu bile Easterbrook’a gelişini ilginç yapmak için yeterliydi. Hizmetli kendisini yukarı salona götürürken etrafı, yapıyı ve mobilyaları inceledi.

Büyük ve yüksek tavanlı saray odası fazlasıyla lükstü. Dekor biraz tarzdan yoksundu ama kendi kısıtlı zenginliği göz önüne alınırsa etkileyiciydi. Her bir unsur, halılardan tavan pervazlarına, apliklerden perde püsküllerine, paranın alabileceğinin en iyisiydi.

Cömertçe yapılan davette, karşılanmak için uzunca bir süre bekledi. Duvar boyalarını inceleyerek ve kimin boyadığını bulmaya çalışarak zaman harcadı.

“Hem Ghirlandaio’ya hem de Verrocchio’ya ait olduğu düşünülebilir. Ne düşünüyorsun?”

Kyle dikkatini soruya verdi. Koyu renk saçlı bir adam on adım gerisinde dikiliyordu. Marki olduğunu düşündü ama bunun nedeni Lord Hayden’a benzemesi değildi. Hiçbir hizmetli bu şekilde giyinmeye kalkışamazdı; yelek-siz, kravatsız ve omuzlarından sarkan uzun saçları vardı.

“Bilemem,” dedi Kyle.

“Sanki tahmin edebilirmişsin gibi bakıyordun.”

Kyle omuz silkti. “Raphael’den önce. Ve Boticelli de değil. Bundan daha fazlasını bulamadım.”

“Bu tahmin oldukça iyi.” Oturma grubunun olduğu bölgeye doğru işaret etti. “Hadi oraya oturalım. Bize bir şeyler getirirler. Kahve ya da onun gibi bir şey.”

Kyle bir koltuğa oturdu ve Easterbrook da geniş bir sedire geçti. Markiz misafirini nazikçe süzdü. Kyle da onu süzerek karşılık verdi. Birbirlerini incelerken zaman usulca geçti.

“İlginç bir adam olarak ilgime mazhar oldunuz Bay Bradwell.” Easterbrook’un yüzünde, eleştirel bakışına rağmen belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Oldukça rahatsınız. Cottington’daki haminiz sizi benim gibi insanların yanında nasıl samimi davranmanız konusunda iyi yetiştirmiş. Belki de biraz iğreniyorsunuz.”

“Size karşı en ufak bir olumsuz düşüncem yok. Eğer öyle olsaydı burada olmazdım. Sadece beni neden çağırdığınızı öğrenmek istiyorum.”

“Beklerken beni çekinmeden incelediniz. Ne düşünüyorsunuz?”

“Boynuma dolanan bir kravatın beni boğmaması için ne kadar zengin olmam gerektiğini merak ediyorum.”

“Bütün dünyanın ne düşündüğüne önem vermeyecek kadar zengin, sanırım.”

Aslında ikisi de bunun parayla bir ilgisi olmadığını biliyordu. “Ya siz beni incelerken, ne düşündünüz?”

Easterbrook uzunca ve dikkatlice baktı. “Sanırım geleceği görüyorum.”

Hizmetliler, içinde birçok kap kahve, çay, sürahi ve keklerle dolu tepsilerle geldiler. Easterbrook’un ‘bir şeyler’ getirmelerini istemesi, sanki hizmetlilerin emin olmak için, neredeyse mutfaktan her şeyi getirmelerine sebep olmuştu.

Hizmetliler çeşitli içecekleri sunarken de on beş dakika geçti. Sonunda marki hepsine odadan çıkmalarını işaret etti.

“Sanırım birkaç gece önce kardeşimle tanıştınız,” dedi.

Sonunda konuya geliyordu. “Aslında Lord Hayden ile daha da önce tanışmıştım. Yine de birkaç gece önce kendisini Kent’te gördüm.”

“Kasabaya gelmiş ve Alexia’yı da yanında getirmiş. Duydum ki kuzeni için teselli edilemez bir üzüntü duyuyormuş. Yengeme çok düşkünümüdür. Kendisi hamile ve onun sıkıntısı beni ilgilendirir.”

“Perişan olduğunu duyduğuma üzüldüm. Kuzeniyle ilgili bir şey duydunuz mu? İyi miymiş?”

“Bayan Longworth’ün sağlığıyla ilgili hiçbir şey duymadım.” Ev sahibi soruyu ilginç buldu. Kyle neden öyle düşündüğünü anlamadı.

“Kardeşim, Bayan Longworth’ü Norbury’nin partisinden alıp yaklaşık bir saat sonra evine götürenin siz olduğunun bilindiğini bana haber vermek için kasabaya geldi.”

Kyle bunun yardımcı olacağından şüphe etti. Skandal, istemediği halde ilgileri kendi üzerine çekerek hızla yayılıyordu. Jordan’a geçenlerde gazeteden birileri, Bayan Longworth’ün Bay Bradwell’in evinde yaşayıp yaşamadığını sormuştu.

Easterbrook ayağa kalktı. Düşüncelerinden dikkati dağılarak, amaçsızca gezindi.

Hayır, amaçsızca değildi. Kyle’ın koltuğunun etrafında dolanıyordu.

“Şerefimiz Hayden’in çabalarıyla korunacak. Çok nazik biri olarak bilineceksiniz ve öyle ki kimse size eğlenceli bir teklifte dahi bulunmayacak,” dedi Easterbrook. “Asıl

sorum, Bayan Longworth'ü korumak için her şey yapıldı mı?"

"En azından Bayan Longworth'ün benimle geçirdiği zamanda öyle oldu."

"Geri kalanını anlatın bana. Hizmetliler bana sadece birkaç bilgi kırıntısı getirdi ve kardeşim de sadece onun mahvolduğunu söyledi."

Kyle o gece tanık olduklarını olduğu gibi anlattı. Easterbrook odada gezindi. Arada detayları anlamak için sorular sordu. Biraz daha gezindi.

"Bayan Longworth kendisini sevdiğini sandığı biriyle yakınlık kurmuş ve adam da karşılık olarak onu mahvetmiş gibi görünüyor. Adamın bunu yapmak için bir sebebi var mıydı? Kabul etmeliyim ki olmalı." Bunları sesli şekilde düşünürken üç adım daha attı. "Kadının lanet kardeşiyle ilgili bir şey sanırım."

Kyle, adamın vardığı sonucun öylece kalmasına izin verdi. Easterbrook'u insanoğlunun davranışlarını birçok insandan daha iyi analiz edebildiği için takdir etti.

Easterbrook'un kara kara düşünmesi aniden sona erdi. Tekrar sedire yerleşti, bu sefer Kyle'a daha yakın olacak şekilde oturmuştu. Tekrar onu uzun uzun incelemeye başladı.

"Çok yüksek bir meblağ vermişsiniz. Kurnazca. Ama pahalı bir hile olmuş."

Bu eve girdiğinden beri ilk kez rahatsız oldu Kyle. Markinin şu anda baktığı yırtıcı bakışlardan hiç hoşlanmazdı. Bu adamın yapmaya çalıştığı her neyse, gözdağı vermiş olmasını yeğlerdi.

"Cüzdanından bu kadar parayı birden çıkarıp vermek sizi sarsmış olsa gerek."

“Üstesinden geldim.” Zar zor. İki gün önce, düşünmek istediğinden daha çok ipotek senedi imzalamıştı.

Easterbrook sedire doğru rahatlayarak kendini bıraktı. “Bayan Longworth çok güzel bir kadın. Sizce de öyle değil mi?”

“Çok güzel.” Neden bunu kabul ederek bir savaş meydanına giriyor gibi hissetmişti ki?

“Bayan Longworth’ün yengem için ortadan yok olmasına gerek olduğunu sanmıyorum. Bence küçük bir çabayla bu durumun üstesinden gelebiliriz. Böylece onun da bir geleceği olur. Her zaman fısıltılar olacaktır ama çaresiz durumda değil.”

‘Gelebiliriz’ derken kimlerden bahsediyordu bu herif? “Bu evden çok nadir çıkıyormuşsunuz, o yüzden belki bu işlerin nasıl olduğunu unutmuşsunuz sanırım. Bir parça şerefi kalmadığı için bu olaydan yakasını kurtaramaz. Kardeşiniz bunu biliyor. Hatta Bayan Longworth bile biliyor.”

“Çünkü kardeşim ve Bayan Longworth oyunu Norbury’nin onların oynamasını istediği gibi oynamayı kabul etti. Fakat başka bir yönetmenin yönetiminde, o sahneler izleyiciye çok farklı gösterilebilir. Birinin sadece sonucu değiştirmesi gerekli.” Marki tembelce elini salladı, sanki üstesinden gelmesi çok kolay bir şey söylemişti.

Kyle kendini alaylı bir kahkaha atmamak için zor tuttu. Easterbrook tarihi ve kaderi değiştirebileceğini düşünüyordu.

“Sana bu hikâyeyi başka bir yönden anlatayım Bradwell. Benim oyunumda, erdemli bir kadın bir çapkın tarafından bir ev partisine çağrılıyor. Kadın orada adamın ilgisinin pek de iyi niyetli olmadığını anlıyor. Adamı reddedince,

adam da intikam almak için onu insanların önünde rezil edip mahvedeceği bir intikam şekli buluyor. İnandırıcı bir hikâye, değil mi?”

Kyle omuz silkti. Akla yatkındı hatta neredeyse doğru sayılırdı. Yine de en önemli noktada doğru değildi. O ev partisine gitmekle Bayan Longworth erdeminden vazgeçmişti. Baştan çıkarmaya karşı koyamamıştı.

“O kalabalığın içinde bundan kimse emin değildi.” Easterbrook aklını okuyor gibiydi ki bu son derece rahatsız ediciydi. “Sadece çapkın centilmenin söylediklerini dinlediler. Şimdi, benim versiyonumda, Norbury cesur bir şövalye tarafından beklenmeyen bir şekilde engelleniyor. Bu zavallı masumu ölümden daha beter bir kaderden kurtarmak için geleceğini tehlikeye atan iyi bir adam tarafından kurtarılıyor.”

“Şimdi oldukça dramatik oldunuz.”

“Halk dramı sever, hatta romantizmi de skandaldan daha çok sever. Ki bu da bizi benim vardığım sonuca ulaştırır. Şövalye, kadının minnettarlığını kullanmaz. Aslında yapabilirdi. Bunun yerine onu korur ve tertemiz bir şekilde ailesine teslim eder.” Yine tembelce elini salladı marki. “Ve onunla evlenir.”

Onunla evlenir mi?

Kyle Easterbrook’un gözlerinin içine baktı. Kahretsin, adam ciddiye.

“Aklınızı mı kaçırdınız?”

“Bu mükemmel bir çözüm.”

“O zaman onunla siz evlenin.”

“Şövalye olan ben değildim. Ayrıca benim eşim olamaz.

O kadar güzel ki bir ara metresim olmasını düşündüm. Fakat kardeşimin karısının kuzeni olduğu için...”

Bu herif Norbury'den de beter bir adamdı. “Haklıydınız. Siz ve sizin gibi adamları hor gördüğüm zamanlar oldu.”

“Aklıma geldi dedim. Kadının peşine düştüm demedim.” Marki gözünde çok küçülmüştü. “Elbette bu teklifim senin dürüst tarafını kızdırdı anlıyorum. Zavallı Bayan Longworth, ailesinin mahvından sonra savunmasız kalmış ve fakirleşmiş, bu aristokrat akbabaları cezbetmiş- ”

“Evet kızdım, lanet olsun.”

Bu söz ortamdaki havayı ısıttı. Dişlerini sıktı ve taşmaya hazır beklenmeyen bu büyük öfke ile mücadele etti.

“Bu durumda, onun geleceği bu tip akbabaların yatağında devam edecek. Fakat evlenirse temiz bir hayata sahip olma şansı olacak,” dedi Easterbrook. “Bu sabah, bunu sana yaptırmanın bana kaç patlayacağını düşündüm. Bu kadar gücendiğine göre, benim düşündüğümünden daha fazla olacak.”

“Kendiniz gibi birini satın alın. Onun durumuna daha uygun bir adamı. Mutlaka bir baronun satılık beşinci bir oğlu falan vardır.”

“Bu benim hikâyeme uymaz. Eğer onunla evlenirsen bu, kirli bir son yerine romantik bir başlangıç olur.”

Easterbrook küstah bir tavırla hâlâ bu tekliften bahsediyordu. Kyle kendini beğenmiş yüzüne bir yumruk atmak istedi. Bunun yerine ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Easterbrook'un sesi onu takip etti. “Onunla evlenmek seni yükseltecek. Parası ve eğitimin var. Giyinmeyi ve konuşmayı öğrendin ama kendi kendine bazı kapıları aralayamazsın. Diğer yandan, ben ve ailem eğer Roselyn

ile evlenirsen seni kabulleneceğiz. Eğer biz kabullenirsek, diğerleri de yapar.”

Kyle köpürerek uzun adımlarla yürüdü. “O lanet kapılardan girmek umrumda değil.”

“Buna inanıyorum, seni tanıdım. Ama çocukların...”

Kyle kapılardan birinin birkaç adım uzağında durdu. Easterbrook çok akıllı bir şeytandı. Tehlikeli bir şekilde de anlayışlı. Biliyordu ki bir adam kendi kaderine razı olabildi ama çocukları söz konusuysa en iyisini isterdi.

Kendisinin kurduğu bu dünyaya gelen bir oğul ya da bir kız, acı bir şekilde onun geçmişinden haberdar olacak ve bunu reddedemeyeceklerdi. Onun kanından olan çocuklar. Bazı kapılar asla ve asla çocuklarına açılmazdı.

Soylu bir aileden gelen bir anne bunun üstesinden tamamen gelemezdi belki ama büyük bir fark yaratırdı. Özellikle o kadın, bir marki ile akrabalık bağına sahipse, toplumda kabul görüyorsa ve Leydi Alexia’nın çevresine dahil ise.

“Kendin için sosyal bağlantıları önemsemiyor olabilirsin ama sanırım iş bağlantılarını yabana atmazsın. Kardeşim Hayden aile ilişkilerini yönetir ve çoğunlukla işlerinde başarılıdır. Bir çeşit akraba olacağın için sen de dahil olacaksın.” Easterbrook arkasını dönerek konuşuyordu. Ses tonu pazarlıklara başladıklarını farz eder şekildeydi.

Arkasını döndü. “Her şey bir plana sadık kalınarak, derhal uygulanmalı.” Nedenini biliyordu ama markinin bilip bilmediğini merak etti.

“Kardeşimin ilgisi yeni karısının üzerinde. Güven bana, hayal ettiğinden bile daha çok zengin olacaksın. O müteahhitlerle başarılı oldun, duydum fakat kimse benim kardeşimi geride bırakamaz bu konularda.”

Kyle eğer isterse markinin bunu yapabileceğini düşündü. Lord Hayden için ruhunda bir acı hissetti fakat iyileşmesi zaman almadı.

“Soylu aileden güzel bir eş, düşünemeyeceğin kadar zenginlik. Şimdi, son vereceğim teklif neydi? Ahh, beş bin.”

“On.”

Easterbrook yavaşça gülümsedi. “Yirmi istemeni bekliyordum.”

“Yirmi vermeyi düşünseydin ilk verdiğin teklif daha yüksek olurdu.”

Easterbrook hoşnut görünüyordu. “Anlaşmaya vardığımızı farz edebilir miyim? Eminim Alexia Bayan Longworth ile bu konuda konuşmak için sabırsızlanacaktır.”

“Henüz söz vermedim.” Kyle tekrar kapıya yöneldi. “Ve eğer bunu yapmaya karar verirsem, Bayan Longworth ile kendim konuşacağım.”

4. Bölüm

Roselyn kâğıdı katladı ve mühürledi. Önceki gün aldığı mektubu eline aldı ve içindeki adresi kopyaladı.

Gözleri sayfanın altındaki kardeşinin imzasına takıldı. El yazısı sonunda titremiştir.

Zavallı Tim. Usulca gözyaşlarıyla bozulan mürekkeplerin izlerine dokundu. O şimdi çok yalnızdı. Sözleri çok acıklıydı. Hak ettiği yerde olduğunu düşünenler vardı, hatta bazıları daha da kötüsünü hak ettiğini düşünüyordu ama o onun kardeşiydi. Zaafları olabilirdi ve yanlış şeyler yapmış olabilirdi ama onu hâlâ seviyordu.

Mektubu onu her şeyden çok sarsmıştı. Hatta Irene'a hoşça kal demek bile içini bu kadar boş ve ailesini kendi hatalarıyla mahvetmiş olduğunu hissettirmemiştir. Tim'den gelen son haberde yol arkadaşının ölümünden bahsediyordu, bu korkunç olayda bir şekilde dönemeci geçerken at arabası savrulmuş ve ters dönmüştü.

Ayağa kalktı ve bonesini bağladı, sepetini kaldırdı ve mektubu içine sıkıştırdı. Tim kendi başının çaresine asla bakamazdı. Şimdi mahvolmuş olmalıydı. Yabancı bir ül-

kede üzgün, harap olmuş ve yalnız. Eve dönmek istediğini yazmıştı ama elbette dönemezdi.

Köye giderken hep kardeşini düşündü. Alexia'ya mektupta yazanlardan bahsetmeliydi. Alexia'nın bilmesi gerekiyordu.

Köyün girişine yakın bir yerde alışveriş için dükkâna uğradı. Girer girmez iki kadın oradan çıktı. Sahibi, Bay Preston, onun gelişiyle diğer müşterilerinin kaçışmasından memnun olmamıştı.

Alışveriş listesini sessizce tamamladı; unu tuzu ve diğer şeyleri tezgâha koydu. Bir ay önce olsa orada dikilirken muhabbet edebilirlerdi. Bay Preston babacan tavrıyla kahkaha atar ve gülümserdi. Şimdi ona bakarken ona satış yapacağını ama daha fazlasını veremeyeceğini belli ediyordu.

Küçük el çantasından birkaç bozuk para çıkardı. Bay Preston ona artık veresiye satış yapmayacağını söylemişti. Üç gün önce eşi, sokağa kadar peşinden gitmiş ve açıklamıştı.

Skandal Watlington'a bir hafta önce ulaşmıştı. Kulaktan kulağa yayılmış gibi görünüyordu. Tim'in kaçışından sonra yardımcı olan ve acıyan insanlar, yıllardır arkadaşı olan insanlar, şimdi onu görmüyor gibi yapıyordu. Bundan sonra daha da dışlanmış biri olarak yaşayacaktı.

Bay Preston'a bir bozukluk daha ve bir de mektup verdi. "Lütfen bunu benim için gönderir misiniz? Bu da posta ücreti."

Aldıklarını sepetine koydu ve dükkândan çıktı. Bir kez daha Bayan Preston dışarı çıktı ve onu takip etti.

"Seni arayan bir adam vardı," dedi kadın.

Rose durdu. "Ne adamı?"

“İsmi vermedi. Bir centilmendi. Yarım saat kadar önce geldi ve nerede yaşadığını sordu.” Bayan Preston yuvarlak yüzündeki kınama ve merak ifadesini saklamaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Rose’un kalbine oturdu. Bir bu eksikti, evine giden yolu soran bir yabancı. Centilmen olarak son tanıdığı kişi Lord Norbury olmuştu ve şimdi herkes bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Kapısında bir yabancının ansızın belirip ona ahlaksız bir şeyler teklif etme ihtimalini düşünürken titredi.

“Ziyaretçi beklemiyorum Bayan Preston. Ve hatta istemiyorum da. Sizin ve eşinizin benim evimi soran bir yabancıya bilgi vermemenizi rica ederim.”

“Ona bir şey söylemedik. Şeytan işleriyle işimiz olmaz bizim.” Bayan Preston kafasını kaldırdı ve sokağa baktı. “Ahh, bu o. Tavernadan geliyor olmalı.”

Rose omzunun üzerinden şöyle bir baktı. Atın üstünde gelen bir adam silueti gördü.

Kasaba gitmeyi yarına erteleyebileceğini düşündü. Zaten et almaya pek durumu yetmiyordu. Sokağa, köy yolunda evine doğru yürüdü.

Bir şey duymadı ama adamın onu gördüğünün farkındaydı. Takip edildiğini hissetti. Eninde sonunda adamın atının nal sesleri arkasından yaklaştı.

“Bayan Longworth? Siz misiniz?”

Bu sesi tanıdı. Arkasını döndü.

“Bay Bradwell. Bu ne sürpriz.”

Adam kadını süzdü, adamın masmavi gözleri şapkasının siperi tarafından gölgeleniyordu. Tıpkı son gördüğündeki gibi adamın giysileri gösteriştense uzaktı. Fazla göze

batmamak için koyu renk binici paltosu ve uzun çizmeler giymişti.

“Şehirdeydim ve sizin iyi olup olmadığınıza bir bakayım dedim Bayan Longworth.” Geriye doğru küçük köye baktı. Sonra da önündeki yola baktı. “Sizinle yürüyebilir miyim?”

Reddetmek kabalık olurdu, aslında eşlik etmesinden rahatsız olmazdı. “Evet tabii.”

Atından indi. Yoldan ağır ağır giderlerken atın dizginleri adamın elindeydi. Kadının elinden sepeti aldı. “Nerede yaşadığını yanlış anladığımı sanmıştım. Sorduğum üç kişi senin kim olduğunu bile bilmiyor gibiydi.”

“Kendilerince beni koruduklarını düşünüyorlardı herhalde. Burada tanınmıyorsun.”

“Tabii ki. Anlıyorum.”

İşte bu, adamda sevdiği bir yandı. Anlıyordu. O gece de öyle olmuştu. Bir kadının kendisini teslim etmemesi gerektiği halde bir adama bunu verdiğini anlamıştı. Açık arttırmanın sonunda tecavüze uğrayacağını da anlamıştı. Onu o geceki dehşetten korumuş ama onu o gecenin sonuçlarından koruyamayacağını bilememişti.

Yürürlerken adama baktı. Onu daha önce günışığında hiç görmemişti. Yüzünün güçlü kemikleri ve hatları o kadar da kaba görünmüyordu artık. Ay ışığı ve mumların aydınlattığı zamanki kadar keskin değildi hatları. Oldukça erkeksi bir yüzü vardı, ifadesi ve tavrı onu gerçek bir kurtarıcı yapan sıcak bir güven veriyordu.

Onun hakkındaki izlenimleri günün aydınlık ışığıyla fazla değişmemişti. Kibar ve nerdeyse sessiz konuşmasına rağmen, ondan bir enerji yayılıyordu. Hatta hâlâ kışkırtıcı görünüyordu.

Hiç mantıklı değildi. Bu adamdan korkacak bir sebebi yoktu. Zaten son derece kibar ve güvenilir olduğunu ispatlamıştı. Aslında onun yanındayken güvende hissetmişti. Bir de şimdi fiziksel açıklık hissediyordu. Çok da rahatsız edici değildi ama aralarındaki çekimi de inkâr edemiyordu.

“Senin için sorun oldu mu şehirde? Skandal sonrası demek istedim.” Kadın konuşma olsun diye sormuştu, adam pek de bunu ister gibi görünmüyordu. Yanında konuşmadan sadece yürümesi biraz tuhaftı. En azından kadın için. Tek paylaştıkları yolun kendisiydi, sanki birer yabancıydılar ki pratikte de öyleydiler zaten.

Hayır, yabancılar gibi değil. O geceden sonra, gözle görülür ama sessiz bir samimiyet aralarında oluşmuştu. Zar zor tanıdığı bu adamla olan ilişkisi tek kelimeyle acayıptı.

“Neredeyse geçti. Hatta başka adam olsa bu ilgiden hoşlanabilirdi bile.” Yarım yamalak gülümsedi kadına. “Dünyada böyle haksızlıklar oluyor Bayan Longworth.”

“Siz yardımsever birisiniz. Ayrıca maddi olarak ödediğinizin yanında, bir de şerefınızı yitirdiğinizi düşünmek bile istemem. Yapılan alayları da yeterince cesurca karşıladığımı düşünüyorum. Hâlâ kasabada dedikodu konusu muyum yoksa dedikodularım sadece seçkin salonlarda mı yapılıyor?”

Adamın ifadesi daha da ciddileşti. “Kuzenin seninle irtibata geçmedi mi? Bence Leydi Alexia sizin oradaki gözünüz kulağınız olabilir.”

“Alexia hiç yazmaması gerekirken, iki kez yazdı bana. Lord Hayden, ya onun benimle hâlâ irtibatta olmasının isimlerine zarar vereceğinin farkında değil ya da karısına karşı gelemiyor. İki mektubu da açmadan iade ettim.”

“Onları okusan kimsenin haberi olmazdı.”

“İnsanların öğrenebildikleri şeyler şaşırtıcı. Bunlar yüzünden Alexia’nın lekelenmesini riske atamam. Yine de...” Tim’in mektubunu düşündü ve kararının yeni problemlere yol açabileceğini. “Hemen Londra’ya dönecek misiniz Bay Bradwell? Eğer öyleyse belki kuzenime benden bir mesaj götürürsünüz. Birisi aslında ölmüş bile olsa, bazılarının yaşamak zorunda olduğu zamanlar vardır.”

“Bu öğleden sonra döneceğim. Memnuniyetle yaparım.”

Adamın uzun adımlarının arasında sepetinin ince salınışını izledi. “Belki onunla değil de Lord Hayden ile konuşsanız daha iyi olur. O nasıl olsa Alexia’ya söyler. Evet en iyisi bu.”

“Nasıl isterseniz öyle yaparım.”

Duygusuz konuşabilmek için duruşunu sertleştirdi. “Lütfen ona Timothy’den haber aldığımı söyleyin. Tim yaz sonunda, beraber yolculuk ettiği arkadaşının öldüğünü yazmış.”

“Başka bir şey yok mu? Nasıl geçindiği veya nerede olduğu hakkında bir bilgi yok mu?”

Adama baktı, adam onu izliyordu. Şapkasının siperinin altında mavi gözleri koyu görünüyordu. Koyu, meraklı... ve sert.

“Yalnız ve üzgün biri için gayet iyi durumda.”

“Sen de yalnız ve üzgün görünüyorsun. Herhalde senden daha iyi durumda değildir.”

Adamın bu söylediğinin biraz özel olduğunu düşündü. Gerçek payı yüksekti fakat bu adam nedenini bilemezdi.

“Yalnız olmaktan rahatsız değilim. Gördüğün üzünlük

de kardeşimden aldığım mektuptan ötürü. Yarın gelseydin beni daha iyi görecektin.”

Yolun sonuna, kadının evine ulaştılar.

“Sorumdan kaçındın. Bunun anlamı benimle ilgili dedikodular devam ediyor ve korktuğum kadar varmış,” dedi kadın.

“Bir teselli olacaksa, Lord Norbury de yara aldı.”

“Her bir kınama için fazladan iki yemek daveti alacak. Çapkın olmak bir adama pek de zarar vermez.”

Yolun kenarındaki ağaçlar eve yaklaştıkça seyrekleşti. Bay Bradwell şapkasını kaldırdı, evi yavaşça ve açıkça gözden geçirdi. Gördüğü şeyden hoşlanmış gibi görünüyordu.

Kadın durdu ve evine baktı, sanki bu adamın gözünden ilk kez bakıyormuş gibiydi. Taş blok merkezi ve birbirine uymayan kanatların çeşitliliğinden dolayı çekiciydi. Sadece iki katı vardı, bu yüzden yükseleceğine enine yayılmıştı. Büyüktü, evin etrafındaki bahçeden bahar ve yaz mevsimlerinde harika kokular yayılırdı.

“Ailem burada beş nesil boyunca yaşadı. Mülkümüz bir zamanlar daha büyüktü ama yine de hâlâ biraz bahçemiz ve altı küçük tarlamız kaldı.”

Doğu kanadının arkasından zar zor görünen dış binalara baktı “Orası da size mi ait?”

“Satılmaz mülk. Dedem onları asla onaylamamıştı ve babam ölmeden önce bir tanesini bitirmeyi yetiştiremedi.”

“İhmalkârlık.”

Kadın kapıyı açtı. Sesi boş evde yankılandı. Kadının adımlarının yankılanmasını bekledi.

Bay Bradwell'den sepetini aldı ve ona teşekkür etti.

Adam kadını şaşırttı ve atını dışarıya bağladı.

“Binalara karşı ilgim var Bayan Longworth. Belki sizin-
kinin içini gezmeme izin verirsiniz diye düşündüm.”

Kadının cevap vermesi için sabırla bekledi. Uzun. Azametli. Etkileyici. Bugün çok hafif bir rüzgâr vardı ve yine kadın aralarında esen havayı hissetti. İçinden bir ses tedbir almasını söyledi ama nabızı daha da hızlı atmaya başlamıştı bile.

Boş avluya göz attı. “Burada resmi bir şekilde içeri girmenizde ısrar etsem gülünç olur, değil mi? Sizi içeri davet etmek bana yakıştırılan diğer uygunsuz davranışların yanında önemsiz kalır.”

“Bu sıkıntıya maruz kalmak istemezseniz anlayışla karşılarım.”

Tabii ki anlardı. Fakat bu da saçma olurdu. Bu adam, kadının azcık bir onuru varsa da ona zarar verecek bir şeyi bilerek yapmak istemezdi. Giysileri gibi davranışları da gösteriştense uzak ama kusursuzdu.

Kadın bu konuda bir karara varamadı yine de. Acı gerçek şuydu, kendi kafasının içindeki sestense başka gerçek bir ses duymaya çok açtı. Adamın beklenmeyen ziyareti, kadını biraz daha iyi hissettirmiş ve Tim’in mektubuyla ilgili üzüntüsünü de gidermişti.

“Lütfen içeri girin ve evi istediğiniz gibi inceleyin beyefendi.”

Adam yalan söylememişti. Kasabaya onun iyi olup olmadığına bakmak için gelmişti. Easterbrook’un teklifini günlerce düşünmüş ve başka bir şey düşünemez olmuştu.

O kadar uzaktan olsa bile yolda kadını tanımıştı. Arkadan tek görebildiği kadının bonesi ve peleriniydi fakat

adam kadını zihnine işlemişti bir kere. Kadının yürürken attığı her adımıdaki gurur, onu portresinin yapabileceğinden bile daha tanınır kılmıştı.

Adam kapının eşiğinden geçti ve iyi bir kadının yapması gereken daveti kabul etti. Kadının resmi bir karşılama merasimi yapmamasından memnun olmuştu. Aralarında ne olursa olsun, kadın erdem, edep veya güvenlik konusunda çok hassastı.

Adam evi ve kadını merak ediyordu. Evin eskiliğine bakılırsa kadın pek de iyi geinemiyordu. Birçok oda vardı ama boştu. Bir zamanlar bu evi dolduran mobilyalar şimdi satılmıştı.

Evde hizmetli olmadığını söylemeye bile gerek yok. Avlu boştu ve bahçelerden ya da ahırlardan ses gelmiyordu. Ev, o büyüklüğün sadece görünürde var olduğu gerçeğiyle sessizdi.

Kadın adamın etrafı zihnine kazıdığını fark etti. Pelerini çıkardı ve bonesini de çözmek üzere arkasını döndü. “Erkek kardeşim finansal açıdan bir darboğazda. Hem de şiddetli bir şekilde. Geçen bahar oldu, belki duymuşsundur.”

“Evet, biliyorum.” Lanet olası finansal darboğaz. Alçak herifin İngiltere’ye dönmeye cesareti yoktu. “Bu evi satılmadan nasıl kurtardınız?”

“Lord Hayden benim ve kız kardeşimin kapıya konmamızı engelledi. Bizi ve bu mülkü korudu. O gece onun cömertliğinden bahsederken bunu kastetmiştim. Ağabeyimin tüm borçlarını üstlendi. Tabii ki bu iyiliği asla ödeyemem.”

Aslında, Lord Hayden çoğunu alsa da borçların hepsini kendi üzerine alamamıştı. En azından bir kişi,

Longworth'ün kendisinden başka birinin borçları ödemesini reddetmişti. Elbette geri ödemelerin herkesi tatmin etmesi de beklenemezdi.

Adamı salona yönlendirdi. Orada üç ahşap koltuk, küçük bir masa ve eskimiş bir halı vardı. Pencere ipekli perdelerden mahrum kalmıştı, sadece beyaz şeffaf tüller asılıydı.

“Lütfen oturun Bay Bradwell. Rahatlatıcı bir şeyler ikram etmeme izin verin.”

Adamın geri çevirmesine fırsat bırakmadan kadın gitmişti bile. Oturmak yerine odada gezindi, gözleri ve ayaklarıyla ölçüp biçti. Pencere eşiklerini ve tavanları inceledi. Sonra yemek odasına geçti, orada da aynını yaptı.

Kütüphaneyi inceledi ve evin arka tarafına doğru yürüdü. Mutfaktan gelen zayıf sesler onu oraya sürükledi.

Bayan Longworth pencerenin yanındaki bir tezgâhın önünde dikiliyordu. Öğleden sonra güneşi sarı saçlarında dans ediyordu ve kusurların saklanmasına izin vermeyen çok parlak bir ışık güzelliğini açığa çıkarıyordu. Uzaktan bile narin yapısını görebiliyor ve porselen gibi yuvarlak yanağının üzerindeki uzun, altın rengi kirpikleri sayabiliyordu.

Sana göre biri değil o. O gece tiyatrodaki ona hayran olduğunda böyle düşünmüştü. Easterbrook'un çılgın senaryosu sonrasında, son birkaç gündür de bu uyarı kafasında sık sık tekrarlanıyordu.

Güzel, zarif ve gururluydu. Bu vilayette, beş nesildir tanınan bir aileden geliyordu. Kesinlikle ona göre değildi.

Kadın dikkatlice bir dilim tart kesti. Pencerenin arkasında meyve ağaçlarının büyümekte olduğu görünüyordu. Elmaları toplamış ve tartı da kendi yapmıştı. Mutfaktaki

boş raflara baktı. Büyük ihtimalle o tart bir hafta gidiyordu ona.

Masanın üstünde iki bardak elma şarabı bekliyordu.

“İzin ver yardım edeyim,” dedi adam.

Adam bunları söylediğinde, kadın bir dansçı gibi ayağının üzerinde döndü. Kadının yüzünün kızarmasını görmezden geldi, bardakları alıp salona doğru gitti.

“Bakıyorum da kendi işini kendin yapıyorsun,” dedi adam tarttan birkaç ısırık aldıktan sonra. Neredeyse yemiyordu. Şekerini de tuzunu da ayarlayamamış gibiydi.

“Babam bize borç bırakmıştı, o yüzden burada mütevazı bir hayat yaşadık. Ağabeyim Londra’da bir bankaya ortak olduğunda durumumuz düzeldi. O da bir süreliğine oldu gerçi.”

“Bu büyük ağabeyin Benjamin olmalı, değil mi? Yunanistan’da ölen?”

Kadının ifadesi bu eski üzüntüyü hatırlayarak düştü. Kadının kirpikleri adamın verdiği bu acılı bilgiyle titredi. O yüzden adam bu konuda daha fazla konuşmadı.

Kadın tarttan bir ısırık aldı. “Eskiden beri tutumlu davranmaya alıştığım için, kendi işimi kendim yapmakta deneyimliyim. Önemli değil. Hem beni meşgul ediyor.”

“Lord Hayden’dan burada yalnız, boş bir evde yaşama-na göz yummamasını beklerdim.”

“Bana yapacağı cömert yardımı geri çevirdim. Küçük kız kardeşim için bunu yapamazdım tabii. Onlarla yaşıyor. Alexia benim fazla gururlu olduğumu söylüyor ama ben gururumdan reddetmedim. Kocasını yapması gerekmediği halde samimiyetle fazlasını yapıyor. Mutluyum ama bir nafaka almadığım halde kendimi suçlu hissediyorum.”

Suçlu kelimesini söylerken yüzü kızardı. Adam bunun

kadının eski günahlarından ötürü mü yoksa, kardeşi Timothy için mi olduğunu bilemedi. Eğer ikincisi yüzündense suçlu hissetmesi yersizdi.

Timothy Longworth'ün birçok kurbanından biriydi o sadece. Şüphe yok ki alçak herif, Lord Hayden'ın kız kardeşlerini geçindirecek olan vereceği o nafakaya güvenmişti. Eğer öyleyse bir Longworth bir diğerrinin iyi niyetini suiistimal etmişti.

“Tart çok güzel,” dedi adam son lokmasını yutarken.

“Kibarlık ediyorsun.” Yine de poh pohtan hoşlanmıştı kadın.

“Hiç de değil. Birçok meyveli tart yedim ve iyisinden anlarım. Hatta bazen kahvaltı yerine onları yerim, çünkü çok seviyorum. Bahçende bir elma ağacı mı var?”

“Evet. Görmek ister misin? Bir yürüyüş yapabiliriz. Sana bahçeyi ve araziyi gösteririm istersen.”

“Böyle şeylere hep ilgim vardır.”

Bahçeye gitmeden evvel kadın tekrar konuşmaya başladı. Adam çevreye iyice baktı, böylece evin arkasındaki güzel manzarayı fark etti.

“Bina ve arazilerle öylesine ilgileniyor gibi değilsiniz Bay Bradwell.”

“Evet öylesine değil, benim işim bu zaten.”

“Emlak komisyoncusu musunuz?”

“Duruma göre. Evler yapıyorum ve sizin evinizden de fikirler çalışıyorum.”

“O halde mimarsınız?”

“Duruma göre.”

Adam evi bırakıp dikkatini kadına ve söylediklerini anlamaya çalışmasına verdi. Kadının dudakları büzülmüş ve gözkapakları biraz kısılmıştı.

“Sen o mülkleri alıp parçalayan adamlardansın, değil mi? Middlesex’te bunu çok yapıyorlar.”

Kadının bu fikir hoşuna gitmemiş gibiydi. Birçokları hoşlanmazdı zaten. “Arazisi olan insanların çok azı onu geliştirmek istiyor. Benim gibi adamlar on yıl önce olmasaydı, Mayfair diye bir şey ve Londra meydanları olmazdı.” Tüm bu eleştirileri biliyordu. Sadece kadının kafasında oluştuğunu düşündüğü şüpheleri cevapladı. “Sizi temin ederim ki küçük arazilere yaptığım binaları görseydiniz, onların orada nesillerdir olmadığını fark edemezsiniz. Dediğim gibi, senin evinden bu amaçlar için fikirler çalışıyorum.”

“Bunu isteyebilirler mi? Yani arsalarını satan veya kiralayanlar insanlardan, yeni yapılan evlerin kırsal çevreyi bozmamaları istenmiyor mu?”

“Bu talebi tatmin edecek kadar çok arazi hiçbir zaman olmadığı için, istedikleri seçimi yapabilirler.”

Başka bir yorum yapmadan bahçeye doğru indi kadın. Adam da yazın sebze ve çiçek yetiştirilen, kare şeklinde, parçalı, işlenmiş toprakların olduğu patıkada onu takip etti.

“Toprakla aranız nasıl Bay Bradwell? Sadece yapacağınız binaya göre değerini mi biçersiniz, yoksa tarım işlerinden de anlar mısınız?”

“Biraz anlarım.”

“O zaman bir konuda tavsiyenize ihtiyacım var.”

Arka bahçe kapısından geçtiler. Çim ve yabani otların olduğu bir alana doğru adamı götürdü. Büyük ihtimalle iyi zamanlarında burası bir çayır. Ailenin atlarının otladığı bir mera.

Bir tepeye ulaştıklarında, kadın arazide bir yükseltinin üzerinden sıçradı. Orada onları güzel bir manzara bekli-

yordu. Köyün manzarası boydan boya uzanıyordu. Çiftlik evlerinin çatıları en yakın görünen yerlerdi. Şüphesiz bunlar kadının kiracılarıydı. Hemen mülkün değerini ölçüp biçti kafasında. Bu kadar uzun mesafeyi Oxford binaları ile doldurabilirdi.

“Hiç satmayı düşündünüz mü?” diye sordu adam.

“Benim değil ki satayım. Ama sizin gibi bir adam yazılı bir teklif vermişti. Belki de tanırsın. Bay Harrison.”

“Tanıyorum. Bu mülkün Oxford’a yakınlığı onu harekete geçirmiştir.”

“İyi bir teklifte bulundu. Ama şartlar pek cesaretlendirici değildi. Burası bizim aile evimiz ve kardeşime ait, bana değil. Bana kalırsa hiçbir zaman satılmayacak.”

Tepeden aşağıya doğru yürüdüler ve aşağı yukarı iki hektarlık bir tarlaya girdiler. Hasattan kalanlar sadece koyu yarıklardı.

“Burası çiftliğin bir parçası,” diye açıkladı kadın. “Kiracı gidiyor. İki ay önce öyle söyledi.”

O zaman skandalın ötürü değil. Eğer mali durumu kiralara bağlıysa bir kiracıyı kaybetmek can sıkıcı olurdu.

“Onun yerine başkası gelecektir.”

“Belki de gelmez.” Kadın ayakkabılarındaki kire baktı. “Dediğine göre hasadı çok az oluyormuş ve her sene daha da kötüye gidiyormuş. Toprağın zayıfladığını söyledi. Eğer bu doğruysa başkası gelmeyebilir. Gelse bile kirası aynı olmaz.”

Adam yere çömeldi ve eline bir parça toprak aldı. “Bildiğin kadarıyla bu toprak hiç nadasa yatırıldı mı?”

“Buranın hiç boş bırakılmadığını hatırlıyorum.” Adamın omzuna doğru ne yaptığını görmek için eğildi. Kadın onun aslında bir şey yapmadığını anladığında, adam ka-

dının bedeninin hemen arkasında, hem de çok yakınında olduğunu hissetti.

Adam parmaklarını biraz daha derine daldırdı ve çıkardı. Epey bir miktarı şapkasının içine koydu. Jordan bundan hiç hoşlanmazdı. “Şehirde toprağın yıpranmış olup olmadığını anlayıp görebilecek bir adam tanıyorum. Ona bu toprağı götüreceğim, böylece problemin topraklardan mı kaynaklandığını anlarız. Eğer değilse, büyük ihtimalle kiracın kötü bir çiftçiydi.”

Adam ayağı kalktı. Kadın bakmak için daha yakına geldi. Adamın yerden kalkmasıyla kadın irkildi.

Kadının dişiliğı adamı sarmaladı ve böylece açık arttırma gecesi yaşanan yakınlaşmayı hatırlattı. Manzaranın kendisi, adam kadının güzel yüzüne bakarken görünmez olmuştu sanki. O kayıp anıdan bazı detaylar adamın aklına geldi.

Umarsızca adama bakması kadını daha da toy gösteriyordu. Korkmuş veya hakarete uğramış gibi görünmüyordu kadın, sadece meraklı görünüyordu. Ve adamın biraz daha geriye gitmesini, daha uygun bir yerde durmasını bekliyordu.

Ama adam tam tersini yapmaya meyilliydi. Kadının gözleri harikulade derecede anlamlıydı. Adam, kadının gözlerinin kendini bu kadar ele verdiğinin farkında olup olmadığını merak etti. Gün boyunca hissettiğı hüznün, toprak için duyduğu endişe ve şu anda duyduğu yalnızlık gözlerinden okunuyordu. Bir şey daha vardı. Açık sözlülük. İkiyüzlülüğe izin vermeyen bir gecenin samimi itirafı içlerindeydi.

Kadın başını çevirdi, yüzü kızardı ve aralarındaki o sözsüz bakışma sona erdi. Adam uzandı ve kadının dayanıl-

maz yumuşaklıktaki yanağında iki parmağını gezdirdi ve çenesine kadar indi. Kadının yüzünü kendine doğru çevirdi.

Kadının gururu birbirlerine bakarlarken yok oldu. Yeniden Norbury'nin evinin oradaki sokakta, ay ışığının altındaaydılar. Tek fark şu anda gündüzdü ve gün ışığı kadının yüzündeki tepkileri daha net ortaya çıkarıyordu. İhtiyat. Hayret. Şaşkınlık. Kadının güzelliği kadar, bunlar da adamı büyüledi ve nabzını daha da hızlı attırdı.

Kadına çok az dokunmuştu ama yine de kadının narin titremesini hissetmişti.

O sana göre değil.

Şüphesiz doğrudu. Yine de kadını öptü.

Çok daha fazla olmasını istemesine rağmen, hafif bir dokunuştı. Kendine bile itiraf edemeyeceği kadar çok istedi bunu. Dudaklarının yumuşaklığı ve sıcaklığı ona yıllar önceki ilk öpücüğünü hatırlattı.

Rose kızardı. Acemice biraz mesafe bırakmak için geriye çekildi.

Adama bir bakış attı ve bu sefer içinde şaşkınlık yoktu. Neredeyse üzgün ve bilinçli bakışlardı.

“Bana bu tür beklentilerin olmadığını söylemiştin.”

“Sana o gece için geri ödeme adına bir beklentim olmadığını söylemiştim. Güzel bir kadınsın, bunu fark etmem için erkek olmamam lazım.”

Kadının sert duruşu belirgin şekilde yalpaladı. “Şu anki durumumda, bu şekilde fark edilmek oldukça acı verici olur. Artık ömrüm boyunca, bana hayran olan kişinin, benim o skandalda söylenen kadın olup olmadığını mı merak ediyor diye düşüneceğim.”

“İngiltere’de bunu merak etmeyecek tek adamım, çün-

kü her şeyi biliyorum. Ama neyi merak ettiğim konusunda ve hakaret konusunda seni temin ederim ki güzelliğinle farklı yönde ilgileniyorum.”

Adamın kelime oyunlarına güldü ya da belki de kendine güldü. Eve doğru döndü. Yürümeye başladığında adamın şapkasına göz attı. “Bana tekrar yardım etmeniz sizin kibarlığınız. Korkarım şapkanız kirlenecek.”

“Önemli değil.”

Kadına doğru bir adım attı. Kadın geniş adımlarla evine doğru gitti. Kadının düşündüğü her neyse oldukça üzgün görünüyordu.

Bahçedeki elma ağacının dallarının altında durdu. Adam, kendisini tekrar eve davet edip etmeyeceği hakkında kadının tereddüt ettiğini düşündü. Kadın saf değildi, adamın içinde neler olduğunu tarlada görmüş ve hissetmişti.

“Ön adınız nedir Bay Bradwell? Eğer bir adam benden bir öpücük çalmışsa bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum.”

Adam bir şey çalmamıştı ve bunu kadın da biliyordu. “Kyle.”

“Kyle. Bu ismi severim. Lord Norbury senin Durham çukurlarından olduğunu söylemişti. Ne demek istedi?”

“Kuzeydeki bir madencilik köyünde, kömür madeni işçisi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldiğimi kastetmiştir.”

“Ve şimdi duruma göre mimarsın, duruma göre emlak komisyoncususun. Bina ve arazilere karşı profesyonel bir ilgin var. Pek sıradan bir hikâye değil.”

“İyilik eden birinin dikkatini çektim ve hamim oldu.

Beni Fransa'ya mühendislik ve mimarlık eğitimi almam için gönderdi.”

“Fransa! Hikâyen düşündüğümünden de sıra dışıymış. Eminim bu yardımsever kişi, sana yatırım yapmaktan hoşnut olmuştur. Eğitimini tamamlamış olman da bunun bir kanıtı.”

Adamı süzdü ve adamın bunca yıllık gelişiminin sonuçlarını görmeye çalıştı. Kadın bu sözleri övgü olarak sarf etmişti ve adam da bunu öyle aldı.

“Hoşnut olduğunu düşünmek isterim. Benim hakkımda iyi düşünmesi benim için önemli.”

Kadının gülümsemesi değişti. Tatmin olmuş ama kibirli bir hal almıştı. Kadının gözlerindeki sıcaklık adamı şaşkına çevirdi, bu yüzden gülümsemesiyle pek ilgilenmedi. Kadın gün boyu durgundu. Gülümseme ona yeniden bir canlılık getirmişti.

“Şimdi gideceğim Bayan Longworth. Tart ve arazinizde yaptığımız tur için teşekkürler.” Şapkasını kaldırdı. “Çiftliklerinizdeki toprakla ilgili öğrendiklerimi size bildiririm.”

Adam bahçe kapısına doğru gitti. Menteshelerinden biri kopmuştu, o yüzden yana doğru iterek açmak zorunda kaldı. Atının çevresinde dolandı ve içi toprakla dolu şapkayı eyer üstünde nasıl taşıyacağını hesapladı.

O toprağı kaybetmek istemiyordu. Bu Bayan Longworth'ü tekrar görmesi için bahanesi olacaktı.

5. Bölüm

“Beklemene gerek yok. Şimdi bir şey yapmayacağım. Hafta sonu belki vakit bulabilirim,” dedi ve Kyle’ı başından atarcasına bir jest yaptı Jean Pierre. Kyle’ın ilgisi, aralarındaki uzun masanın üzerinde bulunan camdan yapılmış küçük beherlerde ve tüplerdeydi.

Eğildi ve sıvı damıtma aygıtına baktı. Kyle dereceli yuvarlak silindirin öteki tarafında, Jean Pierre’in ince kemikli, kadınları aptala çeviren Fransız cazibesine sahip yüzü uzayıp komik bir hal alıyordu.

Şu anda küçük bir ahşap kutuda olan Bayan Longworth’ün toprağı, çatı katı çalışma odasının eşyalarla dolu masasında, incelenmek için genç kimyagerin vakit bulmaya tenezzül edeceği zamanı bekliyordu.

Kyle bu araştırmayı erteleyecek sebeplerin neler olduğunu tahmin ediyordu. Jean Pierre Lacroix bilim eğitimi ni Fransa’nın en büyük dehalarından almış ve bu isimleri referans olarak hep kullanmıştı. Bu isimler hem araştırmalarına hem de günahlarına destek olmaya yetecek kadar Londra’da iş almasına katkıda bulunmuştu.

Kyle masanın etrafında dolaştı ve Jean Pierre'in görüş alanının içinde bir sandalyeye oturdu.

"Hafta sonuna kadar beklemek istemiyorum. O zamana kadar tamamen unutursun. Şu anda hangi çiçek üzerinde çalışıyorsan kesinlikle işi bir gün ya da daha uzun sürer ve bu yüzden iki hafta başka deney yapmazsın."

Jean Pierre kızgınlıkla dilini ısırды. Kyle arkasına yaslandı ve içinde yeşil metal tohumları olan bir tabağa uzandı.

"*Mon dieu*, sen bir baş belasısın. Bırak onu."

Kyle ahşap kutuya işaret etti. "Toprak. Şimdi."

"Toprak... Neden bu kadar umurundaki bu toprak? Sen toprağı sürmezsin sadece üzerine bina yaparsın."

"Bir arkadaşım için. Bir leydi için."

"Bir *leydi*. Bu kelimeyi siz İngilizler öylesine kullanmazsınız. Bu geçen hafta kumar oynadığımızda bize kibarlık göstermeyen o bayanın toprağı, değil mi? Zor bir kadın, *mon ami* en tatsız şeydir. Ve eğer seni toprağıyla ilgili endişeleriyle sıkıyorsa..." Cümlenin devamını getirmeyip sadece omuz silkti.

Kyle o omuz silkmenin anlamını biliyordu. Jean Pierre'le ikisi Paris'te öğrenciyken daha ilk tanıştıkları zamandan beri, o hareket 'bu Fransız adamın söyleyeceği çok şey var ama nefesimi tüketmeye gerek yok' anlamına geliyordu.

"Cesur, hilebaz, kumar oynayan bir hanımefendi değil ama başka biri."

Jean Pierre'in gözleri keyifle parladı. Damıtıcının altındaki ateşi kıstı ve dikkatini Kyle'a verdi.

"Başka biri?"

"Başka biri."

"Son haftalarda şansının iyi gittiğinin farkında olma-

mandan korkuyordum fakat *c'est bon*, o kadar da kör değilsin. Ben yaşlı bir amca gibiyim, İngilizler'in önemsiz hale getirdiği büyük skandallardan doğan fırsatları değerlendirmek için fazla burjuva olduğunu düşünüyorum." Sinsice güldü ve parmağını salladı. "Böyle bir fırsatı kaçırmayacak kadar akıllı olduğunu bilmeliydim- "

"Sen neden bahsediyorsun Tanrı aşkına?"

"Bu toprağın sahibi leydiden. Diğer leydilerden ve leydi olamayacak kadar kaba olanlarından. Birçok kadın seni arıyor artık. Bir fahişeyi kurtarmak için bir servet ödeyen adamı tanımak istiyorlar. Tüm bayan arkadaşlarım senin neye benzediğini soruyorlar." İç çekti. "Soruları beni çok bunalttı."

"Bu skandaldan sana bahsetmedim ama görüyorum ki sana epey bilgi verilmiş."

"Seni tanıdığımı duymuşlar ve sinek gibi bana yapıştılar. Tamam, bazıları senin bir ahmak, kendini üstün gören bir köylü olduğunu düşünüyor ama senin de çok iyi bildiğin gibi çoğu âşık olmuş durumda."

Jean Pierre şövalyenin sadık yardımcısı olma rolünü üstlenmişti. Bugün neden meşgul olduğu ortaya çıkmıştı. Büyük ihtimalle günlerdir deney masasının başına geçmemişti.

Jean Pierre onu şöyle bir süzdü. "Çok şaşırmış görünüyorsun. Çok... İngiliz. Bana bu skandalı çarçur ettiğini söyleme. Bu yolla gelen davetleri reddettiğini söyleme sakın bana. Seni dışarı atarım ve seninle bir daha şarap içmem."

Jean Pierre'in öğütleri genelde böyle olurdu, Kyle hâlâ genç, zengin ve özgürken onu kadınlarla bolca vakit geçirmesi için cesaretlendirirdi.

Kyle tüm bu nutukları duymazdan gelirdi. Hayatının o kısmını kendine göre yaşamak istiyordu. Rahip değildi ama Jean Pierre'e bakılırsa hovarda da değildi. Son zamanlarda gerçekten de birçok yemek daveti almıştı. Ama o gecedan ötürü gelen yemek davetleriyle ilgilenmiyordu.

Tabii Bayan Longworth yemeği servis etseydi durum başka olurdu.

"Toprak," dedi işaret ederek. "Benim şöhretimden faydalandıysan, bunu benim için yapmalısın."

Jean Pierre gözlerini devirdi. Zorla kutuyu aldı ve kapağını hiddetle açtı. Sıvıların küçük şişelerini raftan almaya. "Lütfen bana sürmek için bir arazi alacağını söyleme. Lütfen bana iyi ve sıkıcı bir İngiliz çiftçi olmaya karar verdiğini söyleme."

"Lütfen onu yapma, lütfen bunu söyleme ile başlayan bir sürü cümle kurabilirsin bana. O kadar çok cümle var ki cevap verecek kelime bulamıyorum. Sadece burada oturup izleyeceğim."

"İyi olur." Jean Pierre topraktan cımbız ile parçalar alıp sıra halindeki uzun cam tüplere koydu. Cam şişelerdeki sıvıları da üstüne ekledi. "Bu sadece bir teori, anlıyor musun? İyi bir teori, yine de doğru olduğunu düşünüyorum. Biz toprağın bitki yetiştirmeye elverişli olması için ne gibi kimyasalları barındırması gerektiğini biliriz. Şimdi bu toprakta, bu gibi ihtiyaçlar olup olmadığına bakacağız."

Ve son şişedeki sıvıyı da ekledi. Jean Pierre her bir tüpün ağzını tıkayıp çalkaladı ve onu rafa yerleştirdi.

"Şimdi bekleyeceğiz." Büfeyi açtı bir şarap şişesi ve iki kadeh çıkardı. Cheapside sokağına üstten bakan bir pencerenin önündeki masaya götürdü.

Aralık ayında gökyüzü basık ve gri olurdu. Yakınlar-

dan bir alev çıtırtısı geldi. Ferforje sandalyeler ve balkonu, Fransa'dakilere benziyordu. Jean Pierre bu pencere çevresini kendi memleketindekiler gibi olması için yeniden inşa ettirmiş, bu yüzden Kyle'ın Fransa'daki anıları canlanmıştı.

École'deki eğitim sert ve aydınlatıcıydı fakat Paris'te öğrendiği diğer dersler de öyleydi. Tabii ki cinsel bir öğretim müfredatı da vardı. Jean Pierre de bunu görmüştü. Daha ilginç ise toplumun değişen görüşüne tanıklık etmektir. Napolyon ölmüş, Devrim bitmişti ve tekrar bir kral hükümdarlık ediyordu. Fakat eşitlik haykırıları Fransız neslinin perspektifini sonsuza dek değiştirmişti.

Tamamen değildi elbette. Fransa'da bile, konu evliliğe gelince soy çok önemliydi. Fark şuydu, hiç kimse ülkedeki yaşamın her kısmını o soyun yönetmesini kabul etmiyordu.

Bu yüzden mi Cottington onu oraya göndermişti? Kont kesinlikle radikal biri değildi. Fransa'yı daha çok Norbury için seçmişti. Çünkü o zamanlarda, Norbury babasının yardımsever tavrına tam anlamıyla illet oluyordu.

"Evlenmeyi düşünüyorum." Kyle bacaklarını uzattı ve rahatlamaya çalıştı. Jean Pierre'den çok daha uzundu ve gösterişli ferforje sandalyeler böyle oturması için çok rahatı. "Daha teklif etmeye bile karar vermedim ama bunu düşünüyorum."

"Toprağı aldığın leydi ile mi?"

"Evet."

"O gerçekten bir leydi mi?"

"Evet ama seninle ilk tanıştığım yılki senin matmazel Jeanette'in gibi."

"Ahh, *oui*. Soylu, namussuz akrabaları var ve parasız."

Jean Pierre kadehini kaldırdı. “Ve oradaki tüplerin görünüşüne bakılırsa toprağı da verimsiz. Tebrikler.”

“Onaylamıyorsun.”

“Hayatının her günü, sana kendi için yeterince iyi olmadığını hatırlatıp duracak. Onu memnun etmek için boşu boşuna cüzdanını boşaltacaksın. Kendi çocukların bile seni beğenmeyecek. Hayır, onaylamıyorum.”

Jean Pierre’in her zaman açık sözlü olduğuna inanırdı. Fransızlar ile olan deneyimlerinden öğrenmişti ki incelik, yabancı bir dilde son öğrenilen şeydi ve kolay kolay da olunamazdı.

İşte bu, Easterbrook’un büyük planını reddetmek için iyi bir sebepti. Marki bunu önemsiz bir konu olarak görebilirdi. Fakat toplumun tepesinde yaşayan biri olduğundan, bunun ne kadar büyük bir sakınca olduğunu idrak edemezdi.

“Kim bu leydi?” Jean Pierre’in gözleri ona döndü.

“Bayan Longworth.”

“Belki o değildir dedim. Tam da sana göre İngiliz.” Kollarını masaya yaslayarak öne doğru eğildi. “Şövalyeliğin yüzünden kendini şimdi sorumlu hissediyorsun. Güzel bir kadın ve sana minnettar olduğu için iyi davranıyor. Sen de kendini onu korumak zorunda hissediyorsun.”

Jean Pierre markinin oyunundaki boşlukları dolduruyordu ve Kyle’in bile göremediğı gerçekleri görüyordu.

“O zor durumdaki genç kızlarla nasıl olur sana anlatabayım, *mon ami*. Benim ülkemde, hâlâ o eski şarkılar ve romantizm biliniyor, yani gerçeğı biliyoruz. Şövalye güzel kadını kurtarır ve kadın minnettar kalır. Sonra kadını yolun kenarındaki tarlaya götürür, giysilerini çıkarıp güzelce becerir ve atına binip gider.”

Kyle güldü. "Bu dün gece gördüğüm rüya ile aynı."

"Rüyalarında bile onu istiyor olsan da evlenmek zorunda olmadığını biliyor. O leydi şu an ne yapsan memnun olur. Bütün ülkenin konuştuğu, böyle bir kadınla neden evlenesin?"

Gerçekten neden? Daha çok onu istediği için, ayrıca kendisinin Norbury gibi akbabalardan daha iyi biri olduğunu düşünmek istiyordu. Belki de kader, kadının kabul edeceği bu durumu onun için yazmıştı.

Tabii bu başka bir seçenek düşünmediği anlamına gelmiyordu. Kadın bir kere ayartılmıştı ve ziyareti onun tekrar baştan çıkarılabileceğine ikna etmişti. Özellikle de şövalye tarafından.

"Bir anlaşma yapabilirim."

"Kimle? Söylentilere göre ağabeyi borçlarından batmış. Ki bu da aranızda olacak başka bir sorun."

"Onun ailesinden biriyle değil. Başka biri teklif etti."

"O zaman, bu anlaşma kesinlikle yeterince büyük bir şey vaat etmiyordur. İyi kalpliler cüzdanlarıyla cömertlik etmezler. Bunun yerine sana bir miktar önerirler ve cennette bir hediye sözü verirler."

"Aslında, oldukça iyi bir anlaşma."

"*Vraiment?* Sen bile iyi bir anlaşma diyorsan."

"Ben bile."

Jean Pierre etkilenmişti. Biraz daha şarap koydu. "Neden söylemedin o zaman? Bu her şeyi değiştirir tabii ki."

Roselyn yürüyerek tepeyi aştı ve evin arkasındaki tarladan geçti. Soğuk, bulutlarla kaplı güne ve yüzünü ısıran rüzgâra aldırmadı. Bacaklarının arasında uçuşan ölü yap-

rakları fark etmedi. Kafasında, güneş ışığında, çiçeklerin büyüdüğü ve hiçbir zaman ölmediği yerlerde yürüyordu.

Pelerinine sarıldı ve tepede oturdu. Sırtını rüzgâra verdi ve en uzağı görebilecek şekilde yerleşti. Pelerininin altından iki mektup çıkardı. Her biri kendi yolunda, acımasız yalnızlığından geçici bir kurtuluş sözü veriyordu.

Mektuplar dün iplik almaya gittiğinde köyde onu bekliyorlardı. Onları okuyunca donuk hayatına tekrar ışık gelmişti.

Biri Londra'dan geliyordu, hiç tanışmadığı bir kadından. Phaedra Blair, Lord Hayden'ın kardeşi Elliot'la yeni evlenmişti, fikirleri, davranışları ve görüntüsünün *tuhaf* olmasıyla ünlüydü. Leydi Phaedra kendini tanıtmak için yazmış, Roselyn'in sürgününün barbarca ve haksızlık olduğunu beyan etmişti.

Yakınan ve sahtelikten uzak bir kadın olan Leydi Phaedra, ayrıca Aldgate yakınlarında Roselyn'in Londra'ya gelmek isterse kullanabileceği küçük bir evi olduğunu yazıyordu. Dahası, Roselyn'in dünyanın ikiyüzlülüğüne prim vermeyen Lord Elliot ve kendisi tarafından hoş karşılanacağını da açıkça belirtmişti.

Bu sert ve keskin sözler Rose'un kıkırdamasına neden oldu. Lord Elliot'un ilginç bir hayatı olmalıydı.

Bu gülme hissi neredeyse onu korkuttu. Çok tuhaf bir histi. Çok yabancı. En son ne zaman gülmüştü? Ufka bakıp hesaplamaya çalıştı. Haftalar. Belki de aylar. Bugünkü eğlencesinin ona verdiği hafifliğe bile idmansızdı.

Bu beklenmeyen ruh haline neden olan diğer mektuba baktı.

Tim tekrar yazmıştı. Onun el yazısını bir kez daha görmekten afallamıştı. Kendi mektubunun, bu mektuptan

önce ona ulaşmış olması imkânsızdı. Onu açmak için zarfı yırttığında, ona cevaben yazmadığını anladı fakat mektupta pek çok haber yer alıyordu.

Tim onun mektubunu hiç göremeyecekti anlaşılan, çünkü yaşadığı Fransız şehrinden ayrılıyordu. Yine de kadının aklını okumuş ve onun aklındaki sorulara yönelik yazmıştı. Rose'un da ona katılmasını ve İtalya'ya yerleştikten sonra tekrar yazmak istiyordu.

Kardeşinin ricalarını okudu. Tim onu ikna etmek için tatlı sözlere ihtiyacı olmadığını bilmiyordu. Ablası için İngiltere'de bir hayat kalmadığının farkında değildi.

Yolculuğunu ve maceralarını anlatmıştı. Dağları, denizleri, Floransa'yı Roma'yı ve daha fazlasını vaat ediyordu. Rose dün gece pek uyuyamamıştı, çünkü hayaller onu çok heyecanlandırmıştı. Uzun zamandır umudu yoktu ama şimdi bu fikir bile onu sarhoş etmeye yetmişti.

Çimenlere uzandı ve gökyüzüne baktı. Avrupa'da daha fazla güneş ışığı olduğu söylenirdi. Şimdiden onun sıcaklığını hissetti. Coşkun bir özgürlük hissi yaratan mutluluk içinde alev almıştı.

Ona yazdığı mektup Tim'e ulaşmadan önce tekrar yazmasına mutlu olmuştu. Bunun anlamı kardeşi onun yanında olmasını istiyordu ve bunu kibarlık olsun diye yapmıyordu. İkisi de yalnızdı artık, ikisi de gözden düşmüştü. Dışarıda özgür olabilirdi ve yeniden aile olabilirlerdi.

Oturduğu yerden kalktı ve eve doğru yürüdü. Bugün gardırobunu gözden geçirecekti. Ailesi Londra'dan mahvolmuş bir şekilde giderken sakladığı gardırobunu. Tim'e gitmeden önce biraz vakti vardı ama en azından günlerini plan yaparak ve hayal kurarak geçirebilirdi.

Bahçeye arka kapıdan girdi. Elma ağacını geçince bir

ses düşüncelerini böldü. Dikkatli olmaktan çok meraktan, yan kapıdan gelen küçük gümbürtüleri ve sürtme seslerini takip etti.

Beyaz bir gömlek, gri günde, kapıyı görmesini engelliyordu. Güçlü bir sırtıyla geniş omuzları vardı ve dar pantolonu bedenini sarıyordu. Pek de açık renk olmayan kolları gömleğinin ucundan çıkmıştı ve elleriyle kapıyı tutuyordu. Sağlam bir duruş sergileyen koyu renk kafa hafifçe döndü.

Bay Bradwell kapıyı tutarken ve dikkatlice menteşesine oturturken kadını duymadı. Menteşelerden biri yeniydi ve ısıldıyordu.

Gömleğinin yumuşak keteni ve pantolonunun üste oturan kesimi, hareket edince vücut şeklini açığa çıkardı. Rüzgâr koyu renk perçemlerini savuruyor, izlemeye değer bir seyir oluşturunuyordu. Kravatına ve kuşağına rağmen, hovarda, romantik ve becerikli görünüyordu.

Bir itme sesiyle ağır demir parça düştü ve kapı kolayca açılıp kapandı. Adam kapıyı bir kez daha denedi ve sıvanmış kol yenlerini açmaya başladı.

İşte bu sırada kadını gördü. Kadının onu böyle çalışırken görmesi onu hiç de rahatsız etmedi. Üstünü başını düzeltirken kadını selamladı.

Kadın oraya doğru yürüdü ve kapıyı gözden geçirdi. Yıllardır bozuktur.

"Son geldiğimde tamire ihtiyacı olduğunu fark etmiştim," dedi adam yerdeki paltosuna uzanırken.

"Teşekkürler." Kadın çok istekli konuşuyor gibiydi. "Yine şehirde miydiniz Bay Bradwell? Sadece geçiyor muydunuz?"

Adam paltosunu üzerine attı ve sağa geçti. Şimdi çok

münasip görünüyordu. Elbette kadın onu daha hareketli ve daha az giyinik olarak görmeyi tercih ederdi.

“Londra’dan buraya sadece sizi görmeye geldim Bayan Longworth. Toprağınızla ilgili bilgi edindim ve kuzeninizden de bir mesaj getirdim.”

Her ikisi için de mektup yazabilirdi. Kadın o öpücük için geldiğinden şüphe etti. Bu ziyarete kadar konu kapanmıştı ama adam onu büyük ihtimalle tekrar öpecekti.

Adamın kadını istediği artık kesindi. Yiyecek gibi ya da gözlerini dikerek bakmıyordu. Adamın isteği, bakışlarındaki sertlikten yükseliyor ve canlılığını yitirmesine neden oluyordu. Bu adam açlıklarını gizlemede ustaydı fakat ilgisinin yarattığı gerilimi ve bunun havayı etkilemesini kontrol edemiyordu. Ve kadın. Bugün bu konu hakkında kendine yalan söylediği için çok mutluydu.

Aslında muhtemelen hakarete uğramıştı. Ancak bugün önemi yoktu. Ne adamın ilgisi ne kendisinin verdiği karşılık, önemli değildi.

Belki de o öpücüğü ona vermeliydi. Hatta beklediği öpücük için adamın fırsat kollaması bile onu kırmayacaktı. Bu, sadece o gecenin anısını bozardı. Yalnızca adamın bir şövalye olmadığını gösterirdi ama bu da önemli değildi.

Yakında gidecekti. Birkaç hafta içinde Roselyn Longworth tamamen ortadan kaybolacaktı.

“Lütfen içeri gelin ve bana haberleri verin,” dedi Rose ve eve doğru gittiler.

Kadın bugün çok daha mutlu görünüyordu. Ve çok güzel. Her zaman olduğu gibi.

Kyle kadını takip ederken pelerinindeki otlara baktı. Kadının pelerininle tepenin oralarda oturmuş olmalıydı. Soğuk

olduğundan, bunu yaparken kadının da pelerinin içinde olduğunu düşündü.

Kadını kendi yalnızlığının içinde resmetti; yalnız bir beden gökyüzünün altında çimenlere uzanmış bir şekilde. Kadının neden sonsuz boşluğa baktığını anlayabiliyordu. Bu güzel bir evdi ama yine de bir hapishaneydi.

“Korkarım size ikram edecek tartım yok bugün.” Kadın pelerinin çıkardı ve otları silkeledi. “Aslında size ikram edecek hiçbir şeyim yok.”

“Kuzeniniz bir şeyler göndermiş. Sepet ön kapının dışında. Bana izin verirsiniz...”

Kadın salondaki şömineye biraz odun koyarken kafasını salladı. Adam sepeti getirdi. Kadın ahşap sandalyelerden birine oturdu ve hediyeleri yokladı. Her birine bakarken gülümsedi.

Çay ve bisküvi kutularını küçük masaya yerleştirdi. Kahve torbasını, şarap şişesini ve bal kavanozunu rafa dizdi.

“Bu alttaki şey ne?” Sepetteki geniş ve ambalajlı olan kutuyu dürttü.

“Sanırım o pişmiş kümes hayvanı. Ördek ya da kaz olmalı.”

Kadın güldü. Adam buna daha önce tanık olmamıştı. Yani bu kadar coşkulu gülmesine. Çok güzel bir kahkahaydı. Ahenkli. Melek gibi.

Dikkat et Kyle. Yakında berbat aşk şiirleri yazmaya başlayacaksın.

“Tam da Alexia’ya göre. Lüks ama pratik olanından. Bunu yerken, şarapla bana eşlik etmelisiniz Bay Bradwell. Bu ziyafeti paylaşalım.”

“Tamamını kendinize saklasanız en iyisi.”

“Saçma.” Sepeti yanına yere koydu. “Şimdi, toprağımla ilgili ne bilgi edindiniz?”

Adam küçük masadaki diğer sandalyeye oturdu, ateş omuzlarını ısıtıyordu. “Yapılan deneyler teorik. Yine de toprağın tükenmiş olduğunu gösteriyorlar. Ağabeylerin kiracılardan ürünleri dönüşümlü ekmelerini istemedi mi hiç? Şu anda görünen o ki bu gerekliymiş. En azından, eski sistemdeki gibi tarlaları üç yılda bir nadasa bırakmak gerekirdi.”

“Babam kiralari toplar gerisiyle ilgilenmezdi. Meşguliyetleri şehirdeydi, burada olmadı hiç. Onun ölümünden sonra, kimse doğru düzgün bu malla ilgilenmedi. Biz de çiftçilerin tarlayı zarara sokacak bir şey yapmayacaklarını düşündük ve belli ki yanılmışız.”

“Onlar için nasıl olsa başka bir ürün tarlası olacak. Tarlaları tüketip işine devam eden böyleleri de var.”

Kadın omuz silkti. “Öyle görünüyor.”

Omuz silkme kadının verdiği tek tepkiydi. Kadının zayıf gelirini kötü etkileyecek haberler getirmişti ama kadın umursamaz görünüyordu.

Kadının zarif parmakları çay kutusunun köşesinde dolaşırken gözleri parladı. Adam kadının parmaklarını aheste şekilde okşamasını izledi ve kendi üzerinde yaptığını hayal etti, parmakların yavaşça kendi üzerine kaydığını düşündü. Bu küçük fantezinin onu soktuğu hali kontrol etmek için dişlerini sıktı.

Kadının bugün üzgün olmaması adamı mutlu etmişti ama kadın neredeyse sarhoş gibi görünüyordu. Kadının bu mutlu kahkahası ve parıldayan gözlerinin kendi ziyaretiyle ilgili olmadığını düşündü.

“Kötü bir yalancısınız Bay Bradwell. Size bu sepeti Alexia vermedi. Bence bunları siz aldınız.”

“Böyle düşünmenize sebep olan nedir?”

“Alexia olsa başka marka çay ve başka çeşit bisküvi gönderirdi. Ayrıca sabunlar, tokalar ve diğer lüks eşyalardan da gönderirdi.”

Kadın yaramazca sıırttı. Bugün kesinlikle keyfi yerindeydi. Neşeli. Neredeyse oyunbaz.

“Beni yakaladınız Bayan Longworth. Kuzeninizden geldiğini söyleyerek bu tuhaf durumu önlemek istemiştım.”

“Bu hediyeler o öpücük yüzünden mi? Burada en az on şilinlik malzeme var. O öpücük bir şilin bile zar zor eder. Belki de dokuz tane daha istiyorsunuzdur.”

İşte şimdi kadın saldırıya geçmişti. “Bu sepetin o öpücükle bir ilgisi yok. Ben sağlığını ve rahatınızı düşünmüştüm. Ve belki toprağınızla ilgili öğrendiklerimin sizi daha az mutsuz etmesi içindi.”

“Tabii ki. Niyetinizi yanlış değerlendirdiğim için özür dilerim.” Gözleri ciddi sözlerine eşlik ediyordu. Malzemeleri sepete geri koymaya başladı. “Hadi sade bir yemeğe oturalım. Eğer benimle paylaşırsanız, bunu getirme sebepleriniz anlamını yitirecek. Gerçi, yeri gelmişken, bunun bir önemi de yok aslında.”

Kadın ayağa kalkınca adam sepeti onun elinden aldı. Kadını mutfığa kadar takip etti. Kadının tavrı onu mutlu etmiş hatta heyecanlandırmıştı. Adamın arzusu meşalenin değdiği petrol gibi alev almıştı.

Yine de hali onu biraz da rahatsız etmişti. Bunun nedeni çok açık konuşması veya sakın zarafetini kaybetmesi değildi. Bir karar almış biri gibi davranıyordu kadın, tüm edebini bir kenara bıraktıran bir karar.

Gri gökyüzünün altındaki çimlerde uzanıp ne düşündüğünü merak etti adam.

Kadının yiyecekleri bir araya getirip paketlerini açmasını izlerken tezgâhın yanında dikildi adam. Yakışıklı bir adamdı, gerçekten. 'Kendine has' tabirinden ziyade artık çekici biriydi. Belirgin gözleri dikkat çekiyordu. Zeki gözler. Bazen hararetiydiler, tıpkı şimdi kadının hareketlerini izlerkenki gibi. Belki de fazla hararetli, ne de olsa kadın bu kadar dikkatle izlenecek kadar özel bir şey yapmıyordu.

Adamın mükemmel giysileri kadına şimdi 'uygun'dan daha farklı görünüyordu. Adamın yaratmaya çalıştığı etki, zenginliği tersine dönmüş, göze çarpmayan ve başka türlü giyinikken çalışmayan bir adamdı.

Yine de paltosu olmadan onu görmüştü kadın. Gömlekle, kollarının gücü beyaz ketenden belli olur şekilde ve kollarını o kapının ağırlığıyla zorlanırken görmüştü. Palto kollarını ve ruhunu sıkıca saklıyordu ama onu çıkarınca her şey ortaya dökülmüştü. Bir aygıra kravat ve yelek giydirilmiş gibi.

Adamın dikkati yüzünden kadın neredeyse keyifle mırıldanacak kadar heyecanlanmıştı. Gerçi canlı uyarıyı tercih ederdi. İçindeki ses bugün onu lüzumsuzca uyarıyordu. Tehlikede olmayı veya hakarete uğramayı ya da endişe duymayı umursamayacak kadar mutluydu bugün.

Çay için su kaynattı. Paketteki etin kaz eti olduğunu ve hâlâ ılık olduğunu fark etti. Herhalde yakınlardaki bir kasaba ya da köyden almıştı.

"Toprağınla ilgili verdiğim bilgiye pek tepki vermedin," dedi adam. "Seni sıkıntıya sokmaması beni rahatlattı."

Kadın mutfakta pişirme alanının kenarında, kabataslak

bir masa kurdu ve kazın yanına biraz peynir ile ekmek çıkardı. “Yakında o toprak ve kiralara önemini kaybedecek. Onlara ihtiyacım olmayacak. Yine de benim için yaptıklarınız için teşekkür ederim.”

Adam yemeğe otururken hafifçe kaşlarını çatı. “Kuzeninden gelen mesajı da sormadın.”

“Tanrım, haklısın. Ne kadar dikkatsizim. Ne diyor Alexia?”

“Kardeşinin mektubundan dolayı üzgün olduğunu söylüyor ve senin yanında olamadığı için acı çekiyormuş. Lord Elliot’ın karısının sana bir mektup yazacağını söyledi ve Leydi Phaedra’nın şehirde teklif ettiği evde kalma hakkını kullanacağını umuyor.”

“O mektubu aldım. Alexia sinsice hareket ediyor ve o evi kullanıp kullanmayacağını test ediyor. Yine de belki son bir ziyaret için... evet, bunu yapabilirim.”

Akşam yemeklerini yerken adam düşüncelerine geri döndü. Adam kadının misafiriydi ve kadın onu yok saymamıştı. Böyle bir adamla bu imkânsız olurdu yine de. Fakat adamın sessiz kalışı sayesinde kadın birkaç ay sonra içine dalacağı güneşli, mutlu maceralar ile ilgili hayallere dalmıştı.

“Bugün çok daha mutlusunuz Bayan Longworth.”

“Böyle görünmenin iyi bir şey olduğunu sanıyordum.”

“Tabii ki. Ama geleceğinize karşı aldırmaçlığınız, toprağınızın problemlerini görmezden gelmeniz, kuzeninizin mesajını merak etmeyişiniz... Beni ilgilendirmez ama bugünkü haliniz, geçen uğradığımdaki üzgün halinizden daha çok endişelendiriyor beni.”

“Endişelenmeyin. Hayatımın detaylarına karşı biraz uçar ve alakasız isem, bunun nedeni bu hayatın, skandalın

ve yalnızlığımın çok yakında bitecek olduğunu ummam-
dan kaynaklanıyor. Bir karar aldım Bay Bradwell. Çok
uzaklara gideceğim, sonsuza kadar.”

Adamın suratı asıldı. Kadını dehşetle süzdü ve ifadesine
kati bir kararlılık yerleşti. Geriye doğru yaslandı kollarını
birleştirdi ve kadının gözlerine gözlerini dikti.

“Hayır, gitmiyorsunuz. Sizi durduracağım.”

“Beni siz *durduramazsınız*. Bu benim kararım.”

“Saçma bir karar.” Adamın bastırılmış kuvveti ortaya
çıktı ve kadını bir fırtına gibi sardı. “Bu melankolinin ne-
deni her neyse anlamak zorundayım. Kuzeninle ve Lord
Hayden’la konuşup sana bu kasabadan ve dedikodudan
kurtulup gidip dinleneceğin bir yer bulacağız. Birkaç hafta
sonra anlayacaksın ki- ”

“Bay Bradwell, lütfen.” Kadın tek elini kaldırarak ada-
mı durdurdu. Adam çok kötü şekilde yanlış anlamıştı.

“Bay Bradwell, vardığınız sonuçlar çok karanlık ve yan-
lış. Ben melankoliye falan kapılmadım. Öyle anladıysanız
eğer kendime zarar verecek falan değilim. Sadece uzak-
laşıyorum. Avrupa’ya gidiyorum. Yola çıkmadan önce bir
arkadaşımdan mektup bekliyorum.”

Adam birden sakinleşti. Masanın yanındaki pencereden
dışarı baktı, kadının aklındakileri merak ediyordu.

“Avrupa’ya demek.”

“Evet. İtalya.”

“Kim bu arkadaş?”

“Bu sizi gerçekten hiç ilgilendirmez.”

Adam bu cevabı umursamadı. “Kız kardeşini, kuzeni-
nizi bırakacaksınız yani?”

“Onlar zaten benim için yoklar ve ben de onlar için yo-
kum.”

“Kendinize nasıl bakacaksınız?”

“İyi olacağım. Benim için sevinin, ne de olsa böyle bir şansa sahip oldum. Bu evde canlı canlı gömülmekten çok daha iyidir. Bu en doğrusu. Gelecek vaat eden tek seçenek bu.”

Adam bakışını kadına yöneltti. Paylaştıkları bu tuhaf içtenlik adamı zorladı. Bu arkadaşlarla olan yakınlık gibi bir şey değildi. O bir erkekti, o da bir kadındı ve adam kadın hakkında çok fazla şey biliyordu.

Aniden adamın sebep olduğu heyecan taşı. Kadının kanı ısındı. Tıpkı dışarıda, tarlada adam onu öpmeden önce hissettiği gibi hissetti; beklenti içerisinde, savunmasız ve çaresiz.

“İki kadın tek başına seyahat ediyor? İtalya’da? Bu ne güvenli ne de mantıklı bir şey. İkinizi kim koruyacak? Arkadaşınızın hizmetkârları var mı en azından?”

Kadın cevap vermedi. Adamın ona o gece yardım etmiş olması, ona şu anda bu şekilde sorgulama hakkını vermiyordu.

“Bu arkadaş bir kadın değil, değil mi?” Adam tasvip etmez bir tonda sormuştu. Aslında kınamadan daha çok endişeleniyordu. “O her kimse, eninde sonunda sizi bırakacak. Ya bu yurtdışındayken olursa? Ya bu adamın maksadı bir öncekinden de beterse? Avrupa’da dönecek bir kuzeniniz olmayacak.”

“O bir âşık değil. O tür bir arkadaş ise hiç değil.”

“Şimdilik öyle.”

“Bu adamı çok iyi tanıyorum. Güvende olacağımı biliyorum. Sizin düşündüğünüz gibi bir şey değil.”

Adamın bu dikkati kadını rahatsız etti. Adamın onaylamaz tavrı elle tutulacak bir hale gelmişti.

“Bu tek seçenek değil,” dedi adam. “Eğer güvenli bir eve ve geleceğe gitmiyorsanız, doğru karar da olamaz.”

“Bundan iyidir.” Bu sözler incecik bir sesle dökülmüş-
tü ağzından. Adamın inatçı tavrı kadının canını sıkıyordu. Bugün çok mutluydu ve adam bunu mahvediyordu.

“Bu senin tek seçeneğin değil.”

“Gerçekten mi? Belki de başka haberler getirdin? Kraliçeden ve Canterbury’den bir af mektubu? Veya Alexia bana hiç tanımadığımız bir akrabadan miras kaldığını söyledi?”

“Eğer bir sihirbaz olsaydım, bunların hepsini sizin için gerçekleştirirdim. Yine de sihir olmadan da önlemler alabilirsiniz. Güvenlik ve emniyete sahip olabilirsiniz. Kız kardeşinizle kuzeninize kavuşabilir ve itibarınızı geri kazanmak için bir adım atabilirsiniz.”

Adam ona açık arttırma gecesi kadına olacaklar hakkında ipucu vermiş, boş ümitlere kapılmasını engellemeye çalışmıştı. Fakat şu anda yaptığı ise tam tersiydi. “Kafanızda her ne tasarlıyorsanız kesinlikle sihre ihtiyacınız olacak. Planımdan beni caydırmak için güzel, duygusal bir manzara yaratmayın. Rahatlatmalarınız hor görür biçimde ve zalimce.”

“Ben duygusal manzaralar yaratmam Bayan Longworth. Ben arabaların gidebileceği yollar, insanların yaşayabileceği evler yapan bir adamım. Söylediğim şey tamamen sizin olabilir. Tek yapmanız gereken saygın ve istikrarlı bir adamla evlenmek.” Yüzünde bir tebessüm belirdi. “Benim gibi bir adam mesela.”

6. Bölüm

Roselyn adama bakakaldı. İnanılmaz şekilde sakin ve hiçbir merasim olmadan evlenme fikrini ortaya atmıştı. Sanki bu cümle sadece adamın savının doğru olduğunu kanıtlamak için sarf edilmişti.

Adamın ciddi olduğunu anladığında sersem biçimde bakmaya devam ediyordu. Adam az önce ona evlenme teklif etmişti.

“Oldukça atılgan bir kişiliğe sahipsiniz Bay Bradwell. Yine benim adıma ikinci kez çok erken konuştunuz. Bunu son yaptığınızda size yeterince pahalıya mal olmuştu.”

“Çok iyi düşünmüş olmasaydım bu teklifi asla yapmazdım.”

Şaşkınlığı devam ediyordu, en sonunda bir iç çalkantıyı uyandırdı. Adamın bakışlarının altında olmak kadın için sakıncalıydı, bu yüzden ayağa kalktı. Adam da ayağa kalktığı için bir işe yaramadı.

“Sadece nazik olmaya çalışıyorsunuz.”

Adam belli belirsiz kafasını salladı. “O kadar iyi biri değilim.”

“Bütün dünya sizinle alay edecek. Ben bu yılın skandalıyım.”

“Eğer evlenirsek bütün dünya bu skandalı tekrar düşünecek. Bir yıl önceki sosyal statünüze dönmeniz zaman alacak ama kuzenin ve kocasının ailesi sizi hemen aralarına alacaklar.”

Adamı da alacaklardı. Adam kazanacakları ile riske atacaklarını tartarken bunu da hesaba katmıştı.

Kadının şaşkınlığı biraz geçmişti. Olayları kafasında iyice tarttı. Neler olduğunu anlamıştı.

“Bay Bradwell. Evlilik yaşımı epeyce geçmiş durumdayım. Neden bu kadar zamandır evlenemediğimi hiç merak ettiniz mi?”

“Size uygun biri bulamadığınızı farz ediyorum. Ya da evli olma durumunu tasvip etmediğinizi ve kendi tercihlerinizi yapmak istediğinizi.”

Evet, kesinlikle kendi tercihlerini yapabilirdi. Timothy’den haber bekleyebilir ve buralardan gidebilirdi.

“Genç bir kızken bir teklif olmadı. Burada yaşıyorduk ve kismetimiz pek açık değildi. Sonra, banka yatırımının ardından, ağabeylerim zenginleştikçe birçok teklif gelmeye başladı. Hep çizgili kumaştan takım elbise giyen adamlardan ama her zaman benden çok buraya yerleşme fikriyle ilgileniyorlardı. Ben de sırf bir adamın cüzdanı daha fazla dolsun diye evlenme fikrini reddettim.”

“Anlıyorum. Bir adamın size maddi olarak değil de duygusal olarak ilgi göstermesi için yoksullaşmanız gerektili. Bu anlaşılabilir bir şey sanırım. Bu daha uygun teklifleri reddedip kendinizi neden Norbury’ye teslim ettiğinizi de açıklıyor.”

Kadının yüzü kızardı. Adam, kadının istediğinden daha fazlasını idrak ettiğini kadının istediğinden çok daha sert bir şekilde ifade ediyordu.

“Bayan Longworth, siz şu anda zengin bir bankacının kız kardeşi değilsiniz.”

“Bu doğru. Ben şu anda hiç kimseyim. Bu ihtiyatsız teklifi etmemeniz için cesaretinizi kıracak çok fazla neden var ki neden yaptığınızı da anlamadım. Merhametten öte bir şey değildir umarım.”

Kadın hareket etmek ve kalbindeki heyecanı rahatlatmak istedi. Yemekten kalanları toplamaya koyuldu. Tabakları mutfağın diğer tarafındaki lavaboya götürdü.

Adam masanın ve pencerenin yanında ayakta durmaya devam etti fakat odada basmadığı bir santim bile yer kalmadı.

“Merhametten değil,” dedi adam sonunda. “Size itiraf edeceğim ama kesinlikle merhametle ilgisi yok.”

Kadın tabakları leğene yerleştirdi. Bu işi pek de iyi beceremiyordu. Ortamı rahatlatmak ve dürüstçe konuşmak daha iyi olurdu. Adama en azından bu kadarını borçluydu.

Kadın adamla yüz yüze gelmek için döndü. Bir seferde bunun yanlış olduğunu anladı.

Adam mıknaş gibiydi, kadını kuvvetle odanın karşı tarafına çekiyordu. Adamın gözlerinde sıcaklık ve yumuşak bir keyif vardı, belli belirsiz gülümsüyordu. Yüzündeki bu ifade, adamın bir meydan okuma beklediğini ve bundan hoşlanacağını ima ediyordu.

“Sizi buna Lord Hayden mecbur etti, değil mi? Alexia size yaklaşmasını istemiştir ondan ama öneriyi Lord Hayden yaptı. Neler vaat etti?”

“Lord Hayden bunu bilmiyor. Hiçbir şey teklif etmedi.”

Adamın ses tonu neredeyse kadının inanmasına neden

olacaktı. Neredeyse. Adam eğer doğru söylüyorsa ki kadın bundan şüpheliydi, bir ahmak olmalıydı. "Yani aşağılanmış bir kadına evlenme teklif ediyorsunuz, çünkü bazı sebepleriniz var. Kuzenlerinin akrabaları tarafından kabulleneceksiniz, bu mu nedeni? Başarılı bir işadama için, yaptıklarınızı iyice düşünürseniz kötü pazarlıklar ediyorsunuz."

Adamın ifadesi bu eleştiriden pek memnun olmadığını açıkça gösteriyordu. "Benim hesaplamalarımı doğru tahmin ettiğinizden çok eminsiniz. Fakat en önemlisini atladınız. Saydığınız küçük kârların yanı sıra bir şeye daha sahip olacağım."

"Bunun ne olabileceğini bilmiyorum."

"Size Bayan Longworth. Çocuklarımin annesi ve yatağımdaki karım olarak sizi alacağım."

Kadına doğru yürüdü. Üzerindeki palto perdelediği bu adamı daha fazla saklayamadı. Onlardan kurtulmuştu, koyu renk saçları ve rüzgârda hareket eden dağınık gömleğiyle oradaydı. Adamın ifadesi kadını afallattı. Kurnaz. Kendinden emin. Çok çekici.

Adamın her bir adımı kadını daha da heyecanlandırıyordu. Kadın arkasındaki masanın köşesini sıkıca tuttu. Kadının sırtı lavabonun kenarına değene kadar yaklaştı adam ve en sonunda köşeye sıkıştırdı.

Kadın en sonunda konuşmaya başladı, sükûnetini korumakta zorlanıyordu. "Birçok erkek benim çocuklarına anne olacak bir tip olduğumu düşünmez."

"Diğer adamlar benim şahit olduğum asıl tabiatından habersizler."

"Çoğu erkek, erdemini bir skandalla kaybetmiş bir kadınla evlenmek istemez. Eşlerinin el değmemiş olmasını isterler."

“Bu adam sadece eşinin eline bundan sonra kendisinin elinin değmesini istiyor.”

Adam o kadar yakın durdu ki kadın bir temasta bulunmadan çekilemezdi. Adamın mevcudiyeti kadının üzerinde daha fazla fiziksel baskı yapmaya başladı. Mavi gözlerinin derinliği kadını içine çekti. Kadının düşünceleri allak bullak oldu.

Seni eş olarak alıyorum. Adamın içindeki arzuyu hissetmişti kadın. Bugün bir teklif bekliyordu ama umduğu kesinlikle böyle bir şey değildi.

“Yine de kötü bir anlaşma,” dedi kadın kekeleyerek. “O gece erkeklerin istediği gibi sıcak bir kadın olmadığımı konusunda bilgilendirildin. Bu konuda onun yalan söylediğini sana düşündürürsem yanlış olur.”

“Ne kadar dürüst bir kadınsın. Başka bir adamın böyle bir konudaki kararına güvenmem söz konusu bile olamaz. Ben kendi fikrimi kendim edinirim, özellikle de onun bu konuda zaten çok kötü yanıldığını düşündüğümü hesaba katarsak.”

Kadının boynunu avuçlarının içine aldı ve narin boynunu hafifçe okşadı. Bu fiziksel temas ürpermesine neden oldu.

Kadın konuşamadı, karşı çıkamadı. Adam kadını kendine doğru çekti ve rahatlattı.

Bu öpücük tarladakine benziyordu. Sadece daha uzun ve yoğun ama daha tatlı ve itinalıydı. Elbette teslim almak için yapılmıştı. Kadının derin bir sıcaklığı vardı ve bu onun kendini kaybetmesine neden olabilirdi. *Bu öpücük çok güzel ve canlandırıcı. Belki biraz daha.*

Sayısız küçük titremeler kadının vücuduna dağılmıştı.

Karincalanmalar sadece adamın öptüğü yerde değil daha da aşağılardaydı. *Evet, azıcık daha...*

Kadın adeta erimişti. Teslim almak üzere yapılan bu saldırı hedefini bulmuştu. Bu uzun öpücükte kararsız hiçbir şey yoktu fakat kadın memnuniyetini belli etmemeye çalıştı. *Evet, en azından bu kısmı güzel olabilir. Hem de çok...*

Adamın ağzı kadının şaşkınlığını ustaca yönlendirmişti. Kadının boynunu nazikçe tutuşu, kadına adamı kabul etmesini buyuruyordu. Kadının dudaklarını oyuna getirmişti.

Adamın bu yaptığından sakınmanın imkânı yoktu. Kadın karşı koymayı düşündü ama onun yerine teslim olmayı seçti. Duyguları, uzun zaman önce hükmünü kaybeden korunma hissini bastırmıştı. Şok yerine, bu öpücüğün erotik yakınlığına hayret ederek karşılık verdi.

Sen mahvolmuşsun ve o bunu biliyor. Seni şimdi istese alabilir ve bunu da biliyor. Bu felakete direnmek için en iyi silahını ve sebebini kaybettin, bunları da biliyor.

Kadın kafasındaki sesleri önemsemedi. Bu keyifli anın bitmesini istemedi. Yaşadığı üzücü dünyadan, bu öpücüğün verdiği mutlulukla uzaklaşmıştı.

Öpüşmeleri eninde sonunda bitti. Kadın gözlerini açtığı anda adamın ona ciddiyetle baktığını gördü, adam sanki kadının direnemeyişinin ne manaya geldiğini anlamaya çalışıyordu. Sonra adam gözlerini kapadı, alını kadının alnına yaslanana kadar kafasını eğdi. Eli onunla temasını kaybetmemek için hâlâ kadının boynundaydı. Kadın neredeyse adamın dizginleyemediği arzusundan ötürü yaşadığı iç çatışmayı duyuyordu.

“Benim için yeterince sıcaksın.” Adamın parmak uçları

kadının dudaklarını ayırdı, kendi de gülümsüyordu. “Yine de biraz eğitilmeye ihtiyacın olduğu iddiası yersiz değil.”

O geceye ve Norbury’ye yaptığı kinaye kadını şaşırttı. Hiçbir adam kadının bu utancını unutturamazdı. “Bu konu hakkında nasıl bu kadar sakince konuşabiliyorsun? Biliyorsun ki ben... biliyorsun.”

“Senin neye sahip olduğunu biliyorum. Skandal önemli değil demiyorum. Önemsemediğimi iddia etmiyorum. Yine de o kadar da önemli değil.”

Yine de umursuyordu ve önemliydi. Tabii ki öyleydi. Kadına karşı iyi davranmıştı ama bir aziz de değildi. Hiçbir erkek değildi.

Bugün buraya evlenme teklif etmek için geldiğine inanmıyordu kadın. Hâlâ kendisini yatağa atmak için bir yol deniyor olabileceğinden şüphelendi. Adam bu yolu seçmişti, çünkü kadının kendini başka birine vereceğini düşünmüştü.

Bu şüpheler kadının kalbine doğru aktı ama şu anda ona hiçbir şey kötü hissettiremezdi. Adamın ona dokunuşuyla afallamış ve öpücüğün etkisiyle aklı başından gitmişti.

“Bugün bir cevap beklemiyorum. Sadece başka bir seçeneğin daha olduğunu hesaba katman için sordum. Tartman gereken çok şey var. Genç bir kızken benim gibi bir adamla evlenmeyi hayal etmediğini biliyorum ama o zamandan beri çok şey değişti.” Adamın parmakları, tıpkı tarlada ona dokunduğu gibi itinalı ve düşünceli bir şekilde hafifçe kadının yüzünü okşadı. “Bana bunu düşüneceğini söyle.”

Adam paltosundan bir kâğıt çıkardı. “Bu Londra’da yaşadığım yer. Karar verince bana haber gönder. Ya da ister-

sen yaz. Eğer senden on gün içinde bir haber alamazsam geri döneceğim.”

Kâğıdı lavabonun yanına koydu. Adamın ayak sesleri boş evde yankılandı.

Kadın bulaşıkları yıkarken birkaç damla su, kâğıdın üzerindeki adrese bulaşmıştı. Acemice dirseğiyle kâğıdı öte tarafa itmeye çalıştı.

Bay Bradwell'in uzun zaman önce gidişinin ardından, kadın ilk kez hareket etmişti. Nihayet bir saat sonra, kadın tekrar eski sakinliğine dönebilmişti. Bugün olanlar hakkında doğru dürüst düşünebilmesi için birkaç gün geçmesi gerektiğine karar verdi.

Kadın inanılması güç bir hızda teslim olmuştu. Adam onun karakterini şimdi yeniden değerlendirecek olsa onu kesinlikle suçlamazdı. Yine de o sıcacık öpücükten bu kadar hoşlanacağını beklemezdi. Adamın becerikliliği kadın için bir dezavantaj olmuştu.

Erdemden yoksun oluşum da buna neden sebep olabilir diye geçirdi zihninden. Sonuç olarak, eğer biri düşmüşse karşısındakinin onu aşağı çekmesi çok kolay olurdu. Yaşlı kadınlar bu gibi şeyler için uyarmaz mıydı?

Benim için yeterince sıcak. Adam bunu bilmiyordu. Evlilik mutfaktaki öpüşmelerden daha fazla samimiyet gerektiriyordu.

Lord Norbury'nin metresi olduğu kısmından hoşlanmamıştı. Öpücükler eğlenceliydi fakat gerisi - geçmişin hatıraları utanç, huzursuzluk ve rahatsız edici olmaktan başka bir şey değildi. Bazı kadınların 'bu işten' pek zevk almadığını biliyordu ama kimse onu aşağıının karşısında hareketsiz kalırsa olacak konusunda uyarmamıştı.

İşini bitirince ellerini havluyla kuruladı. Alçalan güneş tenindeki pürüzleri ortaya koyuyordu. Genç bir kızken ellerini kreme bulardı ve hâlâ losyon alabildiği zamanlarda da buna devam etmişti. Hayatı boyunca yeterince yıkamış ve ovalamıştı ama yine de artık bir leydinin ellerine sahip değildi.

O zamandan beri çok şey değişti. Bu kesinlikle doğrudu.

Bu teklifi reddetmeye niyetliydi. Böyle bir evliliğin çok korkunç olacağını işaretleri gözlerinin önündeydi.

Adama büyük ihtimalle para teklif edilmişti ama yakında o para harcanacak ya da unutulacaktı. Yine de onlar sonsuza kadar birlikte olacaklardı.

En iyi ihtimalle, adam tekrar kadını dürtüleri olmadan korumak için teklif etmişti. Adam kadının başka bir serse-riyle yurtdışına çıkacağını sanmıştı ve kendini feda etmeye mecbur hissetmişti.

Her şeye rağmen ortada bir teklif vardı. Bu da bir seçenektir. Bunu öylesine geri çevirmesi için aptal olması gerekiyordu. Ancak içinde yükselen, endişeler ve önyargılardan kurtulabileceğinden emin değildi.

Alexia'nın yanında olmasını istedi şu anda. Alexia her zaman hassas ve zeki olmuştu. Ona bu beklenmeyen gelişme ile ilgili doğru düşünmesinde yardım edebilirdi.

7. Bölüm

Norbury'nin evine yapılan davet, Kyle'ın Bayan Longworth'ü ziyaretinden dört gün sonra ulaşmıştı. Norbury'nin notunda buluşmanın konusu hakkında hiçbir şey yazmadığı için Kyle, vikontun teklifi duymuş olabileceğinden şüphelendi.

Atını Piccadilly'deki evinden Mayfair'e doğru sürdü. Açık arttırma gecesinden beri Norbury'yi görmemişti ve o partide olanlar, bugün bile sorun olmaya hazır bir şekilde aralarında duruyordu. Teklif ettiği evlilikten ötürü birkaç kırıcı söz etmesi dışında haddini aşmasını beklemiyordu.

Tabii ki Bayan Longworth kabul etmemiştir. Yazmamıştı bile. Herhalde hiçbir zaman yazmayacaktı.

Kadın yaşadığı skandal ile ilgili olan bu yeni gelişmeye pek de sıcak bakmıyor olmalıydı. Seçenekleri arasında düşüneneğinden bile emin değildi. Çok az tanıdığı ve iyi bir aileden gelmeyen bir adama bağlanmak büyük ihtimalle, diğer adamlarla atılacağı maceralara kıyasla sönük kalırdı.

Bu tür bir durumlara düşen kadınların ortak kaderi, kurtarıcılar ile karşılaşmaktır. Easterbrook çözümünün çok

iyi hazırlanmış olduğunu düşündüğü için çileden çıkıyordu. Bayan Longworth'ün nasıl yaşadığını, iç karartan geleceğini ve üzücü yalnızlığını gören biri olarak, buna en kalpsiz insan bile dayanamazdı.

İtalya. Lanet olsun.

Adamın evlilik teklifinin kışkırtıcı ve düşüncesizce olduğunu düşünmüştü. Ama aksine, adam bunu uzun uzun düşünmüştü. Bayan Longworth'ün peşine başka bir akbabanın düşüp baştan çıkarılmasına yetecek kadar uzun düşünmüştü.

Jean Pierre'in laboratuvarına yaptığı ziyaretin ertesi sabahı, üniformalı bir uşağı markiden yeni bir mektup getirmesine neden olacak kadar uzun. Bu sefer pahalı kâğıtta tek bir kelime yoktu, sadece geniş ve zarıfçe çizilmiş bir soru işareti vardı.

Norbury'nin evinin önündeki sokağı uşaklar doldurmuştu. Birisi önde atlıydı. Görünen o ki bu Bayan Longworth ile ilgili yapılacak özel bir yüzleşme değildi.

Kyle kütüphaneye girer girmez burada bir araya gelen adamların kadınla bir bağlantısı olduğunu kavradı. Hepsi kardeşi Timothy tarafından dolandırılmıştı.

Teklifi çok uzun düşünmüş olmasına rağmen, kafasındaki en büyük soruya cevap bulamadığını bu toplantıda hatırladı. Kardeşi bir hırsız ve suçluydu ama kadın yine de büyük ihtimalle Norbury'nin evinde bu kurbanların toplanmasından rahatsız olurdu.

Diğer yandan, bu toplantı Bayan Longworth'ü de ilgilendiren başka bir konunun, diğer skandala kıyasla daha ön planda olduğunun bir göstergesiydi. Kadın bu savunmasız pozisyonda, az da olsa kalan gurur ve haysiyetini de yitirecekti.

Norbury Kyle'ın gelişini pek umursamadı. Kyle bir sandalye bulup hizmetçilerden birinden kahve aldığı sırada, vikont başka bir adamla sohbet ediyordu.

Norbury misafiriyle konuşmasına son verdi ve odaya hitap etti; "Beyler bir karar almamız gerekiyor ve daha çabuk olacağına inandığımdan hepinizi bir araya toplamak istedim."

Konuşmalar kesildi. Gözler ev sahibine çevrildi.

"Royds'tan bir mektup aldım. Dün geldi ve Dijon'dan yazmış."

"Dolandırıcıyı yakalamış mı?" Tok ve öfkeli bir sesle sordu Sör Robert Lillingston. "Bu işi halletmesi neden bu kadar uzun sürüyor anlamıyorum."

Bu eleştiriye katılanların sesleri yükseldi.

"Maalesef yakalayamamış. Ama- "

Uğultular daha da yükseldi.

"Beyler, devam etmeme izin verin. Bay Royds onu takip etmenin neden bu kadar zor olduğunu çözdüğünü bildiriyor. Longworth bizim sandığımız gibi tek başına seyahat etmiyor. Bütün yol boyunca bir arkadaşı varmış. Bununla beraber, Royds Longworth'ün izini, evinin olduğu Dijon'a kadar sürmüştü. Goddard soyadını kullanıyormuş. Pennilot adındaki arkadaşı ateşlenmiş ve orada ölmüş. Ve bu hastalıktan ötürü Longworth orada oyalanmak zorunda kalmış."

"Yani şimdi nerede?" diye sordu Lillingston. "Söylediklerine bakılırsa Dijon'da değil."

"Dijon'da değil," dedi Norbury. "Royds onu kaçırmış. Longworth'ün güneye, İtalya'ya gittiğini düşünmesi için iyi sebepleri var."

Bunu duymaktan kimse hoşlanmamıştı. Ucu ucuna

kaçırmış olduğu haberleri, şikâyet etmeleri için iyi bir sebepti.

Kyle tek bir kelime etmedi. Dikkati mektuptaki son detaya takılmıştı.

İtalya. Roselyn oraya bir arkadaşıyla gideceğinden bahsetmişti. Hayır, şimdi konuşmayı tek tek düşünüyordu kafasında, kadın oraya o adamla gideceğine dair hiçbir imada bulunmamıştı. Onunla orada buluşmayı planlıyor olabirdi.

Kendi aptallığına yandı. Arkadaşının gizli niyetlerinin olmadığını söylerken aslında yalan söylemiyordu. Yeni hayatından saklanacağını tasarlamıyordu. O dolandırıcı kardeşiyle birleşmeye niyetliydi.

Bu durumda aklına gelenler - kadın, kendisi, teklifi ve kadının seçenekleri - adamın aklını karıştırdı. Bir yandan da kütüphanede devam eden tartışmayı takip ediyordu.

“Bay Royds takip etmiş ama İtalya’da araştırmaya devam ederse çok masraflı olacağını düşünüyor,” diye açıkladı Norbury. “Yarımadadaki tüm beylere rüşvet gerekecek. Milano’daki kendisine çıkacak masrafların, bizler tarafından karşılanacağını bildiren bir izin göndermeliyim.”

“Yıllardır İtalya’da kendine yer hazırlıyor olabilir.” Konuşan zengin bir ithalatçı olan Bay Barston’dı. “Bana göre bu işi bitirelim. Lord Hayden Rothwell sağ olsun, tamamen mahvolmuş sayılmayız. Sizler kadar ben de aşağılık herifin borcunu ödediğini görmek istiyorum ama görünen o ki bu iz sürme işi sonsuza dek sürebilir. Bana yüzlüklere mal olacaksa adalet falan istemiyorum.”

Norbury’nin yüzü kızardı. “Sizi aptal yerine koydu. Hepimizi koydu. Yavaş yavaş aramıza sızdı ve bankasını kullanmamız için bizim aklımızı çeldi. Bizlerle budala gibi

oyladı ve kazandıklarıyla birlikte kaçtı. Biraz onurlu olun Tanrı aşkına!”

“Royds onun nereye gittiğini biliyor gibi gelmedi bana,” diye karşı geldi Bay Barston.

“Onu bulacak. Dijon’a giderken kullandığı metotları kullanacak.”

“Longworth’ün orada yaşadığını öğrenmesi aylarını aldı. Longworth’ün yerini onun ya da başkasının öğrenmesi yine aylar sürebilir.”

Bunun doğru olmadığını fark etti Kyle. İngiltere’de birileri çok yakında Timothy Longworth’ün nerede olduğunu öğrenebilirdi. Roselyn yeni hayatına başlamadan önce bir mektup bekliyordu.

Etrafındaki adamlara baktı. Bazıları centilmendi bazıları da Barston gibi tüccardı. Bir tanesi de tanınmış bir yatırımcıydı. Bu adamları bir araya getiren tek şey öç alma isteği idi.

Büyük kayıpları yüzünden değil. Her birinin zararları Lord Hayden tarafından karşılanmıştı. Bu tazmin, kurbanlarını sinirini geçirmek ve acılarını dindirmek için düşünülmüştü. Longworth’ün, bankasında, onlar için tuttuğu emanetleri nasıl sahte isimler ve belgeler uydurarak sattığını öğrenmişler ama bir adam bunları çabucak unutmalarını sağlamıştı. Karşılığında tek istediği bu olay hakkında sessiz olmalarıydı.

Birçok kurban için Lord Hayden’ın planı işe yaramıştı. Buradaki adamlar hariç, onlar tatmin olmamışlardı. Onun yaptıkları bu adamlar için yeterli olmamıştı.

Yavaş yavaş birbirlerini bulmuşlardı. Longworth’ü bulma ve geri getirme amacıyla birleşmişlerdi. Aylardır pek de fazla bilgiye ulaşamamışlardı.

Norbury daha fazla itiraz var mı diye etrafa baktı. “Yakında bulunacak, ben eminim. Yine de eğer Royds İtalya’da her kente gidecekse bu çok fazla para harcanacağı anlamına gelir. Şüphesiz Longworth yüksek standartlarda yaşıyor ve dolandırdığı aptallara gülüyordur. Bazılarınız belki bu sıfatla yaşamak niyetinde olabilirsiniz ama şerefli bir adam bunu yapmaz.”

Bu kinaye tüm tartışmaları bitirdi. Norbury’yi, Royds’a yazıp masrafları karşılayacaklarına dair söz verdiklerini bildirmesi için görevlendirdiler.

İnsanlar yerlerinden kalktı ve gitmeye başladılar. Diğerleri giderken Kyle arkada bekledi. Norbury isimli yanardağın yoklama ve patlama anını tahmin etme zamanıydı.

Kâğıtları karıştıran ev sahibi, onu birkaç dakikalığına görmezden geldi. Sonunda esmer kafasını kaldırdı ve solgun gözleri onu gördü.

“Bugün suskundun Kyle. Bu akıllıca.”

“Söyleyecek bir şeyim yoktu.”

“Eskiden vardı. Zengin arkadaşları olmadığı için her hafta başı daha çok öne eğilen fakir adamlarla ilgili yaptığın, anlamlı ‘neden nasıl’ konuşmalarını hatırlıyorum da. Papaz ya da saçma bir filozof gibi ahlaki davranışlar öğüt-lüyordun, tabii ikisi de değildin ve fikirlerin de bunlara uymuyordu.” Gözkapakları düştü ve gözlerini açtığı anda bir parıltı belirdi. “O kitaplardan ve öğretmenlerden öğrendiğin yüksek fikirleri taklit ettin ama böyle ders vermeye kalkman küstahçaydı, işte bunu unuttun.”

“Kimseye ders vermedim.”

“Tabii vermezsin. Partimdeki performansın yeterince yüksek sesle konuşuldu.” Norbury’nin ifadesi öfkeli bir

hal almıştı. "Lord Hayden bunu ödül için yapmadığını söylüyor etrafına. Bunu sadece- "

"Bunu yapma sebepimi neden umursuyorsun? Kaç kere onunla bir ilgin kalmadığını söyledin. Dediğin gibi, bana göre anlamı olan şeylerin sana göre anlamı yok."

Norbury gözlerini başka yöne çevirdi. Sakinleşmeye çalışır gibi görünüyordu. Kyle gitmek üzere döndü, kapıya ulaştığında Norbury tekrar konuştu.

"Bu küstahlığından bıktım Kyle. Senin bu basit fikirlerin köyündeki cahil madencilere daha çok uyar." Sesi homurtu gibi bir hal aldı. "Bana bir daha karşı çıkma."

"Nerdeyse on yıl burada yaşadım. Çok mütevazı ama sokak görüldüğünden daha güvenlidir."

Leydi Phaedra evinin kapısının önünü işaret etti. Rüzgârda siyah elbisesi dalgalanıyor, Apollo altın şeridini açığa vuruyordu. Anahtarı deliğe sokmak için uzattığında, dalgalı kızıl saçları sanki ateşten bir perde gibi yüzünün bir tarafını örttü.

Rose elinde valizle bekledi. Leydi Phaedra'nın son cümlesi ona biraz da olsa güven vermişti. Bu sokak, Aldgate'ten uzak değildi ve pek güvenli görünmüyordu. Lord Elliot'ın sürücüsü de aynı fikirde gibiydi, çünkü elinde kırbaçla hazır bir şekilde dikkatli bekliyordu. Evler eskiydi ve sokak dardı. Dilenci bir kadın Phaedra'nın kapısından on beş adımdan daha az bir mesafede oturuyordu. Yolun karşısında açık bir pencerenin önündeki başka bir kadın, yoldan geçen adama şüpheli bir şekilde seslendi.

Leydi Phaedra fark etti ve güldü. "Elliot senin şaşıracağın konusunda uyardı. O daha iyi bir yeri benimmiş gibi sana teklif etmemi istedi, aklı sıra senin bundan haberin

olmayacağını düşündü. Ama Alexia böyle bir iyiliği kabul edemeyecek kadar gururlu olduğunu söyledi, zaten ben de yalan söylemede pek becerikli değilimdir.”

“Bunu yapmadığınıza sevindim. Siz burada on yıl yaşadıysanız ben de birkaç gün burada mutlu olabilirim.”

Phaedra kapıyı ardına kadar açtı. “Havalandırman gerekecek. Bir aydan fazladır kapalı.”

Ev de sahibesi kadar müstesnaydı. Oturma odası aynı zamanda kütüphane olarak kullanılıyordu. Uzun kitaplıklar bir duvarı kaplıyordu, diğer tarafta da tuhaf tablolar ve oyma eserler vardı. Pencereilerin önüne eski bir divan konmuştu. Üzerinde bir sıra şal örtülüydü ama döşemenin eskiliğini gizleyemiyorlardı.

“Burada sizinle kalması için bir hizmetçi göndereceğim, böylece daha rahat olacaksınız,” dedi Leydi Phaedra.

“Lütfen göndermeyin. Zaten çok cömert davrandınız ve kapınıza geldiğimde de çok cana yakın davrandınız. Beni tanıımıyorsunuz bile.”

“Sizinle ilgili her şeyi biliyorum, üstelik Alexia’nın seni çok sevdiğini de biliyorum. Ayrıca dedikodu ve küçümseme konusu olmanın ne demek olduğunu da bilirim. Ve bu, sadece sen izin verirsen sana zarar verir Roselyn. Halkın verdiği hükümlere kulak asmayan ve seni önyargısız kabullenecek birçok insan da var.”

Rose Leydi Phaedra’nın vermeye çalıştığı dersi anlamıştı. Çeşitli muhitlerde farklı kurallar olduğunu biliyordu. Leydi Phaedra boyun eğmemişti ve Alexia’nın anlatıklarına göre Lord Elliot’la evlenmeden önce ilginç ve renkli bir hayat sürmüştü. Görünüşe bakılırsa kendisine yardım eden bu kadın sosyeteye hiç uymuyordu, çünkü bunu kendi seçmişti.

Fakat Roselyn, kendisinin bir Phaedra Blair olmadığını biliyordu. Köklü veya sanatsal bir muhitte yetişmemiştir ve aralarına katılmaya çalışırsa aptal hissederdi. Leydi Phaedra hâlâ kendisi için bir gelecek olduğunu göstermeye çalışıyordu ama Roselyn bunun uygulanabilir olduğunu düşünmüyordu.

“Yan sokakta at arabası bulmak kolay.” Phaedra mutfak ve yemek odasını gezdirirken anlatmaya devam ediyordu. “Mağazalar da orada.”

Rose valizini üst kattaki iki küçük yatak odasından birine bıraktı. Bu oda, aşağıda küçük bir bahçeye bakıyordu ve bahçenin biraz ilgilenilmeye ihtiyacı vardı.

“Dinlenmen için gidiyorum.” Leydi Phaedra alt kata indiklerinde devam etti; “Uzun süredir arabadasın ve bu son derece yorucudur. Yarın uğrayıp neler yaptığına bakayım.”

Rose siyah perdenin sokağa ve araca doğru dalgalanmasını izledi. Şoför Phaedra’yı, Lord Elliot’la birlikte yaşadıkları Mayfair’deki güzel evlerine götürüyor olmalıydı. Hill Sokağı Alexia’nın yaşadığı evden uzak değildi.

Alexia’yı o evde yürürken hayal etti. Kuzeninin odalarda gezindiğini gözünün önüne getirmek zor değildi. Sadece bir yıl kadar önce ikisi de orada yaşıyordu. O zamanlar Longworth’lerin eviydi orası, orada tüm aile bir araya gelmişti.

O zamandan beri çok şey değişti.

O zamandan beri her şey değişti.

Rose ertesi sabah at arabasının dışarıda durduğunu duydu. Ön pencereden bakmak için sıçradı.

Arabayı tanıdı. Umduğu gibi Alexia onun burada olduğunu Phaedra'dan öğrenmişti ve onu görmeye gelmişti.

Arabanın kapısı açılınca kalbi hopladı. Azametli bir adam dışarı adım attı ve dönüp kuzenine elini uzattı. Lord Hayden Rothwell ona eşlik ediyordu.

Belki de böyle olması daha iyiydi. Ona soracakları vardı ve bunu doğrudan ona sorması en iyisi olacaktı.

Yaklaştıklarında ön kapıyı açtı. Alexia onu görünce çok mutlu oldu. Lord Hayden ise gülümseyen dilenci kadına ve fahişeye kaşlarını çatmakla meşguldü.

“Phaedra’yı burada mı ziyaret ederdin? Tek başına, biz evlenmeden önce? Hatta sonra?”

Kadın adamın sorusunu duymuştu.

“Duruma göre,” dedi Alexia kocasının dehşetini görmezden gelerek. Kapı eşiğinden geçti ve Rose’u kucakladı. “Beni azarlama Rose. Mektuplarımı açmadan geri göndermekle her türlü riskten kaçınacağını açıkça belli ettin. Ama Lord Hayden bile, insanların bu buluşmadan haberi olmasının olası olmadığını düşünüyor. Bu mahallede oturanlar bizi tanımıyorlar ve sosyetenin hakkımızda dedikodu yapma şansları da yok.”

Rose onları tuhaf oturma odasına götürdü. Lord Hayden dikkatini duvardaki ilgi çekici resimlere yöneltti.

“Gelmene sevindim Alexia. Ve sizin de gelmenize sevindim Lord Hayden. Çok kalmaya niyetim yok, o yüzden böyle hemen ziyarete gelmeniz en iyisi oldu.”

Alexia’nın yüzü asıldı. “Oxfordshire’a geri dönmen için acele etmen gerekmez. Kesinlikle şehirde Noel sonrasına kadar kalabilirsin. Hatta Noel’de birlikte yeriz diye umuyordum.”

“Bu pek akıllıca olmaz. Sizin iyiliğiniz için değilse bile,

kız kardeşim için hatamın cezasını çekmeliyim.” Kuzenin elini avcuna aldı ve sıktı. “Lütfen otur Alexia. Tavsiyene ihtiyacım var.”

Alexia divana oturdu. Lord Hayden Phaedra’nın duvardaki eşyalarını yoklamayı bırakıp kitaplığa döndü.

Rose adamı görebileceği bir koltuğa geçti. Kitap sırtlarını ne kadar dikkatle okuyor olursa olsun, kuzeniyle yapacağı konuşmanın tek bir kelimesini bile kaçıracağını sanmıyordu.

“Alexia, dört gün önce hiç beklenmedik bir şey oldu. Bay Bradwell bana evlenme teklif etti.”

Alexia’nın hayreti içtendi. Lord Hayden’ın gözkapakları ancak bir parça titredi.

“Kabul ettin mi?” diye sordu Alexia.

“Hemen o anda karar veremeyecek kadar şaşırmıştım. Ben onu reddetmeye meyilliydim. Böyle birinin eşi olmanın sonuçlarını idrak edemediğinden korkuyorum. Aslında, neden bu kadar aceleyle konuştuğunu anlamadım. Tabii eğer...”

“Tabii eğer ne?”

“Tabii eğer onu birisi bunu yapması için bir anlaşmayla cesaretlendirmediyse.” Lord Hayden’a göz attı ama bu imasına bir tepki vermediğini gördü.

Alexia da dönüp eşine baktı.

“Hayden senin bu işle bir ilgin var mı?”

Adam onlara döndü. “Bay Bradwell’e ben rüşvet vermedim.”

“Aslında,” dedi Rose, “anlaşma rüşvet anlamına gelmez.”

“Neden benim böyle bir şeye karışacağımı düşünüyorsun? Belki de Bay Bradwell sonuçları, belki senden de iyi

idrak etmiştir. Bu tür bir evlilik karşılıklı avantajınıza. Sizin açınızdan Bayan Longworth, evlilik skandalı çok daha az zarar verir hale getirecek.”

Rose, Lord Hayden’in bu parlak fikrini onayladı. Ama bu küçük konuşma, onun tam dürüst olmadığını gösteriyordu. Sanki bunu düşünmek için çok vakti olmuş gibi görünüyordu, bir anda aklına gelmiş gibi değildi. Ayrıca açık açık bir anlaşma teklif etmediğini söyleyememişti.

Karı koca anlamlı bir şekilde baktı. Lord Hayden başını eğerek selamladı ve antreye doğru yöneldi. “Şehre gelme sebebiniz buysa Bayan Longworth, sanırım daha çok kadın kadına konuşmanız gerek. Ve bir erkeğin duymaması gereken gizli konuşmalar vardır. Size iyi günler dileyip arabaya dönüyorum.”

Rose adamın ardından kapının kapanmasını bekledi. “Ona inandığıma emin değilim.”

“Bu kadar açık konuşuyorsa ona inanmalısın. Çok zeki olabilir ama pek kurnaz değildir.” Alexia redingotunun düğmelerini açtı ve omuzlarından düşürdü. “Bu teklifi kabul etmek istemiyorsun gibi geliyor bana, sanki reddetmek için bahane arıyorsun.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Geçmişte finansal sebeplerle gelen evlenme tekliflerinden nasıl iğrendiğini hatırlıyorum. Kalbini Bay Bradwell’i reddetmeye ikna edecek en iyi bahaneyi buldun. Ama anlaşma konusunda yanılıyorsun, peki bunun yerine ne bulacaksın?”

Alexia, sanki Rose’un verecek bir cevabı varmış gibi karşılık bekledi.

“Bu birleşmenin faydalarını bir bir sayayım mı?” diye sordu Alexia. “Hayden haklı, ben de bunu hemen anla-

dım. Eğer Bay Bradwell ile evlenirsen skandal farklı bir hal alacak. Bir centilmen değil ama sana karşı olan onuru, Norbury'yi bir piç, bir serseri ve daha da fazlası gibi gösterecek. İnsanların varsayımları yeniden düşünülecek. Hatta bence, o skandal geceye kadar Norbury ile bir ilişkin olmadığını düşünecekler.”

Rose kafasında bu ihtimali tarttı. Bay Bradwell bunu kastetmişti ama akla yatkın olduğunu anlaması için Alexia'nın bakış açısı gerekliydi.

“Oldukça mantıklı aslında,” dedi Alexia, onun da aklında ince ayrıntılar sıralanıyordu.

“Peki karşılık olarak o ne alacak?”

“Senin soyun ve senin bağlantıların Roselyn. Sen bir centilmenin kızıydın. Senin marki ile evli bir kuzenin var. Ahh, elbette en güzel eşe sahip olacak.”

“Güzellik geçer ve soyumuz kötü şekilde lekелendi. Ayrıca sosyal bağlantıları pek de umursadığını sanmıyorum. Neden kocanın açık sözlülüğünden şüphelendiğimi anlıyor musun? Gerçeği bilsem reddedeceğimi çok iyi biliyor şüphesiz, ne de olsa ona geri ödeyemeyeceğim yeni bir borç daha eklenmiş olacak.”

“Eğer haklıysan borç benim borcum ve Hayden ile aramızda alacak verecek olmaz. Bu tür çocuk oyunlarını oynamayız.” Alexia ayağa kalktı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Fikirlerini dile getirirken ifadesi sertleşti. “Bu adamdan hoşlanmıyor musun Rose?”

“Hiç de değil. Hem de aslında çok iyi tanımamama rağmen hoşlanıyorum.”

“Onunla ilgili en önemli şeyleri bildiğini söyleyebilirim. Sana itici geliyor mu?” Yanakları biraz pembeleşti. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Hayır.” En azından onun bildiği kadarını. Alexia’ya, evliliğin cinsel kısmı yüzünden soğuk baktığını itiraf edecek değildi. Alexia çok tutkulu bir şekilde âşıktı ve bu problemi anlayamazdı.

“Daha iyisini mi bekliyorsun? Başka bir kurtarıcı ama bu sefer senin soyluluğuna daha uygun biri?”

“Çok zor.”

“O zaman anlamıyorum. Belki benim çok pratik olduğumu düşünüyorsun ancak eğer seçenekler yoksulluk ve yıkım ya da güvence ve kurtuluş ise- ”

“Başka bir teklif daha var.”

Alexia’nın attığı adım yarım kaldı. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Başka bir teklif mi? Herhalde başka bir kurtarıcıdan değildir. Tanrım, lütfen bana başka bir Norbury’nin senin peşinde olduğunu söyleme.”

“O tür bir teklif değil. Timothy’den başka bir mektup daha aldım. Ona katılmam, onunla beraber yaşamam için rica ediyor.”

Alexia’nın yüzü kederle soldu. Gözlerini acısını kendi başına yaşamak için kapadı. Rose bir şey söylemedi. Ama kalbi Alexia’ninkiyile aynı hislere kapıldı; kardeşinden bahsetmesinin yarattığı büyük acı.

“Ve sen de ona gitmeyi düşünüyorsun?” diye sordu Alexia.

“Evet. Bay Bradwell benimle konuşmadan önce kararımı vermiştim.”

Alexia tekrar divana oturdu. Menekşe rengi gözleri buğulanmıştı. “Şimdi onun için endişeleniyorsun elbette. Şu anda yalnız. Aranızda en zayıf olan oydu her zaman ve şimdi... bilmeni isterim ki anlıyorum Rose. Ve ne kadar

çekici bir teklif olduğunu da anlıyorum, seyahat etmek ve yeni bir hayat önünde duruyor. Ama- ”

“Evet çekici. Çok çekici. Yeni bir isim alırım. Kimse beni tanımaz, Norbury ve Tim hakkındakileri kimse bilmez. Kimse hiçbir şey bilmez.”

Kendi sesindeki gücü ve acıyı duydu. Alexia başını salladı ve onun bu hararetli haline müdahale etmedi.

“Sen bileceksin Rose,” dedi usulca. “O beş bini almadın. Hayden’in desteğini kabul etmedin. Ama bu suçun meyvelerini mi yiyeceksin?”

“Öyle olması gerekmez. İş bulabilirim. Tim kâtiplik yapıp ikimize de bakabilir. Onu parayı geri vermesi için ikna edebilirim- ”

“Asla vermez. Büyük ihtimalle şimdiye kadar içki ve kumarda yemiştir bile. Onun her şeyi mahvetmesinden bu yana, kendin için değil onun için üzülüyorsun. Neden kaçmak istediğini anlıyorum ama sağlıklı düşünemiyorsun.”

“Anladığından emin değilim.”

“Peki fakat sevgimden ya da kaçma arayışlarının sebebi anladığımdan şüphe etme Rose. Norbury hakkında kendini kandırdığını sen itiraf ettin. Bu sefer kendini kandırma, yalvarırım.”

Alexia’nın söylediği her kelime, sanki kaçmasına en ufak bir imkân veremeyecek şekilde onu zincirliyordu. Rose, Alexia’nın yanıldığını ve kibirli davrandığını haykırmak istiyordu. Kalbinin acımasız bir köşesi, Alexia’nın sergilediği tüm bu bilmişlik ve anlayışın aslında onu hor görmesinden kaynaklandığını söylüyordu.

Sözler zihninde yankılandıkça eve geri dönmeyi ve o tepeye çıkmayı diledi. Gökyüzünün altında yatmak ve o

gün kalbini dolduran umut dolu neşeyi tekrar yaşamak istedi.

Yoğun dalgınlığını bir ses bozdu. Küçük bir ses izinsizce öfkesine ve burukluğuna müdahale etmişti.

“Araba soğuk oldu ve Lord Hayden şimdi girebileceğimi söyledi. Daha fazla beklemeli miyim Alexia?”

Roselyn’in bedeninde, duygularının karmaşasından kaynaklanan bir titreme meydana geldi. Antreye, gözlerinde dolup taşan gözyaşlarıyla baktı.

Irene orada dikiliyordu. Kız kardeşi modaya uygun ve çok güzel görünüyordu. Uzun sarı saçları harika bir bonenin altından sarkıyordu ve elma yeşili döpiyes elbisesi, gençliğini ve güzelliğini vurguluyordu. Giysilerinin tamamı yeniydi, hepsi Alexia’nın hediyeleriydi.

“Lütfen kızma Rose.” Irene rica etti. “Gittiğinden beri çok üzgünüm ve bir daha asla konuşamayacağız diye acı çekiyordum. Alexia bugün seni görebileceğimi söyledi ve hatta Hayden bile kimsenin haberi olmayacağı konusunda ona hak verdi.”

“Kızgın değilim canım. Şaşkınım, memnunum ve söyleyecek kelime bulamıyorum.” Ayağa kalktı ve kollarını açtı. Irene de koşarak onu kucakladı.

Irene’e sıkıca sarıldı. Kız kardeşinin omzunun üstünden Alexia’ya baktı. Açıkça belliydi ki Alexia tartışmalarının çoktan bittiğini düşünüyordu.

8. Bölüm

Kanalın yanındaki mavi pelerinli kadını bir seferde fark etti. Kadın mektubunda ona Regent's Park'ta nerede buluşacaklarına dair detaylı bilgi vermişti. Bu saatte etrafta beş kişiden fazla kimse yoktu.

Adam kadın onunla tekrar irtibata geçtiğinde tam olarak ne umacağını bilememişti ama o kısa mektubun, Londra'da bir buluşma isteğini içereceğini asla tahmin edemezdi. Mektuptaki birkaç satırda cesaret verici hiçbir şey yoktu.

Kadına doğru yürürken teklifinden bahsedip bahsetmemeyi sonraya bırakmaya karar verdi. Bir fark yaratacağını hiç sanmıyordu. Eğer teklifini reddetmeye karar verseyse sebepleri muhtemelen adamın cevap bulabileceği şeyler olamazdı.

Adamın yaklaştığını fark etti kadın. Güneş ışığının altında, mavi pelerini üzerindeyken altın saçları daha da belirgin hale gelmişti. Gülümsemesi en hafif tabirle kibardı ama yine de adamın aklını alıyordu.

Aklını başına toplamasının kendi yararına olacağını biliyordu.

“Geldiğiniz için teşekkürler Bay Bradwell, özellikle de böyle erken bir saatte.”

“Parklara her zaman sabahları gelirim Bayan Longworth, yani ortak bir yönümüz daha var.”

Daha önce kadının Londra parklarında bu kadar erken saatlerde bulunduğunu hiç sanmıyordu. Onunla konuşmak için تنها bir yer ve zaman istemişti kadın ama bunun için başka mekânlar ve saatler de uygun olurdu.

Adam aşağıya, boş yollara baktı ve kendi at arabasından başka araç göremedi. “Buraya nasıl geldiniz?”

“Yürüdüm. Alexia’nın bir arkadaşı bana kalmam için bir ev verdi ve ben de birkaç günlüğüne geldim.”

“Yeterince yürüdünüz mü? Yoksa kanalın etrafına yürüyüşe çıkalım mı?”

Kadın bu teklifi kabul etti. Adam kadının bu buluşmayı ne için istediğini sormadan önce birkaç latife yaptı.

“Bay Bradwell, ben sizin cömert teklifiniz ile ilgili tekrar konuşuruz diye ummuştum. Eğer, iki insan böyle geri dönülemez bir adım atmayı düşünüyorsa en iyisi kati dürüstlüktür diye düşünüyorum.”

“Kati dürüstlük benim fikrime göre hiçbir zaman iyi bir fikir değildir. Dünya bunun üstesinden gelemez bence.”

Kadın şaşırıp kalmış bir şekilde adama baktı.

Adam güldü. “Sizi şaşırttım. Tedbirli dürüstlüğe var mısınız? Bazı gerçekler değişir, hatta bazıları hiç bilinmez bile ne de olsa.”

“Ben sadece bunu yapacaksak birbirimizi doğru anlamamız açısından, yeterince dürüstlük istiyorum.”

Tereddüt etmeden, açık seçik konuşmuştu kadın. Ka-

dının kafasında tasarladığı her neyse terazi adamdan yana gibi görünüyordu.

Sana doğru geliyor Kyle.

“Açıkça konuşun Bayan Longworth ve ben de öyle yapmaya çalışacağım.”

“Ne teklif ettiğinizi anlıyorum. Bilmenizi isterim ki değerinin farkındayım. Güvenlik ve korunma önemli şeyler ama bunun gerçeğe dönüşme olasılığını henüz idrak etmiş bulunuyorum. Kuşkucu görünüyorsam lütfen beni affedin. Lütfen tamamen minnettar olduğumu da bilin. Yine de bana göre, en iyisi ikimizin de bu birlikteliğe neden dahil olduğumuzu çok iyi bilmemiz, elbette somut şartlar açısından.”

“Ne kadar mantıklı.”

Kadın kızardı. “Kalpsiz ve soğuk bir tüccar gibi görünüyorum, değil mi? Öyle görünmek istemem. Sadece romantik yanılsamalar yaratma konusunda kendimi becerikli bulmadığımı itiraf etmeliyim. Bu tür kızsal düşüncelerle işim olmaz pek.”

Kadın koşulsuz dürüstlük isteğine rağmen, ihtiyatlı davranmayı seçmişti. Ama adam bir şekilde acı gerçeği anlamıştı. *Eğer bu işi yapacaksak ben aşk beklemiyorum ve sen de bekleme.*

“Bay Bradwell şunu bildiğinizden emin olmak isterim ki bu birliktelikle tamamen skandaldan korunmuş sayılmayacağız. Lord Norbury ile olan o talihsiz olayı tamamen unutamayacaksınız. Yaşlandığınızda ve saçlarınız grileşince bile, siz yürürken gizlice konuşan birileri olacak, elbette evliysek. Bir centilmen olmadığınız için bunu yüzünüze söyleme cesareti bulacak insanlar da olacak.”

“Ben bir maden işçisinin oğluyum. Fısıltılara ve yüzüme karşı kaba saba yapılan konuşmalara alışığım.”

“Gün gelip kötü niyetli birileri, benim başka bir ilişkim daha olduğunu söyleyebilir. Bilmek isterim ki böyle şeylere inanacak mısınız?”

“Bütün olasılıkları tarttınız, değil mi? Neye inanacağımı bilemezdim Yine de adamı öldürmeden önce size soracağıma dair söz veririm.”

Kadın yürüyüşüne ağacın yanında durarak son verdi. Kanal güneş ışıklarını parlak bir şerit gibi yansıtıyordu. “Teklifinizi bu denli ince eleyip sık dokuduğunuzdan beni küçük görüyor olmalısınız.”

“Bütün zeki kadınlar evlilik tekliflerini iyice incelerler sanırım. Ancak bunun her aşamasını duyuyor olmam pek alışıl gelmiş değil.”

Kadın adama şaşırtıcı bir şekilde dik baktı. Kaşlarını çattı, sanki adamın ruhunu inceliyor ama yapamadığı için hayıflanıyor gibiydi.

“O gün Norbury’nin evinde bir sebepten bulunuyordunuz. Onunla arkadaş mısınız?”

“Onu yıllardır tanırım. İlişkimiz çok eskiye dayanır. Şu anda birlikte bir iş yapmamız icap ediyor.”

“Yani bu adamı göreceksiniz. Siz bileceksiniz, o bilecek ve-”

“Evlilik tekliflerini ince eleyip sık dokuyan sadece kadınlar değil Bayan Longworth. Bunun ne derece uygunsuz olacağını etraflıca düşündüm. Size söz veririm bana hiçbir imada bulunmayacak. En azından bir kereden fazla değil. Hiçbir adamın karıma hakaret etmesine izin vermem.” Kadının elini avuçlarına aldı. Kadın buna izin verdi fakat adam her ikisinin de eldiven giymiş olmasından dolayı ke-

yıfsızdı. "Sana da bir daha bu konuyu asla açmayacağımı. Şerefsiz bir adamla ilgili bir hata yaptın ancak hepsi geçmişte kaldı."

Kadın adamın gözlerini gerçekten bunu kastettiğini anlamak için inceledi. Adam da kadının istediği kadar bakmasına izin verdi.

"Söylediğiniz bu ihtimallerin hiçbirini düşünmemiş değilim Bayan Longworth."

"Aslında, bir tane var ve bun söylememek hata olur." Kadın, o gece olduğu gibi ağırbaşlı durmaya çalıştı. "Bay Bradwell, bundan başka bir skandala karışmaya sadece bir fısıltı uzaktayım."

Kadın hayran olunası bir şekilde içten ve cesurdu. Savaşta şehit düşenler de savaşa girmeden önce böyle görünüyordu ihtimalle "Ne skandalı?"

"Kardeşimi tanıyorsunuz, öyle demiştiniz. Olayların tamamını bilmiyorsunuz. Bankada parası olan insanlardan ve üç ortağından para çaldı. Ve onun yaptığını biliyorlar. Geri ödeyeceğine söz verdi, o yüzden ona inandılar ama sonra battı ve Lord Hayden borçlarını ödedi." Bunları çabucak söyleyivermişti, anlattıklarının ona acı verdiği belliydi. "Düzinelerce kurban var ve bir tanesi bile konuşsa yeter. Sadece bir tanesi ve böylece ne yaptığı öğrenilecek, onla alakam olması da beni rezil edecek. Ve tabii kocamı da, elbette evliysem."

Kadının elini kaldırdı ve öpmek için başını eğdi. "Kardeşin hakkında olanları zaten biliyorum."

"Biliyor musun? Nasıl... Tanrım, yoksa sen de kurbanlardan biri- "

"Tanıdığım biri kurbandı."

"Ve yine de evlenme teklif ettin?"

“Bu onun suçu. Onun günahı. Sen masumsun. Sen de kurbanlardan birisin. Sen ve kız kardeşin onun yüzünden çok acı çektiniz, öyle değil mi?”

Kız kardeşinin sözü geçince gözleri parlamıştı.

“O fısıltı benimle evlenmen için bir başka iyi neden. Böylece senin ondan ve onun senden ayrı olduğu ortaya çıkacak. Böylece düşüş üstüne düşüş yaşamayacaksın. Ama eğer Oxfordshire’da sürgün hayatı yaşasaydın, öyle olurdu.”

“Kimsenin benim ondan ayrı olduğumu düşüneceğini sanmıyorum. Onun kız kardeşiyim.”

“Dünyanın gözünde, onun kız kardeşi olmaktan önce benim karım olacaksın. Evlilik bu skandalı diğerinden daha iyi bertaraf edecektir.”

Kadın hâlâ direniyor gibiydi. Ancak öyle savunmasızdı ki. “Lord Hayden’in sana bu iş için bir şey ödemediğini söylüyorsun. Sanıyorum ki ödeme başka şekillerde olacak.”

“Kazanımlar olacağını hiç inkâr etmedim.”

“Böyle bir rezilliğe bulaşacağına göre, benim tahmin ettiğimden daha büyük olmalılar.”

“Siz kendi kazanacaklarınızı ve kaybettiklerinizi düşünün Bayan Longworth ama bırakın benimkileri ben düşüneyim. Eğer sizi istemeseydim, zenginliğiniz, aileniz ve erdeminiz ne olursa olsun hiçbir şey beni bu evlilik için ikna edemezdi.”

Kadın yürümeyi bıraktı ve adama baktı. Ona eleştirel bir gözle baktı, sanki adamın bu isteğinin katlanılabilir olup olmadığına karar veriyordu. Bunun için kadını ikna edecek kelime yoktu. Bu kadın için, yine de, kararı ne yönde olursa olsun önemli rol oynayacaktı.

“Belki şimdi kararınızı vermek için iyi bir zaman değil Bayan Longworth. Aceleye gerek yok ve bu, kadın açısından iyi düşünülerek alınması gereken bir karar.”

Kadın rahatladı. “Teşekkürler Bay Bradwell. Bu durumun süreklilik gerektiriyor olmasından dolayı cesaretim kırılıyor. Siz her zamanki gibi, çok kibar ve düşüncelisiniz.”

Artık değildi.

Adamın arabası yol boyunca takip etmişti. Sürücüye beklemesi için işaret etti. “Sizi evinize bırakmama izin verin. Bence bugün çok fazla yürüdünüz.”

Teklif cevapını şimdi vermeyeceğinden duyduğu rahatlıkla kadın memnuniyetle kabul etti. Masumca. Hatta arabaya yürürlerken gülümsedi bile.

Adam elini uzatarak kadını arabaya bindirdi. Müzakereleri bitirme zamanıydı.

İyi bir adam olan Bay Bradwell’in onu, karar vermesi için zorlamayacağını bilmeliydi. O tür bir adam değildi. Her zamanki gibi anlayışlıydı. Böyle bir adımın düşünmeden atılmayacağını biliyordu.

Kadın arabaya yerleşti ve adam da karşısına oturdu. Araba parkın girişine doğru gitti.

Adam uzun ve yapılıydı, tam da o korkunç gece olduğu gibi sanki arabada kadın için hava kalmamıştı. Bir kez daha tehlike ve güvenliğin tuhaf birlikteliğini tattı.

“Bugün bir karar vermeniz gerekmiyor ama umarım yakında verirsiniz,” dedi adam.

“Tabii ki. Yarın için söz veriyorum. Bir teklifi bu şekilde bekletecek kadar kalpsiz biri değilim. Hatta bu kadar uzun sürdüğü için utanıyorum.”

“Önemli değil. Nedenini anlıyorum.”

Anlıyor muydu? Kadın ilk defa, adamın olanları doğru kavrayıp kavramadığını merak etti. Böyle bir teklif karşısında, bir kadının hissedebileceği korkuyu herhangi bir adamın anlayacağını sanmıyordu.

“Bazı şeyleri açıklığa kavuştursam çok iyi olacak, böylece durumu daha iyi değerlendirebilirsin.” Adamın bakışları hafifçe keskinleşti ama kadına küçük ve ürkütücü bir ikaz göndermeye yetti.

“Lütfen serbestçe söyleyin Bay Bradwell.”

“Kuzeyde hâlâ bir ailem var. Onları asla reddetmem, saklamam ya da kendimden başkasıymış gibi davranmam söz konusu değil. Hiç kimse için bunu yapamam. Sizin için bile.”

“Benim böyle bir şey isteyecek kadar katı biri olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Ne isteyeceğinizi bilmiyorum, o yüzden şimdiden açık açık belirtiyorum. Ayrıca topluma geri döndüğünüzde, sizi kabullenecekler olacak ama bazıları da bunun için tereddüt edecektir. Davetleri sen kabul edebilirsin ve gerekirse duruma göre ben de reddedebilirim. Bu gibi durumlar ortaya çıkınca kararı sana bırakacağım.”

Hiçbir zaman davet almayacaklarını söylemeyi çok istedi kadın. Onu geri plana atmamakla adamın asıl davrandığını düşündü. Adam bir kurtarma teklif ettiğine göre, her şeyin mümkün olduğunca tam olmasını istiyordu.

“Benim edineceğim kazançtan dem vuruyorsunuz,” diye devam etti adam. “Ama kendi menfaatlerinizi sormayı ihmal ediyorsunuz. Beni kabul ederseniz, Lord Hayden’la sizin için evlilik sözleşmesi yapmak için konuşacağım, elbette bu sizin için uygunsa.”

“Evet, bu uygun.” Kadın umursamaz davranmıştı. Bu teklifle yaşadığı duygu karmaşasını daha fazla ortaya koymazdı. Acaba adam anlamış mıydı? Muhtemelen.

“Bir de kardeşiniz konusu var.”

“Parkta bu konuyu önemsemediğinizi söylediniz.”

“Onun suçunun sizi lekelemeyeceğini söyledim. Fakat bu çok önemli, sizin ve tüm ailenin iyiliği için, onun sizin için bir ölü olduğunu farz etmelisiniz.”

Sizin için ölü. Aniden iyi Bay Bradwell, belki de sahip olamayacağı evlilik ile ilgili isteklerinde sert, korkunç ve haddini bilmez olmuştu.

Adamın ricası kadının içindeki şeytanı uyandırdı ve onunla düşündüğü ‘sonsuz kadar’ fikrine daha da çok direnmeye başladı.

“O benim kardeşim. Bunu rica etmeniz haksızlık.”

“Rica etmiyorum, talep ediyorum.”

Şimdi talep olmuştu. “Bana sizinle aile olmam için bir teklifte bulunuyorsunuz ama ailemin diğer kısmını da terk etmemi istiyorsunuz.”

“Eğer böyle görüyorsanız, evet. Sizi açık arttırma gecesi, Leydi Alexia’ya nasıl onun ve kız kardeşiniz için artık bir ölü olmanız gerektiğinizi söylerken gördüm. O size yazdığınızda mektuplarını açmadan geri gönderdiniz ki onu lekelemediğinizden emin olmak istiyordunuz. Böyle olması gerekiyor, siz demiştiniz. Eğer bunları öngörebildiyseniz, bunu da kolayca anlayacaksınız.”

Kadın yüzünün kızardığını hissetti. Adamın onu kendi sözleri ve hareketleriyle yakalamış olmasına kızgındı.

“Onun ölü olduğunu varsaymayacağım. Yapamam. Aslında, onu görme şansım olursa buna izin vereceğinize dair söz vermenizi talep etmeliyim.”

Ültimeum aralarında duruyordu. Kocasının olması muhtemel adam, kadını düşünürken öyle kalmasına izin verdi. Kadın bu noktada adamın teklifini geri çekeceğini düşündü.

Bu fikirle rahatlayacağını düşünürken panikledi kadın.

Alexia'ya ve hatta kendine bile itiraf edemediği sebeplerden ötürü istediği kaçış buydu. Oysa şimdi bununla karşı karşıya kalınca, bu olursa nezih bir hayat yaşamak için başka bir şansı olmayacağını anlamıştı.

Kadın neredeyse sözlerini geri alacaktı. Küçük, yalnız ve kafası karışmış bir ses teslim olmak için haykırdı. *Evet, istediğini yapacağım. Eğer beni beslersen, iltifat edersen ve beni önemlersen her şeyi yapacağım. Kim olduğumu unutup bütün hayallerimden vazgeçeceğim ve şömineme odun alırsan sana karşı her zaman itaatkâr olacağım.*

Kadın dişlerini sıkmıştı, elbette bu sözler asla ağzından dökülemezdi. En son ruhundaki bu hazin sesi dinlediğinde, kendini alçak bir herifin kollarında bulmuştu.

Ancak umutsuzluk adamın konuşmasını bekledikçe artıyordu. Bundan nefret ediyordu. Nasıl olup da bu evlilikten başka seçeneği kalmamış olmasından nefret etti. Tim'den bile nefret etti, çünkü onu yine sefalet içinde bırakmıştı.

"İngiltere'ye dönerse, onu görebilirsiniz," dedi adam sonunda. "Ama şu anda saklandığı yere gitmeyeceksiniz. Benimle evlenin ya da evlenmeyin fakat ona gitmeyin. Bu konuda daha fazlasını söylemeyeceğim. Ancak ona giderseniz sizi durduramayacağımı sanmayın. Yapabilirim ve yapacağım."

Kadının yüzü kıpkırmızı oldu; adam planını anlamıştı.

Uzlaşması da pek cömertçe olmamıştı. Tim İngiltere'ye

asla dönmezdi. Cesaret edemezdi. Bay Bradwell sözünden bir parça dönmüş olsa bile kazanmıştı.

Araba şehir boyunca çok yavaş gidiyordu. Kadın çabuk olmasını diledi. Bu konuşma canını sıkıyordu. Adamın, konuşmasını beklerken belirgin umutsuzluğunu sezmiş olmasından korkuyordu. Eğer öyleyse, bu evlilikte uslu çocuk gibi görünmesi için gereken 'açıklamalarına' devam edecekti adam.

Kadının kırılganlığı biraz geçti. "Birçok durumu son anda aydınlığa kavuşturduğunuzdan sanırım, kararımı vermek için bir günden fazla zaman gerekecek. Tanrı aşkına söyleyin, başka bir isteğiniz var mı?"

"Sadece bir detay."

"Aydınlatın beni."

"Sosyete de kolayca kabul edilebilen durumları ben kabul edemeyebilirim. Benim olan her şeyi aklıma yatarsa paylaşırım ama sizi paylaşmayı asla kabul etmem."

"Ama yine de bir adamı öldürmeden önce bana soracaksınız, değil mi? Bu söz yalan değildi bence."

Adam gülümsedi. "Yalan değildi."

"Başka bir şey var mı? Umarım yoktur. Çünkü tüm bu konuşmalar kafamı karıştırdı. Bir kâğıt ve kalem getirmeliydim bu sabah, böylece her şeyi yazardım."

Adam öne doğru eğildi ve kadının elini avcunun içine aldı. Adamın bakışları, kadını hem rahat ettirmeye hem de bunu istemeye hakkı olduğunu söylüyordu.

Başparmağıyla nazikçe kadının avuç içini okşadı. Kadın eldiveninden bile bunu apaçık hissetti. Adamın dokunuşu kadının kolunu omzuna kadar karıncalandırdı.

"Bu konuşmaların herhangi birinin kafanızı karıştırdığını sanmıyorum," dedi adam. "Karar vermek için daha

fazla zamana ihtiyacınız varsa bugün konuştuğunuz meselelerle ilgili değildir. Doğru anlamak istiyorsanız, dediğiniz gibi, gerçek sebep hakkında daha dürüstçe konuşmalıyız.”

Önemli olan her şeyi konuşmuşlardı ve kadın güzel de pazarlık etmişti. “Talepkar olduğunuz kadar bugün çok da bilgesiniz.”

“Bilge değil. Size teklif ettiğimde bu son konudan bahsettiniz.” Adam kadının gözlerine baktı. “Kadın olarak bir eşin görevlerini yerine getirip getiremeyeceğinize karar vermeye çalışıyorsunuz. Bu evliliğin cinsel kısmından tiksinişip tiksinemeyeceğinize karar vermeye çalışıyorsunuz.”

Kadın yüzünün alev alev yandığını fark etti. “Size romantik yanılısamalardan uzak olduğumu söyledim. Aslında bu konuda hiç bir fikrim yok, çok karmaşık bir soru sordunuz. Size dürüstçe o kısmın nasıl olacağı konusunda uyarmıştım.”

“Bunların doğru olduğunu düşünseydim, teklifimi reddetmeniz için bir yol bulurdum. Romantik hisler ve yanılısamalar, bunun katlanılır olması için gerekmiyor Bayan Longworth. Onların işleri daha da kötüleştirebileceğinin de olası olduklarına inanıyorum. Sonsuz romantik aşkın ifadesi yerine, bunu açlığı doyuran güzel bir yemek olarak düşünseniz daha iyi olur.”

Adamın bu konuyu bu kadar açıkça konuşmasına inanmamıştı. Bir centilmen böyle yapmazdı. Ama o bir centilmen değildi zaten. Daha da kötüsü, kadından konuşmalarının bu uygunsuz hale gelmesine rağmen bir cevap bekliyordu.

Açlığı doyuran bir yemek. Açık saçık düşünülduğünde oldukça orijinaldi. Kesinlikle aşk kelimesinin anlamını bo-

zuyordu ama en azından bildiğinden daha tatmin edici bir şeyi ima ediyordu.

“Bu yemek...bir yulaf peltesi mi yoksa bir sülün mü?” diye sordu kadın.

Adam sessizce güldü ve biraz cesareti kırılmış görünüyordu.

“Tahmin edersiniz ki yulaf peltesini pek umursamam. Ona yeterince doymuş durumdayım,” dedi kadın.

“Birçok servis ve menü seçeneği mevcut. Eminim, sizin damak tadınıza uygun bir şeyler bulabiliriz. Elbette, sizi yemeğe oturtmak için ne gerektiğini keşfetmek zorundayız yine de.”

Dolaylı yoldan başka bir benzetmeye daha ulaşmışlardı. Adam kadının kendisini bu şekilde, dramatik jestler ve bahaneler olmadan kabul etmesini bekliyordu.

Kadın bunu kafasında canlandırdı. Yatakta uzandığını ve adamın da yanında olduğunu hayal etti. Bir önceki kısa ilişkisinde yaşadığı nahoş teslimiyeti düşünerek kendine geldi.

Ve bu görüntü onu harekete geçirdi. Bu sefer kadını etkileyen çekici bir beklenti vardı. Her endişeyi tatlı bir şekilde bekliyordu.

Adam kadını izledi, sanki kadını o yatakta görmüş ve ne kadar heyecanlandığını anlamış gibi tehlikeli bir cazibeyle bakıyordu.

Adam hâlâ kadının elini tutuyordu. Şimdi eli sıkı ve hükmediciydi. Adam elini nazikçe çekti. Arabanın camından görüntüler kayarcasına geçerken kadının bedeni de adamın bedenine doğru akıyordu sanki. Adam zarifçe kadını kucağına aldı.

Kadının beyni ansızın uğuldamaya başlamıştı. Etrafla-

rındaki ışık karardı. Kadın perdeleri çekerek adamı görmeye çalıştı.

“Ne yapıyorsun?” Kadın elbisesine rağmen adamın kaskılarını altında hissediyordu. Adamın kucağından kalkmaya çalıştı.

Kadını koluyla kendine yaslı halde tuttu ve böylece kadın yere düşmedi. Ancak kadın kurtulamadı da. Kadın sırtını doğrultarak ondan sıyrılmaya çalıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye tekrarladı kadın.

Adamın gözleri, kadının vücudunda teklifsizce gezen kendi parmak uçlarındaydı. Sadece bu sefer durmadı adam ama onu öperken çenesini nazikçe tuttu. Hafif bir öpücük, tıpkı o tarladaki ilk öpücük gibi ama kadının dudakları titredi ve göğsüne bir titreme oturdu.

“Benim teklifimi adilce ve önyargısız düşünüp düşünmediğinden emin olmaya çalışıyorum.” Adam durmadı ve kadını yeniden öptü. “Konu ile ilgili senin son bahaneni aydınlatıyorum.”

“Son bahane mi?” Adam kadını şaşırtmıştı. Elleriyle adamın omuzlarına bastırarak geri çekildi.

Adam kadını tekrar kendine doğru çekerken gülümsedi. Nazik, yavaş, dikkatli bir çekişmeydi bu. Kadın tam olarak karşı koymuyordu ve adam da tüm kuvvetini kullanmıyordu. Kadın kendini samimi bir kucaklaşmadan uzak tutmaya çalışıyordu ve adam da bir şekilde kadını buna çekmeye çalışıyordu.

Kadının vazgeçtiği bir anda adam en sonunda bunu başardı. Eğer kadını baştan çıkarmaya çalışıyorsa çok yanılıyordu. Kadın tekrar adamın omuzlarını itti. “Tanrım. Herhalde burada yapmayı... burada değil, bir arabada olmaz.”

“Yapmayacağım. Tabii bunun için bana yalvarmazsan.”

Yalvarmak mı? Kadın gülüşünü bastırmak için elinden geleni yaptı.

Adam bunu çoktan fark etmişti bile. "Haklısın. Bunu başka bir güne bırakmak en iyisi olur."

Adamın bu kendinden emin tavrına kadın kahkahalarla gülmemek için zor duruyordu fakat adam onu yeniden öptü. Aniden şakacı tavrını bir kenara bırakmıştı.

Tarladaki öpücük kadını şaşırtmıştı. Mutfaktaki onu teslim almıştı. Ama bu onu korkutmuştu.

Bu sefer heyecanlanmamıştı. Bu sefer acele ettirmişti. Vücudu hızla cevap vermiş, sanki şu anda beklemede olan mutlu tatmini tanıyor gibi tekrar olması için onu arzulamıştı.

Sıcak öpücükler kadını umursamaz ve nefes nefese bir yerlere götürmüştü. Dudağına ve boynuna konan öpücükler ayartıcı ve gıdıklayıcıydı. Kulağına gelen küçük ısınkılar kanına ürpermeler gönderdi. Eğer evlilik sadece bu demekse adamın teklifini kesinlikle kabul etmesi gerektiğini düşündü.

Ama değildi ve adamın tutkusu kadıninki artınca düşmüştü. Kadın bunu adamda hissetti, adam arzusuna ket vurmuştu ama hâlâ kadına o arzunun amacını hatırlatıyordu. Bunu görmekten mutluluk duyduğu için pişman olmadı fakat deneyimsiz de değildi. Bu mutlulukların bir den nasıl bitebileceğini de biliyordu.

Adam bu sefer kadının dudaklarının aralanmasını beklemek zorunda kalmamıştı. Kadın bu saldırıya teslim olmuştu, çünkü nahoş olmayacağını zaten biliyordu. Adam kadının dudaklarını dikkatlice ve kasten gasp etti, sanki kadın vücuduna yayılan bu heyecanları artırmayı biliyor gibiydi. Hemen sonra, kadın vücudunda yayılan bu harika

hıslardan başka bir şeyin farkında olmaz oldu ve bunları daha fazla hissetmek istedi.

Adam kadını okşadı ve kadındaki memnuniyet, bahar esintisinden yazın sıcak rüzgârına dönüştü. Pelerininin ve gergilerin üzerinden adamın elini hissetti; sıcaktı, emindi ve yolunu buluyordu. Bu sahiplenici dokunuş onu şaşırtsa da kadın kendini kaptırmıştı. Hemen sonra sıcaklığı daha fazla hissetmesine engel olan kumaşa öfkelen-di. Kafasında bir çılgınlık fırtınası kopmak üzereydi.

Adam kadını sertçe öptü ve kadının göğsünü okşayarak o fırtınayı kopmaya çağırdı. Kadının vücudu sanki bunu bekliyormuşçasına cevap verdi.

Adam parmaklarını kadına zevk verecek şekilde öyle nefis batırıyordu ki kadın dayanamadı. Kadının en hassas noktasını buldu ve kadını inletene kadar okşadı. Kadının zihninde başka dokunuşlar canlandı.

Adam kadını çıldırtıyordu. Deli ediyordu. Kadın adamın açlıktan ne kastettiğini şimdi anlamıştı. Yalvarmayla neyi ima ettiğini de anlamıştı.

Adamın ellerini yakalayıp kendi mahremiyetinden uzaklaştırmaya çalıştı. Adamın elleri hâlâ onu mahvediyordu. Kadın çılgılık atmamak ve inlememek için dişlerini sıktı. Rahatlamak istedi. Daha fazlasını istedi.

Kadının zevki acı ve harika bir şekilde en yüksek noktaya yükseldi. İşte o zaman kadının vücudu haykırdı ve kontrolünü kaybetti, giysilerini yırtıp vücudunun her noktasına dokunsun istedi... tam da bu anda adam durdu.

Kadın nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Adamın tutkuyu bitirdiği o tatlı öpücük şaka gibiydi. Gözlerini açtı etrafına baktı ve arabanın duvarlarını, tavanını ve adamı gördü.

Adam zevkle kadını baştan aşağı süzdü. Belki de dediği gibi kadının yalvarmasını bekliyordu.

Kadın neredeyse yalvaracaktı, Tanrı ona yardım etsin. Adamın parmakları kadının dudakları üzerinde durdu.

“Benimle evlenmeyi şimdi kabul et Roselyn.”

Arzu kadını hâlâ kamçılıyordu. Tatlı ve dinmeyen bir işkence. Ama fırtına yavaşça dindikçe sakın bir güzellik ve özgürlük kadında can buldu. Canlı ve kaygısız bir sersemliğe doğru, adamın öpüş ve dokunuşlarıyla savrulmuştu.

Şu an hissettikleri, ona o gün tepede yatıp sonsuz gökyüzüne bakarkenki zamanı anımsatmıştı.

“Evet, seninle evleneceğim.”

9. Bölüm

Kâtip, Kyle'ı ancak bekâr bir avukatın kullanabileceği kadar sade City'deki oturma odasına davet etti. Kyle yatak odasının, odanın ucundaki halka çerçeveli Venedik penceresinin karşısındaki kapalı kapının ardında olabileceğini düşündü.

Lord Hayden'a yazdığı mektup, onu buraya davet etmesine yol açmıştı. Görünüşe göre, ev sahibi burayı iş için ya da başka şeyler için kullanıyordu. Kadınlar belki, elbette evlenmeden önceki günlerinde. Özel araştırmalar, pencerenin yanındaki masanın üzerinde yığılı kâğıtlara her ne yazıldıysa bunu çağırıyordu.

Lord Hayden onu selamladı. Şöminenin yanındaki iki koyu kırmızı renkli koltuğa oturdular.

Son özel buluşmalarının anısı bu buluşmaya gölge düşürüyordu. Son seferinde Lord Hayden Rothwell, Kyle'ın yaptığı daveti reddetmesi üzerine onu evinde ziyaret etmişti.

"Bayan Longworth onun adına konuşmamı istedi," dedi Lord Hayden. "Bunu sizin öne sürdüğünüzü belirtti."

“Teklifimi düşünürken finansal koşullara ilgisiz kaldı.”

Lord Hayden koltuğuna yayıldı sanki arkadaşça muhabbet bu anlaşmanın kaçınılmaz bir parçasıydı. “Kardeşinin batışı öncesi onu pek tanımadım. Bu talihsizlik için beni suçladı ve artık gerçeği bilmesine rağmen hâlâ aramızda bir resmiyet var. Büyük ağabeyini çok iyi tanırdım ama kız kardeşlerini tanımadım.”

“Ağabeyi Benjamin’den bahsediyorsunuz herhalde. Birkaç yıl önce ölen.”

Lord Hayden’in yüzü aniden bütün dünyaya sergilediği aynı haşin ifadeye büründü. “Karım bana, kuzeninin geçen sene akli başında olmadığını söyledi. Norbury ile ilişkide olmasının böyle derin bir melankolide olan bir kadının verdiği yanlış karardan ötürü olduğunu söyledi. Sizin teklifinizin finansal koşullarına ilgisiz kalması da şüphesiz bu ruhsal durumunun bir yansıması.”

“O zaman bu konuyu onun için konuşmamız iyi oldu. Ruhsal durumuna rağmen, etkilendiğinde melankolik davranmıyor. Mantıklı kararlar veremeyen bir kadının, bu durumundan faydalanacak değilim.”

“Öyle olduğunu ima etmek istemedim. Öyle düşünmüş olsanız bile, bu onun için bir şans ve eşimin onun iyileştiğini görmesinden dolayı memnun olacağım.”

Bu evlilikten ötürü üzgün olmayan bir adam olarak, Lord Hayden detayları konuşmak için zaman kazanıyordu.

“Şimdi bu evlilik konuşmalarında onun babasını oynamak beklenmedik ve biraz da tatsız bir durum Bradwell. Üzülerek, istediğimden daha fazla şey biliyorum ve evlilik sözleşmesinden daha başka şeylerden de bahsetmek zorundayım.”

“Niyetimin kötü olmadığını bildiğinize inanıyorum.”

“Kafamdaki mesele o değil ve sanıyorum biliyorsun bunu.”

Tabii ki Kyle bunu biliyordu. Sadece Lord Hayden’in hangi yolu kullanacağını bilmiyordu.

“Timothy’nin işlediği suçlardan bahsetti mi sana? Bahsetmediyse bunun için onu suçlayamam,” dedi Lord Hayden.

“Bu konuda çok dürüsttü ve her şeyi bildiğimden emin olmak istedi.”

“Cesurca davranmış.”

“Sanırım bunları öğrendiğimde teklifimi geri çekeceğimi düşündü, o yüzden evet cesurdu.” Aslında, adam kadının teklifini geri çekmesini ve kendi kendine karar vermesi için bırakmasını umduğundan şüpheleniyordu.

“Sen de ona onun sana olduğu kadar dürüst oldun mu?”

“Ona zaten kardeşinin yaptıklarını bildiğimi ve onun kurbanlarından bir tanesiyle yakın arkadaş olduğumu söyledim.”

“Tanrım, sen de onun kurbanlarından biriydin. Vekil olarak o kayıp senin de kaybındı.”

“Sadece onu kendi adıma yaptığım için. Başka seçeneklerim de vardı.” Sadece bir tane vardı aslında. O da şu anda onunla konuşan kişi. O hesabı kendi parasıyla yeniden doldurma alternatifi, sadece boşalmasına ve işe yaramaz hale gelmesine sebep olacaktı. Bunu yapamazdı.

“Paranı karşılamamı kabul etmediğini biliyor mu?”

“Hayır. Ona söylemeli miyim sizce?”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum.” Lord Hayden ayağını yere vurarak kalktı. Ağzı çizgi halinde, daha derin bir kaş

çatışla etrafta gezinmeye başladı. Kyle'ı son haftalarda yeterince sıkan, bu içinden çıkılmaz hali düşünmeye başladı.

“Erkek kardeşine gitmeyi düşünüyordu,” dedi Kyle. “Ondan başka bir mektup almış ve ona katılmasını teklif etmiş.”

“Kahretsin.” Lord Hayden kafasını salladı. “Ona yalan söylemiyor olsan da tamamen dürüst olmuş sayılmazsın.”

Tamamen dürüst olmak sanki imkânsız değilmiş de normal bir şeymiş gibi söylemişti.

İleride bu adamla ilişkileri olabilirdi. Lord Hayden'ın onu bir yalancı ya da alçak herifin teki olarak görmesini istemiyordu. Kimseye yapmadığı halde ona açıklamaya niyetlendi.

O da ayağa kalktı. Söyleyeceklerine ve kaçınacaklarına karar verirken odada gezindi. Yürüye yürüye masanın yanına geldi. Kâğıtların üzerindeki kısa notlara göz gezdirdi. Kâğıtlar numaralar ve notlarla doluydu. Bunlar söylentilere göre, Lord Hayden'ın tutku duyduğu matematiksel araştırmalardı.

“Söyleyin Lord Hayden, Longworth'ün işlediği suçu ve kız kardeşinin onun yanına kaçtığını bütün dünya öğrense neler olurdu?”

“Dünya onun suçunu bilmiyor.”

“Bir gün öğrenecek. Bu kaçınılmaz. Bir sırrı saklamak için birçokları yandı.”

Bu konudaki kendinden emin tavrı Lord Hayden'ı harekete geçirdi. “Her birinin kaybı karşılandı.” Gözlerini başka yöne çevirdi - *sizinki hariç*.

“Cüzdanlarındakiler karşılandı ama gururlarındaki ise asla. Yanlış bir hesaplama yaptınız.”

Lord Hayden bu fikirden hoşlanmamıştı. Longworth

hakkındaki bu konuşmanın, onu ne kadar usandırdığını gösteren bir düş kırıklığıyla iç çekti. “Bunlar ortaya çıktığında, eğer kardeşinin yanında o da olursa muhtemelen bir suç ortağı olarak görülecektir.”

“Ben de öyle düşünüyorum. O yüzden ona her şeyi anlatmalı mıyım? Eğer anlatırsam ve benim bundan ne kadar etkilendiğimi öğrenirse benimle evlenmekten vazgeçebilir. Kardeşini kurtarmak yardım etmek ve kendi utancından uzaklaşabilmek için kaçabilir. O sizin aksinize, bu sırrın açığa çıkmasının kısa süreceğini düşünüyor.”

Lord Hayden’ın gözkapakları, o gün Easterbrook’un yaptığı gibi titredi.

“Bu yüzden mi parayı reddettin? Gurur için yani?”

“Bu sizin suçunuz değil. Siz neden ödeyesiniz? Yeterince de ödediniz. İşlemediğiniz bir suç için hayret verici bir rakam ödediniz üstelik. Eğer paranızı alsaydım, başka bir kurbanın üzerinden kendi paramı tamamlamış olacaktım.”

“Kurban olmaya istekli biri, o yüzden aynı şey değildi. Bence bu yine de gururdandı.”

Lord Hayden’ın kibirliliği Kyle’ı sinirlendirdi. Odaya göz attı. “Son zamanlarda burada hiç finansal planlar yapılmamış. O evde, Mayfair standartlarında mütevazı bir evde kalıyorsunuz. Üstelik o kadar parayı vermiş olmakla sarsıldınız. Bir yirmi bin için ben de sizin kanınızı mı emseydim?”

“Tanrı aşkına kan emmek mi? Sadece onun suçundan dolayı kaybettiklerini geri almış olacaktın, hepsi bu. “

“Sadece ödeme yapmadınız. Aynı zamanda o dolandırıcıyı unutmalarını da istediniz. Para için susmak, bu anlaş-

manın bir parçasıydı. Her günahkârın sizin gibi bir meleği olmalı.”

Tartışmasını bekledi hatta kızmasını. Ama bunun yerine Lord Hayden alnını ovdu ve teslimiyetle konuştu. “Peki, zaman ne zaman senin istediğin gibi akacak Bay Bradwell? Adaletin sağlanması için kendi hayatıyla ödemeli. Eğer o gün gelirse, kadına ne diyeceksin?”

“O ızdırap benimle evlense de evlenmese de onu bekliyor. O gün gelirse, onu elimden geldiğince koruyup kolayacağım.”

Lord Hayden bunu epeyce düşündü. Sonra masasına yürüdü ve Kyle’a da ona katılması için işaret etti.

“Hadi avukatlar için hazırlık yapalım. Sana dolandırıldığın parayı ödememe izin verseydin, bu evlilik benim içime daha iyi sinecekti. Yine de o acıklı hikâyeye Longworth kız kardeşlerini kötü biçimde lekeledi. Belki bu evlilikten sonra, Roselyn’in geleceğinde daha az önemli bir hale gelir.”

“Ne kadar da büyümüşsün Bayan Irene.” Bay Preston sınıtarak konuşuyordu. “Köydeki kadınlar günlerce o bone hakkında konuşacaklar.”

Bay Preston Rose’un parasını sayıp aldıklarını paketlerken Irene’in gözleri parlıyordu.

Tamamen büyümüş görünüyor, diye düşündü Rose. Alexia Irene’i de seneye evlendirmeleri fikrini ortaya atmıştı. Irene’in yaşına tamamen uygun bir durumdu ama diğer konular bu kadar tazeyken henüz çok erkendi.

Bu evlilik bile, Irene’in seneye evlenebilme ihtimaline karşılık skandalı yeterince hızlı örtbas edemezdi.

Irene'in daha iyi bir geleceği olması fikri, Rose'un yaklaşan düğüne karşı duyduğu endişeyi hafifletiyordu.

Kyle geçen hafta bir türlü ortaya çıkmadığından bu huzursuzluk geçmek bilmiyordu. Noel için kuzeye, onu yetiştiren dayı ve yengesini ziyarete gitmişti.

Aslında onun etrafta olmaması kadının dikkatinin dağılmadan hazırlık yapması anlamına geliyordu ama evleneceği adamı tanıma şansı her gün biraz daha azalıyordu.

"Hepimiz büyük günü bekliyoruz Bayan Longworth," dedi Bay Preston kocaman bir gülümsemeye. "Şunu söyleyeyim, geçen ay Bay Bradwell'in köye geldiği gün onunla tanışanlar onun halini tavrını çok övdüler ve iyi biri olduğunu düşünüyorlar."

"Teşekkürler. Eminim siz ve Bayan Preston davetimize gelerek bizi onurlandırırsınız."

"Karım bunu hayatta kaçırmaz. Hep insanların kötü düşünmek için acele ettiklerini söyledi durdu. Çok kederlendi bu yüzden, gerçekten, başkalarının- " aniden durdu ve Irene'e anlamlı bir bakış attı. Gözleriyle onun önünde bu skandaldan bahsettiği için özür diledi.

"Eşinizin beni savunmasına sevindim Bay Preston. İyi günler."

Irene'le birlikte dükkândan çıktılar. Irene göz alıcı bonesiyle başıyla hafifçe selam vermişti. "Sence tüm köy Bay Preston gibi mi düşünüyor?"

"Eğer öyle olmasaydı, Bayan Preston ona bize bu kadar arkadaşça davranmasına hayatta izin vermezdi."

"O zaman Alexia'nın da umduğu gibi işe yarıyor."

"Burada evet. Ama Watlington ayrı Londra ayrı."

"Bence Londra da kötü olmayacak. Easterbrook düğü-

nünüze geliyor. Bu duyulunca dilleri uzayanlar daha çabuk susar.”

“Ağızlar bunu fazlasıyla konuştuğundan onun etkisinin fazla olacağını sanmıyorum.”

Düğünü köyde yapma fikri Alexia’nın değil Kyle’in fikriydi. Bunun üzerine, Lord Hayden kardeşinin yakınlarıdaki Aylesbury Abbey’deki malikânesini önermişti ama Kyle Longworth’lerin evinin daha iyi olacağını açıklamıştı. Kyle böyle yüksek bir yerden özel bir müsaade almış olmasına rağmen, kadının çocukluğunun geçtiği mahalledeki kilisede tanıdığı insanların yanında evlenmeyi tercih etmişti.

Rose ancak şu anda bunun önemini kavriyordu. Kyle köylüleri, markinin kardeşinin tanıyabileceğinden daha iyi tanıyordu. Ailenin köyde yaptığı hazırlıklar ve herkese açık bir kutlama için harcadığı para, bu skandalı bertaraf etmek için daha çok işe yarayacaktı.

Irene ile birlikte köy yolundan aşağıya doğru gittiler, bazı komşular tebrik etti ve bazı kızlar da Irene’in güzel bonesine hayran kalıp durdurdular. Evin yolunu tutmadan önce biraz kurdele ve kumaş aldılar.

Eve ulaştıklarında onları telaş bekliyordu. İçi yük dolu üç at arabası gelmişti. Bir hizmetçi ordusu Alexia’nın arkasından malzemeleri taşıyor, o da ön kapıda nöbetçi gibi dikilmiş elinde uzun bir kâğıt tutuyordu. “O kütüphaneye gidiyor.” Büyük bir halı taşıyan iki adama açıklama yapıyordu.

Rose yanından büyük bir gardırop geçerken kafasını eğerek, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Güneydeki yatak odasına.” Gardırobun ağırlığıyla zorlanan üç adama emir vermişti Alexia. Rose’a baktı. “Koltuklar olmadan bu evde düğün yapamazsın.”

“O bir koltuk değildi.”

“Bana gurur yapma. Yeltenme bile. Hayden yapacağını söyledi ve ben onun haklı çıkmasına izin vermeyeceğim. Bunu yapmam için beni bu kadar uzun beklemeye ikna ettiğinden dolayı yeterince kızgıyım zaten. Eğer hava kötü olsaydı, haftaya boş bir evde parti veriyor olacaktın.” Bir adam sırtında bir sandıkla sendeleyerek yanlarından geçti. Elindeki kâğıtla adamın omzuna hafifçe vurdu. “Bir dahaki sefere yardım al. Nereye gittiğini bile göremiyorsun.”

“Güçlüyüm madam. Bundan daha fazlasını bile kaldırabilirim.”

“Elbette. Yine de bir kere dikkatsiz dönersen duvarda bir delik açabilirsin. Yeniden alçı yapacak zamanımız yok. Şimdi Rose, Aylesbury Abbey’de tavan arasında hiç kullanılmayan eşyalar var. Bu kadar şeyin boşa gitmesi günah olurdu. Bunlar Hayden’dan hediye değil çünkü o ev ve içindekiler onun değil.”

Irene başıyla onayladı. “Bu doğru Rose. Hepsi Easterbrook’un.”

Bir sıra sandalye Rose’un önünden geçti. “Alexia, marki sana Aylesbury’nin tavan arasını yağmalaman için izin mi verdi?”

Alexia sandalyeleri saydı ve kâğıdına dikkatle baktı. “Buraya gelene kadar içinde bir hazine olduğunu bilmiyordum. Ama onunla son görüştüğümde konuşmamız senin düğününe geldi. Senin hazırlanmana yardım edeceğimi söyledim ve o da Aylesbury’deki hizmetçileri ve bu gibi şeyleri kullanabileceğimi söyledi,” diye sırtıttı. “İşte bunlar da onlar.”

Rose markiyi evinde hayal etti; alaylı bir tavırla etraftaki eşyalara şüpheli bir şekilde tanıdık gelmesini anlamaya çalıştı.

lışıyordu. Onunla Alexia'nın evlenmesinden sonra sadece iki kez karşılaşmıştı ve onu gizemli, sert mizaçlı, şehrin havasında aradığından daha fazlasını bulan bir adam olarak görmüştü.

"Tabii belki de davete gelmekten vazgeçebilir," diye söylendi. Gelmesini umuyordu, çünkü sadece varlığı bile onu kurtarmaya yetebilirdi. Köyün sakinlerinin dalkavuklukları ve saçmalamaları, düğün gününde ona fırsat vermeyecek kadar çok olacaktı.

"Ahh, burada olacak," dedi Alexia. "Teyzesi Henrietta gelmeyeceğini söylemiş ama teyzesine kendisine eşlik etmesini emretmiş. Yani şimdi sırf onu rahatsız etmek için buraya gelecektir."

Irene'in yüzü değişti. "O geliyor mu?"

Rose hamalların olduğu yere geldi. "Merak ediyorum acaba teyzesi hiç tavan arasında neler olduğuna bakmış mıdır?"

"Sanırım Henrietta geçen bahar o evde onunla kaldığından, Easterbrook'un yastığına kadar her şeyini biliyordur," dedi Alexia.

"O zaman onu düğünümde göreceğim. Kaşları gördüğü her sandalye ve masayla, saçlarının başladığı yere kadar kalkacaktır."

Adamları Alexia'nın çizimlerine göre eşyaları odalara yerleştirsın diye bıraktılar. Rose kız kardeşi ve kuzenini yukarıya yatak odasına götürdü.

Kendi tavan arasının kapısı açık duruyordu. İçeriye doğru baktı ve evin eski eşyalarını orada gördü. Bazı eşyaların hâlâ duruyor olması onu şaşırttı.

Kendi odasına gitmek yerine güney yatak odasına gitti. Bu en büyüğüydü. İçindeki bütün eşyalar Alexia'nın ge-

tirdikleriyle değiştirilmişti. Takılmayı bekleyen büyük bir yatak ve yeni getirilen bir gardırop bir duvarda ısıldıyordu. Erkek için hazırlanan etajer, fırçaları ve özel eşyaların gelmesi için bekliyordu.

Pratikliği yüzünden belli olan Alexia'ya baktı.

"Zamanı gelmişti Rose. Ağabeyin Ben yıllar önce öldü," dedi Alexia. "Yakında bu evin yeni bir reisi, yeni bir hayatı olacak ve bu oda da onun olmalı."

Rose yeni eşyalarla değişen ve yakında bir yabancının sahipleneceği odaya baktı. Kalbi Alexia'nın bu sözleriyle kırıldı.

Irene alt dudağını ısırđı. "Haklı Rose. Birkaç gün sonra sen de önemsemeyeceksin."

Rose Irene'in omuzlarını tek eliyle sardı. "Alexia haklı. Hayat devam ediyor."

Irene'e odadan çıkarken eşlik etti. Alexia onlar geçerken Rose'un gözlerini yakaladı. Phaedra'nın evindekine benzer şekilde bakiştılar.

Bazen başka seçenekler olmazdı. Bazen mutlu olmak için bir şans istiyorsan yapacak tek bir şey ve verilecek tek bir karar olurdu.

10. Bölüm

Jordan düğün sabahı efendisini giydirmekte ısrar etti. Watlington'da kaldıkları Şövalye'nin Zambağı hanının personeline el koymuş ve bir mareşal gibi emirler yağdırmaya başlamıştı. Kahvaltı ve kahve, banyo ve daha çok havlu, daha fazla sıcak su istedi ve tıraş bıçağını kullanırken de bir yardımcı istedi.

Kyle çoktan teslim olmuştu ve otelin hizmetçilerinin bu isteklere karşı koymaya cesaret edemeyeceğini tahmin etmişti. Böylece, bütün köyü heyecanlandıran bu düğüne katılmış oluyorlardı.

Bu sırada Jordan, müstakbel Bayan Bradwell'in ileride kullanacağı Londra'daki evde yaptığı düzenlemeleri rapor veriyordu.

Sonunda her şey tamamlandı. Jordan yakayı hızla çekti, kolu düzelitti ve şöyle bir gözden geçirmek için geriye doğru gitti.

"Tamam ve bir saatimiz daha var. Yelek çok iyi bir seçimdi efendim. Grinin içinde çok az koyu pembe olması, kaliteli mavi frakınızla çok iyi uymuş."

“Yelek seçimi senin olduğuna göre, hoşuna gitmesi beni rahatlattı. Ben yine de sade gri olsa daha iyi olurdu, diye düşünüyorum.”

“Bu sizin düğününüz efendim. Biraz renkli dokunuş, tamamen küçük derecede, diyebilirim ki sadece uygun değil aynı zamanda beklenen de bir şey.” Jordan tüm silahlarını kullanıyordu. Başını eğerek gitmek üzere selamladı. “Bana kalırsa efendim, en az gördüğüm centilmenler kadar iyi görünüyorsunuz. Böyle bir günde size hizmet etmiş olmak bir ayrıcalıktı.”

Kyle Jordan’ın çalışmasına ve nasıl görüldüğüne bakmak için aynanın karşısına geçti. Son yıllarda hiç bu kadar baskı altında, temiz ve eli yüzü düzgün hissetmemişti kendini. Tüm bu olanlar, Cottington Kontu’nun onu ilk kez Kirlinlow Hall’a çağırdığında yengesinin gitmeden önce onu iyice yıkadığı o günü hatırlatmıştı. O gün de bir saat önceden hazır olmuş ve terleyip de nahoş bir durum olmasın diye yalnız bırakılmıştı.

Pencereden dışarı köy yoluna doğru baktı. Sadece birkaç kişiyi görebiliyordu. Onlar da onun gibi tören ve parti için en iyi şekilde hazırlanmıştı.

O zaman, kontun ona bir güzel çıkışacağını ve kötü şekilde kırbaçlatacağını sanmıştı. Ama bunun yerine Cottington hayatını değiştirmişti.

En iyi şekilde hem de. Sadece bir ahmak veya bir nankör bunu kabul etmezdi. Ama şimdi, Watlington’a pencereden bakarken beklenmeyen bir şekilde kendi köyü Teeslow’a özlem duyuyordu.

Bu düğünde tanıdık yüzler görmek güzel olurdu ama yer ve zaman olarak da uzaktaydılar. Cottington’ın cö-

mertliği onu o hayattan koparmış fakat daha sonra, ona tam olarak uyan bir hayat olmamıştı.

Bazı arkadaş çevreleri ve ortaklıklar kurmuş ama hiçbir şey eskisi gibi olamamıştı. Artık hiçbir yere ait değildi. Hayatı, sanki köklerinden uzağa dağıla dağıla ayrılarak uzayan üzüm asmaları gibiydi.

Bu evlilik de meseleleri değiştirmezdi. Rose'un dünyasının bir köşesinde fakat içinde olmayacaktı. Seçimini böyle bir kadından yana yapmıştı. Rose'un bile idrak edemeyeceği bir şekilde, ne kazandığını ve neye asla sahip olamayacağını biliyordu.

Valizine baktı. Jordan kenarına Londra'dan gelen bir mektup sıkıştırmıştı. Kont, kuzeye gittiğinde onu kabul edemeyecek kadar hasta olduğunu fakat şimdi evliliğiyle ilgili dilek ve tebrik yazacak kadar canlandığını ve avukatına bir hediye göndermesi için talimat verdiğini yazmıştı.

Kont gelmeyecekti. Noel ziyaretinde bahsettiği eş seçiminden dolayı hayretlerini gizleyemeyen Prudence Yenge ile Harold Dayı da gelmeyecekti. Harold seyahat edemeyecek kadar hastaydı ama zaten Ocak ayında böyle bir seyahate çıkmaya teşebbüs edemezlerdi. Gençliğini beraber geçirdiği kişiler de onunla kutlama yapmayacaktı, hatta şu anki hayatından da sadece bir kişi vardı, muğlak geleceği onu Watlington'da bekliyordu.

Kyle onu aramaya gitti.

Jean Pierre'in odasına girdi ve ayna karşısında kravatını bağladığını gördü. Birkaç çalışılmış döndürme ve bükmeden sonra Jean Pierre memnuniyetle kafasını salladı. Döndü ve Kyle'ın yüzünü inceledi.

"*Mon dieu*, neden kendi düğün günlerinde adamlar hep sanki giyotine gidiyormuş gibi görünür?" Tuvalet masa-

sından bir matara aldı ve fırlattı. "Bir yudum, daha fazla değil. Ne kadar acısız olsa da sarhoşluk kabalık olur."

Kyle güldü, yine de bir yudum aldı.

Jean Pierre kravatını biraz daha düzeltti. "Şu Easterbrook yüzünden baskı altında hissetmiyorum ama *oui* yine de aptal gibi davranıyorum. Kendime, elbiseme gösterdiğim özeni onun ve yüksek unvanı için yapmadığımı söylüyorum. Hizmetçiler gelininin çok güzel olduğunu söylüyorlar ve ben onu etkilemek istiyorum, Easterbrook'u değil."

"Neden? O *benim* gelinim."

Bir kahkahanın ardından iç çekme duyuldu. "Evleniyor olman güzel. Oyunlardan hiç hoşlanmazdın zaten. Bazı görüşlerin çok... basit."

"Çok basit." Sesi istediğinden daha tehlikeli ve biraz da aptalca çıkmıştı.

"Umarım karısına iltifat edildiğinde sinirlenen o sıkıcı adamlardan olmazsın. Bir adam her kokladığı çiçeği koparmaz."

"İstediğin gibi iltifat et ancak senin o çiçekleri nasıl kokladığını bilirim. Benim bahçemde daha iyi davranacağını da hiç sanmıyorum."

"Aslında, *mon ami* şunu kabul etmelisin ki onun etrafında onunla flört edenler olacak ve aptalca- "

"Senden ders almaya ihtiyacım yok. Bunların hepsini biliyorum. Sadece sana senin koparmamanı, koklamamanı ve hatta etrafında bile dolaşmamanı söylüyorum."

"Günün gerginliği üzerinde. Burada sana yardım ediyor olmam güzel bir şey. Bir iki yudum daha içmelisin bence. Sonra düğüne kadar iskambil oynarız, böylece biraz sakinleşirsin ve ahmak gibi konuşmayı bırakırsın."

"Çok sakınım. Sorun yok. Tanrım, hiç bu kadar sakın olmamıştım."

"Tabii ki öylesin. Şimdi bir yudum daha iç. Ahh, *bon*."

"Aylesbury'den gelen bir at arabası geçti."

Bilgi yola nöbetçi olarak yerleştirilen üniformalı uşaktan gelmişti. Alexia ayağa kalktı ve beklentiyle Rose'a gü-lümsedi. "Şimdi gidebiliriz."

Rose kıyafetine baktı. Tamamen yeni değildi. Tim gör-düğü her şeyi sattığı sırada, bir yıl önce bu elbise kaldırıl-mıştı. Öfkeyle ve bencilce, en güzel giysilerinin bazılarını bir gün giymek umuduyla saklamıştı. Neyse ki Alexia elbi-seyi yenilemede ona yardım etmişti, o yüzden eski olduğu artık görünmüyordu.

Rose bugün kendi giysilerini giydiği için mutluydu. Bu evdeki pek az şey artık ona aitti. Mutfakta pişen yemek bile Aylesbury'nin hizmetçileri tarafından getirilmişti, Kyle da bira ve şarabı göndermişti. Alexia'nın giysilerinden birini giyseydi daha da tuhaf hissedecekti.

Bekleyen arabaları karşılamaya koyuldu herkes. Leydi Phaedra ve Lord Elliot, Easterbrook'un kine katılmaktansa kendi kortejleriyle gelmişlerdi. Lord Hayden'ın tüm aile-sinin gelmesi onu duygulandırmıştı. Alexia'ya duydukları sevgiden ötürü Rose'u koruduklarını gösteriyorlardı.

Alexia, Irene ve Lord Hayden Rose ile birlikte fayton-daydılar. Köye geldiklerinde sokaklarda kimse görünmü-yordu. Herkes kilisede bekliyordu. Büyük ihtimalle bir kısmı dışarı taşmıştı, çünkü bu eski, Ortaçağdan kalma taş yapı hepsini birden barındıramazdı.

Rose kiliseye girdiğinde, ışıktaki ve ısıdaki değişiklik onu etkiledi. Sersemlemişti. Manzara gerçek değil gibiydi, bu sahne sanki bir rüyaydı.

Kan beyninde zonkluyor, görüntüler sanki bir flaş gibi zihninde çakıyordu. Gülümsemeler, mırıltılar ve leydilerin güzel giysilerini işaret eden kadınlar - tüm hayatı boyunca tanıdığı yüzler - onun papaza doğru uzun ve karanlık yürüyüşünü izlemek üzere döndü.

Kyle onu bekliyordu, oldukça yakışıklı görünüyordu. Güven veren o küçük gülümsemesi içini ısıttı biraz. Konuştuğunda sözcükler çok uzaktan geliyor gibiydi. Önemli sözcükler, onu geri dönülmez şekilde bağlayan yeminler ve sözler.

Bittiğini anladığında beklenmedik bir şekilde içini neşe kapladı. Yükseldi, kendi cesaretine hayran kaldı ama melekler onu uçarken bırakırlarsa yere çakılmaktan korktu.

Kendini yeniden faytonun içinde buldu, bu sefer yanında Kyle vardı. Köy halkı yayan ve arabayla onları takip edip evin yolunu tuttular.

Kyle elini kendi elinin içine aldı. Bu hareketi onu şaşkınlığından sıyırdı. Az önce olanların anlamı, zar zor uyum sağlamaya çalıştığı çok kesin bir gerçeklikle yüzüne çarptı.

Şu anda kocası ve efendisi olan adama bir baktı. Adam hakkında sadece iki şey biliyordu; o bir kurtarıcı ve talipti. Kalanı ise tamamen bir yabancıydı.

Kyle Rose'un evindeki eğlenceli partiyi izliyordu. En önemli misafirler düğün yemeğine oturtulmuşlardı. Köylüler ise salonda, kütüphanede bahçede ve etrafta dağılmışlardı. Ve herkes bir anda üst üste geldi ve on adım ötede duran Rose'a iyi dileklerini iletmeye başladılar.

Kyle ona çok sık bakmıyordu. Buna cüret edemiyordu. Ne zaman ona baksa kalbini sıkıştıran bir şeyler görüyordu. İpek gibi görünen ensesi konuşurken zarifçe bükülü-

yordu. Öperken kadife gibi olan dudakları dingin bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Elbisesi fildişi renkli ve zihninde tekrar tekrar okşadığı göğüslerini belli edecek kadar dardı. Elbisesini çıkardığını, diğer insanların gittiğini ve mükemmel tenini hissettiğini düşündü.

Kadın adamın ona baktığını fark etti. Her ne kadar bu kadar erotik detaylar içerdiğini anladığını sanmasa da kadının düşüncelerinin genel halini anladığını düşündü. Kadın kızardı ve kendisini meşgul eden misafire döndü.

Adam düşüncelerini dağıtmak için dikkatini partiye vermeye çalıştı. Easterbrook'un şömine önündeki koltuğa kurulduğunu gördü. Köylüler ona saygı ve titremeyle yaklaştılar ancak bunun sebebi sadece marki olması değildi.

Adamın sadece tavrı bile karşısındaki kişinin tereddüt etmesine yol açıyordu. Eksantrik görünüşü bir miktar uysallaşmıştı. Giysileri şaşırtıcı bir şekilde moda için tutucuydu ve uzun saçlarını toplayarak kuyruk yapmıştı. Ama kendi kaprisli planının sonuçlarını belirgin bir keyifle izliyordu.

Bir bayanın kıkırdaması Kyle'ın dikkatini dağıttı. Salonun başka bir köşesinde Jean Pierre, Easterbrook'un genç kuzeni Carolin'i büyülüyordu. Güzel kızın yanakları onun ilgisiyle kızarmıştı.

Kızın annesi Leydi Wallingford - ailesine göre Henrietta Teyze - Jean Pierre'i biraz daha flört etmesi için cesaretlendirdi. Kızı gibi soluk renkli ve haddinden fazla tüylü olağanüstü bir şapka takmış Leydi Wallingford, anlamsız ve boş bir ifadeyle etrafta dolanıyordu. Rose'a göre o saf yüz, hesapçı Easterbrook'un evine geçen sene girmeyi başaran ve sonsuza kadar o evde kalmaya azmeden bir kadını

maskeliyordu. Söylentiye göre münzevi marki, teyzesinin ve kuzeninin devam etmekte olan fuzuli işgalinin sabırla bitmesini bekliyormuş.

Jean Pierre her iki leydiden de özür diledi, omuz ve kalçalara çarparak Kyle'in olduğu yere gitti.

"Jean Pierre, az önce kokladığın o çiçeklerle ilgili olarak şunu söylemeliyim; Lord Hayden hamileridir. O adama bir bak. Onun düşmanın olmasını ister misin?"

Jean Pierre gözleriyle Lord Hayden'ı aradı. "Umursayacağını sanmıyorum."

"Umursamaktan başka seçeneği yok. Kız bir masumiyet timsali."

"Masumları koklamam." Henrietta ve Caroline'e baktı. "Çocuk beni ilgilendirmiyor. Leydi Wallingford otuzlarının ortasında olmalı. Sen orada çirkin şapkalar giyen bir anne görüyorsun. Ben ise aldığım kokuya göre baştan çıkarılmaya hayır demeyecek, saklı kalmış ve nefis güzellikte bir kadın görüyorum."

Bu flörtten Jean Pierre'i caydırmaya çalışmak faydasız olacaktı.

Partideki hava birden değişti. Sessizleşti. Vücutlar bir koridor oluşturacak şekilde çekildi. Marki koridorun içinden yürüdü. Sağına ve soluna bakarak belli belirsiz gülümsüyordu.

"Sonunda," diye fısıldadı Jean Pierre. "Şimdi bira ve şarabı saklamalısın, herkes gidecek."

Evet, sonunda.

Rose, Easterbrook evinden ayrılırken reverans yaptı. Kyle da reverans yaptı ve adamın gidişine engel olacak bir şey çıkmamasını umdu. Easterbrook gitmeden kimse bu evden gidemezdi.

Markinin teyzesi de onu takip etmek zorunda kaldı. Ve arkasından kardeşleri de. Şenliğin sonuna gelinmişti.

Kyle onlara kapının dışına kadar eşlik etti. Köylüleri, hizmetlileri ve en nihayetinde hepsini yolladı. Sabırsızlığını kontrol etmesi artık çok zordu.

Rose'a istediği her an sahip olabileceğini bilmek işkenceye dönüşüyordu.

Rose'un hizmetçisi olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki kadınla ne yapacağını bilmiyordu. Neyse ki Alexia'nın ayarladığı bu hizmetçi kızın ne yapacağının söylenmesine ihtiyacı yoktu. Becerikli hareketler ve kederli gözlerle Rose'u düğün gecesine hazırladı.

Ev artık neredeyse boştu. Karı ve kocadan başka bir tek hizmetçi kız ve uşak kalmıştı. Ve biraz sonra onlar da ortalıkta olmayacaklardı.

Son birkaç saat çekilmez olmuştu. Bu anın heyecanı, her dakika ve saniyeyi etkilemişti. Ne Rose ne de Kyle bir şey söylememiş, hatta Aylesbury'nin hizmetçilerinin evi bulaşıklardan ve artıklardan temizledikleri sırada çıktıkları uzun yürüyüşte bile konuşmamışlardı. Bu gece her bakışı ve dokunuşu çevreleyen görünmez bir perde inmiş gibiydi.

Kadın hizmetçi kızı gönderdi ve duruşunu dikleştirdi. Korkmuyordu. Hem de hiç. Gergin, endişeli ve meraklıydı ama asla korkmuyordu.

Saçlarına baktı; taranmış ve özgürce salınıyordu. Geceliğine baktı; fırfırlı yakası ve uzun kollarıyla neredeyse ağırbaşlı görünüyordu. Yatağa baktı; hazır ve bekliyordu. Hayatı boyunca durduğu aynı yerdeydi.

Bu işin o yatakta olmasını istediğinden emin değildi. Hatta bu odada olmasını istediğinden bile emin değildi.

Burası onun mutlu bir çocuk ve umut dolu bir genç kız olarak yaşadığı yerdı. Burası onun anne babasının ve ağabeyi Benjamin'in ölümünden sonra yas tuttuğu yerdı. Kardeşinin ve kendinin mahvolmasından dolayı acı çektiği yerdı. Bu oda hep geçmiş ve gerçekleşmeyen genç kızlık hayallerini hatırlatıyordu.

Eğer Kyle bu gece buraya gelirse bu odaya, bir daha onun sebep olacağı anıları düşünmeden giremezdi.

Hayatı birçok anlamda değişebilirdi artık. En azından bu köşeyi, eski hayatının aynısı kalacak şekilde saklayabilirdi.

Omuzlarına bir şal attı. Bir şamdan aldı ve odasından çıktı. Jordan'ın hâlâ efendisine hizmet edip etmediğini duymak için güney yatak odasından gelen sesleri dinledi.

Hiç ses yoktu. Kapıyı biraz araladı ve içeri baktı.

Jordan orada değildi. Sadece Kyle vardı. Şöminenin yanında duruyordu, ifadesini sertleştiren düşüncelerle dikkati dağılmıştı. Derin düşüncelere teslim etmişti kendini. Beline kadar soyunmuştu ancak pantolonu hâlâ üzerindediydi.

Adamı böyle görmek kadını afallattı. Adamın o güzel giysilerle örtülen bedeni, şimdi tamamen ortaya çıkmış gibi görünüyordu, üstelik sadece fiziksel olarak değildi. Bir centilmen aylarca çalışıp uğraşabilirdi ama bu adamın şu anda sahip olduğu saf ve ölçülü sertliğe asla sahip olamazdı. İnce ve sıkı kaslarına rağmen, adamın sadece fiziği değildi onu etkileyen. Daha çok içinden gelen ve sadece onun gördüğü bir şey.

Adamın dünyadan sakladığı bir şeyleri görüyordu.

Adam eğitimli konuşmaları ve kibar davranışlarıyla bunu örtbas ediyordu fakat bu, büyük ihtimalle adamın içinde hep canlı duruyordu. Nasıl olduysa bunu başından beri sezmişti. Hem kurnazlığında hem de güçlülüğünde bunun etkilerini hissetmişti kadın. Kesinlikle kadını heyecanlandıran bir güçtü, onu aynı anda hem güvende hem de tehlikede hissettiren bir his.

Adam ansızın bir ses gelmiş gibi kadının olduğu tarafa baktı, bu sırada kadın nefes alamadı. Adamın bakışı kadını sınıksı sardı.

“Ben de tam sana gelecektim,” dedi adam.

“Bunun yerine ben sana geleyim diye düşündüm, fark eder mi senin için?”

“Tabii ki hayır.”

Kadın yürüdü ve şamdanı tuvalet masasının üzerine koydu. “Çok derin düşünüyordun. Bu kadar dikkatini dağıtan nedir?”

“Çok eskiden kalma bir anı. O kadar eski ki neredeyse tamamen unutuyordum,”

“Hoş olmayan bir anı mı?”

“Evet.”

“O zaman böldüğüme sevindim.”

Adamın dikkati onun üzerindeyken kadın sakarlaşıyordu. Belki de adam ona geleceğine, kendi adama geldiği için bir şey yapması bekleniyordu.

“O senin canını yaktı mı?”

Adam o kadar sakin sordu ki kadının neyi kastettiğini anlaması biraz zaman aldı. Böyle bir gecede Norbury'den bahsetmesi kadını üzmüştü.

“Onun hakkında hiç konuşmayacağını sanıyordum-”

“Acıttı mı? Yalnızca bu gece için ve paylaşacaklarımız

için soruyorum. Sadece şimdi bana yapmış olabilir gibi geldi. Tanıdığımdan çok daha kötü olduğunu bilmeme rağmen, onu olduğundan daha iyi biri sanıyordum."

Adamın ne demek istediğinden emin değildi ama maruz kaldığından daha kötü bir şey ima ettiğini biliyordu. Tabii Norbury'nin o gece son istediği şey düşünülürse, sadece şaşırtıcı değil aynı zamanda acı verici de olabilirdi.

Kendisini korumaya yemin etmiş adama baktı. Kesinlikle tehlikeliydi ve bu gözlerinden okunuyordu.

"Hayır, canımı *acıtmadı*. Kastettiğini düşündüğüm yönde değil en azından."

"Memnun oldum." Gerçekten memnun görünüyordu adam. Rahatladı.

Adamın hafif tebessümü havayı yumuşattı ve bu anının onda yarattığı öfkeyi geçirdi. Norbury'nin hayaleti ve geçmişin hayaletleri, bir anda sanki ince bir dumanın pencereden dışarı süzülmesi gibi kayboldu.

Artık sadece kadını düşünüyordu, kadın bunu anlamıştı. Ve tabii adamın dikkati de artık kadının üzerindeydi. Bu şekilde adamın karşısında olmak kadını geriyor ve heyecanlandırıyordu. Kadın adamı inceledi, onun ateş gibi yanan omuzlarına ve gövdesine baktı. Kadının vücudu havayı dolduran tatlı hisse tepki veriyordu.

"Buraya gel Roselyn."

Tabii ki itaat etti. Bu bugün söz verdiği şeyin bir parçasıydı. Masum bir kız değildi ve öyle biri gibi hissettiğini açığa da vurmuyordu.

Adamın karşısına geçti, çıplak göğsü onun burnundan sadece birkaç santim uzaktaydı. Çekici bir göğüs. Birbirlerine yakın olmaları kadını canlandırdı ve kendisini büyüleyen bu bedeni öpme isteği duydu.

Ancak önce adam kadını öptü. Kadının iki elini de elerine aldı ve daha önce hiç yapmadığı kadar dikkatle öptü onu. Sanki kadının güvenini tazelemeye çalışıyordu. Ama bunu, zaten o gün parktaki buluşmadan sonra arabada yapmıştı. Kadın görevin bu parçasının yine de tatsız olabileceğini biliyordu fakat güzel de olabilirdi.

Kadının vücudu çoktan razı olmuştu. Öpücüğe fazlasıyla karşılık verdi. Gerginlik hafıfledi ve heyecan arttı.

Adam kadını yatağa yatırdı. Kendisi de yatağın köşesine oturdu. Böylece kadını daha kolay öpebilirdi. Daha yakından. Daha itinayla. Adam onu öperken elini kadının göğsüne yerleştirdi. Adamın okşamaları kadını öyle çabuk uyardı ki kadın afalladı. Kadın açlığını serbest bıraktı, bedenini tepeden tırnağa ele geçirmesine izin verdi.

Adamın eliyle geceliğin üstünden, göğsün şeklini görünür hale getirerek yoğuruşunu izledi. Göğüs uçlarını ovalarken kadın nefes nefese kalmıştı.

“Çok güzelsin Roselyn.”

O güzellik kendi hatasından dolayı pek de işine yaramamıştı. Ama adamın iltifatları yine de onu cezbediyordu.

Adam kadının gözlerine öyle derin baktı ki kadın gördüğü karşısında hayal kırıklığına uğramasından endişe duydu. “Çocukluğundan beri bunu çok duymuşsundur herhalde.”

“Eğer beni bu gece güzel buluyorsan, mutluyum.”

“Her zaman güzel buldum. Seni bir kez yıllar önce gördüm. Bir tiyatrodan. Kim olduğunu bilmiyordum, sadece bu kadar güzel bir kadın görmediğimi biliyordum. Sonra locada kardeşini de gördüm ve anladım ki sen çok kişinin hayran olduğu güzel Longworth kıızıydın.”

Adamın hafif dokunuşuyla öylesine büyük bir haz du-

yuyordu ki neredeyse o zamanlar kim olduğunu anlayınca kendisini aramadığı için çıkışacaktı. Kendini tam zamanında durdurdu. Neden yapmadığını elbette biliyordu.

Bu yüzden mi evlenme teklif etmişti? Bu soruyu zihni zar zor bir araya getiriyordu şu anda.

Yoksa bütün dünyanın madencinin oğluna yasakladığı şeye sahip olmaya karşı koyamamış mıydı?

Bu fikir kadını üzdü. Adamı öpme isteğini daha da arttı. Adamı omzunun üstünden bu sefer öptü.

Kadın büyük ihtimalle bir meşaleyi yakmıştı, çünkü bu adamı çok etkilemişti. Adamın gözleri karardı, öyle ki kadın onlara çok uzun süre baksa içine sürüklenebilirdi.

Geceliğinin arkasında, ense kısmındaki kurdeleyi çekti adam. Kadın adamın eline ve kurdeleye baktı, parlak şeritlerin açılıp ayrılmasını izledi. Sanki sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu. Kadının vücudunun derinliklerinde bir yerde, bir nokta karıncalandı ve gerginleşti, sanki görünmez bir dil tenine temas etmişti.

Adamın onu soyacağını anladı. Tam burada, yanındaki masanın üzerinde yanan mumun ışığında. Bunun böyle yapılmaması gerektiğinden emindi. Belki de adam bunu bilmiyor olabilirdi.

Geceliğin kadının omuzlarından aşağı kaymasıyla kadın şaşırды. Kadının şaşkınlığını adam da fark etmişti ama durmadı. Kadının geceliğini göğüslerinin altına kadar açtı, artık koyu renk göğüs uçları ortaya çıkmıştı. Geceliği kalçalarından ve bacaklarından aşağıya sıyırdı ve bembeyaz çarşafların üstünde kadının vücudu cırılçıplak kaldı.

Kadın büyük bir utanca kapıldı. Kadın böyle çıplakken karanlık olması gerekiyordu ya da en azından karanlığa ya-

kın. Karanlıkta ve bir çarşaf üzerinde kendilerinden geçmiş olmalıydılar. Kadın kollarıyla bedenini örtmeye çalıştı.

“Hayır.” Adam onun kollarını bunu yapamadan yakaladı. Kadını daha da yakınına çekti. Dili kadının göğüs ucuna belli belirsiz değdi.

Yoğun, dalga dalga çarpan bir zevk hissi kadını kendinden geçirdi. Tekrar tekrar bu devam etti, kadının utancı artık yok oluyordu. Adamın bunu sonsuza kadar yapmasını ve bu harika zevkin bitmemesini diliyordu.

Adamın dili ve ağzı kadını göğse asla yakından görmediği yıldızlara taşıyordu. Kadın tüm vücudu okşanırken geceliğinin üzerinden çıkarılmış olmasından dolayı memnundu. Adamın ellerini vücudunda, belinde, poposunda ve kasıklarında hissetmek, ona çok doğru ve harika geliyordu. Kadın açlığından duyduğu heyecan ve sersemlemeyle, zevkin artarak çoğalmasına kendini teslim etti.

Kadın bu sersemleme içerisinde öyle kaybolmuştu ki adamın omzunu yakaladığını fark etmedi bile. Adam doğrulmuş elinden tutup onu yatırıyordu. Bir an duraksadıklarında kendine biraz daha gelmeyi başardı ve adamı mum ışığında soyunurken gördü.

Adamın çıtırçıplak bedenini tamamen görmeden önce ileri doğru uzandı ve mum ışığını söndürdü. Adam artık bir silüete dönüşmüştü, ay ışığının arkasından vurduğu belli belirsiz bir figür. Yatağa, kadının yanına geldi.

Bir öpücük ama o kadar derin ve içten ki kadın bunu asla unutmayacaktı. Bir okşama ancak öylesine etkili ve sahipleniciydi ki kadın bu ustalığa sadece teslim olabilirdi. Bir dokunuş fakat öyle doğrudan ve sonuçları bilinerek maharetle yapılıyordu ki kadının tüm bedeni doruk noktasına ulaştığından inledi.

Adam durmadı, duramazdı. Kadının içinde, ihtiyaç ve acı veren bir duygu sessiz çılgınlıkları içinde hapsoldü. Kadın bütün vücudunun kontrolünü kaybetmişti, geriye sadece her şeyden ve hepsinden biraz daha fazla isteyen ruhu kalmıştı.

Adam usulca ama derinden konuştu; "Teslim ol buna. Ne demek istediğimi anlayacaksın. Bırak kendini. Olmasına izin ver."

Kadın adamın sözlerini zar zor duydu. Anlamamıştı. Ama vücudu yine de hafifçe gevşedi. Sonunda şiddetli bir şekilde sarsıldı ve gittikçe yükselen zevkin dalgaları en tepeye ulaştı. Kadının bütün vücudunu sıcak bir alev gibi sardı ve huşu içinde aklını kapladı.

Kadın adamın kucağındaydı, onun kollarında ve üzerindeydi. Adamın kasıklarına nasıl baskı yaptığını hissedebiliyordu. Adamı sıkıca tuttu ve kalçalarını onun için en uygun pozisyona getirdi. Böylece adam bu inanılmaz deneyim bitene kadar kadını kendi teniyle doldurdu.

Adamın sabrı tükendi. Büyük bir iştahla ödülünü aldı. Kadın için sakıncası yoktu. Korkunç değildi hatta tatsız da değildi. Bu kusursuz birleşmede, kendini her şeyin ve bütün duyguların akışına bırakmış adamın yönlendirmesiyle sürükleniyordu.

Kyle sabah uyandığında Roselyn yanında değildi. Gece bir ara ve büyük ihtimalle o uykuya daldıktan hemen sonra, kadın kendi odasına ve yatağına dönmüştü.

Eğer kadının arkasından giderse, kadın kendisini yalnız bırakmasını isteyebilirdi. Kadının isteğine göre bu iş böyle yapılacaktı. Karı ve kocanın gece boyunca aynı yatakta uyuduğu tek odalı bir kır evinde yaşamıyorlardı.

Anılarını hatırladı adam, küçük bir çocukken odasındaki sessiz mırıltıları ve içten kahkahaları hatırladı. Bu özel sesler eve can veren şeylerdi. O tür konuşmalarda yeri yoktu artık fakat mırıltıları geceye huzur katmıştı.

Tuhaf bir şekilde anı hafızasında öyle canlıydı ki gözlerini kapatınca kendisini çocukluk yatağında sanıyordu. İlginçtir ki bu evlilik, kendi geçmişine birçok kapının açılmasına neden olmuştu. Ancak şimdi onlara bir adam olarak bakıyordu ve çocukluk haliyle asla anlamadığı şeyleri şu anda görebiliyordu.

Bir kapı açıldı mı tekrar kapaması zordur. Ama dün gece Roselyn gelmeseydi, kapı eşiğinde gözüne ilişen şeyin ne olduğunu saatlerce düşünebilirdi.

Görüntüler zihnini doldurmak istiyordu. Onları kafasından uzaklaştırdı. Belki de sonsuza kadar. Kati gerçek, tıpkı kati dürüstlük gibi her zaman iyi bir şey değildi.

Biraz uyukladı ve taze bir başlangıçla yeniden uyandı. Gün epeyce geçmişti. Fazlasıyla zaman öldürmüştü.

Su bekliyordu. Giysiler hazır bekliyordu. Jordan gelmişti ama damadı uyandırmamıştı. Uşağını çağırmamıştı fakat kendini güne çoktan hazırlamıştı.

Aşağıya indi ve evin diğer tarafındaki mutfaktan gelen sesleri takip etti. Rose orada Jordan'la birlikteydi. Sade gri bir elbise giyyordu, tam da kır evindeki kadınların giyeceği türden. Ve yine çok güzel görünüyordu.

Adam vücudunu, utangaçlığını ve tahrik olunca nasıl titrediğini gördüğünden, bunlar hiç olmamış gibi ona bakmıyordu. Kadına gece boyunca bakmak istemiş olsa da mumun sönmesi büyük ihtimalle akıllıca olmuştu. Kadın karanlıkta kesinlikle daha özgür olabilmişti ve adam dün geceyi hiçbir şeye değişmezdi.

Kadının adama ilk bakışında gecenin farkındalığı okunuyordu. Sonra bakışlarını kaçırdı kadın.

Jordan kahvaltayı hazırlamıştı bile. "Burası gösteriştense oldukça uzak efendim ama bahçe manzarası ve ışık oldukça hoş. Eğer isterseniz masayı yemek odasına taşıyabilirim."

"Burası iyi." Rose'la birlikte yemek yerken evlenme teklif ettiği masaya oturdu. Jordan becerikli hareketlerle kahvaltı servisi yaptı.

İşini bitirince Rose geldi ve son servisi masaya koydu.

"Elmalı turta var," dedi kadın. "Bana çok sevdiğini ve bazı günler de kahvaltı olarak yediğini söylemiştin."

"Aferin sana Jordan."

"O yapmadı ben yaptım."

Arka tarafta Jordan çabucak bir kabi kuruladı. Paltosuna uzanarak, "Bahçeyi incelemek istiyorum, madam. İzninizle bazı değişiklikler de önerebilirim," dedi.

"Elbette Jordan."

Rose büyük bir dilim turta kesti ve tabağa koydu. Geriye çekildi ve kocasının tatmasını bekledi.

Adam büyükçe bir lokma attı ağızına.

Son turta güzel değildi ama bu korkunçtu. Rafa, malzeme var mı diye baktı. Son turtanın kötü olmasını şekerini ve tuzunu ayarlayamamasına bağlamıştı. Görünen o ki problem bu değildi. Roselyn berbat turtalar yapıyordu.

Kadın onu yerken izlemekten keyif almıştı. Adam beğendiğini bildiren sesler çıkardı ve mimikler yaptı.

"Harika." Son lokmasını da yuttu.

"Beğendiğin için rahatladım. Ben pişirirken Jordan yüzünü buruşturup durdu. Ama sanırım yapmamdan rahatsız oldu."

Adam kadına uzandı ve kendine çekti. "Artık senin pi-

şirmene gerek yok. Turtayı sen yapmak zorunda değilsin artık.”

“Bunu biliyorum. Sadece bu sabah sana ilk kez turta ikram edişimi ve senin de bundan hoşlandığını hatırladım. Sana bir tane daha yapayım dedim.”

Adam kadının dün gece için ona müteşekkir olduğunu anladı.

Kadını öptü ve onu bıraktı. Artık aç değildi, en azından yemek için aç değildi. Bu turta ile doymuştu bile.

Yine de bir dilim daha kesti kendine.

11. Bölüm

Kyle çizim rulolarını büyük bez bir çantaya yerleştirdi. Mesele daha fazla ertelenemezdi artık. Zaten çok fazla para yatırılmıştı. Norbury ile uzun zamandır yapması gereken görüşmeyi yapmaktan başka seçeneği yoktu.

Roselyn'in odasından gelen sesleri dinledi. Kadın genelde güne erken başlardı. Kimi diğer leydiler gibi öğlene kadar yatakta keyif yapma alışkanlığı yoktu. Ama bugün, evin bu kısmı oldukça sessizdi. Onu gecenin büyük bir kısmı meşgul ettiği için aslında bu duruma o kadar da şaşırılmamıştı.

Bu meşguliyetin kadın için de mahsuru yok gibiydi. Oxfordshire'da kadın sürekli evlilik görevlerinden kaçmadığını bildirircesine adamın yanına gelmişti ama burada Londra'da ise adam kadının yanına gidiyordu. Ve tıpkı dün gece olduğu gibi, adamın kendi odasına bir hayli geç bir şekilde dönmesiyle sonuçlanıyordu.

Kadın bundan keyif alıyordu ama utanmasına mani olmak için geceleri bir şeyi adet haline getirmişti. O ilk ge-

ceden sonra, ışıklar her zaman erkenden söndürülüyordu. Karanlığa rağmen, adam kadının vücudunu kadının tahmin ettiğinden daha iyi tanıyordu. Dokunuşu ve tabii bir de ay ışığı her şeyi meydana çıkarıyordu. Kadın gizli gölgeleri tercih ediyor olabilirdi ve hatta kendisini alan erkeğin yüzünü de unutabilirdi fakat adam asla okşadığı kadının Roselyn olduğunu unutmuyordu.

Adam her gece giriştiği bu gizli savaşı hatırlayarak gülmüseddi. Roselyn Longworth öyle yoğun, öyle şaşırtıcı istekler uyandırıyor ki onda, içindeki canavar çok sık uyanıyordu. Ama karşısındaki çıplaklıktan hâlâ utanan ve şaşırان Roselyn olduğundan, onun karşısında kontrolünü kaybetmek söz konusu dahi olamazdı.

Bu hiç de önemli değildi. Sonu her zaman güzeldi. Kadının o tatlı kendinden geçmelerinden ve gök gürültüsü gibi onu titreten orgazmından afalliyordu. Bazen, dün gece gibi, adam kadını saatlerce bırakmak istemiyordu ki bu, bir kereden daha fazla birlikte olmalarıyla sonuçlanıyordu.

Adam merdivenlerden aşağı indi. Bu ev ona hâlâ yeni ve tuhaf görünüyordu. Roselyn'i buraya getirdiğinde çok mutlu görünüyordu. Şimdi burayı kendi zevkine göre düzenliyor ve böylece topluma yeniden dönmek için dikkatlice hazırlanıyordu.

Adam ise zamanını tıpkı bu toplantı gibi iş görüşmelerine ayırıyordu. Eyere çantasını astı ve atına binerek Norbury'nin evinin yolunu tuttu. Bugün her şeye rağmen keyfi yerindeydi. Rose'a Norbury'den bahsetmeyecekti fakat dün gece kadına birden fazla sahip olma isteğini, bugünkü toplantıyla ilgili duyduğu tatsız duyguya bağlamıştı.

Aslında düşüncelerinde çok fazla yer kaplıyordu şu anda. Sadece Rose'dan dolayı değildi, Kyle onların arasındakilerle ilgili görüntüleri kafasından atmak için çok uğraşmış ama asla onlardan tamamıyla kurtulamamıştı. O düşünceler sadece öfkesini ve o alçak herife zarar verme isteğini besliyordu.

Düğün gecesi aklına gelen anı da zihninde dönüp duruyor ve yeniden değerlendirmek istiyordu. Sık sık gözünün önünde dövülmüş ve yara bere içinde bir kadın yüzü canlanıyordu. O kadının gözleri ise aklından hiç çıkmıyordu. Gözlerinde, tıpkı Rose'un müzayede gecesindeki haline benzer bir aşağılanma vardı.

O gün yengesine rastladığında, onu savunmak için canını dişine takarak dövülmüş ve üzeri adamların kanına bulanmıştı. Üç karşı birdi bu dövüş ve o zamanlar sadece on iki yaşındaydı ama düşmanları dört yıl boyunca madenlerden kömür çıkaramamıştı.

Kadını kurtardığını düşünmüştü. Ama şimdi detaylar kafasında acımasızca canlanırken merak ediyordu. Kadının taciz edilmesine en başta engel olamamış, olayların sonuna yetişmişti.

Rose hakkında düşündüğünde, düğün gecesi o anılar gözünde canlanmıştı. Onun geceyi nasıl idare ettiğini düşündü ama onun korkmuş olmadığından emin olmaya çalışırken kadının bir önceki aşığı aklına geliverdi. Sonra o adamla ilgili yaşadıkları zihninde canlanırken beklenmeyen bir düşünce ansızın onu rahatsız etmişti; Rose'un o herifle yaşadıkları cinsel ilişkiden zevk almaması için bir neden olmuş olabilirdi.

Norbury'nin evinin önünde atını durdurdu. Ön cepheye ve binaya zarafet katan kusursuzca işlenmiş Palladian

stiline şöyle bir baktı. Buranın, Londra'daki tüm o klasik yapılarının arasında en güzel evlerinden biri olduğunu düşünüyordu. Norbury'ye heba oluyordu, bu tür şeylere duyarlılığı çok az olan Norbury'ye.

Her zaman dikkatini dağıtan estetik anlayışının şu anda bunu başaramıyordu. Uzun zaman önce gençlik döneminde yaptığı kavga ile ilgili aklındaki yeni soru işareti, onu sandığından daha da çok etkilemişti. Bu, Rose ile ilişkisinden bile daha merak uyandırıcıydı. Hatta bugünkü toplantıyı daha da can sıkıcı hale getiriyordu, çünkü Norbury o gün canına okuduğu çocuklardan biriydi.

Yengesi tam zamanında geldiğini söylemişti ve o da yengesine inanmıştı. Ama evdeki o mırıltılar, o günden sonra uzunca bir süre sessizleşmişti ve dayısı hiçbir zaman Cottington himayesinden memnuniyet duymamıştı.

Oğlum Kyle, parayı al ama onun uşağı olma. Onların başkalarını kullandığı gibi sen de onları kullan ancak asla onlardan birine dönüşme.

Üniformalı uşak davetiyeyi alırken gülümsedi. Samimiyeti saygısızca değildi. Bu evin hizmetçileri, tıpkı Londra'daki diğer iyi evlerde çalışanlar gibi, himaye altına alınmış ve geldikleri ile ayak uydurmaya çalıştıkları dünyalar arasında bocalayan çocukları kolayca benimserdi.

"Lordum meşgul ama sizi bir saat içinde kabul edecek," dedi üniformalı uşak. Kyle, bir saat içinde'nin elli dokuz dakikadan önce olmadığını düşünerek onu kütüphaneye kadar takip etti.

Kütüphane kapısı kapandıktan uzun bir süre sonra Kyle tekrar açtı. Mutfığa inen merdivenlere yöneldi. Norbury büyük ihtimalle hiçbir şeyle meşgul değildi. Bu gecikme sadece vikontun önemli biri olduğunu göstermek için uy-

durduğu can sıkıcı bir bahaneydi. Norbury'nin bahsettiği zaman yine de yararlı olabilirdi.

Pasta ustası kadının ona seslendiğini duyunca hayretle döndü. "Bay Bradwell! Bu ne şeref. Tanrım, ne kadar yakışıklı görünüyorsunuz. Bu yeni medeni durumunuz size yaramış gibi görünüyor."

"Merhaba Lizzy. Asıl sen çok iyi görünüyorsun. Normalden biraz daha unlu sanki."

Kadın gri saçını taradı ve havaya bir bulut yükseldi. Lizzy, evde ailesi Teeslow'da olan birçok hizmetçiden biriydi. Küçük bir kızken Cottington'da hizmet vermeye başlamış, sonra Norbury evini Londra'ya taşıyınca o da buraya gelmişti.

Kadın Kyle'ı selamladı ve evliliği için tebrik etti. Tezgâhtan büyük bir kap alıp tabure çekti ve bulaşıkçı kızı azarladı. Kyle tabureye oturdu.

"Buraya onun üstünlüğünü görmeye mi geldin?" Lizzy büyük bir ekmek hamurunu ikiye ve sonra da dörde böldü. "Buraya o kimsenin anlamadığı para işleriyle ilgili geldin, değil mi?"

"Evet."

"Kumar oynamak gibi de diyebiliriz."

"Biraz kumar oynamak gibi tabii kartların çoğunun masada kalması için benim karar vermemin şart olması dışında."

"Ama bir yanlış hamle ile- "

"Bu mümkün."

"Pek de sana göre değil derim ben. Birçoğundan zekisin ve büyük ihtimalle birçoğundan daha fazla kartla doldurursundur masayı."

Genelde. Normal olarak. Risk hep vardı. Kumar oyna-

mak ile ilgili bilmek gereken tek şey, kaybetmekten veya kazanmaktan aşırı etkilenmemektir. Gergin ve umutsuz bir adam her zaman yanlış oynar.

Kendi başarısının sırrı çok sıkı inandığı bir şeydi; her şeyi kaybetse bile her zaman geri dönüşü vardır ve birkaç yıl gerileme hayatında çok da büyük bir değişime sebep olmazdı.

Evlilik bunu değiştirmişti. Bunu yeminlerini ederken anlamıştı. Rose'a karşı sorumluluğu, onun bir daha asla korkusuz olamayacağı anlamına geliyordu ve başkalarından bunu ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, onlar bunu sezerlerdi.

İşte bu yüzden, yeni karısına iki gün önce bir hesap açmıştı.

Londra'ya döndüklerinde onları iki banka çeki bekliyordu. İlki Cottington'dan bir evlilik hediyesiydi.

Diğeri ise daha büyüktü; Easterbrook'un on bini notsuz ve mektupsuz gelmişti.

Eğer Rose o parayı öğrenirse, adamın onunla evlenmesi için birinin para ödediğini düşünürdü ve duruma bakılırsa ödemişti de zaten. Çeke bakarken kadının böyle bir şeye inanmasını istemediğini fark etti. Kadın bu evlilikle ilgili romantik hayaller kurmaktan vazgeçerdi ama hiç hayal kurmaması daha da kötü olurdu.

Cottington'ın hediyesi onu uçurumun kenarından çevirmişti ve Easterbrook'un verdiği parayı Rose'un güvencesi için yeterli olacağına karar vermiş ve kadının hesabına yatırmıştı. Eğer bu işte bir gün şansı dönerse kadın için bir güvencesi olmuştu.

"Teeslow'dan haber var mı Lizzy?"

Kadın kesinlikle dedikodu meraklısı değildi ve bu

Kyle'in ondan hoşlanmasının bir sebebiydi. Teeslow'la ilgili her şeyi ailesinin mektuplarından öğreniyordu. Ancak bu sayede Kyle'in yengesinden aldığı mektuplardakinden çok daha detaylı bilgi alıyordu.

“Bakalım, o Hazlett kızı çocuğuyla ortada kalakaldı ve baba hiçbir yerde bulunamıyor. Peter Jankins öldü. Çok hastaydı, iyi oldu onun için. Ve madendeki tünelin yeniden açılmasıyla ilgili haberler var. Hangisi olduğunu biliyorsun.”

Biliyordu. Aralık ayında ziyarete gittiğinde bu söylenti-yi o da duymuştu. Ama şimdi bunun bir söylenti olmadığı ortaya çıkmıştı. “Cottington nasıl?”

“İyi değil korkarım ki. O ev halkı kont ölünce çok yas tutacak, sana söylüyorum. Ölmesiyle çok şey değişecek.”

“Ev halkından daha fazlası yas tutacak. Hepsi varisinin onun yerini almasına üzülecek.”

Lizzy varis konusunda aynı fikirde olduğunu belli etmeden önce, aşçının ne kadar yakın olduğuna baktı. Sonra bütün gücünü hamur yoğurmaya verdi. “Vikont sizin düğününüze gelmedi sanırım.”

“Haliyle.”

Kadının bakışları çok şey anlattı. Tabii ki davet edilmiş olsa bile Norbury zahmet etmezdi. Tabii ki Kyle'in gelini eski aşğını düğününde istemezdi.

“Bu sizin iyiliğinize Bay Bradwell. O kadına nasıl da yardım ettiniz ve onun için neler yaptınız. Herkes bundan bahsediyor.”

“Maalesef, ne kadar çok istesem de son sefer yaptığım gibi onu hezimete uğratamazdım.”

Kadının tepkisine baktı. Lizzy uzun zamandan beri

Cottington'da servis ediyordu. Bu tür evlerde hizmetliler çoğunlukla her şeyi bilirdi.

Kadın kinayeden dolayı şaşırmış gibi görünüyordu. Gözleri adamınkilere kilitlendi ama hamura geri döndü. Kuvvetle yoğuruyordu.

Kadın bu aşırı şaşkın halinden olayın detaylarının bir sır olduğunu böylece anlamış oldu.

Bu, herkesin bildiği bazı gençlerin sergilediği kötü davranışlardan daha fazlasını içeriyordu.

“Ben hâlâ evlerde yeterince hizmetçi odası olmadığını söylüyorum.” Norbury çizimleri dikkatle inceledikten on dakika sonra şikâyetini dile getirdi.

Şimdiye kadar her şey iyi gitmişti. Norbury'nin karşılaması soğukkanlı ve kayıtsızdı, ellerindeki proje dikkatlerini fazlasıyla meşgul ediyordu. Norbury centilmen gibi davranmaya çalışıyordu ama Kyle, onun sık sık medeni tavırlardan uzak tavırlar sergilemenin sınırına geldiğini sezmişti.

“Senelik geliri birkaç bin olan aileler tarafından satın alınacak bunlar. Beş hizmetli odası artı seyis ve arabacı için ahırın oradaki bölümler yeterince iyi.”

“Birkaç bin. Nasıl becerdikleri merak konusu.”

Aptal bir adamın aynı şekilde aptal bir beyanıydı bu. Binden biraz fazla veya eksik olmasının önemsiz olduğunu vurgulayan bir beyandı.

“Avukatım babamın kâğıtları arazide imzalayacağını söylüyor.” Norbury'nin alt dudağı titredi. “O bu işlerin dışında ve çizimleri görmedi ancak yine de haber göndermiş.”

İyi, devam edeceğiz ancak bu yaşlı adamın seçimi, benim değil.

Sana iyi bir kazanç sağlayacağım ama bu ortaklığı isteyerek seçiyor olamayacağım.

Kyle bunun nasıl olacağını umursamadı. Bu projeden ve Norbury ile çalışıyor olmaktan dolayı fazlasıyla içermişti. Eğer ki kont onun işle ilgili dizginleri ele almasa ve olanları telafi etmese, bu aile ile yapacağı son ortaklık olurdu bu.

“Yarın avukatın ile irtibata geçeceğim.” Çizimlerini topladı Kyle. “Yol çalışmaları yakında başlayacak, keresteler ve diğer malzemelerin siparişi verildi. İlk binalar yazın ortalarında hazır olacak sanırım.”

Ev sahibi gidişine hazırlanmasını inceledi. Gözlerine buz gibi bir ışıltı girdi. “Tebrikler.”

“Teşekkürler.”

“Davet edilmedim.”

“Bir köy düğünüydü, Londra’da da değildi.”

“Easterbrook’un katıldığını okudum.” Bu canını sık-mıştı. Kyle onun canını sıkanın, lordun davet edilmesinden mi yoksa, Easterbrook’un katılmasıyla Norbury’nin yokluğunun önemsiz hale gelmesinden dolayı mı olduğunu anlayamadı.

“Onun yakınlarda bir mülkü var ve eşimin de kuzeni dolayısıyla akrabası sayılıyorlar.”

Norbury’nin gözleri kısıldı. “Benim fahişemle evlenerek kendin için en iyisini yaptın Kyle.”

Kyle kendini çizimlerini toplamaya devam etmeye zorladı ama Norbury’yi boğma isteğini zar zor kontrol ediyordu. Düellolar böyle oluyordu. Aptal adamlar aptal şeyler söylüyor, çünkü gurur ve haset onları ele geçiriyordu. Diğer adamın kaldıramayacağı şeyler mutlaka dile getirirdi.

“Bana ya da bir başkasına, ondan bu şekilde ya da benzer bir şekilde bahsedersen senin canını okurum. Eğer bir başkasından onun hakkında onursuz tek bir söz işittiğini duyarsam şayet, seni iki hafta yerinden oynayamayacak hale getiririm.”

Norbury öyle kızardı ki Kyle o anda ilk yumruğu atmasını bekledi. Ahh, bunu yapmasını öyle çok istiyordu ki.

“Beni dövecekmiş, hah, haftada iki kez boks yaparım ben!”

“O dediğin, sadece karşıdaki nezaket kurallarını uyguluyorsa işine yarar. Bir maden işçisinin oğluyla dövüşüyor olacaksın, senin yumuşak ve işe yaramaz ellerin bana karşı koyamaz.”

Kyle kapıya doğru yürüdü. Norbury’nin homurdanması da onu takip etti. “Avukatımın dediğine göre babam sana bir düğün hediyesi göndermiş.”

“Gönderdi. Çok cömertçeydi.”

“Ne kadar cömert? Ne kadardı?” Sanki gerçekten buna kızmış gibi her sözünden düşmanlık seziliyordu.

Belki de önemliydi. Belki de Cottington’ın himayesini Norbury asla hazmedememişti. O kadar kötü bozguna uğramıştı ki. Daha da kötüsü, babasının o geceki ahlaksızca davranışını öğrenmiş olduğu anlamına geliyordu.

“Ne kadar mı? Hayret verici bir rakam, binden elli eksik.”

Kyle giderken Norbury’nin ifadesindeki memnuniyeti gördü. Adam aptaldı ama o kadar da aptal değildi. Birkaç dakika sonra, Norbury Cottington’ın hediyesinin yakında ona kalacak olan mülkten geldiğini öğrenecekti.

Aslında bu Norbury’nin açık arttırma parasını dolaylı

yoldan ona geri ödediği ve babasının bu olayı öğrendiği anlamına geliyordu.

Henrietta bugün farklı görünüyordu. Roselyn, Grosvenor Meydanı'na bakan misafir odasında oturuyordu ve nedenini anlamaya çalışıyordu.

Şapkanın etkisi göz ardı edilemezdi. Dantelden bir rahibe başlığının üzerine kır tarzını yansıtan bir bone eklenmişti, genelde taktıklarından çok daha ölçülü ve zevkli görünüyordu. Rose onun açık renk saçlarının farklı şekilde taranmış olduğunu fark etti, güzel yüz yapısına daha uygun bir şekildi bu.

Yine de Hen'in ifadesinde büyük bir değişim olmuştu. Kattığı belli belirsiz hava sayesinde, kaçık değil de genç görünüyordu. Hatta tepeden bakar tavrı bile bu özellikleri gölgeleyememişti ve beklenmedik bir şekilde, bu ışıpta neredeyse genç kız gibi görünüyordu.

Moda ve toplum hakkında konuştular, gelecek sezonla ilgili tahminlerde bulundular. Alexia da onlarla birlikteydi. Üç başka leydi daha vardı, hepsi iyi sosyal çevrelerden ve iyi yerlerden geliyorlardı. Alexia, geçen hafta Rose'u muhtemelen onların izniyle bu leydilerin davetlerine katılmaya zorlamıştı. Şimdi de onlar cevaben Henrietta'ya Alexia'nın tayin ettiği bir günde uğramışlardı, böylece Rose da orada olacaktı.

Bu Henrietta'nın da katılmayı kabul ettiği - ki bunun nedeni merak konusu - seferberliğin bir parçasıydı. Hen kendi rolünü o kadar iyi oynuyordu, o kadar nazik ve yardımseverdi ki Rose, Alexia'nın kocasının teyzesine şantaj yapmak için bir yol bulup bulmadığını merak etti.

Ziyaretçiler çok uzun değilse de yeterince süre kaldı-

lar. Rose'a yalnız başına belki asla uğramayacaklardı ama gittiklerinde sosyeteye kabul edilme adına büyük bir adım atmış oldu.

Takip ettikleri yol epey dolambaçlıydı. Yine de Alexia'nın seferberliği, herkesin umduğundan daha çok işe yarayordu.

Üçü tekrar yalnız kaldıklarında, "İyi geçti," dedi Hen. "Sanırım, Bayan Vaughn yakında onlara tiyatrodaki eşlik etmeniz için davet edecek Roselyn. Seninle popüler oyunlar ve bu gibi şeyleri konuşurken öyle gibi geldi bana. Halası o ithalatçı ile evlendiğinden beri, ticaretle uğraşan adamlara aşina ve belki de kocanı da davet eder."

Rose dilini ısırды. Hen böyle konuşarak ona saldırmak istememişti. Ama gerçek yüzünden alınmaya da lüzum yoktu elbette.

Yine de alındı. Umduğundan daha fazla hem de. Kyle işlerin gidişatını kabullenmişti ama o, bunlara giderek daha fazla isyan ediyordu.

Onu gören ve tanıyan insanların, kocasını bir şekilde davet etmek istememelerini anlamıyordu. Onun yaptığı ticaret normal olmasa da hem finansı hem sanatı hem de yatırımı kapsıyordu. Ağabeyleri bankacı olduklarında bazı kapılar onlara kapanmıştı ama yine de çoğu kapanmamıştı.

Sonunda her şey soy meselesine geliyordu tabii ki. Aile ve soy. Kyle'ın asla inkâr etmediği ailesine. Bu konuda kadını uyarmıştı.

Kütüphaneye doğru giderlerken Alexia seferberliğinin ikinci evresini açıkladı; evinde bir akşam yemeği partisi. Bu üç leydi, arkadaşları olan diğer iki leydi ile birlikte davet edileceklerdi. Diğerlerini de ikna edecekleri konusunda

ziyaretçilerine güveniyordu. Beşinin de eşleri mülayimdi. Hanımlarına Rose ile arkadaşlık etmeye izin verdikleri için diğer kocalar bunu daha kolay yapacaktı.

Bu konu hakkında konuşurlarken Easterbrook kütüphaneye girdi. Böldüğü için özür diledi, ciltleri incelerken kitaplığın önünde durdu. Varlığı meraklanan Henrietta'nın dikkatini dağıttı.

"Yurt dışına gitmeyi mi planlıyorsun Easterbrook? O kitaplık seyahat anıları ve o gibi şeyler için."

Bir kitap çıkardı ve sayfasını çevirdi. "Hiçbir yere gitmiyorum. Genç kuzenimle ilgili bir araştırma yapıyorum."

"Ahh, tanrım, Caroline'i tura mı gönderiyorsun? Çok istemiştim bunu... Paris'e gitmeli tabi ki ve- "

"Hayır, tur değil," diye homurdandı adam. "Genç kızların ziyaret ettiği belirli yerlerle ilgili bilgiler arıyorum ama görüyorum ki yazar bunlar hakkında hususi şeyler yazmamış."

Hen kaşlarını çattı. "Ne tür yerler?"

Adam kitabı yerine koydu ve başka bir tane aldı. "Rahibe manastırları."

"Rahibe manastırları!"

Rose Hen'in ilaca ihtiyacı olduğunu düşündü. Alexia onu sakinleştirdi ve markiye seslendi, "Bu bir şaka emimim. Lütfen teyzenize onu kızdırmak için söylediğinizi söyleyin."

"Öyle olmasını dilerdim. Aslında Hayden'in yeniden koruyuculuk görevini üstlenmesini isterdim ki benim ilgim ya da becerim olmayan bir konuda boşuna çabalama gerek kalmasın."

"Gördün mü, geçen yaz Suttonly ile flört etmesini hâlâ

affectmedi," diye hıçkırmaya başladı Hen. "O konuda senin sözünü dinledi Easterbrook. Haftalarca adını anmadı."

"Henrietta, geçen yaz yeterince kötüydü, söylemekten esef duyuyorum ama genç kızların sebep olduğu bir başka felaketimiz daha var. Senede bir düello yeterli, teşekkürler. İki taneye hazırlık yapmak sabrımı zorluyor." Kitaplara doğru kaşlarını çatarak baktı ve başka bir tane daha çıkardı. "Bu sıkıcı işi çabuk halledeceğim. Caroline'i rahibe manastırına göndereceğim ve en azından birkaç yıl huzur içinde yaşayacağım."

Hen ağladı. Easterbrook sakince kitapları inceledi. Alexia arabuluculuk görevini üstlendi. "Ne teyzen ne de ben, şu anda Caroline'e âşık birini duymadık. Bence yanılıyorsunuz."

Adam kitabı birden kapadı. "Bu adam münasip bir âşık değil. O bir kazanova. Yanılmıyorum Alexia. Söylemekten hiç hoşlanmıyorum ama Caroline'in iffetini çoktan kaybettiğini sanıyorum."

Bu herkesi ayağa kaldırdı. Hen kendi şokuyla nefessiz ve ağzı açık kaldı. Sonra da feryat etti.

"Tanrım, kim bu adam?" Alexia sordu.

"O Fransız kimyager. Bradwell'in arkadaşı."

Henrietta ağlamayı kesti. Gözleri kocaman oldu. Kitaplıktaki adamın kendisine ne kadar yakın olduğuna bakmak için yana döndü.

"Yanıldığına eminim," dedi Alexia.

"Onu daha bu sabah gördüm. Gün ağardığında, pencereden bahçeme bakarken o da oradaydı. Evden ayrılıyordu." Kitabı kapadı ve teyzesine sertçe baktı "Şimdi de da-dıyı mı oynayayım Hen Teyze? Bu tür şeylerle ilgilenmek istemiyorum."

Hen sakinleşmişti. Easterbrook arkasında durduğu için Rose ve Alexia'nın gördüğünü görmüyordu ama yüzü git-gide daha da kızarıyordu.

Rose ve Alexia birbirlerine baktılar. İkisi de Henrietta'ya bakakaldılar.

"Easterbrook ben hâlâ yanıldığını düşünüyorum," dedi Alexia. "Eğer gün ağarırken gördüysen neyi veya kimi gördüğünden emin olamazsın. Belki de bahçıvanlardan biriydi."

"Hayır Alexia. Ondan başkası değildi." Adam kitapları yerine koydu. "Maalesef, rahibe manastırları için referans yok. Avukattan sıkı bir soruşturma isteyeceğim. Fransa'da bir tane olabilir, Hen onu senede bir ziyaret edersin."

Easterbrook kapıya yürürken Alexia yoluna çıktı. "Haklısınız diyelim, yani eğer bahçedeyse bile bu, onun evde ya da Caroline ile olduğunun bir kanıtı değil. Yine de hizmetlilerden biri olabilir."

Kadına her zamanki gibi kibarca baktı. "Kuzeninin düğününde onunla flört ettiğini gördüm. Uyarı yapmada ihmalciyim ama Hen'i de onların yanında görünce..."

Adam ansızın bir tablodaki figür gibi hareketsiz kaldı.

Rose neredeyse markinin olanları gözden geçirmesini, merak etmesini, inkâr etmesini... tekrar düşünmesini duyuyordu.

Easterbrook döndü ve teyzesine baktı. Kafasını yana doğru eğdi ve teyzesini inceledi. Yeni şapkasını, yeni saçını ve ışıltı saçan tazeliğini incelerken kadın kıvrandı.

"Alexia, senin saygıdeğer sezgilerin beni tatsız mecburiyetlerden kurtarıyor. Caroline ile ilgili tahminlerimde sanırım fazla düşüncesiz davrandım. Belki de bahçedeki mösyö Lacroix değildi."

Özür diledi. Gitmeden önce kapıdan tekrar konuştu. “Yine de Henrietta lütfen hizmetlilerle konuş. Eğer biri bu adamı eğlendiriyorsa onlara mutluluktan başka bir şey dileyemem. Ama yine de hava hâlâ karanlıkken gitmiş olmasımı dilerim, böylece başka kimse yanlış anlamaz.”

Rose giyinme odasından Kyle’in odasına bağlanan kapıya doğru yürüdü. Adam bu gece ona gelmeyecekti. Kadın harekete geçmişti bile. Bugün güzel gelişmeler olduğunu ona anlatmak için güzel bir yol arıyordu. Kadının üstü kapalı sözleri adamı eğlendiriyordu ama ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu.

Kadın soyunma sesleri ve Jordan’ın alçak mırıltılarını duydu. Sonra her şey sessizleşti. Kapıyı açtı. Giyinme odaları özenli ve büyük değildi, eşinin odasının girişi sadece sekiz adım ötedeydi. Oradaki lamba söndürülmemişti ve adamın tuvalet masasını, fırçalarını ve aynasının gölgesini seçebiliyordu.

İlerledi ve içeriye bir baktı. Yatak örtüleri örtülmemişti. Adam yatağında uzanmıştı, üzerinde güçlü göğsünü göstermeye yetecek kadar açılmış gecelik kıyafeti vardı.

Kadın gözlerini ayıramadı. Düğün gecelerinden bu yana adamı çıplak görmemişti. Hep lambaları ve mumları söndürmüştü, hatta ona Oxfordshire’a gittiğinde bile bunu yapmıştı. Karanlık o yatağı esrarengiz ve başka bir dünyadanmış gibi yapıyor ve birçok aksiliği önlüyordu. Bu kadının kendini adama vermesine yardım ediyordu.

Adam kollarını kaldırmış, kafası ellerinin arasında dinleniyordu. Çok ciddi görünüyordu, sanki bir şeyi inceliyordu. Sonra yeniden toparlandı ve öyle hareketsiz yattı ki onun uyuyor olduğunu sandı.

“Kyle uyuyor musun?” diye fısıldadı kadın.

Adam doğruldu ve kalktı. Adam bakışlarıyla kadını süzdü. Yeni ve güzel olan başlığı ile geceliğini inceledi.

“Seni uyandırdım mı?” diye sordu kadın.

“Hayır. Bugün uğraştığım konularla ilgili bir şeyler düşünüyordum.”

“Arazi, planlar gibi şeyler mi?”

“Evet.”

Kadın odaya girdi. “Alexia bana gelmeleri için birkaç leydi ayarladı. Yani, bana değil de Henrietta’ya. Orada olacağımı biliyorlardı ve yine de geldiler.”

“Gel ve anlat.”

Yatağa çıktı ve küçük zaferini anlattı.

Adam çok ilgili görünüyordu. “Leydi Alexia çok hızlı.”

“Hâlâ Irene için bu sezon bir şans olduğunu düşünüyor sanırım.” Irene, Hill Sokağı’nı terk etmemiştir. Herkes onu Alexia’nın takdim edebileceği konusunda hemfikir.

“Bu yemek olduğunda yeni bir elbisen olmalı,” dedi adam. “Seni o masaya en şık kadın olarak göndereceğim.”

“Belki beni göndermeyeceksin de bana eşlik edeceksindir.”

“Bu pek muhtemel değil. Leydi Alexia iki cephede savaşmayacak kadar akıllıdır.”

“O zaman ben de gitmek isteyeceğimi sanmıyorum.”

Adamın hafifçe ifadesi değişti, anlaşılmaz oldu.

“Biraz dedikodu duymak ister misin?” diye sordu kadın. “Tanıdığın biriyle ilgili.”

“Herkes dedikodu duymak ister, özellikle de tanıdığı biriyle ilgiliyse.”

“Bu çok iyi bir dedikodu. Şahit senin arkadaşın Bay Lacroix’un bir ilişkisi olduğunu söylüyor- ”

“Şahit?”

“Easterbrook’un onu evlerinden çıkarken görmesi dışında bir şey yok. İnanabiliyor musun?”

“Jean Pierre’in düşüncesizliği. Onu uyarmalı mıyım?”

“Caroline’i ayartmadığı sürece, evdeki başka kadınlarla ilgilenmesi Easterbrook’un umrunda değil. Henrietta’ya gelince, marki onu bu konuyla ilgili önümüzdeki birkaç yıl rahatsız edebileceği için mest olmuştu.”

Buna güldüler. Burada oturup günlük şeylerden konuşmak çok güzeldi. Dedikodu bitince adamın dikkatinin dağıldığını hissetti kadın. Adamın gözlerinden belli oluyordu, gözleri derinleşiyordu ve kadın böylece anlıyordu.

“Peki, iyi geceler.” Kadın yataktan inmeye çalıştı.

Adam kadının elini yakaladı. “Kal.”

“Ben... bu... bugün ben... şey yaptığımız zaman...”

“Yine de kal.”

Kendini yatak örtülerinin altında bulduğunda kalbine tuhaf bir his oturdu. Adam lambayı söndürdü ve karanlık onlara mahremiyeti getirdi. Adam onu kollarına aldı.

Kadın hemen uyumadı. Bu değişik sıcaklık zihnini kurcalıyordu.

“Tekrar kuzeye gitmem gerekiyor.” Adamın sesi kadını şaşırtmamıştı, gecenin içinde usulca söylenmişti kelimeler. “İki hafta içinde belki. Bir haftadan uzun süre kalmayacağım.”

“Seninle gelebilir miyim? Baharda gideriz demiştin ama şimdi gideceksen ben de gelmek isterim.”

“Yolculuk soğuk olacak. Bir de o akşam yemeği partin var.”

“Alexia onu seyahatin dışında bir tarihe göre ayarlar. Ve soğuktan da korkmam.”

İki hafta önce olsa kadın gitmek için asla tartışmazdı. Hatta birkaç gün önce bile gitmesini sağlamaya çalışırdı. Ama bu günlerde, adamın geçmiş hayatını görme isteğine karşı koyamıyordu. Bu gece onu kucaklamış olması kadını etkilemiş ama olan tüm zevke rağmen, bu evlilikte açıklayamadığı bir boşluk olduğunu ortaya koymuştu.

Bu boşluğun doldurulup doldurulmayacağını bilmiyordu. Belki de adam sonsuza kadar bir parça yabancı olarak kalacaktı. Belki de adam öyle olmasını tercih ediyordu. Tek bildiği bu boşluğun bu gece daha büyük görünmesiydi. Belki de yeni bir duygunun her şeyi ortaya çıkarmasıydı sebebi.

“Bakalım,” dedi adam. “Yarın da birkaç günlüğüne Kent’e gidiyorum. Ben bazı yeni binalara başlamadan sen gelemezsin. Sadece ben, bazı işçiler ve çamur olacak.”

Bazı yeni binalar. Kent’te. Bu o açık arttırma gecesi Norbury ile konuştukları iş ile ilgiliydi.

Aniden odaya girdiğinde Kyle’ın yoğun bir şekilde ne düşündüğünü anlamıştı. Yakın zamanda Norbury ile buluşmuş olmalıydı. Hatta belki de bugün.

Norbury’nin küstahlık yapıp yapmadığını kadına asla söylemezdi. Bu ilişki hakkında düşündüğünü açığa vurmazdı. Ancak yine de kadın bunu düşündüğüne emindi. Belki de tam şimdi, adamın zihni gecenin içinde amaçsızca gezerken aklı buna kayıyordu.

Bu konuyu öğrenmeli ve bu boşluğu doldurmalıydı. Âşık olarak değil de arkadaş gibi konuştukları bunun gibi birçok geceleri olmuştu.

Ne kadar süredir evli olurlarsa olsunlar, Norbury aralarında ismi dahi geçmese de her şeyi etkileyen çirkin bir gölge olarak kalacaktı.

Bu düşünce bu tatlı geceyi mahvetmek üzereydi. Norbury kadının aklına bir kere gelmişti işte. Kyle'ın kafasında da neler söylediğini tahmin edebiliyordu. Düşüncesi bile öyle bunaltıcı olmaya başladı ki kadın yatağı terk etmek için bir yol aradı.

Kyle uykuya daldığında kendi tarafına doğru döndü. Kolu yine de kadına belli belirsiz sarılmıştı. Eli, kadının göğsünü rahatlatıcı ve sahiplenici bir şekilde kavramıştı. Kadının gitmesine engel olmak için bütün gece öyle kaldı.

12. Bölüm

Roselyn mektubu aldığıında Kyle iki gündür Kent'deydi. Mektup Watlington üzerinden gönderilmişti. Üzerinde Bay Goddard yazmasına rağmen, el yazısından hemen Timothy'nin yazmış olduğunu anladı,

Timothy bu sefer Dijon'dan yazmamıştı ama bir İtalyan kenti olan Prato'daydı.

Sonunda Alpler'in tam karşısındayım ve burada kalıyorum, çünkü burası Floransa kadar pahalı değil. Bir de burada tanınmam daha zor. Yolculuk yorucuydu ve hava da berbat. Öleceğim diye korktum ve yolun çoğunda hastaydım. Şimdi dillerini bilmediğim yabancıların arasında yürüyorum ve dayanılması çok zor, derin bir hasret çekiyorum.

Niyetim sen bana katılana kadar burada kalmak. Lütfen bana yaz ve katılacağını söyle. Sen gelmeden pencerenin dışındaki güneş ışığını göremiyorum. Bana yazmana ihtiyacım var ve bana planlarından bahset ki seni beklemeye devam edeyim.

Rose Dijon'da uzun süre kaldığımdan, bir işe yaramayan ve

pahalı olan doktorlara verdiğim paralar yüzünden parasız kaldım. Oxfordshire'daki ev ile araziyi satmanı ve gelirini de birlikte getirmeni istiyorum. Bu mektupla, sana bunu benim adıma yapmanı için izin veriyorum. Bunu Yardley'e, yani eski avukatımıza götür. El yazımı tanıyacak ve sana bilgi verecektir. Eğer kadın olduğundan vekâletinle bu satış yapılamazsa bu mektupla, kendisine bu satış için vekâlet veriyorum. Benim yapmam gereken başka şeyler var ise hemen bana yazmalı ve söylemelisin, böylece bu işi en çabuk şekilde hallederiz.

Biliyorum aylar oldu yazmayalı ama iyi kalbine inandığım, biricik kız kardeşim olmana güveniyorum. Bir araya geldiğimizde her şeyin daha güzel olacağına söz veriyorum.

Timothy

Hâlâ ümitsiz ve yalnız gibi görünüyordu. Hastalığıyla ilgili söyledikleri de üzücüydü. Acaba hastalığı büyük zaafının olduğu içkiden mi kaynaklanıyordu, emin değildi.

Ne kadar hastalanırsa hastalansın artık ona da gidemezdi. Bir gün o tepede kayıtsızca mutlu olduğu o saatlerde, kısa bir süre için ona gitmeyi düşündüğünü de bilmeyecekti kardeşi.

Ama seçimini de inkâr edemezdi. Kyle'ın teklifini kabul ederken Irene ve kendisinin, İngiltere'deki hayatları kurtulsun diye kardeşine yardım etmeyi reddetmişti.

Parasının git gide azaldığından bahsetmişti. O cümleye biraz kızgınlık sızmıştı. Aylarca para konusunda eli sıkı olmuştu. Kardeşi çaldığı parayı harcarken daha tutumlu olmalıydı.

İç çekti. O kadar derin bir iç çekti ki bu sarsıldı. Timothy her zamanki Timothy'ydi işte. Ona az da olsa etki etmeseydi, Timothy daha da kötü biri olurdu. Gene de

onu kurtaramamıştı. Şimdi de yapamazdı, özellikle Kyle ona gitmesini istemediğini üstüne basa basa söyledikten sonra. Yine de Kyle'ın istediği gibi onu terk edemezdi de.

Hizmetçisini çağırdı ve sabah kıyafetini çıkarıp günlük elbisesini giydi. Alexia ile yeni gardırobuna birkaç parça belirlemek için bugün terzi kadına gideceklerdi. Ancak yine de önce City'ye gidecekti. Kardeşine yardım etmenin bir yolu var mı diye araştırmalıydı.

Kyle mühendisini, temele başlamadan önce sert toprakta iki kere kontrol etmek amaçlı matkapla delik açmasını izledi.

İki yüz metre ötede, bir adam yapılacak sokakta hangi ağaçların kesileceğini hangilerinin kalacağını işaretliyordu. Kyle korunun yanında, yakında yükselecek olan evi gözünde canlandırdı.

Eğer tam planlandığı gibi giderse, iki yıl sonra aileler buralarda ikamet edecek ve at arabaları da bu yollarda gidecekti. Cottington'ın mülkü kazanç kapısı haline gelecek ve ortakları da kar edecekti.

Elbette kendisi de. Kyle hâlâ tehlikeli bir yolda yürüyordu. Neyse ki çok büyük riskler almıyordu. Yine de her adam gibi, o da ayağını yere tamamen sağlam basmayı tercih ederdi.

Ağaçların oradaki adam seslendi ve güneyi işaret etti. Kyle de dikkatini o tarafa yani yola verdi. Bir araç bugün kullanacakları aletleri taşıyan bir yük vagonunu çekiyordu.

Yeni vasıtayı tanıdı. Yola doğru yürüdü ve Norbury at arabasından inerken onu karşıladı.

“Eminim, şehirden buraya bizim ne kadar ilerleme

kaydettiğimize bakmak için gelmedin,” dedi Kyle. “Henüz teftiş edecek fazla bir şey yok.”

Norbury uzun şapkasının siperinden toprağa baktı. “Malikânemde bir ev partisi veriyorum. Misafirler gelmeden önce uğrayayım dedim.”

Kyle’in tepkisini görmek için baktı. Kyle içinden geçenleri saklamak için zahmet etmedi. Norbury’nin son partisinden sonra, şimdiki partisiyle ilgili bir şey duymak istemiyordu. Başkalarının yardımı olmadan da Rose’un rezil olduğu o anı sürekli düşünüyordu zaten.

Bu düşünce içindeki şeytanı dürttü, bu vikontu feci şekilde dövmek için derin ve soğuk bir isteği uyandırdı. Bu dürtüyü son buluşmalarında yenmeyi başarmıştı ama şimdi yeniden canlanmıştı.

“Eminim bu parti sonuncusundan daha tedbirli olacak. Eğer o âlemle ilgili etrafta söylentiler olursa bu evler asla satılmaz.”

“Sanırım bunlar çok çabuk satılacak.” Norbury kendisiyle yürümesi için Kyle’a işaret etti. “Seninle bu evlerle ilgili karşılıklı menfaatlerimiz ile ilgili konular için konuşmaya geldim. Kirtonlow Hall’dan haberlerim var. Babama hafif bir inme daha indi. Doktor bu sefer uzun sürmez dedi.”

“Çoğu kişiden daha güçlüdür. Doktorun umduğundan daha çok dayanabilir.”

Senin umduğundan daha çok. Oğul babasından öyle farklıydı ki aralarında hiçbir yakınlık olmamıştı. Kont varisine, onu birçok konuda ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını bildirmişti.

Norbury’nin entelektüel derinlikten ve zekâdan yoksun olması dışında, oğulda daha köklü bir şeylerin eksik-

liğı vardı. İnsanların başkaları için duyduğu doğal sempati hissi onda eksik veya yeterince yok gibiydi. Norbury insanlara önderlik edecek ahlaki özden yoksun bir kişiliğe sahipti.

“Keşke sonsuza kadar yaşasa ama bu kimse için mümkün değil.” Norbury dramatik bir ağırbaşlılıkla konuşuyordu. “Diğer konu ise daha farklı. Evliliğinizi düşünüyorum.”

Kyle onunla yolda daha da ileriye yürümek istediğini belirtmek için büyük bir adım attı. Arkasına, işçilerin ne kadar uzakta olduklarına şöyle bir baktı. Norbury’nin çenesini yumruğuyla kırırsa kimse şahit olmazdı?

“Ringde raunt için hazırlanan bir boksör gibi durmayı bırak,” dedi Norbury. “Öyle bir kadınla evlenmek senin aptallığın. Ben onun ağabeyini ve bu evliliğin onunla ilgili planlarımızı ne derece değiştirdiğini merak ediyorum. Kendini ona böyle sıkıca bağlamandan duyduğum şoku atlattıktan sonra nihayet ışığı gördüm.”

“Karımdan duyduğum mutluluk dışında bir sorun yok. Timothy Longworth gitti. Bu onu da beni de bağlamıyor.”

“Kardeşi ona mektup yazıyor mu? Bence yazıyordur.”

“Bunun için bir sebep yok.”

“O kız kardeşi. Mektupları kontrol etmelisin, kendi adı veya Goddard takma adıyla gelmiş olabilir. Tanrım, Avrupa’dan gelen bütün mektupları kontrol et ve özellikle de İtalya’dan olanları.”

“Hayır.”

“Bu çok zaman kazandırır. Eğer ona yazıyorsa- ”

“Hayır. O işin tamamen dışındayım artık. İşin içinde olmak istemiyorum ve sana yardım etmeyeceğim.”

Kolunda sımsıkı bir tutuş hissetti. Yürümeyi bırakması için bir talepti bu. Kyle'in bakışları ifadesi soyluluğunu tamamen kaybetmiş Norbury'ye doğru baktı.

"Eşime casusluk yapmayacağım."

"O zaman yapma. Onu konuştur."

"Kardeşinin boynuna kement takmamız için gönüllü olmayacaktır. Ben de bunu yapmasını istemem zaten."

"Ne diyorsun sen! Bunda bir ayıp yok. Kahretsin, onu korumuş olacaksın." Norbury kendini kaybetmişti. Gözleri sinsice kısıldı. "Aslında, bunu yapmazsan eşini tehlikeye atmış olacaksın."

Norbury'nin beyni yavaş çalışırdı ama çalışması gerektiği zaman durmazdı. Kyle onun kendini beğenmiş ifadesine neden olan düşüncelerini okur gibiydi.

"Karın büyük ihtimalle başından beri suç ortağı," dedi Norbury.

"Tabii ki değil."

"Kahretsin, bunu daha önce görmeliydim. Bu Rothwell'in yaptığı ödemeleri açıklıyor. Elimizden kaçan alçağı kayırmıyordu, geride kalan suç ortağını koruyordu. Paranın büyük bir kısmı onda, yani İngiltere'de bile olabilir. Bütün o mütevazı kanaatkârlık, şüpheleri üstüne çekmemek için bir aldatmacaydı şüphesiz. Tanrım, Longworth o kadar akıllı da değildi. Bu başından beri karının fikriydi- "

"Saçmalıyorsun."

"Benimle ilgili olan kısmı bile. Onu ayarttığımı düşünüyordum ama o kendisi benim yanımda olmak istedi, böylece kurbanların onun planını anlayıp anlamadığına bakıyordu. Bu çok ironik, değil mi? Eğer hep- "

"Bu düşüncenin peşinden koş da seni öldüreyim."

“Onun güzelliğinden, her şeyi riske atacak kadar sarhoş mu oldun? Sanırım. Birkaç ay sonra harika mükâfatın tarafından aptal yerine konduğunda sen de anlayacaksın. Ağabeyi bir hırsız ve kendi karakteri de ahlaksız ve zayıf.”

Kyle Norbury’nin paltosunun yakasını kavradı. Adamı yakına çekti ve parmak uçlarında kalkacak şekilde kaldırdı. “Seni uyarmıştım.”

Norbury’nin kafası arkaya doğru düştü ve gözlerini kocaman açtı. “Bir yumruk at da göstereyim sana. Bir hâkim beni dikkatle dinler ve karar vermeden önce iyice bir inceler. Benim bakış açımdan oldukça hassas bir olay olduğuna kanaat getirebilir. Çok az bir çabayla birkaç kanıt bile bulunabilir.”

Gözdağı açıktı. Yerine getirilmeyen adaletten daha kötü bir şey varsa o da adaletsizlikti. Ayrıca, bir lordun istediğini yaptırmak için resmi yollardan çok daha fazla imkânı vardı bu günlerde.

Kyle öfkesini zar zor dizginleyebildi. Adamı serbest bıraktı. Norbury kendine geldiğinde üstünü başını düzeltti. Kendine geldiğinde eline istediği kart gelen bir kumarbaz gibi sinsice gülümsedi.

“O serserinin nerede olduğunu bul Kyle.” Norbury arabasına gitmek üzere döndü. “Sahip olduğunu düşündüğün tüm onuruna kıyasla küçük bir miktarını feda etsen ölmezsin.”

Kyle Kent’ten döndüğünde, Rose onun Norbury’yi tekrar gördüğünü anladı. Onun gölgesini kendiyle birlikte eve taşımıştı. Tavırları farklıydı, normalden daha sert görünüyordu.

Kadınla o gece akşam yemeğine oturduklarında, fark-

lı bir şekilde davranmadı. Hatta ayrı oldukları dönemde kadının yaptıklarını can kulağıyla dinledi. Kyle'ın düşüncelerinde Norbury olduğunu öyle iyi anlıyordu ki sanki Norbury de onlarla birlikte orada oturuyor gibiydi.

Adam uşağı gönderdiğinde kadın keyiflendi. Adamın keyfini böyle her ne kaçırdıysa onu dağıtmak en iyisiydi. Tabii yine de bu, fırtınanın kopmasını kadının hoş karşılayacağı anlamına gelmiyordu.

“Rose, sen Oxfordshire'dayken ağabeyin sana mektup yazdı mı? Yani sana uğradığım sırada gelen mektup dışında başka bir şey geldi mi demek istiyorum.”

Bu soruyu ya da bu konunun açılmasını beklemiyordu kadın. Bu kadar gergin olmasaydı pat diye gerçeği söyleyiverirdi. Ama bunun yerine önce bekledi, adamın neden sorduğunu ve cevabının önemli olup olmadığını anlamaya çalıştı.

“Sanırım yazdı, en azından bir kere daha,” diye ekledi adam.

“Evet bir kez.” Doğruydum fakat tüm gerçek bu değildi. Oxfordshire'dayken *sadece* bir mektup daha almıştı.

“Haklıydım o zaman. Sen sonsuza kadar gitmekten bahsederken ona gitmeyi kastediyordun.”

Kadın başıyla onayladı onu.

Haklı olmak adamın keyfini yerine getirmemişti. “Bundan sonra, onunla hiçbir şekilde iletişimde bulunmanı istemiyorum Rose. Eğer tekrar yazarsa okumadan mektuplarını yak. Saklama onları. Hangi şehirden yazdığını bile not etme.”

Kadın düşüncelerini uzunca bir süre toplayamadı. Sonra ansızın düşüncelerin yerini öfke aldı. “Evlenmeden önce bana ona gitmememi ve ziyaret etmememi söyledin.

Ona mektup yazamayacağımı ya da ondan mektup alamayacağımı söylemedin.”

“Söyledim. Ama anlamadıysan şimdi tekrar söylüyorum.”

“Onu ölü olarak görmeyeceğimi sana söyledim ama şimdi öyleymiş gibi davranmamı istiyorsun.”

“Evet.” Bakışlarındaki buyurganlık sesindekinden daha güçlüydü adamın.

Kadın sandalyesinden kalktı ve yemek odasını terk etti. Kütüphanede biraz yalnız kalmak istiyordu. Adam onu takip ettiğinde kadın buna oldukça şaşırdı.

“Onunla ilgili benden istediğin şeye alışmam için beni yalnız bıraksan iyi olur,” dedi kadın.

“Buna uyum sağlayacağını bilmem gerekiyor, söz vermeni istiyorum.”

“Söz mü? Ya senin sözün? Eğer benim sözüm de seninki gibi çabucak değişebilecekse, memnuniyetle söz veririm.”

Kadın adamın suçlulukla yumuşayacağını düşündü. Ancak bunun yerine öfkesi alevlendi.

“Bunu bir sebep için istiyorum. Buna inanmanı isterim fakat inanmasan da bir şey değişmez. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Onun senin için saçtığı tehlikeyi bana sen anlattın. Onunla hiçbir bağlantın olmamalı.”

“O benim kardeşim.”

“O korkak bir hırsız. Bir suçlu.”

Kyle’in cevabındaki sertlikle kadın sindi. Bakakaldı, taşan öfkesinden hayrete düştü.

Adamın fırtınası geçti ama daha fazlasını bekliyordu.

“Rose, onun ne yaptığını tam anlamıyla anlıyor musun? Kaç insandan çaldığını?”

“Lord Hayden- ”

“Lord Hayden tarifsiz sefaletin ve kurbanların senin üzerine çökmesini engelledi. Bunu yapmak için ne kadar ödedi sence?”

Kendini soru karşısında cevabı arayan çocuk gibi hissetti. “İyi bir anlaşma. Yirmi bin, en az.”

Öfke kısa ve sessiz gülüşünü de gölgelemişti adamın. “Yirmi bin için Rothwell gözünü bile kırpmaz. Kuzeninin içinde yaşadığı evi düşün. Yeni mücevherlerinden hangisini gösterdi sana? Hatta yeni kıyafetlerinden, bunları bir düşün bakalım.”

Kadının midesi düğümlendi. Bunlar üzerinde hiç düşünmemişti, belki de anlayıp sevmeyeceğini bildiği için böyle yapmıştı.

“Ne kadar?” diye fısıldadı kadın.

“Her şey ortaya çıktığında en az yüz bin, belki de daha çok ödedi.”

Kadının nefesi tutuldu. Bu ne kadar büyük bir paraydı.

Kyle kadına yaklaştı. Gözlerindeki alevlerin içinde küçük bir sempati belirdi. “Kardeşin Rothwell’in tek bir po-und bile ödeyeceğini tahmin etmemişti. Kardeşin kurbanların sadece zarar görmüş olduğunu düşünüyor. Ve tabii banka battığında bankaya para yatıranların da. Sadece zenginlerden değil, yaşlı kadınlardan, savunmasız yetimlerden ve o parayla geçinen emeklilerden de çaldı.”

“Bunun tamamını bilmediğinden eminim, kasten bunu yapmış olamaz- ”

“Tabii ki biliyor. Tamamen. Kesinlikle kasten yaptı.” Adam yeniden öfkesini dizginledi. Kendisini topladı. “Böyle bir alçakla ilişkini kesmeni istememle ilgili başka merakın var mı?”

Kyle'ı bulanık görmeye başlamıştı. Arkasını döndü ve serbest kalmak isteyen hıçkırıklarını tutmaya çalıştı. Yüz bin. Aman tanrım. Alexia ve Hayden...

Gözlerini temizledi ve derin bir nefes aldı. "Onun yüzünden birikimlerini kaybeden insanlar tanıdığını söyledin. Kim onlar?"

Bir an için cevap vermeyeceğini düşündü kadın.

"Dayım ve yengem."

Şok yüzüne bir kez daha vurdu. Arkadaşları değil, ailesiydi. "Ama zararları karşılandı, değil mi?"

"Evet karşılandı. Onu düşündüğünde kendine bunu mu söyleyip duruyorsun? En azından zararları karşılandı, ha? En azından bir kurban, her şeyini kaybeden diğer düzinelerce kurbanın zararını karşıladı mı? Kardeşin için mazeretin bu mu?"

"Onu affetmiyorum."

"Bence ediyorsun. O senin kardeşin ve onun suçunu hafifletecek sebepler arıyorsun. Ama benim kardeşim değil Rose."

Hayır değildi elbette. Kyle'ın onu kurtarmak için herhangi bir sempati ya da isteği yoktu. Tim yakalanırsa, Kyle onu ancak darağacına giderken düşünürdü.

Bu konuyla ilgili tartışacak gücü kalmamıştı. Küçük bir çocukken büyüüp yetişkin bir adam olan kardeşine duyduğu sevgiden başka savunması yoktu kadının.

En azından Kyle'ın onaylamasa bile anlayacağını düşünmüştü. Öylece acımasız, hareketsiz duruyor ve Rose'un diğer herkes gibi Tim'i suçlamasını bekliyordu.

"Her türlü irtibatı kesmelisin," dedi adam tekrar. "Mektup alırsan hemen yak. Başka bir tane daha alırsan hemen yok et."

Adam kütüphaneden çıktı. Kadından tekrar söz vermesini istemedi. Emir verdi ve kadının da uyması gerekiyordu.

Rose o gece odasının kapısını kilitlemeyi düşündü.

Evliliklerinde bunu daha önce hiç yapmamıştı. Adamın her gece ona gelmesinden rahatsız olmuyordu. Onun karısıydı ve bu da adama karşı göreviydi, ayrıca hiçbir zaman odadan kadının tamamen tatmin olduğundan emin olmadan çıkmamıştı.

Bu gece farklıydı. Adam ona dokunsa bile karşılık vereceğinden emin değildi. Onlar tartıştıktan sonra eve kırılğan bir sessizlik çökmüştü. Bu aralarındaki samimiyeti ve elbette kadını etkiliyordu.

Kadın bu gece, Kyle'a tamamen yabancı olduğu o parçasını görmüştü. İstekleri konusunda zor kullanması kadını afallatmıştı. Bunun onun içinde olduğunu çok önceden hissetmişti zaten ama bunu görmek ve kendine yöneldiğine şahit olmak kadını biraz da olsa korkutmuştu.

Adamın ikna kabiliyetini tahmin etmeliydi. Böyle olmasa yürüdüğü yolda başarılı olamazdı. Aksi takdirde, on yıllık bir süre içinde, bir adam madenci köyünden Londra'daki salonlara terfi edemezdi.

Yoksa, ailesi, mali durumu ve itibarı bu şekilde olan bir adam Roselyn Longworth'e evlenme teklif edemezdi.

Kadın kapının önünde durdu, kapı mandalına baktı. Adama bir kez olsun kapris yapma konusunda tereddüt etti. Kapıyı kilitlerse adamın kapıyı kıracağını düşünmüyordu. Bunun onu sinirlendireceğini bile düşünmüyordu.

Bunun yerine iki şeyden biri olacağını tahmin etti. Ya

bugünkü gibi başka bir konuşma yapacaklardı; adamın kadının davranışlarında onaylayıp onaylamadığı şeyleri konuştukları bir konuşma. Ya da belki adam kadına bir daha geldiğinde, yatakta aralarına soğuk bir formalite girecekti ve uzun bir süre varlığını koruyacaktı. Belki de sonsuza kadar aralarında kalabilirdi.

Kapıya arkasını döndü ve yatağına gitti. Her gece yaptığı gibi lambaları söndürdü ve karanlık onu gizledi.

Adam çalışmalarına ve işine geri dönmüştü ama konuşmalar kafasında, tıpkı kadının da kafasında olduğu gibi dönüp duruyordu.

Kadının kalbi, adamın Tim'in suçunu açıkça söylemesini düşündükçe hâlâ küt küt atıyordu. Yüz bin pound. Sık sık Alexia ve Hayden'a borcunu geri ödeme hayalleri kurardı ama böyle bir miktar asla ödenemezdi. Asla. Alexia'nın onu Tim'le İtalya'da buluşma planlarından acımasızca vazgeçirmeye çalışmasına şaşmamalıydı.

Ama şimdi Tim'i kendi elleriyle asmaktan memnuniyet duyacak bir adamla evliydi. Kardeşini savunamamıştı. Kyle'ın yanıldığını söyleyememişti. Ancak bir kız kardeş, biricik erkek kardeşini yargılarken doğru, yanlış ya da adalet saf dışı kalır.

Yüz bin. Nasıl bu kadar olabilirdi? Tim daha fazlaya ihtiyacı olduğunu söylemiş ve o da kardeşine inanmıştı.

Havadaki ince bir esinti hissi kadını düşüncelerinden uzaklaştırdı. Gözlerini karanlıkta açtı. Kyle yatağın yanında dikiliyordu, ışıksız bir odada bile olsa varlığı seziliyordu.

Her şeye rağmen gelmişti. Bu kadını şaşırtmıştı. Kalbi rahatlamayla çarptı ve içgüdüleri mantığını ele geçirdi.

Adam bir şey bekliyor ya da bir karar verecek gibi görünüyordu. Kadın ne olduğunu tahmin edemedi. Yatağın

üzerinde kaydı ve vücuduyla yatağın tahtalarının gıcırda-
masına neden oldu.

Adamın sabahlığını çıkardı ve bedeninden hemen bir
sıcaklık yayıldı.

Kadın iç çekti ve adam artık kadınla yataktaydı.

Kadının geceliğini açtı, omuzları aşağı düşürdü. "Kapı-
nı kilitlemediğin için teşekkürler."

Kadının orada kendi kendine tartıştığını mı duymuştu
adam?

Adamın okşaması ve öpmesi bundan konuşmayacakla-
rını söylüyordu.

"Ya kilitleseydim?" Adamın cevabının ne olduğunu
önemsemiyordu kadın. Tahrik olmaktan kaynaklanan tatlı
titremeler dikkatini dağıtmaya başlamıştı bile.

"Bilmiyorum. Kapı koluna uzandığımda buna daha ka-
rar vermemiştim."

Adamın cevabının üzerinde durmadı kadın, sadece ola-
bileceklerin belirsizliğinin tehlikeli olduğunu düşündü.
Zaten zevk onu yönlendiriyordu. Ancak zevkten net dü-
şünemiyordu.

Kyle kadının tatmin olduğundan emin oldu. Kendin-
den emin, ustaca okşama ve öpmeleri kadını kendinden
geçirmiş ve büyülemişti. Bu zevkten ötürü bir şeylere tes-
lim olduğunu fark etti kadın. Kendini ve iradesini kaybe-
diyordu. Bunu daha önce hiç bu kadar net anlamamıştı.

Sonra hiçbir şey önemli olmadı hatta tartışma bile.
Adamın göğüslerini yalaması, karnını öpmesi ve en giz-
li yerine dokunup kalbine ulaşması dışında, duygularının
bulanıklığı her şeyi belirsizleştirmişti. Adam kadını üstüne
doğru çekti ve kadının kalçasını avuçlayıp bacaklarını açtı.

Bedenini öne doğru ittiğinde içine öyle derin girdi ki kadının bütünlük hissinin zevkinden inledi.

Adam avuç içleriyle kadının meme uçlarını ovaladı ve tenleri bir olduğunda kadın gerilimle sarsıldı. Doğrudan. Harikulade bir şekilde. Heyecan her yerini kaplıyor ve adamın bütünlüğüyle birleşiyordu.

“Buraya gel.”

Adam kadını hafifçe doğrultarak oturmasını sağladı. Kadının göğüsleri adamın ritmiyle sallanıyordu. Adamın ellerinin yerini ağzı almıştı artık. Zevk öyle şiddetle artıyordu ki kadının nefesi kesildi. Adamın kadını tahrik etme biçimi öyle güzel, zorlayıcı ve karşı konulmazdı ki kadın kontrolünü kaybediyordu.

Kadın ağlayarak inleyerek ve adamı daha çok, daha iyi ve daha sert hissetmek için hareket edip adeta eriyordu. Adam kadının kalçalarını yakaladı ve sert bir şekilde sıktı. Kadın adamın kendine sahip olmasına bırakmıştı kendini.

Adam işi bitirdiğinde kadın hâlâ içindeki talepkar sesi bastıramamıştı. Birçok kez orgazm olmasına rağmen kadının vücudu hâlâ açtı. Adam da bunun farkındaydı. Kadını tüy kadar hafıfmış gibi çevirdi ve tekrar okşadı, bu sefer kasıklarında atan nabızı hissederek okşadı.

Kadın neredeyse ölüyordu. Bu neredeyse acı veren zevkten kurtulmak için adamı tırmaladı. Sanki ona adamın ilk gece söylediği şeyi tekrar duydu; buna teslim ol.

Bu sefer en tatlı coşku onu bekliyordu. Kadın ilk önce şiddetle sarsıldı ve bu şiddet dalga dalga azalıp tüm bedenini afallattı. Kadın bunu doyasıya yaşadı ve sonsuza kadar sürsün diye nefesini tuttu.

Kadın kendine geldikten sonra adam uzun süre kalma-

di. Barışla sonuçlanan bu tartışmada, kadın adamın içindeki gölgeyi hissetmişti.

Adamın orgazm anında bile, o tartışmayı hiç unutmamış olmasından şüphelendi. Yüzleşme için gelmişti. Bu tür şeylerin evlilikte aralarına girmeyeceğini göstermişti. Ve tabii kadının da bunu çok önemsemediğini ispat etmişti.

Yine de bu soğuk hesaplaşma, adamın ona nasıl davrandığı gerçeğini değiştirmemişti. Adam eğer bu yatağa bir kızgınlık taşıdıysa da bunu göstermemiştir. Her zamanki gibi adam düşünceli davranmış ve kadının tatmininden başka bir şey istememiştir.

Kadın bir şey sezmişti. Ürkütücü bir şey. Kendinin kimliği ve adamın kimliği, tanışma biçimleri, skandal ve kurtarma olayının her şeyi etkilediğini fark etmişti. Özellikle de bu yataktaki en iyi ve en kötü gecelerini.

13. Bölüm

Kyle yalan söylememiştir. Kuzey bölgesi Ocak ayı sonlarında soğuktu. Durham'a girdiklerinde, gökyüzüne alçak ve yoğun bulutlar hâkimdi.

Toprak kuzeye doğru uzandıkça, daha dağlık ve soğuk oluyordu. Büyük ve küçük yerleşim birimlerinden geçtiler. Rose maden işçilerinin yaşadıkları yerleri tanımaya başlamıştı. Maden ocaklarından çıkan, işçilerin üzerindeki giysilerde ve vücutlarında irili ufaklı izler bırakıyordu.

Teeslow'a yaklaştıklarında kadın gerginleşti. Kyle gelmesi konusunda onu vazgeçirmek istemiştir ama çok ısrar edince yumuşamıştı. Onun büyüdüğü evi görmek, dayı ve yengesiyle tanışmak istemiştir ama pek de hoş karşılanma ihtimali de vardı.

"Onların yanında aileden başka birileri, başka akrabalar da var mı?" diye sordu kadın.

"Hayır yok. Sadece benden daha genç iki kızları vardı. Ama ben Paris'teyken ikisi de koleradan öldü."

"Hep onlarla mı yaşadın?"

Adam konuşmaktan rahatsız olmuyordu ama pek konuşmak da istemiyordu. “Babam ben dokuz yaşındayken maden ocağındaki bir çökmede öldü. Annem de ondan birkaç yıl önce ölmüştü. Annemin ağabeyi beni yanına aldı.”

Sonra arabaları köye girdi. Rose az sayıdaki sokaklara, dükkânlara ve kır evi dizisine baktı. Kömür tozu, bazı binaların eşik ve pervazlarını, oturan kişilerin de yüzlerini ve giysilerini kaplıyordu.

Köyde duraksamadılar ve kuzeye yönelen bir yola doğru devam ettiler. Yolun sonunda hoş bir taş ev bekliyordu onları. İçinde kâhya veya yardımcılarının yaşadığı, güneydeki arazilerde bulunan küçük evlere benziyordu.

“Bu beklediğim gibi değil,” dedi kadın.

“Sen herhalde beş odalı küçük bir kır evi hayal etmiş-tin? Yıllarca öyle bir yerde, köyde yaşadılar. Burayı onlara ben beş yıl önce inşa ettim.”

Adam arabadan indi. “Ben içeri gireyim sen burada bekle. Beni beklemiyorlar ve sen daha büyük bir sürpriz olacaksın.”

Adam kapıya doğru gitti ve kapının ardında kayboldu. Rose evi izliyordu. Pencerede kısa bir süreliğine bir kadın yüzü belirdi. Şüphesiz yengesi büyük sürprizi gözetliyordu.

Adam çok dikkatli davranıyordu. Kadın onlarla tanıştığında tıpkı adamın sık sık yaptığı gibi yüzleri düşüncele-rini saklayabilecek şekilde maskelenecekti. Eğer kadını kabullenmezlerse bunu şu anda belli etmemiş olacaklardı.

Kyle geri döndü ve kadının arabadan inmesine yardım etti. Kapıda bir kadın gülümsüyordu.

“Rose bu benim yengem Prudence Miller.”

Prudence samimi ifadesiyle oradaydı. "Gelmene çok sevindik."

Koyu renk saçlı ve gözleri ışıldayan, zarif bir kadın olan Prudence orta yaşlarda olmasına rağmen güzelliği pek bozulmamıştı. Rose onu yirmi ile otuz yaşları arasında, açık tenli ve koyu renk gözlü hayal etmişti.

Prudence onları yalnız karşıladığından, Rose Kyle'ın dayısının madende olduğunu düşündü. Kadını oturma odasına götürdüklerinde durumun farklı olduğunu gördü.

Dayısı Harold ateşin yanında bir koltukta oturuyordu, karısı kadar koyu renk saçlı ve neredeyse onun kadar inceydi. Yabani yüzüne rağmen, Rose canlı mavi gözleri ve yüz şeklinin nasıl Kyle'a benzediğini görebiliyordu.

Adam kadını tanışma esnasında epeyce inceledi. Rose adamın solgunluğunu, kucağı ve bacakları üzerinde duran battaniyeyi fark etti. Sağ bacağının yanındaki masanın üzerinde bir tükrük hokkası hazır bekliyordu. Harold Dayı çok hasta bir adamdı.

Kadına hoş geldin deyince öksürdü. Kafasını çevirdi ve tükrük hokkasına tükürdü. "Bir tart yapman lazım Pru. Kyle'ı tartla doyurmadan hayatta olmaz."

"Akşam yemeğinde bir tane olacak," dedi kadın neşeyle. "Şimdi ben yukarı çıkarken sen de pencereyi aç oda havallansın."

Burada kalacaklar gibi görünüyordu. Kyle dışarı çıktı, yanında bavullar ve sürücü ile geri döndü. Evin misafir odası vardı ve sürücüyü oraya gönderdi.

Yengesini takip etti ve bavulu yukarı kendisi çıkardı. Rose kendisini incelemeye devam eden Harold'a yakın bir koltuğa oturdu.

"Çok güzelsiniz Bayan Bradwell. Bu evliliği şimdi daha iyi anlıyorum."

"Bana Rose diye hitap etmenizi isterim."

Adam kıkır kıkır güldü. "Pekâlâ, sizin gibi bir leydiye bu kadar samimi şekilde hitap etmek pek de alışık olmadığım bir şey."

Bu konuşmada bir dışlama mı vardı? Bu evliliğin şartları düşünülecek olursa 'sizin gibi bir leydi'nin birçok anlamı olabilirdi.

Skandal haberinin Teeslow'a ulaşmış olabileceğini aklına getirmemişti ama belki de ulaşmıştı. Ya da belki Kyle Aralık ayında buraya geldiğinde, olayları detaylıca onlara anlatmıştı.

Mahvolan ve asla düzeltemeyecek bir konuma düşen bir leydi ile evlenme şansım doğdu. Aslında lekeli ama bir nesil sonra bunu kimse hatırlamayacaktır.

Arkadaşça bir muhabbet kurmaya çalıştı kadın. Bunu yapma gerekliliği Harold öksürmeye başlayınca kayboldu. Her öksürük adamın bedenine çok kötü işkence ediyordu. Nasıl yapacağı hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, adama yardım etmek için ayağa kalktı. Adam kadını durdurmak için elini havaya kaldırdı. Sonunda öksürükler dindi ve adam tekrar tükrük hokkasını kullandı.

"Gördüğünüz gibi ben pek iyi durumda değilim. Bu madenci hastalığı. Beni yere yıkmadan önce bir on yılı daha iyi geçiririm sanıyordum."

"Üzgünüm."

Adam omuz silkti. "Tozunu kaldırmadan kömürü çıkaramazsın."

Kyle geri dönmüş ve kadını buna bir cevap vermekten kurtarmış oldu. "Dayı onu senden çalmak zorundayım."

Oda hazırlandı ve Rose bu yolculuk sonrası biraz dinlenmeli ve ısınmalı."

Rose yolculuk için giydiği redingotunu çıkardı ve ateşe yaklaştı. "Dayın çok hasta değil mi?" diye sordu.

"Ölüyor."

Bunun ne kadar belli olduğunu ifade edercesine başını salladı. "Bunun madenci hastalığı olduğunu söyledi. Tozdan dolayıymış."

"Birçoğu akciğerlerinden hastalanıyor. Bu beklenen bir şey ve bu sonuçta onların kaderi. Ödenen para arkada bıraktıkları aileleri için yeterli olmalı."

"Bu çok üzücü. Ama sen bundan öfkelenmeden bahsedebiliyorsun."

"Bu hayatın akışı Rose. Nasıl lordlar arasında gut hastalığı yaygınsa, bu adamlar arasında da bu hastalık yaygındır. Bir madenci, tıpkı bir denizcinin alabora olabileceği ihtimalinden haberdar olduğunu bildiği gibi maden ocağına girerken neler olabileceğini bilir."

Bavulunu boşaltmak üzere oturdu adam. Rose'u getirmeye tereddüt ettiği aynı sebeplerden ötürü, Jordan'ı buraya hiç getirmemişti. Bu evle ilgili bir sorun yoktu ama dayısı ve yengesi hizmetçilere nasıl davranacaklarını kesinlikle bilmiyorlardı.

Rose'un kendi işini kendi yapmasından ötürü mutluydu adam. Eğer öyle olmasaydı, bir otelde kalmakta ısrar edecekti ve en yakın otel amaçları için pek kullanışlı değildi. Ayrıca yengesi, bu evliliğin alışkanlıklarını bu kadar hızlı değiştirmesinden ötürü üzülecekti.

Yine de...

“Burada rahat edebilecek misin? Eğer edemeyeceksen söyle bana.”

Kadın odaya göz attı; yatağı ve yengesinin gurur duyduğu yatak örtüsünü ve perdeleri inceledi. “Bir otelden çok daha iyi. Burayı birlikte mi paylaşacağız?”

“Evet.”

Kadın bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Yatağın üzerine oturdu ve sonra uzandı. “Bir süre dinleneceğim sanırım. Birkaç günlük bir araba yolculuğunun bu kadar yorucu olacağını hiç düşünmemiştim.”

Kadın uyandığında, Kyle çoktan gitmişti. Merdivenlerden aşağı indi, Kyle’ı arıyordu.

Harold ateşin yanındaki koltuğunda kendi halinde uyukluyordu. Evin arka tarafındaki mutfaktan gelen sesleri takip etti.

Prudence burada çalışıyordu; hamur yoğuruyordu. Gülümsedi ve kafasıyla fırını işaret etti.

“Taşların üzerindeki çanakta ılık elma şarabı var ve masada da bir bardak.”

Rose arka taraftaki koruya doğru pencereden baktı, kış soğuşundan yanmış genç meyve ağaçları vardı. Batı köşesinde büyük bir bahçe hazırlanmıştı, ekilmek için baharı bekliyordu.

“Burası çok güzel bir ev,” dedi Rose. “Pencereden görünen manzara bir harika.”

“Burayı Kyle bize yaptı. Fransa’dan döndüğü zamandı. Kaderinin ardından Londra’ya gitti ve burayı yaptı. Harold bunu kabul etmek istemedi fakat ben onun hastalanmaya başladığını çoktan fark etmiştim. Kyle’ı güzel kıyafetleri ve soylu tavırları yüzünden kışkırtıyor olabilir ama kız kar-

deşinin oğlunun bu hale gelmesinden dolayı çok gurur duyuyor. ”

Rose Prudence’in yaptığı şeye daha yakından baktı “Ben de tart yapıyorum.”

“Yapmayı biliyor musun? Leydilerin pek de yemek yaptıklarını düşünmezdim.”

“Çoğu yapmaz. Ama ben yapmayı severim. İsterseniz yardım edebilirim.”

Prudence biraz elma ile tabağı yanındaki tezgâha koydu. “Bunları soyup bunun içine dilimleyebilirsin.”

Rose iş başına geçti “Kyle nerede?”

“Köye doğru yürüyüşe çıktı. Mahalle papazını ziyaret edecek sanırım, sonra da tavernadaki adamlarla da birer bira içer herhalde. Harold ile birlikte at arabasıyla giderlerdi ama Harold uykuya daldı. Belki yarın. Harold arkadaşlarıyla bira içmeyi çok özleyiyor.”

Rose Kyle’ı bütün o yolu yürürken ve Teeslow’a dönerken hayal etti. Eski hayatına yürüyordu. Gittiğinde palto-sunu çıkarır mıydı? Aldığı eğitimleri ve Londra’da kaderini bulmak için uğradığı değişimini burada olduğu için bir kenara bırakır mıydı? Harold’ın konuşmasında olduğu gibi bir aksanı olur muydu?

O tavernadaki Kyle ile tanıdığı Kyle’ın aynı kişi olmadığına karar verdi kadın. Oradaki adam hâlâ kendisine yabancı olan Kyle’dı.

“Mahalle papazıyla iyi arkadaşlar mı?”

Prudence güldü. “Şey, arkadaş uygun kelime değil aslında. Kont papazı, Kyle’a harfleri, sayıları, Latinceyi ve Fransızcayı öğretmekle görevlendirmişti. Çok zor bir öğretmendir o. Gerektiğinde çocukların popolarına tahtayla vurmakta tereddüt etmezdi. Kyle bundan hoşlanmazdı

ama bu derslerin başka bir hayat anlamına geldiğini biliyordu, o yüzden derslere devam etti.”

“Kont mu? Cottington Kontu’nu mu kastettiniz? Kyle’in hamisi o muydu?”

“Evet, ta kendisi.”

Adam bundan kadına hiç bahsetmemişti. En azından doğrudan değil. Kadın onun hamisinin başka biri olduğunu düşünmüştü. Bir kont değil. Cottington kontu ise hiç değil. Norbury’nin babası olamazdı.

Bu çok şeyi açıklıyordu. O yeni inşaatlardaki ortaklığı. O akşam yemeği partisinde onun da orada olmasının sebebi.

“Kont bunu neden yaptı?”

Prudence şeker konisinden kazıyarak şekerleri çıkarmaya çalışıyordu. “Kyle kontla kazara tanışmıştı. Hemen onun içindeki cevheri görmüştü. Sıradan bir çocuk olmadığını, zeki ve cesur olduğunu anlamıştı. Yeğenimin madenlerde harcanacağını biliyordu, daha küçük bir çocukken büyük adamların yaptığı işleri yapabiliyordu. Papaza onu eğitmesini söyledi ve böylece okullara gidip kendini geliştirdi.” Şekeri kabına koydu. “Kont diğerlerinin olmayacağı kadar iyi ve adil bir adamdır.”

Bu küçük hikâyeye Rose’un aklında soruların belirmesine neden oldu. Prudence’ı sorguya çeker gibi görünmekten endişe ediyordu ama soracağı birçok soru vardı.

Kocasının hayatı hakkında çok az şey biliyordu. Çok merak ediyordu fakat kocası bilgi kaynağının ta kendisi olmasına rağmen bunları ona hiç sormamıştı.

Kadın hiç sormamıştı ama adam da hiç anlatmamıştı. Kadın, anlatmamasının sebebinin Kyle’in geçmişinden

utanmasından ya da kendinden çok fazla bahsetmeyen bir adam olmasından kaynaklandığını hiç sanmıyordu.

Bundan ikisi de kaçınmışlardı, çünkü adamın geçmişinden bahsetmek Norbury'ye değinmek anlamına gelebilirdi.

O ilişkinin gölgesi birbirleri hakkında bilgi sahibi olmalarını bile engellemişti.

“Sıkıntı olacak. Bunun başka bir yolu yok,” dedi Jon. Konuşmasını vurgulamak için birasından bir yudum aldı.

Kyle mutabık olmalarına içti. Jonathan onun yaşlarında bir madenciydi. Küçük birer çocukken, ikisi hemen hemen aynı sıralarda maden ocağına girmiş ve merdivenlerden sepetleri birlikte çıkarmışlardı.

Jon bir radikal olmuştu ve bu, onun bir zamanlar burada yaşamış güzel giysili adamla ilgili boşboğazlık yapmasına sebep oluyordu.

Madencilerin geri kalanı ise yeterince cana yakın, hatta neşeliydiler. Kyle tavernaya girdiğinde, bira bardaklarını kaldırıp onu selamlamışlar ve onu Londra ile ilgili soru yağmuruna tutmuşlardı. Ama bu şehirde gerçekten yaşananlarla ilgili konuşmakta isteksizlerdi. Ağızlarından kaçan bir kelimeyle ekmeklerinden olabilirlerdi.

“Komite üç kez mal sahiplerinin eline geçti, o tünelin tekrar açılmasının tehlikeli olduğu anlatıldı,” dedi Jon. “Birkaç adamı kaybetmek, ihtiyaçların gerekliliğinden daha ucuza mal oluyor. Bunu daha önce gördük ve tekrar olacak.”

Kyle bunu daha önce kesinlikle görmüştü. Babasının kemikleri hâlâ o mühürlenmiş tünelde yatıyordu. O ceset-

leri oradan çıkarmak çok tehlikeliydi. Bunun için yapılan ilk girişim başka bir göçüğe sebep olmuştu.

“Cottington’a gittin mi?” diye sordu. “Çoğunu uzun zaman önce başkalarına sattı ama hâlâ etkisi var. Bu toprak hâlâ onun.”

“İçimizden iki kişi bunu denedi. Çok hastaymış kimseyi yanına sokmuyorlar. Geçen sefer sen geldiğinde deneseydin seni bile yanına almazlardı. Varisinden rica etmeye gelince de...” Jon’un ifadesi bu konudaki fikrini ve mevzu bahis olan oğlu hakkındaki fikrini belli ediyordu.

Jon omzunun üzerinden şöyle bir baktı. Ellerini sarı saçlarının arasında gezdirdi ve özel bir şey söylemek için masaya doğru eğildi. “Bu konuda birleşmeyi ve birlikte hareket etmeyi organize ediyoruz. Sadece burada değil. Başka köylerde, kasabalarda da gruplarla toplanıyoruz, onlar da başka mal sahipleriyle çalışıyorlar. Eğer hepimiz omuz omuza durup birlik olursak sesimizi duyururuz.”

“Dikkatli ol Jon.”

“Dikkatin canı cehenneme. Birleşik Hareket* bir saçmalık, bizim de birleşmeye hakkımız var. Ne yapabilirler? Öldürecekler mi beni? Hepimizi birden öldüremezler. Hepimizi birden çıkaramazlar. Yıllar önce bundan sen kendin bahsetmiştin ta ki- ” Etrafa baktı ve birasından bir yudum daha aldı.

Ta ki buralardan gidip onlardan biri olmadan önce.

“Omuz omuza durduğunuzda, herkes aynı yerde olmalı. Herkes aç kalmayı göze almalı. Mutlaka vazgeçenler olacaktır.”

“Eğer beraber yola çıkarsak hiç kimse geri dönmez. Bunu birlikte göreceğiz.”

*19. yüzyılda çıkarılan bu yasa ile işçilerin kendi aralarında örgütlenmesi yasaklanmıştır.

“İşç ihtiyacı olan başkaları da hep olacaktır.”

“Eğer mücadelemiz maden çukurlarının önünde olursa sorun olmaz.”

“Süvari alayını çağıracaklardır. Yeni bir Peterloo vakası olacak.”

Jon yumruğunu sıkarak masaya indirdi. “Karım gibi konuşmayı bırak. Orada neler olduğunu unuttun mu? Harold için yaptığın o güzel eve geri dön, onun botlarını ve giysilerini ödünç al. Eğer unuttuysan yarın benimle gel ve bizim gibilerin nasıl tehlikede olduğunu unuttuysan kendi gözlerinle gör.”

‘Bizim gibiler için’ asla Kyle’ı kapsamıyordu. Bir zamanlar onlardan biriydi ancak artık değildi. Burası onun eviydi fakat birçok yönden, buradan çok uzaklaşmıştı ve her döndüğünde, buranın bir parçası olmayı bıraktığını daha fazla anlıyordu.

Bunu hissedebiliyordu ama durduramıyordu. Buraya olan bağları kum gibiydi, ne kadar sıkı bağlamaya çalışsa da parmaklarının arasından akıp gidiyordu.

Ne zamandan beri sokaklarda yürürken onu pek az kişi tanıyordu. Bir gün gelecek ve o bu tavernaya girdiğinde herkes susacaktı ve gözler, onların doğal ortamına sızmaya çalışan bu centilmeni sessiz ama düşmanca izleyecekti.

“Buradayken Kirtonlow’a da gideceğim,” dedi. “Cottington’la o tünel hakkında konuşacağım.”

Jon bunun bir şey değiştirmeyeceğine inandığından omuz silkti. Biraz daha bira istedi ve bu konuşmayı boş bardağıyla bitirdi.

Kyle eve tam da akşam yemeği zamanında geldi. Rose Prudence’e yemeği hazırlamakta yardım etmişti. Konuş-

maları, yabancıların sıkça yaptığı gibi küçük şeyler etrafında dönmüştü. Sonunda Harold Dayı dayanamadı ve tavernada neler olduğunu öğrenmek istedi.

“Buraya pek gelmiyorlar. Gün boyu çalıştıktan sonra yürümek için çok uzun bir yol,” diye açıkladı.

Yengesi, bunun ev ile ilgili bir memnuniyetsizlikmiş gibi kulağa gelmesinden dolayı özür dilercesine hafifçe gülümsedi. Kyle üzerinde durmadı bile. Harold köyün içinde de yaşasalar pek ziyarete gelmeyeceklerini biliyordu. Tavernaya gidemeyecek kadar güçsüz bir adam dışlanmaya mahkûmdu.

“Tünelin yeniden açılmasıyla ilgili konuşmalar var,” dedi. “Bunu Aralık ayında da duymuştum ama sanki kesin gibi görünüyor.”

“Aptallar. Ağgözlü aptallar.” Haberler Harold’ı öyle sarsmıştı ki öksürük krizine tutuldu.

“En azından belki baban ve diğerleri için cenaze töreni düzenlenir.” Pru bunu sessizce söylediğinde, Rose ona hayretle baktı. Gözlerinde Kyle’in bu gece birçok kez gördüğü bir ifade belirdi; merak. Belki yeniden değerlendirmeye. Kafasında bir şey vardı ve bu tünelle ilgili mevzu ilgisini çekmişti.

Yengesi tart getirdi. Tadı herkesin havasını yumuşatmaya yetmişti. Pru hamur işleri konusunda oldukça meşhurdur. Meyvenin kış boyunca yeraltı deposunda saklanması önemli değildi, kadın yine de mükemmel yapmanın yolunu buluyordu.

Kyle yeniden çocukluğundaki gibi hissetti, o zamanlar sadece ödeme günlerinde şeker alabilirlerdi.

Prudence tarttan bir dilim kesti. “Rose yapmamda yardım etti?”

“Bunu yaparken mi?”

“İki kadının birbirini tanınması için birlikte yemek yapmak en doğrusudur,” dedi Harold. “Eşinin yemek yapmayı sevmesi beni mutlu etti Kyle. Londra’da bunlardan mahrum olmayacağını bilmek güzel.”

“Rose harika aşçıdır,” dedi Kyle. Kadının bu iltifat karşısında gözleri parladı. Adam gözünün önündeki tart dilimine baktı. “Yani, bunun için sana mı teşekkür etmeliyim tatlım?”

“Ben pek bir şey yapmadım. Sadece elmaları doğradım.”

Adam tarta gömüldü. Hayır, fazla yardım etmemişti. Harika bir tadı vardı.

Rose adamın her lokmasını çiğnemesini izledi. Yeniden o bakış oturdu kadının gözlerine. Bir şey yeniden düşünmesine sebep olmuştu.

14. Bölüm

Rose kocasıyla biraz konuşmak istiyordu. Kendisiyle birlikte yatmaya gelmemesi ve onu yatak odasına yalnız yollaması kadının canını sıkıyordu.

Odaya varır varmaz adamın ona neden eşlik etmediğini anladı. Bu odayı paylaşmak demek, mahremiyetin olmaması anlamına geliyordu. Normalde ayrı ayrı yapılan hazırlıklar burada onunla birlikte yapılacaktı.

Elbisesini, kombinezonunu ve çoraplarını çıkarırken bunu düşünüyordu. Geceliğini giyip yatağına oturdu ve saçlarını açtı. Adamın da yanında soyunduğunu hayal etti.

Yatağı baktı. Prudence ve Harold, yıllardır aynı yatağı paylaşıyorlardı. Evlilik görevlerini tamamladıktan sonra ayrı ayrı odalara çekilmiyorlardı. Bir insan hayatının, diğeriyle böylesine tamamen iç içe geçmesi nasıl bir şeydi acaba?

Aşk varsa oldukça güzel olacağına karar verdi. Nefret varsa çekilmez olurdu. Umursamazlık varsa da gerçekten zorlayıcı bir hal alırdı.

Adamın merdivenlerden gelen ayakkabılarının sesini duydu ve adamın nezaketen, kadının hazırlanmasına zaman tanımak için geciktiğini kavradı. Bu evlilikte nezaket oldukça boldu.

Kadın lambayı açık bıraktı ve yatağa çıktı. Çok fazla büyük bir yatak değildi. Bu ziyaret oldukça samimi geçiyordu.

Adam içeri girmeden önce kapıyı çaldı. Harold'ın da girmeden önce Prudence'ı kabul etmesi için kapıyı çaldığından şüphe etti Rose.

Adama da biraz mahremiyet tanımak adına, kadın kendi tarafına dönmekte tereddüt etti. Ancak adam narin bir çiçek değildi ve kadın konuşmak için can atıyordu.

Adam palto ve ceketini çıkardı ve gardıroba astı.

“Tartı beğendin mi?” diye sordu kadın.

Adam koltuğa oturdu ve ayakkabılarını çıkardı. “Evet çok. Neredeyse seninkiler kadar güzeldi.”

Kadın konuşamaz hale geldi. Kalbi tatlı ve dokunaklı hislerle kaplandı.

Aslında vasat tartlar yapıyordu. Hiç kimse ona yapmayı öğretmemişti. Küçük bir kızken, ağabeyleri tarafından az çok yenecek hale getirip pişirirdi. Sonuç elbette hiçbir şekilde Prudence'ın sihri ile karşılaştırılamazdı.

Bugün Prudence'ı izlemişti ve yıllardır kendi yaptığı yemeklerde neyin eksik olduğunu görmüştü.

Neyse ki Kyle da yalan söylemişti, böylece kendini kötü hissetmemişti. Kadının tartlarından hiç bahsetmeyebilirdi de. Düğün günlerinin ertesi sabahını anımsadı.

O gün büyük ihtimalle yediği tartın lokmalarını zorlukla yutmuştu.

“Prudence senin bugün papazı ziyaret edeceğini söy-

ledi. Onun sana derslerini nasıl öğrettiğinden bahsetti bana.” Kadın devam etmekte tereddüt etti. Bugün aklına gelen soruları sormadan da hayatlarına devam edebilirlerdi. Hatta en iyisi bu olurdu.

Ama bunları ona sormazsa uyuyamazdı. Cevaplar Kyle’ı daha da iyi anlamasını sağlayabilirdi.

“Yengen papazın sana ders vermesini sağlayan kişinin Cottington olduğunu söyledi. Yani hamin olan kişi kontmuş. Bunu bana hiç söylememiştin.”

Adam kravatını çıkardı. “Hiç sormadın.”

“Bu doğru. Hiç sormadım. Şimdi soruyorum. **Bunu** öğrenmek istiyorum.”

“Yanlış sebeplerden ötürü öğrenmek istiyorsun.”

Bu da ne demekti? “Bilmek istiyorum, çünkü sen benim kocamsın ve bu olağandışı hadise, hayatını değiştirip seni benim evlendiğim adam haline getirdi.”

Koltuğa yaslandı ve kadına baktı. “İyi. On iki yaşımıdayken kontun dikkatini çektim. Geliştirilmesi gereken yeteneklerim olduğuna karar verdi. Papazı bana ders vermesi için ayarladı ve sonra iki yıllığına Durham’da bir mühendisten ders almam için masraflarımı karşıladı. Paris’teki Ecole des Beaux-Arts’a giriş sınavlarını almamı sağladı ve sonra orada mimarlık okumam için beni gönderdi. Döndüğümde bana yüz pound verdi ve yardımseverliği sona erdi. Yine de arkadaş olarak ve yeri geldiğinde iş ortağı olarak devam ettik.”

Ve görünen o ki o yüz pound yüz bine ve daha fazlasına dönüşmüştü. “Bu çok hayret verici bir hikâye. Sen de şaşırtıcısın ama ben konta daha da şaşırdım. Neden senin üzerindeki himayesini devam ettirdi? Baban tünelde öldüğü için mi?”

“O adamlardan birinin oğlu olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. O olay, ondan üç yıl önce gerçekleşmişti.” Kol yenlerindeki düğmeleri açmaya uğraştı. “Neden yaptığın-
dan emin değilim. Sanırım oğlunu dövdüğüm içindi. Bel-
ki de benim cesaretime hayran kaldı. Belki de oğlunun bir
dayak yemesi gerektiğini düşünüyordu ve buna, onun ye-
rine başka birinin cesaret etmesinden memnun olmuştu.”

“Norbury’yi mi dövdün? Ne kadar harika. Ama yine de
bu hikâyenin ucunun ona dokunması talihsizce.”

“Talihsiz ama aynı zamanda kaçınılmaz Rose. Soruyu
ilk sorduğunda nereye varacağını bilmiyormuş gibi yap-
ma.”

Adam gömleğini çıkardı. Leğene suyu doldurdu ve yü-
zünü yıkamaya başladı.

Kadın adamı düğün gecelerinden bu yana, hiç bu ka-
dar soyunuk görmemişti. O günden sonra, adam karanlık-
ta bir silüet olarak kalmıştı hep. O omuzları hissetmiş ve
çıplaklığını kucaklamıştı ama asla görmemişti.

Loş ışık adamın üstüne düşmüştü ama adamın kuvveti
göz kamaştırıcı yaz güneşinde bile aynı şekilde etkileyici
olurdu. Görünürde hiçbir kası yumuşak değildi. Hareket-
siz yaşama dair hantallıktan bir eser yoktu. Adamın kasları
kocaman görünmüyordu ama tam boyuna uygun bir bo-
yutta ve gerginlikteydi. Yüzü gibi vücudu da kabaca yon-
tulmuştu ama sanki dışarı fişkırmayı bekleyen bir enerji
içeriyordu. Bu gerginliğin hiç kaybolup kaybolmadığını
merak etti kadın. Belki adam uyuduğunda o da uyku hali-
ne geçiyordu.

Adam kadının dikkatini öyle dağıtmıştı ki neredeyse
konuşmayı bırakacaktı kadın. Kadının sessizliği adamın

dikkatini çekti ve kadını onu izlerken buldu. Sessizce temizlenmeye devam etti.

“Hikâyenin nereye varacağını biliyordum sanırım,” dedi kadın. “Norbury’yi çok iyi tanıman hep şaşırtmıştı beni. Onunla ortaklığa devam etmen ve onun ailesinin arazilerini kullanman- ”

“Benim işim Cottington’la. Hep öyle oldu. Kont şu anda çok hasta olduğu için Norbury işe dâhil oldu.”

Konuşma tehlikeli bir yöne doğru sürükleniyordu. Kadının aralarındaki mesafenin aniden çatlaklarla ve boşluklarla dolduğunu gördü. Adamın ses tonu buralarda dolaşmanın akıllıca olmadığını ikaz ediyordu.

“Kont bu kadar hasta ise, Norbury hayatında çok uzun süreliğine bulunabilir.” dedi kadın. “Anlattıklarına bakılırsa zaten uzun zamandır hayatında. Şimdi o ikimizin de hayatında Kyle.”

Adam havluyu yere attı. “Onu görmem gerektiği zaman görürüm. Sonra benim düşüncelerimden varlığıyla beraber çıkar. Hayatlarımızda değil o.”

“Nasıl olmaz, nasıl tanıştığımıza bak? Onu aramızda bir hayalet gibi hissediyorum. Hiç de senin düşüncelerinden çıktığını sanmıyorum ve bundan endişe duyuyorum. Sanırım benimle olan ilişkisini unutmak için çok zorlanıyorsun ama- ”

“Kahretsin, bu çok zor. Ancak diğer seçenek, o gece sana davranış şeklinden dolayı onu öldürmem. Ve sana önceden de böyle davrandığından şüphe ediyorum. Onu seninle hayal ediyorum ve- ” Adam yumruklarını sıktı ve bıraktı. Oldukça gerilmişti ve sakinleşmeye çalıştı. “Seninle birlikteyken bunlar aklımda değil. Sana yansıtmıyorum.”

“Nasıl yansımaz? Her şeyi etkiliyor. Bana ne kadar eşin gibi davransan da o gece her şeyi etkiliyor.”

“Kardeşinle ilgili emrimden bahsediyorsan- ”

“Kardeşim mi? Tanrım, kardeşim Norbury ile ilgili olmayarak paylaştığımız tek şey. O tartışmadan hoşlanmadım ama en azından evli olduğum adamla konuşabildim. Kocamın *tamamı*. Gerçek hali. Çok güzel giyinen, harika konuşan, beni tatmin eden, saygılı, dikkatli ve kibar versiyonu değil.”

Adamı daha önce hiç bu kadar şaşkın görmemişti. Sadece birkaç saniye sürdü. Sonra adam bakışlarını kadına öyle bir dikti ki kadının kalbi ağzına geldi.

“Sana saygılı davranıyorum, bir leydi gibi ve sen şikâyet mi ediyorsun?”

“Şikâyet etmiyorum. Düşünceli bir aşığa sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Sadece beni üzen sebeplerle ilgili saygılı davranmakta fazla dikkatlisin.”

Adam eleştiriden hoşlanmadı. Hiç kimse hoşlanmazdı. “Sanki benim fikirlerimi ve sebeplerimi benden daha iyi biliyormuşsun gibi görünüyor Rose.”

Kadın geri çekilmeli, özür dilemeli, sessiz ve minnettar olmalıydı. Ama bunu yaparsa adamın tek hatırlayacağı kadının yapmak istemediği o hakaret olacaktı.

“Belki de biliyorumdur Kyle. Ya da belki kafandakiler hakkında çok az şey biliyor olmam, yanlış anlamama sebep olmuştur. Bana sadece bunu söyle. O berbat gece ve o ilişkim olmasaydı, sen yine de bana saygılı davranma konusunda bu kadar dikkat eder miydin? Bu köyden masum bir kızla ya da daha önce fahişe olarak anılmamış bir kadınla evlenseydin, böyle bir şeyi sürekli düşünür müydün? Eğer

bu köyde doğmuş olmasaydın, bir malikânede doğsaydın ve bana başka şartlar altında evlenme teklif etseydin, bana leydi gibi davranmanın çok önemli olduğunu düşünür müydün?”

En azından kadının içini dökmesiyle adamın kızgınlığı artmamıştı. Yoğun ve ciddiye ama öfkeli değildi. Zaman çok yavaş, sessizce geçti ve kadın sarf ettiği kelimelerden dolayı pişmanlık duydu.

“Özür dilerim. Böyle bir şey söylememeliy- ” Yatak örtüsünden çıkmış bir ipi çekti. “Ben sadece, biz birlikteyken neredeyse her zaman, o giydiğin kusursuz kıyafetleri giydiğini düşünüyorum Kyle. Bu yatakta bile böyle.”

Kadın kötü bir durumu daha da kötü hale sokmuştu. Kendini yatağa bıraktı ve yatak örtüsünü kaldırıp kendi yaptığı enkazdan saklanmaya çalıştı.

Ne demek istediğini doğru düzgün anlatabilmek için bir yazar ya da şair olmayı diledi o an. Onun geldiği yerle adamın geldiği yerin, yaşanan skandalın, adamın onu kurtarmasının ve adamın ona sürekli minnet duymasına neden olacak şekilde davranmasının, aralarında görünmez duvarlar oluşturduğunu açıklayabilecek kelimeler olmasını diledi.

Açıklamak imkânsızdı. Değişmesi muhtemel değildi. Kadın durumu olduğu gibi kabullenmeliydi. Kadın kalbini kontrol altına almalıydı, böylece kalbi bu duruma karşı sızlamaya ve huzursuz olmaya devam etmezdi.

“O kusursuz tavırlarım buradayken bana olmuyor Rose. Terzinin o kadar marifetine rağmen eve geldiğimde sıkıyorlar.”

Adamın alçak sesi gerilimin ortasında ona uzanan bir el gibiydi.

“Rahatsız olduğumu sanıyorum.”

“Hem de nasıl.”

“Yine söylüyorum, belki de onlar her zaman çok sıkadır ve sen sadece eve geldiğinde fark ediyorsundur.”

“Bu konuda haklı olabileceğini düşünüyorum.”

Kadın doğrulup oturdu. Adamın dikkati ateşe ve kendi düşüncelerine döndü. Adam bir kolunu şömine rafına koyarak kıvılcımları izledi. Kıvılcımların verdiği ışık adamı öylesine güzel gösteriyordu ki.

Görüntü kadını etkisi altına aldı. Odanın tamamı şöminedeki ateşten dolayı kızarmıştı. Bunun sıcaklığı kadının içine işledi.

“Aslında, ben de buraya geldim geleli kendi giysilerimin sıkıldığını fark ettim Kyle. Belki havadandır. Ya da tarttan.”

Adam gülümsedi. “O zaman onları çıkarmalısın.”

“Bu giysileri çıkarmada deneyimli değilim. Doğduğum günden beri bu korseye mahkûmum.”

Adam kadına baktı. Kadının kalbi tekledi ve hızlı hızlı atmaya başladı. Evlenme teklif ettiği gün bile adam içindeki arzuyu bu kadar belirgin göstermemişti.

Kadına doğru yürüdü. “Bunu bir davet olarak alıyorum Rose.”

Kadını öyle sıkıca ve destekleyici şekilde kucakladı ki kadının bedeni yataktan ayrıldı. Kadını tutkulu ve sert bir şekilde, hem hiçbir şey istemiyormuş hem de her şeyi istiyormuşçasına öptü. Bu sefer arzusuna ket vurmadı. Kadını bu yabani gücün kasırgasında savurdu.

Öpücükler kadını daha da baştan çıkarmıştı. İstese de adamın onu alma şekline karşı koyamamıştı. Bunu kadın istemişti ve kendi vahşi tepkilerinin de dizginlerini bırakmıştı. İlk anda duyduğu korku ve hayreti alt etmişti.

Ateşli öpücükler. Sert, derin, ısırın ve yiyip bitiren. Çelikten kollar, kadını yakan bir çılgınlığa sürüklüyordu. Yaşadığı haz kadının vücuduna ateşten oklar yolluyordu. Adam, kadının ilkel benliğinin üstünü kaplayan temkinli tavrı silip atmış ve tüm kısıtlamaları ortadan kaldırmıştı.

Adam kadının kalçalarını geceliğin üzerinden okşuyordu. Adamın elleri kadının kalçalarının üzerindeydi. Kurnaz ve erotik bir dokunuşla kadının kasıklarına doğru kaydı. Adamın parmaklarının kadınlığını dürtmesiyle, nefesi kesilerek titredi.

Kadın bir dizini kaldırdı ki adam bu enfes eziyete devam etsin. Adam devam etti ama uzun bir öpücükle yarıda bıraktı. Eliyle kadının geceliğini omuzlarına ve oradan da başından yukarı sıyırdı.

Kadının çıplaklığına arzudan gözü dönmüş bir ifadeyle baktı. Bir eliyle kadının göğüslerini okşarken diğer eliyle kadınlığını okşuyordu. Bu çifte zevk kadının titremesine, bütün enerjisinin bedeninden çekilmesine ve duruşunun sendelemesine neden oldu. Destek için adama doğru eğildi ve onun göğsüne yaslandı.

Kadının ensesindeki el bastırdı ve kadının yanağı gergin tenle temas etti. "Geceliği çıkarabilirim Rose ama diğer giysileri sen çıkarmalısın."

Adamın bu sözleri kadını cesaretlendirdi. Avuçlarını adamın göğsüne koydu, aynı anda görüyor ve hissediyordu. Kadının dokunuşu bile adamın arzusunun körüklenmesine ve yeni bir gerginlikle kasılmasına neden oldu.

Kadın daha da sert okşadı. Ellerini adamın göğsünde gezdirirken izledi. Ellerini kaslarının ve kaburgalarının yükseltilerinde, bir aşağı, bir yukarı kaydırды. Adam kadının kendine dokunuşuna baktı ve o da kadının vücudunu

aynı hoyratlıkla okşadı. Sıcak tenleri buluştu ve bedenleri zevkten bir çılgınlığa sürüklenirken dudakları birleşti.

Adamın elleri kadının kalçalarını serbest bıraktı ve pantolonunun düğmelerini açtı. Kadından bastıramadığı bir inleme sesi yükseldi. Kadın adamın ellerini kenara itti ve pantolonunun düğmelerini o çözmeye başladı. Adam bu sırada ona tekrar dokunduğunda, kadın neredeyse bayılmak üzereydi.

Adamın her dokunuşuyla çalışan parmakları titremeye, düğmeleri açarken sarsaklaşmaya başladı. Adamın kafası kadının boynuna ve kulaklarına doğru kaydı. Parmağı bir gül yaprağını titretecek kadar nazikçe kadının içine girdi. “Böyle mi istiyorsun Rose?”

Kadın cevap veremedi. Konuşamadı. Dik olarak durmak yapabildiği tek şeydi. Adamın sert dokunuşlarıyla inlerken onun giysilerini beceriksizce el yordamıyla yakaladı ve kalçalarından aşağı sertçe indirdi.

“Yoksa böyle mi?” Uzun, yavaş ve inanılmaz bir darbe, kadının tüm vücuduna yayılan bir zevk sarsıntısına neden olmuştu.

Kadın adamın onu ne kadar çaresiz bıraktığının nasıl da farkında olduğunu görebiliyordu. Adamın omuzlarına yapıştı ve destek için ona asıldı.

Adam kadının elini alıp öptü ve bedeninin daha alt kısmına doğru çekti. Kadının zihni, adamın ne yaptığını ve ne istediğini anlamasına yetecek kadar kendine geldi. Utanmak için fazla yol almışlardı, adamın elini erkekliğine doğru götürmesine izin verdi.

Adamın diğer eliyle yaptığı bir başka günah dolu dokunuş, bunu kadın için kolaylaştırdı. Zevk kadının vücudun-

da dalgalanarak artıyordu ve kadın da minnetini göstermek için adamı okşadı.

Adam kadını artık başka bir vahşilikle öpüyordu. Adamın gerilimini her yerinde hissediyordu kadın, duruşunda, öpüşünde ve hatta ona dokunma şeklinde. Kadına tamamen teslim olmasını buyuruyordu.

Gurur anlamını kaybetmişti. Kadın dizleri üzerinde eğildi, adamın öpücüklerine teslim olup inlemeye başladı.

Adam kadının bedenine sahip olacaktı ama kadının beklediği şekilde olmayacaktı bu. Kadını çevirdi, böylece kadının arkası adamın yüzüne döndü ve adamın elleri, artık özgürce kadının göğüslerini okşuyordu. Kadın adama belini bükerek yaslandı. Kadının göğüs uçları sertleşti, daha da fazlasını istiyor ve yalvarıyordu.

Adamı tekrar bedenine kabul ettiğinde, kadın belindeki erotik titreşimle irkildi.

Adam kadının kalçalarını kaldırdı. Kadın nefessiz bekledi, öyle heyecanlıydı ki dayanamıyordu. Beklerken kadının vücudu zonkluyordu. Kadın adamın ne gördüğünü hayal etti, kalçasının ona doğru yükseldiğini ve o saklı çiçeğin ortaya nasıl çıktığını. Bu arsız görüntü onu sadece daha fazla heyecanlandırdı.

Adam kadını bir seferde almadı. O çılgınlık noktasında uzunca bir süre zevkten uçması için bekletti. Kadının kalçasını okşadı ve kadının itaatkâr şekilde teslim olmasını ve umutsuzluğunu izledi.

Adam tekrar kadına dokundu ve kadın çığlık attı. Bu sefer farklıydı. Kadın adamın onu izlediğini, onun çıplak vücuduna baktığını biliyordu. Kadın biraz daha eğildi ve poposunu biraz daha havaya kaldırdı.

Kadın yalvarıyordu. Yalvarıyor inliyor ve çığlıklarını ya-

tak örtüleriyle boğuyordu. Sonunda adam içine uzun, ağır ve yavaş bir itmeyle girdi. Kadın rahatlamayla inlediğinden adamın da aynı anda inlediğini duydu.

Bundan sonra kadın kendini kaybetti. Geriye kalan tek şey, ritmik beden hareketlerinin onları taşıyacağı o gökyüzüydü.

“Buraya, Cottington ölmeden önce onu görmeye mi geldin?” Kadın yatak örtülerinin altında Kyle’ın kollarında yatıyordu. Kendisi yatak başına doğru oturmuşken kadını da kendine yakın şekilde yerleştirmişti. Mum da hâlâ onların karşılıklı memnuniyetlerinin üzerine usulca yanmaya devam ediyordu.

“Bu sebeplerden biri. Yarın deneyeceğim.”

“Denemek mi? Seni kabul etmiyor mu şimdi?”

“Benim aradığımı bilmiyor. Yardımcısı ve doktoru, kendi seçtikleri hariç ziyaretçileri ona bildirmiyorlar. Şu anda işler böyle gidiyor.”

Kadın bunun her zaman için böyle olduğunu düşündü. Bir kont genelde kendisini rahatsız etmeyecek kişileri belirlemesi için insanları seçerdi. Sadece şimdi Cottington hastaydı, birilerinin onu rahatsız edecek kişileri önceden bilmesi gerekiyordu.

“Eğer seni şimdi görmezse belki baharda, yani gelmeyi düşündüğün zamanda, seni kabul eder.”

“Baharda hâlâ yaşıyor olacağını sanmıyorum.”

Adamın kontun öleceğini duyduğunu anladı. Bu yüzden kuzeye gelmişlerdi.

“Ona veda edemezsen çok üzücü olur, ne de olsa senin için çok şey yaptı. Eminim yardımcısı bunu biliyordur.”

“Onun yardımcısına göre ben sadece Teeslow’lu bi-

nyım.” Adam kadının saçından öperek kendinden geçti.
“Bu sadece veda etmek değil. Ondan madenciler için son
bir iyilik isteyeceğim.”

“Tünelin yeniden açılmasıyla ilgili mi?”

“Evet. Bazıları bunu durdurmayı düşünüyor ama bu-
nun sonucunda sadece kendileri zarar görecek.”

“İşe yarayabilir, eğer hepsi- ”

“Hepsi olmayacak. O tünelde erkeklerini kaybeden ve
tekrar açılmasını isteyen aileler var, böylece ölülerini def-
nedebilirler.”

“Babanın bir kazada öldüğünü söyledin. Bu o kaza de-
ğil mi?”

Adam kafasını salladı. “Ben de onu defnetmek ister-
dim. Ama biliyorum, bazı şeyler düzeltilmedikçe o tünel
güvenli değil. Duvarları sallanıyor.”

“Orası bir kaya. Kaya hareket etmez.”

“Yeryüzü yaşayan bir şeydir Rose. Bina inşa etmeden
önce, bölgenin sağlam olduğundan emin olmam gerekir.
O maden ocağı sağlam bir yerde değil ve o tünel en kötü
yerde konumlanmış. Bunu çocukken bile biliyordum.
Anlayabilmişim.”

Kadın yatakta doğruldu ve adamın yüzüne baktı. Ada-
ma baktığında, gecenin önceki saatlerinde yaşadığı titre-
meleri hatırladı. Bir kadın bir adamın kendisine böyle şey-
ler yapmasına, ileride adamın bir dezavantajını kabullen-
meyecekse izin vermezdi. Başka yönlerden de dizginleri
adamın eline verdiğini hissetti, aralarındaki şeylerle ilgili
yönlerden, şu anda hoşuna giden.

“Maden ocağında ne kadar çalıştın Kyle?”

“İlk olarak sekiz yaşımdayken indim oraya. Çocuklar
sepetlerin içinde kömürleri dışarı taşırdı. Genelde dokuz

ya da on yaşlarında başlarıydı ama ben yaşına göre büyüktüm. Ama bir adam kadar da iri değildim. O yüzden adamların asla göremediğini görüyordum, çünkü her şey eğdikleri kafalarının üzerindeydi. Yukarıda ve duvarların üst kısımlarında çatlaklar vardı. Onların aylar geçtikçe yer değiştirdiğini görürdüm. Babama söyledim. O ve diğerleri bir tehlike görmedi, çünkü bakmıyorlardı ve değişimi fark etmemişlerdi. Sonra bir gün... çöktü. On adam yeni duvarın diğer tarafında canlı canlı gömüldüler.”

“Ve öylece orada mı bırakıldılar?”

“Yardım edilebilecek bir durum olsaydı asla bırakılmazlardı. Adamlar kazmaya başladı. Daha fazla kaya düştü ve başka adamlar da öldü. Ondan sonra daha fazla kazılmadı. Birileri tutuldu. Dualar edildi. Ve iki gün sonra birileri çukura indi. Ölen adamların aileleri dışında birileri. Bir hafta beklemişlerdi. O zamana kadar da çoktan ölmüşlerdi. Havasızlık ve susuzluktan katilleri.”

Adamı kafasında, dayısı ve yengesiyle gece nöbeti tuttuklarını canlandırdı. Babasını o kaya duvarın arkasında hayal eden çocuğu gördü, içi sızladı.

“Adamlara yukarıdan kazmamız gerektiğini söyledim. Bir delik açıp onları oradan nasıl çıkaracağımızı bulurken oraya hava girmiş olurdu. Hiç kimse çocuk olduğum için beni dinlemedi, mal sahibi için orada iş yapan adamları için hiçtim. Şimdi biliyorum ki planım işe yarayabilirdi. Bir mühendis bunu yapabilirdi. Ve ben bunu ancak şu anda anlıyorum.”

Evet, toprak izin vermese bile bunu büyük ihtimalle yapabilirdi. Eğer gerekseydi çıplak elleriyle yapabilirdi, diye düşündü kadın. Adam bunu aklına koysaydı, kaya ve toprak onu durduramazdı.

Kadına hikâyeyi anlatmış ve sorularını yanıtlamıştı. Ancak adamın aklının başka şeylerle meşgul olduğunu söyleyebilirdi kadın. Adam o mumu bir sebep için yanık bırakmıştı.

Kadının kolunu tuttu ve onu kendine doğru çevirdi. Adam doğruldu ve kadınla yüz yüze gelecek şekilde karşısına geçti, kadının bacakları adamın kalçalarını sarıyordu artık.

Adam ellerinin kadının göğüslerini kavrayışını ve başparmaklarının büyük koyu renk göğüs uçlarını nasıl ovduğunu izledi. "Seni karanlıkta yeterince gördüm ya da en azından aklımda gördüm. Böylesi daha güzel."

Başka bir deyişle, geceleri lambaları ve mumları hanımefendice söndürmesini istemiyordu artık. Kadın rahatsız olmadı. Bu şekilde o da adamı görebilecekti. Ancak daha önce tecrübe etmediğinden, adamın vücuduna böyle bakmasından utanmasının geçmesi için biraz zaman gerekliydi.

Adam kadını belinden kavradı ve bacağını rahat bir konuma getirdi, böylece kadın üzerine oturdu. Adamın dili ve dişleri küçük fiske ve ısırıklarla kadının göğüslerine temas ederken yavaş yavaş tahrik olmaya başladı.

Pozisyonlarından ötürü kadın adama rahatça dokunabiliyordu. Adamın omuzlarına tutundu. "Bence Kirtonlow'a Cottington'ı görmek için giderken beni de yanında götürmelisin."

Adam cevabını ağzıyla değil parmaklarıyla verdi; "Hayır."

Kadın adamın nasıl geri çevrildiğini görmesini istemediği için mi böyle yapıyor, diye merak etti.

"Seninle gelirim yardımcıyı bizi geri çevirmez."

"Evet çevirir ve senin aşağılanmana müsaade etmem."

“Bir leydiyi reddetmek daha zordur Kyle. En azından bunu bizzat yapmak zorunda kalır.”

“Hayır.”

Kadının eli aşağılarda ve vücutlarının arasında, adamın kafasındaki soru işaretini ararcasına dolaşıyordu. “Benimle soyum için evlendin Kyle. İzin ver açabileceğim kapıları açayım.”

Adamın gülümsemesi kadının okşamalarının yarattığı şehvetli fırtınayı gizleyemedi. “Rose beni yönlendirmek için kadınsal hileler mi kullanıyorsun?”

Kadın aşağıya, kendi eline doğru baktı. “Karşılık alıyorum gibiyim. Şu anda seni yönlendirmem söz konusu değil, tabii bazı şeyler dışında.” Kadın arzuyla aşağıya doğru hamle yaptı.

Adamın elleri kadının poposunu kavradı ve hafifçe kaldırdı. Kadın ne yapması gerektiğini söylenmese de biliyordu, çünkü bu doğaldı ve gerekliydi. Kadın hafifçe havaya yükseldi ve adama keyifle yol gösterdi.

Adamın ilk hamlesi, kadının bütün vücuduna yayılan bir zevk şokuna dönüştü. Bu duygu kadını hapsetti ve nefesini kesti. Kadın adamı daha da derinlerine çekmek için karşılık vermedi ama öylece kaldı, bu sayede bu anın tadını çıkarabilecekti.

Adam daha fazlası için kıvransa da çenesi sabırsızlıkla kilitlense de kadının isteğine boyun eğdi. Kadın biraz daha alçaldı ve böylece adamı daha da fazla hissetti.

“Beni öldüreceksin Rose.” Kadının kalçalarını kavradı. “Bana başka bir gece saatlerce işkence edebilirsin, ama şimdi-” Kadını kendine doğru iyice çekti ve kadının tamamen almak için kadını indirdi.

Bundan sonra idareyi alan kişi adam oldu. Güçlü el-

leriyle kadını çekerken kalçalarını okşadı. Kadın gözlerini kapadı ve iyice gerildi.

Adam her seferinde biraz daha onun derinlerinde yol alıyordu. Kadın gözlerini açıp adamın gözlerine baktı ve gözlerini bir daha çeviremedi. Adamın hareket ettiğini görmüyordu fakat mavi gözlerinin derinliklerinde sadece kendisini görüyordu. Sonunda adam kadının kalçalarını hareketsiz şekilde tuttu. Artık özgür değildi, adamın bedenini ve ruhunu gasp etme şekline teslim olmuştu.

Kadının şiddetli orgazmı öylesine yoğundu ki nerdeyse acı vericiydi. Adamın üzerine yığıldı. Kadının yüzü adamın göğsüne yığıldı.

Nefesleri ve kalpleri sakinleşince kadın, “Yarın Kirton-low Hall’a kaçta gideceksin?” diye sordu.

Gerilen bir kol. Dalgalanan bir çarşaf. Adam yatak örtülerini kaldırdı ve kadının etrafına sardı. “Öğlen sanırım.”

“Seninle gelmek istiyorum. Öğlen hazır olurum.”

Kadın olumsuz yanıt vermesini bekledi. Ama öyle olmadı. Onun yerine, adam ona sarıldı ve sıkıca kucakladı. Adamın nefesi kadının şakağını bir öpücükle ısıttı.

15. Bölüm

Kirtonlow Hall'dan beş mil ötede, tepelerin çıplaklığı kayboldu ve manzara bir dakikada daha verimli hale geldi. Ev uzun ve geniş görünüyordu, gri taşları önündeki büyük göletin gümüşü sularında yansıyordu.

Araba yol boyunca giderken Rose Kyle'ı inceledi. Boyun bağı kusursuzca bağlanmıştı. Paltosu omuzlarına olması gerektiği şekilde oturuyordu. Saatinin zinciri bile mükemmel biçimde parlıyordu. Her şey öylesin kurallara uygundu ki.

Kadın da yanında getirdiği en güzel giysileri giymişti. Yeni ismarlanmış lavanta rengi muslin ve gri sincap kürkünden çizgili kısa bir manto. Bu parçaları pratik olmaları sebebiyle seyahat gardırobuna eklemişti ama bugünkü tarzı ve tam dozundaki görünümü başka bir sebebe hizmet edecekti. Kontun işgüzar yardımcısı, bu kürkü modası geçmiş eski kıyafetlerinden birini değerlendirmek için yaptığını asla bilemezdi.

Kyle'ın isim kartı alındı. Sonunda adımlar duyuldu, bu

sefer iki çift adım vardı. Hizmetli merdivenlere doğru yanındaki kısa ve kel adamla birlikte yöneldi.

“İyi. En azından bu sefer Conway’in bizzat kendisi beni geri çevirecek.” Kyle mırıldandı. “Haklıydın. Bir leydiyi açıklama olmadan reddetmeye cesaret edemezdi.”

Bay Conway sokulgan bir gülümsemeye yaklaştı. “Bay Bradwell. Bayan Bradwell. Çok üzgünüm ama kont ziyaretçi kabul edemeyecek kadar hasta. Söylemek beni üzüyor ama son uğradığınızdan bu yana durumu daha kötü Bay Bradwell. Her ne kadar söylenen her şeyi anlayamasa da elbette bir mesajınız varsa ileteceğim.”

“Mesajım ona özel, şu anda yeterince iyi duyamayabilir ama öyle,” dedi Kyle. “Duyamasa da onu görmekte ısrar ediyorum.”

Bay Conway’in gülümsemesi sarsıldı.

“Benim de doğrudan vermem gereken bir mesaj var,” dedi Rose. “Lord Easterbrook kesin bir şekilde kendi sözlerinin tamamını Lord Cottington’a iletmem için görevlendirdi beni.”

“Lord Easterbrook!”

“Yaptığı evlilik dolayısıyla benim akrabam olur kendisi. Londra’daki evini düzenli bir şekilde ziyaret ederim, beni ve eşimi çevresine dahil etmeyi lütfetmiştir.”

Bay Conway bu haber karşısında somurtarak kaşlarını çatı.

“Londra’ya dönüp de üstlendiğim görevi başaramadığımı rapor ettiğimde, Lord Easterbrook’un öfkesinden korkuyorum. Sadık bir hizmetliye benziyorsunuz Bay Conway ve sadece efendinizin rahatını sağlamaya çalışıyorsunuz ancak üzücü hikâyemde adınızı anmayacağım-dan emin değilim. Belki duymuşsunuzdur, Easterbrook

acayıp biridir. Birisine iyilik mi kötülük mü yapacağını kimse bilemez.”

Conway gözlerini ima edilen tehdide karşı sertçe kırp-tı. Rose olabildiğince sevimli bir şekilde gülümsedi. Kyle pasif kaldı ama kadın onun gözlerindeki kıvılcımları görebiliyordu, kadının konuşmasını müthiş bulduğunu belli ediyordu.

Conway düşüncelerini toparlarken dudağını ısırdı. “Bayan beni affedin. Marki ile olan ilişkinizden haberdar değildim. Yine de Lord Norbury babasının ziyaretçiler tarafından sarsılmaması konusunda ısrarlı.”

“Sarsılmak mı? Sizin varlığınız onu sarsıyor mu Tanrı aşkına?”

“Tabii ki hayır. Beni çok iyi tanır- ”

“O zaman Bay Bradwell’in varlığı da onu sarsmaz. Eşi-mi sizi tanıdığı kadar iyi tanır. Hatta sanırım daha iyi tanır. Easterbrook adına saygı gösterip onları yalnız bırakacağım, herhangi bir sarsılmayı önlemek için. Lord Norbury’ye gelince, siz ona söylemezseniz bu ziyareti bilemez ve böylece, bizim *sarsıcı* ziyaretçiler olup olmadığımızı düşünmek zorunda kalmaz.”

Duruşunu ve ifadesini uzlaşmayı beklercesine korudu kadın. Bay Conway kadının sunduğu bahanelerden rahatlamış görünüyordu.

“Bu şartlar altında... evet, sizi ona götüreceğim. Sizin gibi ziyaretçiler olduğunda tüm bahaneler göz ardı edilebilir. Lütfen beni takip edin efendim.”

Bay Conway büyük merdivene doğru giderken onu takip ettiler. Kyle kadının koluna dokundu ve başını kadının başına yaklaştırdı.

“Easterbrook’tan bir mesaj getirdiğini bilmiyordum,” diye mırıldadı. “Bana söylemeliydin.”

“Eminim bu adama tebriklerini ve Cottington’ın iyileşmesini umduğunu iletmemi isterdi.”

“Easterbrook’un en yakın çevresine biz de dahil miyiz?”

“Ailesinden başka bir çevresi olup olmadığı belli değil. Henrietta’yı ziyaret ederim. Alexia’ya çok düşkündür. Yani yalan güvenilmez olduğumu hiç sanmıyorum.”

“Sen tek kelimeyle muhteşemdin.”

“Bu evlilikten bazı avantajlar elde etmelisin. Kuracağın ilişkiler benim sana getirdiğim tek çeyiz.”

Adam kadının elini sıktı. “Faydalı ilişkilerin bu sabah aklımda olan son şeydi.”

Bu üstü kapalı söz kadının içini ısıttı. Gecenin ruh sarımsı titremelerinin yankıları sessiz ve çarpıcı şekilleriyle konuştu. Tavrını korumak için önündeki Bay Conway’in sırtına odaklandı ama yanındaki erkekten başka bir şey düşünmüyordu. Gözlerinin önüne dün gecenin en erotik en baştan çıkarıcı resimleri geldi.

Kadının kontun odasına doğru olan son adımları kararsızdı. Birden Bay Conway’in yüzü kadının gözlerinde belirdi.

“Lütfen burada bekleyin. Sizin geldiğinizi bildirmeliyim ve sizinle görüşebileceğinden emin olmalıyım. Eğer olmazsa yarın tekrar deneriz.”

Conway odaya tek girdi ama çabucak çıktı. Beyaz masif kapıyı açtı ve kenara çekildi.

Kont geniş ve yeşil kumaşlı bir koltukta, hararetle yanan bir ateşin hemen yanında oturuyordu. Bacaklarının üzerine battaniye serilmişti. Yılların ve hastalığın etkisiy-

le oğluna olan benzerliği azalmıştı, belki az da olsa kibirli tavrı dışında ortak hiçbir yanları yoktu.

Kontun beyaz saçları kusursuzca taranmış, yüzü temiz bir şekilde tıraş edilmişti. Halsizliğine rağmen, uşağı düzgünce bir boyun bağı takmış ve renkli ipek bir yelek giydirmişti. Rose, bu koltuktan kalkacak durumda olmasa bile, son derece şık olduğunu düşündü.

Gözleri Norbury'den daha cin bakıyordu. Solgun yüzünde bir gülümseme belirdi. Ağzının sadece bir tarafı kıvrıldı. Geçirdiği inmelerin sonucu diğer tarafı hareketsizliğini korudu.

"Pekâlâ, öne doğru gel bakalım Bradwell. Karını getir de ben de göreyim." Hastalık, kelimeleri kötü telaffuz etse bile buyurgan tonunu hiç değiştirmemişti.

Kyle Rose'u ileri doğru götürdü ve resmi olarak tanıştırdı. Kont kadını tepeden tırnağa süzdü.

"Conway benim için bir mesaj getirdiğinizi söyledi Bayan Bradwell. Easterbrook'tan."

"Evet. Marki size en iyi dileklerini ve çabucak iyileşmeniz için umutlarını gönderdi."

"Şimdi mi yapıyor bunu? Easterbrook'u yıllardır görmüyorum. Onu, nereye olduğunu Tanrı bilir, yaptığı tuhaf ve değişik seyahatten beri görmedim. Londra'ya pek gelmedim. Beni hatırlaması ve kibar dileklerini göndermesi ne yüce gönüllü bir davranış."

Ses tonu alaylıydı ve gözleri her şeyi biliyor gibiydi. Kadın, bu hilekarlığını hemen anlamasından ötürü kızarmaya çalıştı.

"Bayan Bradwell benim mesajımı da yanıt olarak markiye götürebilirsiniz. Bunu yaşlı ve ölecek olan bir adam için yapar mısınız?"

“Tabii ki efendim.”

“Ona deyin ki işlerinden en utanç verici şekilde kaytarıyor. Ona dünyaya geri dönmesini ve acayip davranışlarını bırakmasını söyleyin. Ona evlenmesini, bir varisin babası olmasını ve hükümette yer almasını söyleyin. O ailede harcanamayacak kadar çok zekâ var ve hayatı kendi istediği gibi yaşayamaz ve bu lanet bir gerçek.”

“Duygularınızı ona bildireceğime söz veriyorum.”

“Duyguların canı cehenneme. Kelimesi kelimesine böyle söyleyeceksin, kadınların yaptığı gibi güzelleştirmeyeceksin.” Boğuk bir kıkırdama yükseldi adamdan. “Ben ölene kadar bekle yine de. Sinirlenirse hırsını benden değil oğlumdan çıkarabilir.”

“Eğer sizin vefatınızı bekleyeceksem, bu görevi tamamlamak için oldukça uzun bir zamanım olacak eminim. Şimdi izin verirsiniz, eşimi sizinle yalnız konuşmak üzere bırakıyorum ve odadan çıkıyorum.”

Cottington Rose’un odadan çıkışını izledi. Sonra yardımcısına işaret etti. “Git şimdi. Sana ihtiyaç olursa Bay Bradwell burada olacak.”

Conway çıkar çıkmaz kont bir başka emir verdi. “Şuradaki büfede konyak var. Bana biraz ver Kyle ve kendine de al istersen. Bana pek vermiyorlar. Onların düşüncelerine göre öldüğüm zaman ayık olmalıyım.”

Kyle konyağı ve bardakları buldu, ikisine de birer parmak doldurdu. Kont sanki bitki özüymüş gibi yudumladı kendininkini. “Çocukmuşum gibi davranılmak lanet bir şey. Artık iki hafta öncesinden daha iyiyim. Bir hafta önce, en temel hijyen sorunlarıyla ilgilenmesi için özel bir hizmetçiye ihtiyacım vardı.”

“O zaman iyileşiyorsunuz gibi görünüyor.”

“Yaza kadar ölürüm ya da daha önce. Bunu söylemek için doktor olmaya lüzum yok. Bunu hissedebiliyorum. İnsanın bunu bilmesi tuhaf bir şey.” Bardağı kenara koydu, ağzının kötü olan tarafından sızan sıvıları temizlemek için mendilini kullandı. “Eşin çok güzel. Gerisini önemsetmeyecek kadar güzel sanırım. Kardeşi falan filan.”

“Falan filan konusu açılmışken düğün hediyeniz için teşekkür ederim.”

Kont kıkır kıkır güldü. “Oğlum bu konuda çok öfkelenecek. Bu sefer ortasında kalmadıysan iyi. Kötü şans. Onursuz davranışıyla ikinci kez yüzleşmesine onu zorlayan yine sen olmasan daha iyi olurdu.”

Kahkahasına rağmen kontun gözlerinde derin bir üzüntü vardı. Gözlerini kapatarak bunu aklından uzaklaştırdı. Norbury bir insanın hayatında hayal kırıklığından başka bir şey olamazdı.

“Demek bütün bu yolu bana hoşça kal demek için geldin, öyle mi? Buna sevindim.”

“Bunun için geldim ama bir de ricam var, Teeslow’a gelene kadar haberdar olmadığım bir konuyla ilgili.”

“Kimse için pek bir şey yapamıyorum artık.”

Kyle ona madeni anlattı. Kont ayık bir ifadeyle dinledi.

“Oradaki katman çok zengin,” dedi. “Birkaç yıl önce tekrar inmek istediler ama onlara hayır dedim. Çoğunu başkalarına satmıştım bile ama yine de sözümü dinlediler. Kont olmak bazen işe yarıyor. Oğlum benim yaptığım gibi bu işe mani olmaz. Yine de yazacağım ve nüfuzumu kullanacağım fakat ölürsem...”

Eğer ölürse para kazanmaya olan açlık, oraya gönderi-

lecek olan işçilerin hayatlarının değerinden daha ağır basacaktı.

“Birkaç ay ertelense bile, bu herkese sakinleşmek için biraz zaman verir,” dedi Kyle. “İşçiler biraz kızgın. Güçlü bir ses, bir lider problem anlamına gelir.”

Kont iç çekti ve gözlerini kapadı. Gözkapakları o kadar uzun kapalı kaldı ki uykuya geçmiş gibi göründü. Kyle kont tekrar konuşmaya başladığında gitmeye karar vermişti.

“Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz Bay Bradwell. Soracağın bir soru varsa şimdi tam zamanı.” gözleri açıldı ve adama baktı. “Soruların var, değil mi?”

Kyle’in birçok sorusu vardı. Aklının bir köşesine yerleşmiş olsa da asıl sorulması gerekeni soramazdı. Bu ölen adama, tek oğlunun çocukken adam olduğundan daha da onursuz olup olmadığını soramazdı.

“Bir sorum var.”

“Söyle o zaman.”

“Neden?”

“Neden mi? Ne neden?”

“Hepsi. Neden?”

“Ahh, o neden.” Kont bunu düşündü. “Biraz dürtü. Biraz içgüdü.” Yine o gülümseme, yarım şekilde. “Bir şey için; Teeslow’da kalsaydın, madenciler sen erkek olduğunda, bir sesleri ve bir liderleri olacaktı.”

Kyle adamı inceledi, ciddi olup olmadığını merak etti. Onca yıl boyunca cömertlik ve minnettarlık alışverişi yaparken kontun gizli nedenleri hiç aklına gelmemişti. Büyük ihtimalle bunun nedeni, bir kontun yaptığı cömertliğin kendisine de fayda sağlayacağını aklı almamasındandı.

“Lanet olası, sadece bu değil. Orada harcanacaktın. Bunu bir seferde gördüm. Gözlerinde ve azminde bunu

gördüm. O gün buraya tertemiz ve efendice geldin, büyüyünce nasıl bir adam olacağını o zaman gördüm. Seninle ilgili daha önce bir şeyler duymuştum. Çöktüğünde o tünele delik açmamız gerektiğini söyleyen çocuğu bana anlatmışlardı.”

“İşe yarayabilirdi.”

“Yarayıp yaramayacağını biliyorsam kahrolayım. Bir çocuk bunu düşünmüştü ve teklif etmeye cesaret etmişti. Sen bana oğlumu dövdükten sonraki gün getirildin. O çocuğun sen olduğunu biliyordum. Sadece biliyordum ama yine de kendimce teyit ettim.”

Konuşurken ağzından sarkan salyasını sildi. “Sonra, oğlumla olan o iş. Yine oradaydın, birçok olgun adamın cesaret edemeyeceği şeyi yaptın. Yani bir taraftan harcanmaman için yaptım. Ve diğer bir yandan da lider olmaman için.” Adam ansızın duraksadı. “Ve itiraf ediyorum, bir taraftan da oğluma onu yenen çocuğa iyilik yaparak cezalandırmak içindi. Bu pek işe yaramadı. Birçoğundan daha iyi bildiğin gibi, kadınlara karşı utanç verici tavrı bugüne kadar devam etti.”

Nihayet konuya gelmişlerdi. Çoğunu Kyle zaten biliyordu. Cömertlik kendi sebepleri içinde tamamen merhametli olmuyordu fakat yine de bazı insani davranışları veya kararları olmuştu.

Kontun yüzü çöktü. Hasar kötü taraftan iyi tarafa geçiyor gibi görünüyordu.

“Yorgunsunuz ve dinlenmelisiniz. Şimdi gideceğim. Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Kyle yürümeden önce kont elini ona doğru uzattı. Kyle elini avcuna aldı, ilk kez bu adamın elini bir arkadaş olarak tuttuğunu hissetti.

“Sen asla yaptıklarım için uygunsuz biri olmadın ve nedenlerin bir önemi yok,” dedi kont, kötü bir şekilde telaffuz ediyordu. “Her ne kadar bazen karışmamış olmayı umduğum zamanlar olsa da böyle.”

“Kazanç ve kayıplar çetelesinde ben karlı çıktım. Sizin sebepleriniz ne olursa olsun, ben minnettarım. Sizi asla unutmayacağım. Çocuklarım da ve hatta onların çocukları da unutmayacak.”

Elini daha sıkı tuttu. Yaşlı adamın gözkapakları kapandı. Adam elini çekti, sonra bir hükümdar gibi onu kutsadı ve sessizce veda etti.

Kyle Cottington’ın odasından çıkarken ciddi görünüyordu. Rose dışarı soğuğa çıktıklarında onu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Adam hemen arabaya binmedi, önce etrafında yürüdü ve gölete doğru baktı. Kadın onu takip etti ve bekledi. Adam bugün bir adamdan çok daha fazlasına veda ediyordu. Cottington’ın ölümüyle hayatının tamamını kaplayan bir dönem sona erecekti.

“Burada sık sık bulundun mu?” diye sordu Rose.

“Sık değil. Okul için uzağa gittiğimde ve tatil için geri gelişimde bana yardımlarını gönderirdi. İlk seferinde, ulaşılabildiği neler olduğuna bakmak için dayımın evine kadar gelmişti.”

“Düzenli olarak seni kabul ederdi sanırım.”

“Evet. Belki bu da derslerin bir parçasıydı.”

“Daha çok senin gelişimini izlemek içindi gibi görünüyor. Ona ayrıca Durham’dan haberler götürüyordun, bir de Paris ve Londra’dan elbette. Sanırım senin ona anlat-

tıkların, bu kasabada duyduğu birçok hikâyeden daha ilgi çekiciydi.”

“Belki.” Araba yolunda gezinirken arabayı bekletti.

Kadın konuya girdi. “Onunla maden hakkında konuştun mu?”

Adam kafasını salladı. “Yapabileceğini yapacak ama en iyi ihtimalle sadece ertelenecek. Bu onlara güvenliği sağlamak için zaman verir. Bunu yapmanın yolları var.”

Bu yolların araştırılması konusunda sesi iyimser değildi.

“Yapabileceğini yaptın sanırım.”

“Yaptım mı?”

Döndüler ve arabaya doğru yöneldiler. “Sessizsin Kyle. İyi bir buluşma olmadı mı? İstedğin gibi konuşamadın mı?”

“Çok iyi bir buluşmaydı. Soru sormamı istedi ve vicdanıyla hepsine cevap verdi.”

“Soramadığın sorular mı vardı?”

“Sadece bir. Sormayı düşündüm, çünkü buna dürüstçe cevap vereceğini düşündüğüm tek kişi o. Ama onu görünce... bu konunun ona sadece acı getireceğini ve benim de sadece merakımın giderileceğini anladım.”

“Eğer aranızda sadece bir soru kaldıysa bu çok iyi bir buluşmaydı. Aralarında sadece cevaplanmamış bir soru ile birbirlerini anlayacak çok kişi olduğunu sanmıyorum.”

Adam kadına baktı. Birden Cottington hakkında değil, birbirleri hakkında konuştuklarını anladı.

“O adam ölüyor Rose. Soruları cevaplamakla kaybedecek bir şeyi yok. Gelecekte onun için sonucu ya da gurunun incinmesi gibi bir durum olmaz. Soruyu soran kişi için de cevaplayan için de geçerli bu.”

Arabaya geldiler. Adamın içindeki düşünceler fırtınası Teeslow'e doğru yola koyulduklarında azalmaya başladı.

"Sen de düşünceli görünüyorsun Rose. Senin de kafanda sorular mı var?"

"Çok var ama gördüğün kaş çatışlarımın sebebi onlar değil. Cottington'ın azarlamasını Easterbrook'a ilettiğimde, buluşmadan sağ çıkıp çıkamayacağımı merak ediyorum."

Kyle sessizliği fark ettiğinde araba Teeslow'un hemen dışındaydı. Düşüncelerinde öylesine kaybolmuştu ki bu yapay sessizliği başta idrak edemedi.

Şoföre durmasını söyledi. Pencereden dışarı baktı.

Rose da baktı. "Ne oldu? Her şey sakın görünüyor."

"Fazla sakın. Sokak günün bu saatinde daha yoğun olmalıydı. Kadınlar etrafta olmalıydı."

Kulak kabarttı ve dinledi. Binaların ve kır evlerinin çatılarını gözledi. Herkes nerede olabilirdi? Madende mi? Bu tür bir hareket için fazla erkendi. Taverna ya da kilise kalıyordu geriye.

Kapıyı açtı ve dışarı adım attı. Rose eteğini topladı ve elini kaldırdı.

"Hayır Rose. Araba seni Pru'ya götürecektir. Ben de hemen geleceğim."

"Bir sorun mu seziyorsun? Ya da bir tehlike?"

"Hayır ama ben- "

"Eğer tehlike yoksa beni geri göndermek için bir sebebin de yok. Bu köyü merak ediyorum. Eğer ziyaret edersen ben de sana eşlik edeceğim."

Adam kadını durdurmak için kolunu at arabasının pervazına koydu. "Son zamanlarda çok şey merak ediyorsun."

"Bu kadın doğası. Ayrıca merakımı gidermem bugüne kadar nahoş karşılanmamıştı."

Kadın dün geceyi ima etmişti ve elbette adam hızla sertleşti. Görüntüler adamın zihnini ele geçirdi; kadının yalvaran çığlıkları, utangaç ama sağlam dokunuşları, kadının sırtının yılan gibi kıvrılması, poposunun pürüzsüz yumuşaklığı, kadının sıcacık kadınlığının adamı içine çekerken bacaklarını adama dolaması, vücutlarının ve gözlerinin birbirine kilitlenerek doyuma ulaştıklarında sarsılmaları.

Bu düşünce adamda kadını öpme isteği ve tam burada yolun ortasında ona sahip olma isteği uyandırdı. Kadının geri dönmesini gerektiren tüm sebepleri unutturdu ona.

Cesur bir bakışla kadın adamı serseme çevirmişti.

"Bana geri dönmeyi emretmeyi mi düşünüyorsun Kyle? Eğer öyleyse seni uyarmalıyım, her kocanın evlilikte sınırlı sayıda emir verme hakkı vardır ve bu tür önemsiz şeylerde bunları harcamak aptalca olur."

Tatlı ve uyumlu karısı için bu çok fazlaydı. Dün gece, aralarındaki ihtirasın sıcaklığı ve yoğunluğu çok fazla şeyi değiştirmişti. Bu evliliğin içine işleyen formalite duygusu hızla azalıyordu.

Kadının gözlerinde aşikâr bir meydan okuma vardı.

"Gelebilirsin Rose fakat söylediğimde gideceksin. Sorun olduğunu sanmıyorum ama yanılıyor olabilirim. Aslında dönsen daha iyi olurdu- "

Kadının gözkapakları titredi.

Lanet olsun.

Şoföre bekleyeceği yeri söyledi ve Rose'u elinden tutarak indirdi.

Köy halkı kilisede toplanmıştı. Tek kulesi olan taş ya-

pının ön kapısına yaklaştıklarında, Rose ile sesleri duyabiliyordu. Yüzyıllar önce Cottington soylularından birine devredilmiş toprak üzerine inşa edilmiş bir manastırdan daha küçüktü. Topraklarında kömür bulunmadan önce Teeslow basit bir çiftçi köyüydü.

“Adamların şu anda madende olması gerekmiyor mu?” diye sordu Rose.

“Adamlar, büyük çocuklar ve hatta bazı kadınların da.” Eski ahşap kapıyı açtı ve bir tartışmanın uğultusu ikisinin birden üzerine geldi.

Kalabalığa doğru karıştılar ve kilisenin arka duvarının önünde dikildiler. Birkaç kişi geldiklerini fark etti. Bütün dikkatler mihrabın önündeki adamda toplanmıştı. O Jon'du, sarı bukleleri vahşiydi ve toplanan kalabalığa isteğini yaptırtmaya çalışıyordu.

Bu imkânsız gibi görünüyordu. Herkes aynı anda konuşuyor ve sözünü kesiyorlardı. Duygular hararetleniyor ve sesler de keskinleşiyordu. Tezahüratlar ve yuhalamalar yarışıyordu.

“Neyin tartışıldığını bile anlayamıyorum,” diye fısıldadı Rose.

“Bugün o göçükteki kayaları temizlemeleri emredildi. Bazı adamlar bunu yapmayıp çıktı. Şimdi de yarın ne yapacaklarına karar vermeleri gerekiyor.”

“Son sefer denendiğinde daha da çok göçük olduğunu söylemiştin ama.”

“Toprağın diğer sahipleri oraya mühendis göndermiş ve bunun bu sefer olmayacağını söylemişler.”

Jon sesleri kendi çağrısında, yani dışarıda kalma konusunda birleştirmede ilerleme kaydediyordu. Ama yeterince değildi ve bu çözümsüzlük anlamına geliyordu.

Kyle seslerin ona doğru üşüşmesine izin verdi. Çoğunu hatırlamıştı. Bu adamları tanıyordu ve bazılarıyla çocukken sokaklarda oynamıştı.

Gözleri aileleri taradı ve soluk renkli kızıl saçlı, iki çocuğunu ellerinden tutmuş güzel bir kadına rastladı. On dört yaşındayken ilk öpücüğünü bu kıza vermişti.

Çok daha güzel bir kadın şimdi yanında duruyordu. Kimse onu henüz fark etmemişti ama yakında edeceklerdi. Conway'i etkileyen şık kıyafetiyle, kürkü ve pahalı terziliğiyle burada çok daha zengin görünüyordu kadın. Bonesi diğer kadınların giydiği basit şeylerle zıtlık içindeydi. Eski ve karanlık yapıdaki tüm ışık kadının üzerinde toplanıyordu ve onu sanki tanrıların bir armağanı gibi gösteriyordu.

"Gitmeliyiz," dedi adam.

"Burada olmasaydım gider miydin?"

Adam bunun cevabını bilmiyordu. Artık onun dünyası değildi burası. Onun savaşı değildi.

"Eğer benim varlığım sesine gölge düşürecekse ve ben onlara sadece senin bu köyden sonra ne kadar yol aldığının bir göstergesi olarak görünüyorsam, giderim," dedi kadın. "Ama ben sana eğer sadece konuşursan ne kaybedeceğini hatırlatıyorsam, o zaman benim ummadığım şekilde bir soru daha cevaplanmış olur." Kadın adamla yüz yüze gelmek için döndü. "Onlar sana inanılmaz şekilde yabancı olsa da sen onlar için bir yabancı değilsin."

Kadının bu tavrı adamı harekete geçirdi. Ayrıca kadının olanları bu denli iyi idrak etmiş olması adamı derinden etkiledi.

Kadını bırakıp Jon'a doğru yürüdü. Kilisenin ortasına geldiğinde başını yukarı kaldırdı. "Bu hareket için hazır

değilsin Jon ve bunu biliyorsun. Omuz omuza dedin. San-
ki burada seninkinin yanında durmayacak omuzlar var.”

Uğultu azaldı. Jon onu gördü. “Burada bize öğüt ve-
recek bir centilmen var. Güzel karısını da getirmiş. Onun
nasihatlerini dinleyeceğimiz için ne kadar da şanslıyız.”

Kyle arkasına bakmadı ama fısıltılardan ve nidalardan
gözlerin Rose’u aradığını ve bulduğunu söyleyebilirdi.
“Karımı eski dostlarımla tanıştırmak için getirdim Jon. Bu
kilisedeki politik mitingden ötürü şaşkınlığımı anla. Bu
işin dışında kalmakla birçok aç çocuk ve kadından başka
ne elde edebileceğini düşünüyorsun?”

“Daha az cesedin gömülmesi.”

“Bugün Cottington’la konuştum. Ortaklarına yazacak.
Yaşadığı sürece tünel açılmayacak.”

“Bize birkaç gün ya da en fazla birkaç hafta kazandır-
mışsın, o kadar.”

“Açıldığında güvenli olup olmayacağını anlamak için
yeterince uzun bir süre.”

Jon bağırdı. “Güvenli mi? Bugün bize o kayayı kaldır-
mamız söylendi. Bunun güvenli olduğunu söyleyen bir
mühendis bile bulmuşlar.”

“O zaman güvenli olmadığını ispat edecek birini bul-
malısın. Hayatını oranın sahiplerine borçlu olmayan biri-
ni. Bulgularının arkasında duracak kadar eğitilmiş birini.”
Kyle kilisenin ortasına vardı. “Benim gibi birini.”

Jon etrafında sıralanan diğer dört adama danıştı. Tartı-
şırken kilisede gergin bir sessizlik oluştu.

“Sen oraya mı ineceksin?” En yaşlıları ince bir alayla ko-
nuştular. Adı Peter MacLaran’dı ve geçmişin radikalı oydu ve
bayrağı Jon’a teslim ediyordu artık. “Bu güzel paltolarını

kirletebilir lordum. Birkaç gününü de alabilir. Londra'daki o akşam yemeği partilerinden birkaçını kaçırabilirsin."

Peter iğnelemesinde birkaç kez gülmesini tutamadı.

"Şimdi gideceğim. O çukura ilk kez girişim olmayacak. Paltolar burada kalabilir. Bana botlarını ödünç verecek bir adam bul ve en iyi beş adamını benimle gönder ve bugün başlayalım. Bilmem gereken şeyi öğrenmeden Teeslow'dan gitmeyeceğim. Eğer güvenli değilse, nedenini bir raporla açıklayacağım. Eğer güvenli hale getirilebilecekse de nasıl yapılacağını açıklayacağım. Her şeye rağmen devam ederlerse ve bir göçük daha olursa o rapor onların asılmasına sebep olur."

"Bunu yapman için senin aşağıya inmene izin veremeyecekler."

"Cottington'ın adıyla izin verirler. Henüz ölmedi."

Jon'un ve Peter'ın kabul etmesini beklemedi. Etrafındaki bağırış sesleri zaten onun kazandığını söylüyordu.

Rose'a doğru yürüdü. "Şimdi Pru'ya gitmelisin. Seni arabaya götüreceğim."

"Kendim giderim. Yapman gerekeni yap."

Paltolarının düğmelerini çözdü. Omuzlarından çıkardı ve kadına verdi. Bir çocuk elinde botlarla geldi. Kyle oturdu ve onları giydi. En deneyimli beş madenci, kilise kapısında fenerlerle bekliyordu.

Rose paltoları kucakladı ve hazırlıkları izledi. Sanki egzotik bir törende yapılanları izliyordu, çok meraklı görünüyordu.

"Pru'ya söyle, eve döndüğümde çok fazla miktarda sıcak suya ihtiyacım olacak," dedi adam.

Adamın kulağına bir şey söylemek üzere uzandı "Sa-

nırım tam bir banyoya ihtiyacın olacak. Belki çok yorgun olursun ve ben de yardım etmek zorunda kalırım.”

Adam bu sözlerle arzularının hâkimiyetini kaybetti. Dün gece, gelecek geceler ve o banyo görüntüleri onu daha da etkiledi.

Adam dişlerini sıkıp taş zemine baktı ve dürtüleri kontrol altına almaya zorladı.

“Rose. Sevgilim. Karanlık bir çukurda saatler geçireceğim. Bu yaptığın çok yaramazca.”

Kadın kırılmış gibi bile yapmadı. Adam giderken kendinden hoşnut görünüyordu kadın.

16. Bölüm

Adamlar Kyle'ı kilisenin dışına doğru takip ettiler. Madenciler mühendislerinin o çukura bugün kesinlikle girebileceğine karar vermişlerdi ve onu durdurmaya çalışan müdüre Tanrı yardım etsin, diye düşündü Kyle.

Çocuklar kaçıştılar ama kadınların birçoğu kilisede oyalandılar. Rose Kyle'ın paltolarını katlarken dikkatler onun üzerinde toplanmıştı. Sonunda basit bir elbise giyen ve fular takan orta yaşlı bir kadın ona yaklaştı.

“Büyük ihtimalle geceye kadar olmazlar. Arabanıza kadar seni çocuklardan biriyle gönderelim.”

“Sanırım arabayı Kyle'a bırakacağım ve yürüyerek gideceğim. Bunu birisi şoföre söylerse iyi olur, böylece atları uygun şekilde ayarlar.”

Kadın altı yaşlarında bir çocuğu çağırdı ve mesajını iletmesi için gönderdi. Sonra da Rose'un giysisine şöyle bir baktı. “O giysilerin içinde seni sıcak tutsak iyi olur, böylece bizi senin yürümene izin verdiğimiz için azarlamaz. İçi kürkle kaplı, değil mi?”

Rose mantonun kenarından kaldırdı ve içindeki kürkü gösterdi. "Bunu eski bir kürkten alıp buraya diktim."

Birkaç kadın daha yanaştı ve onu dinlemeye başladı. Bir tanesi kürkü okşamak için elini uzattı. "Leydilerin dikiş falan diktiğini hiç bilmezdim."

"Bunu yapan birçok leydi var. Sadece kimseye söylemezler."

Kadınlar buna çok güldü. Elbisesi daha fazla kadın tarafından ilgi çekiyordu artık.

Rose bir süre kaldı ve sohbet etti. Teeslow'lu kadınlar Londra'daki kadınlara, hatta her yerdeki kadınlara benziyordu. Satın alınamasalar bile son moda şeyleri ve tabii sosyete hakkındaki dedikoduları öğrenmek istiyorlardı.

Harold'ın evine geri dönme yolunda yürümeye başladığında, adı Ellie olan ilk kadın ona eşlik etmek üzere atıldı. "Ben de seninle yürüyeceğim, sakıncası yoksa tabii. Prudence'ı görmek istiyorum. Onunla görüşmeyeli birkaç gün oldu. Biz eski arkadaşız. Küçük birer kızken evlerimiz yan yanaydı."

Rose eşlik etmesinden memnundu. Teeslow'un kenar mahallelerini geçtiklerinde Ellie tekrar konuşmaya başladı.

"Kyle'in evlenmesine çok şaşırmıştı Prudence. Endişeliydi de. Bana söyledi ama başka hiç kimseye söylemedi."

"Umarım benimle tanıştıktan sonra hâlâ o kadar endişeli değildir."

"Onu endişelendiren şey sen değildin." Ellie'nin beyaz fuları ağır yürüyüşüyle aşağı yukarı sallanıyordu. "Tabii ki onun için en iyisini ister. Kyle'in seninle evlenmesinin geleceği için neden iyi olduğunu anladı."

"O zaman neden endişelendi?"

Ellie cevap verip vermemekte tereddüt edercesine kaşlarını çatı. "İlk başta bilmiyordum. Sonra dedikodu köyde başladı. Sen ve Norbury hakkında."

Rose'un kalbi sıkıştı. Tüm köy biliyordu. Onunla Kyle'in leydi eşi olarak ilgileniyor olabilirlerdi ama aynı zamanda, Norbury'nin fahişesini de merak ediyorlardı.

Rose Norbury ile ilgili yaptığı aptallıktan hiç şu anda olduğu kadar, yani dürüst Ellie'nin yanında ve Kyle'in doğduğundan beri bildiği bu sokakta yürürken olduğu kadar pişman olmamıştı.

"O hikâyenin Teeslow'a kadar ulaşacağını bilmiyordum," dedi. "Bugün yanında olmamın onu utandıracağını bilmiyordum. Keşke ilk dediğinde Prudence'a dönseydim."

"Seninle evlendi, değil mi? Senden dolayı utanamaz. Buraya ulaşan hikâyeye gelince, kontun oğlu birkaç hafta önce ziyarete geldiğinden beri konuşuluyor. Kimse bu tesadüf atlamadı. Aptal değiliz ve o ikisinin arasında düşmanlık olduğunu biliyoruz. Dahası bazılarımız bunun nedenini de çok iyi biliyor."

"Küçükken Norbury'ye attığı dayaktan bahsediyorsun. Evet, bunun aralarında nasıl kötü bir şey bıraktığını anlayabiliyorum." Sanki Norbury hâlâ bir çocukmuş ve öcünü almak için hikâyeler uyduruyormuş gibi görünüyordu.

Ellie ona tuhaf bir ifadeyle baktı. "Dayaktan bahsetmiyorum. Kyle o kavga da kaybetseydi bile, kazanan yine Kyle olacaktı. Kyle kim ve ne kadar soylu olursa olsun, kimse'nin yapamayacağı şeyler olduğunu ispat etti. Her birimiz için yanlış ve doğrunun olduğunu, dahası bunların bir malikâneneden geliyor olsan bile değişmeyeceğini ispat etti.

Senden aşağı derecede olan birinin sana bunu hatırlatması aşağılayıcı bir şey sanırım. Görünen o ki şimdi iki oldu.”

“İlk sefer de yine bir kadınla mı ilgiliydi?”

Harold'un evinin yol ayrımındaydılar. Ellie o yöne doğru, sanki orada yaşayan insanlar görebilirmiş gibi gözlerini kısarak baktı.

“Sana kontun oğlu ve diğer çocuklarla neden kaptığı-
nı anlatmadı mı? Hiç şaşırmadım aslında. Çok uzun zaman önceydi.” Çenesi eve doğru dikleşti. “Pru bu konu hakkında hiç konuşmaz, sanki sessizlik unutulmasını sağlarmış gibi. Ama yine de bir keresinde benimle ve birkaç başka kişiyle konuştu. Yakında, yani kont öldüğünde ne olacağını ve oğlunun Kirtonlow Hall'u alacağını biliyoruz. Sadece şunu söyleyebiliriz ki oğlu babası gibi değil ve kadınlarla ilişkileri çok kötü. Her zaman da öyle oldu.”

Yolu beraberce yukarı doğru yürüdüler. Prudence eski arkadaşını görmekten sevinç duymuştu. Rose onları mutfakta bıraktı ve Kyle'in paltolarını asmak için yukarı çıktı.

Ellie, Norbury'nin kınanması ile ilgili çok net şeyler söylememişti ama Rose'un canını sıkmaya yetecek kadar konuşmuştu. Görünen o ki Kyle'in Norbury'nin hakları ve ayrıcalıklarına meydan okumayla ilgili bir geçmişi vardı. Bir şekilde, bugün o tüneli inceleyerek bunu tekrar yapıyordu.

Ellie'ye göre, yıllar önce Kyle'in Norbury'yi dövmesinin gerçek sebebini sadece birkaç kişi biliyordu. Ve bunu Prudence'tan öğrenmişlerdi.

Ve bu da her şeye Prudence'la başlamak gerektiğini işaret ediyordu.

Kyle vagondan çıkıp karanlığa doğru adım attı. Gökyüzüne doğru uzandı ve tüm vücudunu esnetti.

O tünelin ne kadar alçak olduğunu unutmuştu. Ondan kısa adamlar bile ilerleyebilmek için eğilmek zorunda kalmışlardı. Son beş saatini, o tüneli incelemek için vücudunu şekilden şekle sokarak geçirmişti.

Rose'un arabayı bırakmasına memnun olmuştu fakat içinde kıpırdayamıyordu. Gömleği, saçları ve her şeyi pislik içerisindeydi. Kir ve siyah toz. Ay ışığında bile kollarındaki koca lekelerini görebiliyordu.

Ev karanlık görünüyordu. Olması gerektiği gibi herkes uyumuştur. Rose'un kendisini böyle görmesini istemiyordu. Adamı bu iş için yollamıştı ancak döndüğünde, onu bir maden işçisi olarak görmesi başka bir şeydi.

Mutfaktan ışık sızıyor, ön odalardaki birkaç eşyaya ulaşıyordu. Sönmeye yüz tutmuş ateş, oturma odasında güçsüz bir parlaklık yaratıyordu. Harold'ın sandalyesinde bir figür vardı ama bu dayısı değildi. Rose geceliği ve şalıyla orada uyumuştur, bacakları yastığa yığılmıştı ve ayakları ateşin sıcaklığından pembeleşmişti.

Saçlarını ayırmış ve altın, parlak bir nehir gibi akana kadar taramıştı. Dudakları ve kirpikleri bu loş aydınlıkta koyu görünüyordu.

Adamın yemeğe ve banyoya ihtiyacı vardı ve ayakta duramayacak kadar yorgundu ama kadın her zaman yaptığı gibi onun gözünü öyle döndürmüştü ki sessiz bir hayret içindeydi. Bunu hayatı boyunca yapacaktı.

Kadının adamın üzerindeki etkisi şu anda daha da güçlüydü. O artık tiyatrodaki ya da ay ışığında gördüğü nefis yüz değildi. Hatta büyük bir keyifle sahip olduğu o tutkulu kadın da değildi artık. Kadını adamakıllı tanımaya başlamıştı, onu tanımaya çalışırken kendine olan bakış açısı da değişip farklı bir adam haline gelmişti.

Kadının şalı omzundan düşmüş yüzü ateşe doğru dönmüştü. Adam dikkatlice şalı yerine koydu, onun üşümesini istemiyordu. Kadını uyurken orada bıraktı ve mutfığa doğru gitti.

Rose'un söz verdiği banyo suyla yarısına kadar dolu kalyandan küvette onu bekliyordu. Yedek olarak su dolu kovalar şöminede ısıniyordu. Çömlekten bir çanak, masanın üzerindeki bir tabağın üstünde ters çevrilmişti.

Çömleği kaldırdığında soğuk tavuk etini, peyniri ve ekmeği gördü. Kilere bir bardak götürdü ve Harold'ın musluk taktığı bira fiçisinden bira doldurdu. Bardağı da yanına alıp yemeğe oturdu.

Yemek iyi gelmişti fakat oturmak ona sadece vücudunun nasıl ağrıdığını hatırlatmıştı. Ayağa kalktı ve kovalardan birini küvete boşalttı. Diğer kovaya uzandığında, beyaz bir kol ve bir kadın eli kovanın sapını yakaladı.

Rose uzandığı kovayı küvete boşalttı ve adama doğru baktı. Adam kadının gözlerinin nasıl üstündeki toza ve pislığe yöneldiğini fark etti. Tiksintisini göstermeme de oldukça başarılıydı ama hayretini gizlemeye yetecek kadar deneyimli değildi.

"Haklısın. Bu banyoya ihtiyacın var." Başka bir kovaya daha uzandı kadın.

Adam kovayı kadından aldı. "Ben yaparım."

"Birçok defa banyoyu kendi kendime hazırladım Kyle."

"Şimdi benimle evli olduğuna göre, bu tür angaryalarla bizzat uğraşmak zorunda değilsin."

"Anlaşmanın bu kısmını hatırlamıyorum. Eğer Prudence evde bir hizmetçiye izin verseydi, seve seve bu işi ona

verirdim ancak sen şu anda vaktini, giysilerini çıkararak ve güzel bir banyoya yatarak geçersen iyi olur.”

Adamın kabul etmesini beklemedi ve diğer kovaları da küvete boşalttı. Adam giysilerini çıkarıp küvete girdi ve buharların yükseldiği suda aşağıya doğru bıraktı kendini.

Kadın adamın gömleğini ve pantolonunu parmağının ucuyla havaya kaldırdı. “Bunlar temizlenebilecek durumda mı?”

“Normal temizlemeyle olmaz, tabii kastettiğin buysa. Onları kapının arkasına as. Pru ne yapacağını bilir.”

Adamın dediğini yaptı ve adamın önünde diz çöküp sırtını ovmaya başladı. Kadının yaptığı şey adamın hoşuna gitmiş ve sıcak bir aile hayatını hatırlatmıştı. Büyük ihtimalle kadın, bunu gençken erkek kardeşleri daha ufakken yapmıştı. O zamanlar da kötü yıllar geçirmişlerdi. Büyük ihtimalle erkekleri temizlemede kadının çok tecrübesi vardı.

Bu banyoda baştan çıkarma için yapılan üstü kapalı sözler yoktu. Şüphesiz kadın adamın her yerinin kömür tozuyla kaplanmış haline, kötü ışıktan ve kötü havadan kızırmış gözlerine bakmış ve bu konudaki ilgisini kaybetmişti.

“Bugün işleri ilerletebildin mi? Sence onlara yardım edebilecek misin?” diye sordu kadın.

“Bugün fazla bir şey yapılamadı ama yarın ne yapmam gerektiğini bilecek kadar ilerledim. Ve diğer gün için de. Bazı aletlere ihtiyacım var. Yöneticiye onları bana ödünç vermezse konta gidip yazılı izinle döneceğimi söyledim.”

Adam bugün kontun adını çok fazla anmıştı, öyle ki ölü olsaydı kabrinde çoktan rahatı bozulmuş olurdu. Kont her ne kadar ömrünün son günlerine ulaşıysa da adam arala-

rındaki ilişkinin sınırlarını zorluyordu. Cottington'ın bu olanları öğrenirse onu anlayacağını umuyor ve buna güveniyordu.

Rose bezini durulayıp tekrar sabunladı ve adama kullanması için verdi. Küvetin yanına eğildi ve bağdaş kurarak yere oturdu. "Sen gittikten sonra bugün birkaç köylü kadınla tanıştım. Bir müddet konuştuk."

"Ne hakkında konuştunuz?"

Kadın omuz silkti. "Kadınsal şeyler."

Ayağının yanında, eski döşemenin üzerine düşen küçük bir su damlasına başparmağıyla şekil vermeye çalıştı kadın.

"Hepsi biliyorlar. Benim hakkımdakileri yani. Onun fahişesiyle evlendiğini herkesin bilmesini sağlamış Norbury."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Ellie adında bir kadın. Pru'nun çocukluk arkadaşlarından biri. Benimle buraya kadar yürüdü ve bir saatliğine falan misafir oldu."

"Bunu sana söylemesi onun nezaketsizliği. Yine de bir adam ile ilgili hata yapan ilk kadın sen değilsin Rose. Eğer doğru hatırlıyorsam, Ellie ilk çocuğunu evlendikten sadece yedi ay sonra doğurdu. Ayrıca oldukça iri yanı bir bebektir."

Sudan yaptığı resmin ayrıntılarına incelerken gülümse-di kadın. "Benim bu konuda kendimi daha kötü hissetmem için yapmaya çalıştığın şey çok tatlı. Ellie ilginç olan bir şey daha söyledi. Bana, küçük bir çocukken Norbury'yi dövme sebebinin, onun bir kadına davranma şekli olduğunu anlattı. Ellie'nin söylediklerine bakılırsa sanıyorum ki senin yengendi."

"Bu doğru. O ve birkaç arkadaşı ona sataşp kötü çocukların bazen yaptığı gibi onu alaya alıyorlardı." Adam yıkanmaya devam etti. "Başka ne söyledi Ellie?"

"Seninle ilgili birçok güzel şey. O kavgayla ilgili biraz gizemliydi. Bunu sadece Prudence birkaç kişiye anlattığı için bildiğini söyledi."

Kyle dikkatini beze ve sabuna vermeye devam etti. Üst katta, Pru ve Harold'ın uyuduğu odadan gelen sesleri dinledi. Pru'nun o günle ilgili sessizliğini uzun süredir koruduğunu düşündü. Belki de yıllardır. Ellie ve diğerlerine ne sır verdiğini ve bunu neden yaptığını bildiğini sanıyordu.

Adam şimdi daha az yorgun hissediyordu. Yemek ve yıkanmak bugünden sonra ona biraz enerji vermişti. Banyonun sıcaklığı sanki uzun bir uyku gibi gelmişti.

Öfke de onu canlandırmıştı. Bunca yıllık bilgisizliğinin öfkesi. Uygun bir bilgisizlik. Eğer gerçeği bilseydi, kontun yaptığı iyilikleri sessiz kalmak için verilen rüşvetten öte göremeyeceğinden şüphe duydu.

Rose ayağa kalktı. "Çok geç oldu. Yarın da senin için zor bir gün olacak. Şimdi biraz uyumalısın."

Şömineye doğru tıpış tıpış yürüdü. Alevler geceliğine sıcak bir ışık veriyor, vücudunun kıvrımlarını çekici bir şekilde ortaya koyuyordu. Kadın şömine taşından büyük havluyu alırken adam, kadının kalçasının ve göğüslerinin nasıl yuvarlak görüldüğüne baktı.

Havluyu adama getirdi. Adam ayağa kalktı ve kendini kuruladı. Kadın ise sadece izledi, tıpkı dün akşam yatağa oturup bir konu hakkında konuşmaya kararlıyken izlediği gibi.

Bakışları aşağıya kaydı. "Günün yorgunluklarından arınmış gibi görünüyorsun. Daha doğrusu kesinlikle öyle-

şin.” Kadın uzandı ve bunun göze çarpan kanıtını hafifçe okşadı. “Biraz bira ve yemeğin yapabildikleri hayret verici. Merdivenleri çıkabileceğine inanıyorum?”

“Sanmıyorum.” Adam havluyu kenara koydu ve kadını yakaladı. Arzu adamı kısıvrak yakalamıştı ve ne hissettiğini göstermek için kadını dudaklarından sertçe öptü. Bu öfkeden dolayındı, her ne kadar bu öfke kadına karşı olmasa da hissettiği buydu.

Kadına sahip olmak istiyordu. Kendini kadının sıcaklığı ve yumuşaklığına gömmek istiyordu. Onu alçı duvara doğru çevirdi ve geceliğini yukarı sıyırdı, bir anda poposu ve bacakları açığa çıkmıştı.

Kadının boynuyla ensesini öptü ve daha yakına gelerek kadına yaslandı. Kadının bacakları arasındaki ıslak sıcaklığa yerleşene kadar bekledi. Kadını hissetmek, sadece adamı daha da sabırsız yapmıştı. Adam bir anda bedenini bastırdı, kadının göğüslerine ulaşip sabırsız dokunuşlarla onu sarsıtı. Kadın da adamı okşamaya başladı, kalçalarının ritmik sallanışı ve nabız gibi atan bedeniyle yaptı bunu.

Deliliğe savruluyorlardı. Ateş ve arzu adama sahip olmuş, zihnini ele geçirmişti. Adam kadını çevirdi ve yaptığı işe ara vermeden onu bacaklarından tutup havaya kaldırdı. Kadın bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve adama sımsıkı sarıldı, adamın kayıtsız açlığına sorgusuz sundu bedenini.

Kyle raporunun üçüncü kopyasını çıkardı. Her birinde uzun uzun ve ayrıntılı bir şekilde tünelin nasıl güvenli hale getirileceğini gösteren çizimlerin olduğu tam dört kopya olacaktı. Bir tanesini yöneticiye, bir tanesini işçilere vermek niyetindeydi ama Cottington ile diğer mal sahipler-

rine de birer kopya yollamalıydı. Raporun aslını Londra'ya geri dönerken, tekrar gerekirse diye kopyalanmak üzere yanında götürcekti.

Rose yukarıda uyuyordu. Adam cep saatini kontrol etti. Yakında şafak sökecekti. Bu belgeleri yollayacak ve Rose'la birlikte öğlen Londra yoluna düşmüş olacaklardı.

Beş gün boyunca o madene inmesiyle, bölgeyi zihnine kazımişti. Artık yolunu bulmak için fenere ihtiyacı yoktu. Ve tünelin yanındaki çatlaklar ve destekleri incelerken toprağı yontan kazma sesleri kulağında çınlamıştı.

"Bütün gece uyanık mıydın Kyle? Bu hiç sağlıklı değil."

Kapı aralığına doğru baktı. Prudence orada ayakta durmuş önlüğünü bağlıyordu.

"Neredeyse bitti. Arabada uyuyabilirim."

Kadın geldi ve onun yanında dikildi, kâğıt yığınının söyle bir baktı. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Hepsi minnettarlar ve ben de öyle."

Bir kova aldı ve Kyle'ın bahçeye yaptığı kuyudan su çekmek üzere çıktı. Adam son sayfayı da bitirdi ve kalemini kenara koydu.

Pru geri döndü ve şöminenin yanındaki demlikleri aldı. Aslında güne bu kadar erken başlaması gerekmiyordu ama hayat boyu edindiği alışkanlıklar kolayca kenara bırakılmıyordu.

"Pru Yenge, gitmeden önce seninle bir konuda konuşmak istiyorum. Etrafta kimse yokken aslında bunun tam zamanı."

Kadının eli demliğin sapında kaldı. Belki de adamın ses tonundan dolayıydı. Belki de bazı insanların yaklaşan fırtınayı sezmesi gibi o da hemen anlayıvermişti.

İşine devam etti. "Elbette Kyle."

"Ellie, Rose'a Norbury ile ilgili gerçeği bazı kadınlara anlattığını söyledi. Ben de o gerçeği bilmek isterim."

"Senin onunla ilgili gerçeği birçoğundan daha iyi bildiğini söyleyebilirim."

"Ama senden daha iyi değil Pru. Neredeyse bundan eminim."

Kadın diz çöktü ve ateşi yaktı. Öyle kayıtsız duruyordu ki sanki adamı duymamıştı.

"Ellie'ye ve diğer kadınlara ne söyledin Pru?"

"Sana söylenecek bir şey olsaydı söylerdim." Bunu pat diye söylemişti. Yüzü kızardı. "Ellie yaşlı bir dedikoducu ve ilk gördüğümde onun kulaklarını çekeceğim. Karına bunu söylemekle- "

"Rose'a çok az şey söylemiş ve bunu, sadece köyün Rose'un Norbury ile olan geçmişine bakış açısı konusunda onu rahatlatmak için yapmış. Başka bir kadın olsa bunu unuturdu ama Rose... meraklı biridir." Hem de tuhaf bir biçimde. Adamın hayatı konusundaki detayların peşini bir türlü bırakmıyordu.

"Onun alçak bir herif olduğunu ve kadınların ona güvenmemesini söyledim. Senin ya da Rose için yeni bir haber değil." Kadın konuşmaya son noktayı koymuştu.

Adam kadını bu konu hakkında konuşmak istemediği için suçlamıyordu. Tartışmayı bitirdi ve kadını da yalnız bıraktı.

Adam şömineye doğru yürüdü. Şömine duvarına doğru eğildi ve böylece kadının hâlâ çalıştığını görebiliyordu. Adama kısa bir bakış attı ama kaynamak üzere koyduğu suya bakmaya devam etti kadın.

"O günü düşünüyorum Pru, seni onunla ve iki arkada-

şının yanında Kirtonlow Hall'ın yolunun yanındaki ağaçlarda bulduğum günü. Beni oraya götüren çığlıkları, alayları ve gördüklerimi düşünüyorum. Bir çocuktum ve acaba yanlış mı anladım. Belki de yanlış anlamak istedim.”

Kadın adama üzgün gözlerle baktı. Kızgın gözlerle. Yukarıya, Harold'ın uyuduğu odaya doğru baktı. Birdenbire kapıya doğru yürüdü ve bahçeye çıktı.

Adam takip etti. Meyve vermeyen ağaçlardan bahçenin sınırına doğru uzun adımlarla yürüdü kadın. Kollarını bağlayıp adama döndü.

“Onca yıldan sonra neden şimdi bu konu hakkında konuşuyorsun?”

“Bilmiyorum. Belki Rose’a olanlar yüzünden merak etmeye başladım.”

“Merak etmesen daha iyi olur Kyle. Çok uzun zaman önceydi. Babası yakında ölecek ve sen de işlerini oğlulla halledeceksin.”

“Bırak da işlerle ilgili endişe eden ben olayım. Hakkı mıyım? Oraya çok mu geç ulaştım Pru?”

“Öğrenmenin ne faydası olacak? Artık yapılacak bir şey yok.”

“Onunla ilişkimde neler olduğunu biliyor olacağım.”

Güneşin cılız ışığıyla gri bir şekil gibi görünen ağaçlara baktı kadın. Kadının kafa salladığını zar zor gördü adam.

“Kont biliyordu,” dedi kadın. “Oğlu ona yalan söyledi ama arkadaşları yalan söylemekten çok korkuyorlardı. Ve böylece kont öğrendi. Bana çok iyi para teklif etti. Reddettim. Onu mahkemede sanık yerinde göreceğimi ve serbest bırakılsa bile, bütün dünyanın onun soylu bir domuz olduğunu öğreneceğini söyledim.”

“Bu teklifi ne zaman yaptı?”

“Senin için adam göndermeden bir gün önce. Seni o gün temizlerken neler olacağını biliyordum. Onun sessiz kalmama değecek başka bir şey vermeyi düşündüğünü biliyordum. Bu konu hakkında tek bir kelime etmedi. Eğer konuşursam seni madene geri göndermekle asla tehdit etmedi ama ben biliyordum.”

Ve Cottington da kadının bildiğini biliyordu. Kont bu kızgın kadını görmüş ve zekâsını keşfetmişti. Sunduğu büyük bağışlamayla da kendi niyetini dile getirmek zorunda kalmayacağını fark etmişti.

Kontun söylediğı sebeplerden başka bir sebep daha vardı demek ki. Diğer yandan Cottington aptal değildi. Bazı suçların tazmin edilemeyeceğini ve eski duruma tamamen dönmeyeceğini biliyordu.

“Tabii ki o asla mahkûm edilmeyecekti. Böyle daha iyi oldu ve sen şimdi olduğun adam oldun. Onun seni Londra’da göreceğini ve sırf o gün yüzünden orada olduğunu bileceğini hayal ettim. Babasının Teeslow’lu bir çocuktan, kendinin asla olamayacağı kadar iyi bir adam yarattığını izleyecekti. Bu az da olsa tatmin ediciydi. Hatta mahkemede parmakla göstermekten daha da fazla diye kendi kendime hatırlattım”

“Onu mahkemede parmakla gösterme tatminini asla yaşayamadığın için üzgünüm Pru.”

“Bu bir kadın için kolay yapılacak bir şey değildir. Her zaman bunu kendi istemiştir diyen birileri olacaktır, öyle değil mi? O da bunu söylerdi ve birçoğu da buna inanırdı. Kadınlar böyle bir adamı suçlamakla başlarına neler geleceğini bilir.” Kadın uzandı ve adamın suratını çocukmuş gibi sevdi. “Artık biliyorsun, her şey iyi olur umarım. Merakını giderdi gibi görünüyor.”

“Harold biliyor mu?”

“Hiç açıkça sormadı ve ben de söylemedim. Ama tahmin etti diyebilirim. Bunu arkamızda bırakmak birkaç yılımızı aldı. Eğer ona anlatsaydım Norbury’yi öldürmek zorunda kalırdı, öyle değil mi? Sonra da asılırdı. O yüzden dilimi tuttum. Ama şimdi kontun ölmesiyle... Norbury buralarda daha çok olacak. Değişmedi sen de biliyorsun. O yüzden köydeki bazı yaşlı kadınlara anlattım, böylece olan biteni gözlerler ve genç kızları uyarırlar.”

Kadın eve doğru yürümeye başladı ve adam da ona eşlik etti. “Ben de biliyorum derken? Rose’u kastediyorsan aynı şey değildi.”

“Duyduklarıma göre oldukça yakın, senin işe karışmış olman hariç elbette.” Pru kafasını salladı. “Ne yazık, kadın onu sadece o olduğu için sevdiğini sanmış. Sonra adamı reddettiğinde bak neler oldu? Onu bir başkasına satmaya çalışıyor, onun yerine onunla yatacak bir başkasına. O soylu adamların çoğunda olan bir şey bu.”

Adam nerdeyse kadını düzeltecekti. Bu kadar tuhafliğe rağmen, açık arttırmanın sonucunu değiştirmek için Easterbrook’un tezgâhladığı oyun Teeslow’a kadar ulaşmış ve Norbury’nin anlattıklarından sonra bile köylüleri inandırmıştı.

Kyle yengesini mutfığa kadar takip etti. Merak etmiş ve artık öğrenmişti. Norbury’yi bulup öldürmek için duyduğu delici dürtünün bir süre sonra geçmesini umdu.

17. Bölüm

“Hepsi kabul etti. Akşam yemeği partisi kesin başarılı olacak.” Alexia, Rose ile birlikte Hill Sokağı’ndaki evden çıkarken haberleri verdi. “Sipariş verdiğin o sardunya desenli elbiseyle harika görüneceksin yemekte. Küçük ama önemli bir başka zafer yolunda daha ilerliyoruz.”

Rose Alexia’nın elini minnetle sıktı. Ellerinde eldivenle el ele Hyde Park’ta gezindiler.

Sosyal statüsünü düzeltmesine yönelik bir ilerleme Rose’un ruh halini tazeleyemezdi. Üç gün önce Londra’ya dönmüştü. Üç mutlu gün ve üç muhteşem gece.

Şehre döndüklerinde evliliklerinde oluşan bu sıcaklığın bitmesi korkusu yersiz çıkmıştı. Londra’ya geldikleri ilk gece, bu deneyimi devam ettirme konusunda hem Kyle hem de kendisi oldukça hevesliydi. İkisi o gece kadının giyinme odasında tesadüfen karşılaştı.

Adam ona oracıkta sahip olduktan sonra, kadın gardırobunun kapağını bir daha asla o anı düşünmeden açamayacaktı.

Maalesef bu sabah, gecenin tatmin edici ve doyurucu

sonuna gölge düşüren bir bulut belirmişti. Aile avukatından bir mektup gelmişti ve Oxfordshire'daki mülkün satılması için bir görüşme istiyordu.

Kuzeydeyken Timothy'nin durumunu hiç düşünmemişti. Kardeşiyle ilgili endişelerini aklına getirmemişti. Şimdiyse, yeniden onun istekleri vicdanını rahatsız ediyordu.

Avukatla yapacağı görüşme huzurunu kaçırmıştı. Alexia'yı yürüyüşe götürerek bunu en azından birkaç saat ertelemek istemişti.

"Kuzeyde umduğumdan daha uzun süre kaldın," dedi Alexia. "Bayan Vaughn yemekten vazgeçtiğimi düşünecek ya da onun davet edilmediğini sanacak diye çok korktum. Böyle bir yanlış anlaşma olsa çok yazık olurdu. Kocanın ailesiyle ilgili her şey yolunda mı?"

"Yeterince yolunda. Onları sevdim Alexia. Her ikisi de dürüst ve iyi insanlar. Onların da benim hakkımda şimdi daha olumlu olduklarını düşünmek istiyorum."

"Seninle tanışan kimse seninle ilgili kötü bir şey düşünmez. Bu yüzden yaptığımız planlarda bu kadar ilerleme kaydediyoruz. Bu ve bir de o açık arttırma ile ilgili skandalın başka şekilde konuşulması. Senin masum bir küçük hanım ve Norbury'nin de berbat bir zampara olduğu dedikoduları. İtiraf ediyorum, bu versiyonda kimseyi ikna etmeye çalışmama gerek olmadı hiç."

"Normalde insanlar en kötüsünü düşünmeye meyillidir, bir kadının sebeplerini anlamak için kafalarını yormaya tenezzül etmezler."

"Dünya vikontu tanıyor ve pek de sevmiyor. Pek sevimli bir adam değil ve yıllardır aşırılıkları ile ilgili dedikodular vardır. Sonuç olarak, sen de ibret verici bir hikâye oldun."

Bırak böyle devam etsin. Norbury'nin sana karşı olan tav-
rı, bu yanlış anlaşılmayı hak edecek kadar alçakçaydı."

Parka girdiler, park yeni büyümeye başlayan bitkilerle
harika görünüyordu. Çok az kişi yürüyordu ama hava ve
günün bu saati büyük bir mahremiyet sağlıyordu.

"Benim için tüm yaptıklarına minnettarım Alexia. Ama
yine de Kyle'in da bu partiye katılmasını istiyorum. Ger-
çi savaşa iki cepheden birden girişemezsin demişti. Bayan
Vaughn ve kocasının benim bir fahişe olarak etiketlendiği-
mi görmezden gelmek istemelerini ama kocamın madenci
köyünde doğmuş olmasını utanç verici bulmalarını tuhaf
buluyorum."

"Evliliğinle ilgili haksız konuşmalardan çok yıpranıyor-
sun. Bu da karşılıklı bir sevginin geliştiğini gösteriyor."

Rose Alexia'nın yarısını bile anladığından şüphe etti.
Kuzenine evlendiği adamı anlatmak istiyordu. Onun sa-
nılmasıyla kendini ne kadar güvende, canlı ve savunmasız
hissettiğini anlatacak kelimeler arıyordu.

En azından kocasının kasten dışarıda bırakıldığı bir par-
tiye katılmayacağını söyleyebilirdi.

Önce Alexia konuştu. "Sana Irene ile ilgili önereceğim
bir teklif var. Çok şaşırtıcı bir teklif."

Irene'in sözünün geçmesi, Rose'un dilinin ucuna kadar
gelen kelimelere engel oldu. Evliliği de en çok Irene'in iyi-
liği için yapmış olmasına rağmen, bu savaş kendinden çok
kız kardeşi içindi.

"Bence bu mevsim onun için çok erken olur," dedi
Rose. "Başka türlü düşünüyorsan çok iyimsersin."

"Bu fikri bir kenara atmadan önce beni bir dinle. Bun-
ca zamandır farkındayım ki bu çocuk eninde sonunda bu
toplantılara katılacak." Alexia içgüdüsel olarak elini şafak

mavisi kürklü mantosunun altındaki kabarıklığa koydu. "Bunu iki hafta önce, Hayden'le ben ağabeyinin evinde akşam yemeği yerken dile getirdim. Hayden Irene'in durumunu anlıyor ama benim narin olan bedenimin dayanabileceğini düşünmüyor."

"Kocan haklı. Sizin yapacağınız çocuğun zamanlaması en önemli konu. Irene bir yıl daha bekleyebilir."

"Bu bir düşünce olarak görünüyor ve o akşam yemeğinden sonra karar verdim. Henrietta birkaç gün önce bana gelip nisan'da bir balo vereceğini söyledi ve orada Irene'nin sosyete'ye takdimini yapabiliriz."

"Henrietta mı? Beni hayrete düşürdün."

"Ben de hayrete düştüm. Henrietta beni daha çok hayrete düşürdü. Bir aşk ilişkisi eğer bir kadında bu kadar değişikliğe sebep oluyorsa, dilerim sosyete'deki tüm o cadılar derhal birer sevgili bulur."

"Belki de bu tür ilişkiler ayarlamak bizim gerçek stratejimiz olmalı. İnsan hayatının o kısmındaki mutluluk birçok şeye bakış açısını değiştiriyor."

Alexia bir kaşını kaldırdı. "Peki, senin bu günlerde birçok şeye bakış açın nedir Roselyn? Parkta yürüyüş teklifini, havanın soğukluğuna ve gökyüzündeki ağır bulutlara rağmen kabul ettin. Bir ihtimal sabahleyin havayı fark etmedin ama kışın ürpertisine rağmen güzel bir gün gördün."

Rose yüzünün yandığını hissetti. Alexia güldü ve kadının kızaran yanağını öptü. "Bu iş için seni çok zorluyorum fakat en azından, bir parçasından dolayı mutlu olduğumu gördüğüm için rahatladım. Bence evlilikte yatak olayını görevden başka bir şey olarak görmek kadar sıkıcı bir şey olamaz."

Görev değildi. Kyle her zaman düşünceli bir âşık oldu.

kadının da tatmin olmasıyla evliliklerinin daha iyi olacağını bilen bir âşık.

Ve Teeslow'daki o geceden bu yana, yatakta en iyi zamanlarını geçiriyorlardı. Bazı yönlerden, kadının adamlarla rahat olduğu ve yanlış karar vermediğine emin olduğu tek zamandı.

Bu yetebilirdi. Adamın kadının kulağına söylediği sözler, adamın kadının saçlarındaki ve göğsündeki nefesi ve hatta adamın kadının vücuduna ustaca hükmetmesi ve kadının bunu asla sorgulamaması. Sadece tatmin bile bunu yeterli kılabilirdi fakat kadının ruhunda bıraktığı yakıcı izler, kadını kendinden daha çok adama ait yapıyordu.

İyi bir yemek gibi, kadının evlenme teklifini kabul ettiği o gün adamın cinsel tatmini tarif etme biçimiydi bu. Son zamanlarda çok ama çok iyi yemekler yiyorlardı. Daha çok adam için de böyleydi. Çeşitli bir menü ve birçok haz.

Ancak şu avukatla bugün yapması gereken görüşme aklinin bir köşesinde onu meşgul etmeye devam ediyordu.

“Alexia sen hiç Hayden’ı kandırdın mı? Sözünü dinlemediğin oldu mu?”

Alexia bu soruyu düşünürken yürümeye devam etti. “Bir ya da iki kez. Kendime bunu yapmadığımı söyledim ama tabii ki sadece kendimi haklı çıkarmak için öyle davrandım.” Kafasında özel bir anı canlandığı belli olduğu sırada, kendi kendine gülümsedi. “Beni çok kötü bir şekilde yakaladı. Yakın zamanda bir kere daha deneyeceğimden ya da ihtiyacım olacağından emin değilim.”

“Suçlu hissettin mi?”

“Zamanı geldiğinde evet. Ama bazı şeyleri kocaların bilmesi gerekmez. Kati dürüstlük yolunda birkaç günah işledim, çünkü konu benim için zamanında onun anla-

yamayacağı kadar önemliydi.” Kendi cevabını düşündü. “Şimdi olsa anlar ama bu tür anlayışın başarılması en iyi şartlar altında yapılan bir evlilikte bile oldukça zaman alır ve bizimki böyle bir evlilik değildi.”

Tipik bir Alexia, zor ve davetsiz bir soru için dobra dobra ve ölçülü bir cevap. Rose kuzeninin açıklamadığı şeyi tahmin etti. Bu tür önemli kandırmalar Rose, Irene ve Tim hakkında olmuştu ve Alexia’nın evlendiği adamdan nefret eden ailesini koruma konusundaki kararlılığı da sebebiydi.

“Neden soruyorsun Rose? Seçimimi yaparken o şartlarda yalnızdım ama sen yalnız olmak zorunda değilsin.”

Rose şüphe etmedi. Alexia’nın ağzı sıkıydı. Sır olarak saklanması istense Hayden’a bile söylemezdi.

Ancak Alexia, Tim’in yardıma ihtiyacı olması hakkında hiç makul değildi. Ona gitmekle ilgili düşüncesi hakkında çok net bir şekilde tartışmıştı.

Tim Alexia için ölüydü. En kötüsünü birinci elden tecrübe etmişti. Tim’in kaçışını izlemiş ve Hayden’ın Longworth ailesinin şerefinden kalanları kurtarmak için kendi servetini riske atmasına ses çıkarmamıştı. Ve büyük ihtimalle, Alexia bunca zamandır çalınan paranın büyüklüğünü biliyordu.

Alexia Rose’un şu anda yüzleştiği şeyin en ufak bir parçasına bile asla göz yummazdı. Tim’in menfaati ise umrunda olmazdı. Ayrıca onu Longworthlerin kötü davranışlarının sefil neticeleri ile ilgili yeniden endişelendirmek de haksızlık olurdu.

“Seni seviyorum Alexia ve dinlemeyi teklif ettiğin için de minnettarım. Korkarım şartlar tek başıma karar vermemi gerektiriyor, tıpkı senin yaptığın gibi.”

Bay Yardley mümkün olan her yönden tam bir profesyonellik sergiliyordu. Rose'u Lincoln Inn'in yakınındaki hukuk ofislerinde karşıladığında, bir iş görüşmesinin gerektirdiği biçimde yumuşak ve kibar sözler kullandı. Kadını bir sandalyeye oturttu ve evrak yığınıyla birlikte o da karşısına geçti. Kadını rahatlatmak için gülümsedi. Yandaki masada bir kâtip oturuyordu, sessizdi ve göze çarpmıyordu ama kalemi not tutmak üzere havada bekliyordu.

Bay Yardley'in yüksek yaka uçları tıknaz boynunu sıkıyor ve kravatu gıdılı çenesini kucaklıyordu. Modaya uygun kesilmiş kıvrıcık sakalları duruma uygundu, çünkü grileşmiş ve fazlasıyla seyrelmiş saçları aksine izin vermiyordu. Longworth ailesine uzun zaman hizmet etmiş deneyimli bir avukattı o. Bir yıldır onlardan bir iş almamıştı.

Rose isteğinin dile getirilmesini bekledi. Avukat tedbirli görünüyordu. Şüphesiz, şöhreti kadının kardeşinin hayret verici batışıyla lekelenmişti. Şimdi Timothy için bir şey yapmak Bay Yardley için çok nahoş bir şey olmalıydı ki bu mülkün satışının bir parçası olmak istemediğini söyleyerek konuyu kapatmıştı. Bu görüşme bir işten çıkma ve son veda olabilirdi.

Adam boğazını temizledi. "Bayan Bradwell, kanunu araştırdım ve ağabeyinizin vekâletinin dikkatli bir incelemeye dayandığı sonucuna vardım. Bu mektuba göre, mülkü onun adına satabilirim."

"Bu iyi haber efendim. Bunu ne zaman yapabiliriz? Böyle bir satışın sonuçlanması ne kadar sürer?"

Adam boğazını yeniden temizledi. "Bir zorluk var. Söylemekten esef duyarım ama mülk satılamaz."

Kadın kafasını dikti. "Kafamı karıştırıyorsunuz. Lütfen neden satılamayacağını söyleyin."

“Belki kocanızla buluşursam...”

“Mülk benim değil kardeşimin ve kocamın bu konuda söz hakkı yok. Bunu anlaşılır göstermek için çaba sarf ederseniz anlayacağımı sanıyorum.”

Adam derin bir soluk aldı. Görünen o ki Bay Yardley finansal konuları kadınlara açıklamakta rahat değildi.

“Bayan Bradwell, kardeşiniz borçları bırakıp kaçınca o mülk alacaklıların imtiyazına geçti.” Adam borç kelimesini, o borçların arkasındaki suçları bilen biri olduğunun altını çizerek anlamlı bir şekilde vurguladı. “Lord Hayden Rothwell o zamanlar o mülke ipotek koydu. Belge burada. Bu ipotek sayesinde diğer alacaklılar kendi kayıplarına karşı bunu nakde çeviremedi.”

“Lord Hayden’in bu mülkü korumak için böyle bir şey yaptığını bilmiyordum. Yaptığı için minnettarım. Onun ipoteğinin hâlâ üzerinde olduğunu fark etmedim.”

Kadın bunu tahmin etmeliydi. Onca alacaklının borcunu karşıladıktan sonra, Lord Hayden’ı hiçbir şekilde bunun için suçlayamazdı. Ne de olsa borçları ödeyen yine oydu. Karşılık olarak mülkü alsa da buna itiraz edemezdi.

“Aslında ipoteği geçen yaz sonu kaldırdı.”

“Eğer ipotek kalktıysa, oranın mülkiyet hakkı varsa ve vekâlet de geçerliyse satışı engelleyen nedir?”

“Bir başka ipotek.”

“Yani iki tane mi var? Lord Hayden’in kendininkini kaldıracağını sanmıyorum, çünkü aile mülkümüzü korumak adına yapmış. Diğer alacaklının imtiyazına bırakmaz.”

“Lord Hayden kendininkini kaldırdığında ikincinin ipoteği üzerinde değildi. Bu daha yeni. Birkaç ay önce konuldu.”

“Bu neredeyse en çok korktuğum şey Bay Yardley. Bu olduğunda neden bana haber vermediniz?”

“Benim hizmetlerim ağabeyinize ki yurtdışındaki yeni ikametgâhını düşünürsek onun da buna ihtiyacı yok gibi artık. Kısacası madam, ilişkilerimizin artık bittiğini ve ailenizin meseleleriyle artık ilgilenmeyeceğimi sanıyordum. Vekâlet işiyle ilgili bu isteğiniz, benim raporumun sizi şaşırttığı kadar beni de şaşırttı.”

Kadın ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Odanın penceresi, çiseleyen yağmurun ıslattığı insan ve arabaların olduğu caddeye bakıyordu. Kadının at arabasının sürücüsü, atları ısıtmak için arabayı dışarı götürüyordu.

Yeni bir ipotek. Görünen o ki Lord Hayden bir ya da iki alacaklıyı atlamıştı. Yapılan bu dolandırıcılıkla birbirine girmiş ortamda bütün kurbanları bulmak imkânsızdı.

“Bu hak bu mülkte ne kadar süre kalacak Bay Yardley?”

Toprak yakında ellerinden alınabilirdi. O ve Irene hayatları boyunca ev bildikleri yeri kaybedebilirlerdi. Bunu Tim için satmayı düşünürken umursamıyordu ama şimdi bu durum içini sızlatıyordu.

Anılarını hatırladı, düzinelerce mutlu ve hüzünlü anılar. Ben karşılık olarak çalışarak satın alacağı bankayı açıktıyordu ve sonunda hepsinin daha iyi yaşayacağı bir hayata adım atacaklardı. Tim’in bahçedeki o elma ağacına tırmandığını ve onu takip etmeye çalışırken nasıl küçük meyveleri fırlattığını düşündü. O tepede uzandığını ve bir saatliğine oldukça tehlikeli bir şekilde özgür hissedişini anımsadı.

Kyle’in onu, beklenmedik bir şekilde cesurca, formaliteleri ve aralarındaki farklılıkları umursamadan öpüşünü hatırladı.

“İpotekten başka bir adım atılmış değil. Lord Hayden’inki gibi öylece duruyor. Ama herhangi bir satışta önüne geçiyor.”

Kadın adamla yüzleşmek için döndü. Adam ve kâtibi ayağa kalkmıştı.

“Eğer bu ipotek sadece orada duruyorsa belki sahibi de kaldırmak için ikna edilebilir. Kardeşimin mektubundan göreceğiniz gibi, bu parayı ona göndermezsem durumu ciddileşebilir.”

Bay Yardley cevap vermeyecek kadar kibardı ama gözleri her şeyi söylüyordu. Tim’in ciddi bir durumda olması çok yakın akrabalarından başka kimseyi üzmezdi. “Sanırım bu ipoteğin kaldırılması pek muhtemel değil.”

“Hiç olmazsa denemeliyim. Bu hizmetin sizin hoşunuza gitmemesini anlıyorum bayım. Bunu kendim yapmayı deneyeceğim. Lütfen bu alacaklının adını benim için yazın. Ona yazarım ya da Lord Hayden’dan bunu benim için yapmasını isterim.”

Adam tereddüt etti. Sonra kâtibine bakıp başını salladı. Kâtip kalemiyle masaya doğru eğildi ve not aldı.

Kâtip kâğıdı katladı ve kadına getirdi. Kadın notu el çantasına tıktırdı ve gitmek üzere harekete geçti.

At arabasının koltuğunda notu çantasından çıkardı. Perdeyi ışık gelsin diye kenara çekti ve notu açtı.

Hemen Bay Yardley’in tedirginliğini ve dolambaçlı açıklamalarının sebebini anladı.

Bu mülkün satılma işlemine karışmış olan ipotek sahibinin ismini gördüğünde şaşkınlıktan dili tutuldu.

Bay Kyle Bradwell.

18. Bölüm

Kyle'in ziyaretçisi elinde imzalı bir anlaşmayla ama şartlardan memnun olmayan bir şekilde oradan ayrıldı. İlk sonuç adam kapıdan girer girmez belirginleşmişti. Sonra-ki ise Kyle'in pazarlıklar sırasında beklenmedik bir kararla etkilenmesinden dolayı bu hale gelmişti.

Normalde hoş bir veda için pazarlıkta birkaç pound feda edebilirdi. Ancak bugün, bu kereste müteahhidini temkinli izlememişti. Pazarlıklar sonucu şansa bırakacak şekilde değil, Kyle'in kazanmaya kararlı olmasıyla başlamıştı.

Ofisinin kapısının kapanışını sessizce izledi. Dışarı çıkmakta olan kâğıt çok fazla parayı temsil ediyordu. Keresteler Norveç'ten geliyor olabilirdi. Belki de her şeye rağmen kazanan oydu.

Paltosunu çıkardı ve sandalyeye serdi. Yaşadığı ve çalıştığı bu yeni dünyanın sınırlarında, kendini saklamanın daha güç olduğunu düşündü. Bir dayanma gücü onu tazelerdi, onun doğal karakterini hiçe sayan hoşlanmadığı türden bir güçtü bu.

Bunu Rose ortaya çıkarmıştı. Onunla birlikteyken kendini yeniden kendi gibi hissediyordu. Kendi düşüncelerinde, hayallerinde ve planlarında bile, son yıllarda kendi geliştirdiği duvarlar ve sınırlamalar vardı. Artık ait olmadığı gerçeği saklamak için kim olduğunu unutmuştu.

Masasının başında ayakta duruyordu, aşağıya baktı ve yeni anlaşmanın tartışma konularının yazılı olduğu kâğıda baktı. Onu bir kenara itti ve bu sabah yazdığı kâğıttaki notlara göz gezdirdi. Onlarda olağandışı fikirler kabaca çiziliydi. Cüretkâr. Gözü pek. Daha gençken hızlıca gelen türden düşünceler. Fransa'dan döndüğü ilk yıla kadar, karakterinin bu yönünü hiç açığa çıkarmamıştı.

Rose adamın olduğu kişiliği seviyor gibi görünüyordu. Geçmiş ve şimdiki haliyle şekillenen bu melez adamı kabulleniyor gibi görünüyordu.

Notlar görünmez oldu ve adam sadece kadını gördü. Kadını bu sabah şafak söktüğünde, ipek saçları adamın kolunun üzerinde dalgalandığında, sıcaklığını ona kalp atışıyla nasıl hissettirdiğini hatırladı. Kadının güzelliği her zamanki gibi adamı büyülemişti ancak şimdi nefesini kesen kadın uzakta değildi.

Daha fazla hayaller belirdi. Erotik hayaller ama içinde arzunun az rol oynadığı türden. Beyninde basit detaylar dalgalandı. Oxfordshire bahçesinin ışığındaki yüzünün kıvrımı. Elinin çatalı tutması. Güzelliğinin ve zarafetinin küçük belirtileri adamın aklına giriverirdi. Belki de kereste tüccarını böyle bir kararlılıkla bastırmasının nedeni, daha az güçlü davranırsa Roselyn ile ilgili hayallere dalmaktan konsantrasyonunun bozulmasından endişe etmesiydi.

Kadın adamı tekrar ve tekrar şaşırttı. Sadece yatakta değil. O sadece aralarındaki diğer değişimlerin bir yan-

sımasıydı. Adam bu evlilikte hiçbir konuda fazla bir şey beklememiş, hatta kadından en azını ummuştı. Kadının varlığının ona bu kadar keyif vereceğini tahmin dahi edememişti.

Bugün Alexia'ya uğrayacaktı. Acaba eve döndü mü diye merak etti.

Dışarıdaki odadan gelen sesler adamın mutlu düşüncelerini böldü. Yürüdü ve kapısını açtı.

Roselyn sanki adamın kendiyle ilgili derin düşüncelerini duymuşçasına orada dolaşıyordu. Kadının ayak sesleri ahşap zeminde ritmik bir pat sesi yapıyordu. Arzuhalcinin platformuna ve sonra adamın ayakta durduğu yere baktı. Kadın yürümeyi bıraktı, artık sadece adama bakıyordu.

Yanlış bir şey vardı. Kadının duruşunu ve kafasının eğimini etkiliyordu bu. O adımlardan sesi duyuluyordu. Kadının gözlerinde kıvılcımlanan kırılgan ışıltılar, adamın yumuşak ve tatlı karısının şu anda çok kızgın olduğunu belli ediyordu.

“Buraya daha önce gelmemiştim,” dedi kadın, sanki adamın hiç niyeti olmayan bir meydan okumaya cevap veriyordu. “City’deydim ve seni ziyaret edeyim dedim.”

“Buna sevindim. Merak ettiğini bilseydim seni buraya daha önce getirirdim. “

“Kâtibin nerede? Orada mı?”

“Kâtip kullanmıyorum. Kendi mektuplarımı kendim yazıyorum ve avukatım da sözleşmeleri benim için doğruluyor.”

Kadının ağzındaki ince çizgi gerçek bir gülümseme olamayacak kadar alaylıydı. “Avukatlar birçok konuda işe yarıyor.”

“İçeri girmeyecek misin? Burada sandalyeler var.”

Kadın tereddüt etti ve sonra adamın kendisini içeri buyur etmesine izin verdi.

Etrafta gezindi kadın, pencerelerin manzaralarına ve odanın ebatlarına baktı. Kadının yavaş ve dikkatle mücevher tonlarındaki halıyı, ahşap mobilyaları, uzun kitaplıkları ve çizimlerin olduğu büyük ve alçak çekmeceleri inceledi.

“Çok zevkli döşenmiş. Erkekler kulübü gibi sanırım. Ya da bir Mayfair kütüphanesi gibi. Sıradan ama aynı zamanda karşı konulamaz. Tıpkı kıyafetlerin gibi.”

Kadının değerlendirmesinde hiç sevgi olmadığını hissetti adam. Karşısındaki kadın, Teeslow'daki adamın arkasına saklandığı sebepleri çok iyi anlayan anlayışlı kadın değildi. Bu kadın, o dikkatle seçilmiş tercihlerin aldatma ve hesaplamalardan ibaret olduğunu ima eden bir kadındı. Kısmen de doğru olduğu için adam aşağılanmış sayılmazdı.

Adam ateşe biraz odun attı. “Hava rutubetli ısınmalısın. Alexia'yı ziyaret ettin mi bugün? City'ye gelmeden önce?”

Kadın ateşe doğru döndü. “Evet. Benim ve Irene için planlarla dolu kafası. Bu konuda fazla iyi.”

Ateş kadının yüzünde altın rengi bir parlama yapıyordu. Adam birkaç saniyeliğine, ateşin kadının gözlerini parlattığını ve mükemmel cildini kızarttığını izlerken kadının onu ziyaret etmesinin olağandışı olduğunu ve kadının bir şeye kızmış olduğunu unuttu.

Kadın döndü ve adamla yüz yüze geldi. “Ben buraya senin işlerini yürüttüğün ofis odalarını merak ettiğim için gelmedim. Oysa meraklı olmalıydım. Tıpkı senin ailen ve geçmişin hakkında meraklı olmam gerektiği gibi. Şu anki hayatımda çok kötü şekilde bencil olmaktan dolayı suçlu

hissediyorum, çünkü olayları hep kendi açımdan değerlendiriyorum. Gerçek şu ki benle ilgili önemli konularda ben önemsizim.”

“Herhangi bir olay ya da hareket sebebinden ve sonucundan ayrı tutulamayacağı için önemsiz olduğunu söylemen yanlış olur.”

“Acaba.”

Kadının gözlerinde şüphe gördü. Kadın adama öfkeyle bakıyordu.

“Kyle, ben Tim’in kurbanlarının ve banka müşterilerinin kayıplarının tazmin edildiğini sanıyordum. Sen de öyle söyledin. Hatta dayın ve yengenin bile.”

“Bu doğru. Hepsi tazmin edildi.”

“Ama hepsi Lord Hayden’dan tazmin parası almadı, öyle değil mi?”

“Hayır, herkes kanını emmedi.”

“Kanını emmek mi? Kimse ondan o parayı istemedi.”

“Yine de kanı emildi.”

Kadın bunu yuttu. Kyle bunu konuşmadıklarının farkındaydı. Lord Hayden’ın ödedikleri rahatsız edici ve tatsız bir gerçektir.

“Biliyorum, o insanların çoğu çok kızgın Kyle. Lord Hayden’ın parasını aldıklarında o öfkeden vazgeçmeleri gerekir. Paralarını geri alırlarsa kızmak için nedenleri kalmıyor. Bu yüzden mi parayı almadın?”

İşte sebep buydu. “Sana bunları Alexia mı anlattı? Kocasının parasını almayacağımı?”

“Hayır.”

Ama biri söylemişti. Ya da Rose kendi kendine bulmuştu. Adam şu anda bunu tahmin edemiyordu. “Kurban olan Pru ve Harold, ben değildim. Ama yine de ben vekildim.

Lord Hayden'ın teklifini kabul edemezdim. Diğerlerinin de nasıl ettiğini anlamıyorum. Bu onun suçu değildi."

"Yaptılar çünkü paralarını geri istediler Kyle. Bunu yapmalarının tek karşılığı, öfkelerini geride bırakmak ve suçu görmezden gelmekti. Bunun yerine sen ne yaptın? Ödeneklerini geri mi verdin? Bir kez daha kendi paranı mı yatırdın?"

"Onlara karşı bir sorumluluğum vardı. Bankalarla ilgili zayıf kararlarım onların kaybetmesine neden oldu. Tabii ki kaybetmemelerini sağladım."

"Lord Hayden'ın zararı karşılamasına izin verseydin kaybetmiş olmayacaklardı. Bence bunu yaptın, çünkü eğer kabul etseydin öç almak için sebebin olmayacaktı."

Bunda oldukça büyük bir doğruluk payı vardı. Kyle bunu şimdi fark ediyordu. Zamanında etmemiştir. Her konuda Rose'un anlayıp değindiği mevzuları asla kendisi bir şekilde açıklama getiremiyordu.

Kadın adamla arasında bir karış mesafe kalana kadar adama doğru yürüdü. Meraklı ve sorgulayan gözlerle adama dikkatli baktı. Kadın bir yabancıyı inceliyordu. "Sen Hayden Rothwell değilsin. Sanırım yirmi bin senin için hatırı sayılır bir rakamdı. Hatta daha azı bile."

"Uzun zaman zor durumda kaldım Rose. Hatta hâlâ öyleyim."

"Tabii bu zor durumu durdurmak için bir yol bulmuş olman hariç sanırım. Bugün değilse de yeterince yakında."

Kadın doğal zarafetini ve sükûnetini zor koruyordu, bunlar sadece gergin ifadesinde ve delip geçen sıcak bakışlarında görünüyordu.

Adam bir şey daha gördü. Rose'la ilk tanıştığında gözü-

ne çarpan tatlı sertlik geri dönmüştü. Yine ailesinin mahvoluşundan, zorunlu sefaletinden ve yalnızlığından sağ çıkmasını sağlayan gurur zırhını kuşanmıştı.

Adam kadına uzandı ve yakınına çekti. Bu tartışma her nereye gidiyorsa kadını ondan daha da uzaklaştırmasın diye onu kucakladı.

Adamın dokunmasına karşılık kadın döndü ve yürüdü. "Sen çok iyisin Kyle. Şüphe yok ki çok başarılı oldun. Hiçbir şeye meydan vermiyorsun. Aleyhine bir durum olmasın diye de konuşmuyorsun."

"Huzurunu kaçıran şeyin ne olduğunu söyleyeceğini sanıyorum. Bana söylemeni bekliyorum."

"Huzurumu kaçıran mı? *Huzurumu* kaçıran mı? Bu durum için güzel bir ifade." Kadının kelimeleri odayı böldü. Kısa bir süre gözlerini kapadı ve o sırada yeniden sakinleşti. "Bugün ailemin Oxfordshire'daki mülküyle ilgili bir şey öğrendim. Ona karşı bir hak talep ettiğini biliyorum."

"Bunu nasıl öğrendin?"

"Nasıl mı? Hiç ummadığım bir ikiyüzlülük keşfettim ve senin merak ettiğin tek şey nasıl ettiğim mi?" Kadın yürümeye başladı. Kadının öfkesi bedeninden dışarı sızıyordu. Adamın öfkesi de kadının bunu açığa vurmasıyla yükselmeye başlamıştı.

"Bunu ne zaman yaptın Kyle? O ilk yaptığın ziyaretten sonra mı? Evi en çok o gün incelemiştin ve toprağı da adamakıllı ölçüp biçmiştin. Oranın mülkiyet hakkı olup olmadığını sormuştun. Aptal ben, senin ilgili bir arkadaş olarak bunları sorduğunu düşünmüştüm. Parlak zırhlı kahramanım olarak. Sadece potansiyel kazancını hesap ediyordun."

"Bu doğru değil."

“Oranın kardeşimin olduğunu *biliyordun*. Lanet olsun ki ben, senin parası geri ödenmemiş bir alacaklı olduğunu bilmiyordum. Tanrı aşkına, toprağı bile çiftçilik mi yapılsa daha karlı olur, yoksa orası binaya mı dönüştürülse diye kontrol ettirdin- ”

“Bunu *nasıl* öğrendin?”

Kadın duymazdan geldi. Gözleri şokla iyice açılmıştı. “Tanrım, sana oraları senin inşa etmen zahmetli olursa diye orayı satın alacak başka bir adamın ismini bile verdim. Beni çok alçakça şaşırttın. Beni kullandın.”

Adam uzun adımlarla yürüdü ve kadını kollarına çekti. Kadın dirençle kıvrıldı ama adam kadını sıkıca tutuyordu. Kadın adama iğrenerek baktı.

Adam bir şey hatırladı ve saldırmamak için dişlerini sık-
tı.

“Bırak gideyim Kyle.”

“Yakında. Önce beni dinleyeceksin. Evet, o mülkte hak iddia ettim.”

Adamın itirafı kadının öfkesini dindirmedi. Kurtulmak için direndi, tıpkı kudurmuş bir kedi gibi kıvrandı.

Kadını daha da sıkıca tuttu. “Onu alma niyetinde değilim. Hiç olmadım. Orada hak iddia ettim ki bir başkası edemesin. Ve tabii bir de satılamasın diye.”

Kadın dondu. Gözleri adamın gözleriyle buluştu.

“Benim ipoteğimi nasıl öğrendin Rose?”

“Aile avukatı bildirdi.”

“Bunu sadece sorduysan kontrol etmiştir. Yani sormuş olmalısın. Neden? Orayı bir şekilde satıp Timothy’ye mi gitmeyi düşünüyordun?” Sadece bu fikirle bile adamın aklı, vahşi şekilde oranın ebedi sahibi olmasını haykırdı.

“Tabii ki hayır.” Sözlerini idrak etmesiyle kadının bek-

lenmedik kızgınlığı geçti. “Bunun için mi yapmıştın? Benim ona asla gidemememden emin olmak için mi? Yapmamamı tembih ettin, evlensek de evlenmesek de.”

“Kuzeninden para istemek yerine, bu öyle bir yolculuğa çıkabilmek için para bulmanın tek yolu.”

“Sana ona gitmeyeceğimi söyledim. Seninle evlendim, değil mi? Bir evlilik yapıp bir söz verip sonra da sonu belli olmayan bir geleceğe kardeşimle birlikte kaçacak kadar sahtekâr ya da aptal değilim.”

Kadın mantıklı açıklamasından ötürü adamın yüzünde bir sıcaklık aradı.

Adam bunu göstermedi. Eğer kadın toprağı kendi sebepleri için satmaya çalışmadıysa, bunun anlamı bir başkası için satacak olmasıydı.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve her şey oradaydı - birlikteyken bir daha asla özgür davranamayacaklarını biliyorlardı. Adam sormadan önce kadının bu sorunun geleceğini bildiğini anlamıştı. Adam kadının vücudunu kollarına bıraktığını hissetti.

“Ondan yine mektup aldın, değil mi? Orayı satmanı istedi. Bu yüzden avukatla konuştun.”

Kadın kafa sallamaktan çekinmedi. Bakışında hâlâ adama meydan okumaya yetecek bir ateş vardı.

Kadın adama itaat etmemişti. Bu adamın kafasında kılıç gibi keskinleşen kaçınılmaz sonuçlardan en küçüğüydü.

Sorun sadece Rose’un kardeşiyle irtibat kurmuş olması değildi, aynı zamanda ondan yana adımlar atmıştı. Kadın suç ortağı olarak itham edilmesine yetecek bir adım atmıştı.

Kyle bu değerlendirme ile telaşa düştüğünde, kadının ona merak ve endişeyle baktığını gördü. Adam içgüdüsel

olarak, kadını bekleyen potansiyel tehlikeye karşı daha sıkı tutarak tepki verdi.

Kadın bunu tamamen yanlış anladı. Yüzü şaşkınlık ifadesine büründü adamdan korkarak geriledi.

Adam nihayet kadını bıraktı ve arkasını döndü. Pencereden dışarı baktı, böylece kadına bakmak zorunda kalmayacaktı. Kadının korkacağı bir şey görmesini istemedi.

“Araban geldi Rose. Arabacı atları yürütme işini bitirmiş. Şimdi hâlâ yeterince aydınlıkken gitmelisin. Seninle aşağıya kadar yürüyeceğim.”

Arabaya giderken konuşmadılar. Adamın yanında bir kraliçe gibi yürüyordu, kadının duruşu gururunu ve pozisyonunu ifade ediyordu. Kadının gözleri, adam onu arabaya bindirirken ıslaktı ancak kızgınlığı daha net okunuyordu.

Adam gözyaşları ve kızgınlıkla ilgili yapması gerekeni yakında yapacaktı. Ama şu anda, bu itaatsizliğin onu savunmasız yapıp yapmadığını öğrenmek zorundaydı.

Adam arabanın kapısını kapadı ve pencereden içeri baktı. “Eve gittiğinde onun mektubunu yak. Böyle bir mektup aldığını başka kimseye söyleme. Eğer sorulursa da yalan söyle. Onu hiç görmedin. Kardeşinin nerede olduğunu bilmiyorsun. Anlıyor musun? Bu sefer bana itaatsizlik etme.”

Kadının uzak ifadesi yumuşadı. Aniden öyle üzgün ve umutsuz göründü ki adam arabaya çıkıp onu yatıştırmak istedi.

“Onu yakamam. Avukat için vekâlet var onda ve avukat onu aldı.”

Kahretsin. Kyle arabacıya hareket etmesi için işaret verdi, sonra ne yapması ve ne öğrenmesi gerektiğini düşün-

dü. Timothy Longworth'ün boynunu Roselyn'in özgürlüğü için vereceği günün gelip gelmeyeceğini umarak, o avukatın ofisine doğru yürümeye başladı.

19. Bölüm

Rose o gün Kyle'ı bir daha görmedi. Kadın yatana kadar eve gelmemişti. Kadın birkaç saat önce yatağına yalnız uzanmıştı, adamın koridordaki ve yandaki giyinme odasındaki ayak seslerini dinlememeye çalıştı.

Kadın adamın bu gece kendisine gelmesini istemeyecek kadar kızgındı hâlâ ama Timothy'nin mektubuna verdiği hiddetli tepkiden ve tartışmalarından ötürü de endişeliydi.

Kyle'ın tepkisi küçük bir itaatsizlik için fazlaydı. Fazla büyük, fazla hızlı ve fazla odaklı. Birkaç saat sonra kadın anlamıştı ki adam itaatsizliğine kızmamıştı. Sonunda verdiği emir ve hızla yürüyüşü - öfkesi hatalı bir eşe karşı kırılganlıktan ziyade endişeden kaynaklanıyordu.

Eğer öyleyse neden endişelenmişti? Önemli bir şey olmalıydı. Tanıdığı adam küçük konular için her şeyi bir kenara bırakmazdı. Şimdiye kadar gördüğü kadarıyla, kardeşiyle ilgili konularda böyle davranmıştı. Ama eğer Kyle öç peşinde olsaydı, ona Tim'in şu anki ikametinin kanıtı olan

mektubu yakmasını emretmezdi. Onun yerine, mektubu ona vermesi için ısrar ederdi.

Adam öyle yapmamıştı. Mektubun hangi kasabadan yollandığını sormamıştı bile.

Sonunda uyumayı başardı. Sabah olunca kadın anladı ki Kyle eve geç gelmiş ve sabah da erkenden çıkmıştı. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey bulamayınca evde dolaştı ve sonra öğle vaktinde arabayı çağırdı. Arabacı onu Hyde Park'a götürdü. Orada uzun bir yürüyüş yaptı.

Bu huzursuzluğundan kurtulmasına yardımcı oldu fakat midesine oturan korkuyu gideremedi. Kaçınılmaz bir biçimde kötü haber bekliyordu. Bir sonraki buluşmalarının, şimdiye dek en resmi buluşma olacağını bekliyordu. Birbirlerini biraz daha iyi tanıdıktan sonra, araya girecek olan soğukluk ve formalite ile evliliği yürütüp yürütemeyeceğini merak etti.

Bir saatlik amaçsızca yürümesinin ardından arkasını döndü. Bir atı hızla kendine doğru yürürken gördü. Eye-rin üstündeki adam uzundu ve ata dik oturuyordu. Giysileri, hayvana hükmedişi, duruşu – her şey tamamıyla doğru görünüyordu.

Adam yaklaşıncı hiçbir zaman karşı koyamadığı mavi gözleri gördü ve gözler derinliklerini sadece birisi bakarsa kendini belli ederdi. Kadın havayı etkileyen canlılığı hissetti.

Kadının midesindeki düğüm büyüdü. Bu buluşmadan hem korkuyor hem de bunu sabırsızca bekliyordu. Dün çok keyifsiz şekilde ayrılmışlardı.

Kyle atı kadının yanında durdurdu ve indi. "Dün hakkında konuşmalıyız Roselyn."

Adamın varlığının kendisini rahatlatmasını istedi ancak

öyle olmadı. Onunla Watlington yakınlarında yürürken adamın ona evlenme teklif edişini hatırladı. Tıpkı o zamanki gibi adam atından inip yanına geldi ve atını yürüttü.

Bununla kıyaslanırsa o çok hoş bir gezinti olmuştu. Dünün yankıları aralarında sanki milyonlarca görünmez ok gibi fırlıyordu.

“Beni azarlayacak mısın?” diye sordu kadın. Eğer bu aralarındaki mesafeyi kaldıracaksa yapmasını diledi kadın.

“Belki. Önce açıklayacağım.” O derin mavi gözleri kadına döndü. “Daha önce anlatmalıydım.”

“Neden yapmadın?”

“Eğer sana anlatsaydım teklifimi geri çevirirdin. Bunu çok isterdin. Bir sebep arıyordun ve benim açıklamam sana bu sebebi vermiş olurdu. Bu hayattan kaçıp Avrupa’da bir hayat kurmanın, geleceğin konusunda tek şansın olduğu konusunda kendine yalan söylemeye devam edecektin. Buna inanmak istiyordun.”

“Beni kendimden kurtarmakla ne büyük bir cömertlik yapmışsın.”

“Ben seni istedim Roselyn. Seni *kendim* için kurtardım.”

Onu istedi. Güzellik istedi, doğduğu yerden ötürü sahip olamayacağı bir şeyi istedi. Adamı bunun için suçlayamazdı. O teklifin arkasındaki sebepleri biliyordu.

“Dün haklıydın,” dedi Kyle. “Bir bakıma Lord Hayden’dan parayı almamamın sebebi, öfkemi saklamak ve intikam açlığımı giderebilmek içindi. Buna adalet dedim ama itiraf ediyorum ki öfke bunu başka bir şeye çevirir. Kendi kendime en azından onun parasını almayacağım dedim ama diğerleri gibi intikam istiyordum.”

Kadın yürümeyi bıraktı ve adama baktı. Adamın gözlerinde, son söylediği sözleri inkâr edecek yansımalar görmek için dua etti.

“Diğerleri?”

“En az sekiz kişi olduğunu biliyorum. Lord Hayden’ın adalet kavramını kabul etmeyen küçük bir grup. Avrupa’da kardeşini takip eden bir ajanları var, onu İngiltere’ye geri getirme niyetindeler.”

Kadının içindeki kötü his büyüdü. Bu his kalbini ele geçirdi, korku ile onu sarstı. “Anlamıyorum neden bu kadar çaba sarf ediyorlar. Kayıpları sıfırlanmışken böyle bir soruşturmaya kalkışmak- ” Adamın açıkça söylediği şeyin anlamı kadını sarstı. “Bir ajan. Tim asla kaçamayacak. Bu tür bir kurnazlık yapamaz- ”

Kadının aklı üzgün ve konuşamayacak kadar umutsuz düşüncelere sürükleniyordu. “Haklıydın. Eğer bunu bilseydim burada kalamazdım. Ona yardım etmek zorunda kalırdım. Ona yaşaması için güvenli bir yer ve saklanması için bir yol bulurdum. Bunu kendi asla beceremez.”

“O yüzden sana söylemediğim için çok mutluyum. Hayatını hatta özgürlüğünü bir kenara atmış olacaktın.”

Kadın park alanına doğru baktı, artık oldukça boştu. Çok soğuktu hava. Kadının düşünceleri yeterince sakinleşmişti. “Kardeşimi tuzığa düşürmeye bu kadar kararlı adamlar kim?”

“Bir tanesi Norbury.”

Tanrı aşkına. Kadını kullanmış olması intikamın zaten bir parçasıydı. Açık arttırmada bunu yeterince belli etmişti.

“Başka kim?”

“Gururlu adamlar. Lordlar. Yatırımcılar. Tüccarlar.

Önemli miktarda para kaybedenler. Timothy'nin kendileriyle aptal gibi oynamasını kafaya takanlar."

Adamın ölçülü ve sert kelimeleri kadının kalbini hızla çarptırdı. "Yirmi bin kaybetmekten dolayı zor durumda olan adamlar. Senin gibi adamlar."

Adam kadının bakışlarını yakaladı. "Benim gibi adamlar."

"Beni şaşırtıyorsun. Kardeşimin asılmasını isterken mi bana evlenme teklif ettin? Onun nerelerde olduğunu benim mektuplarımdan öğrenmeye mi niyetliydin- "

"Bu bana teklif edildi. Sana bütün mektupları yok et dedim, hatırlıyor musun? Evlendiğimizde bu konunun dışında kaldım. Ama bu belki de yanlış oldu."

"Yanlış ha!" Büyüyen endişesine korkunç bir şüphe saplandı. "O avukat. Mektup. Dün ben gittikten sonra oraya gittin, değil mi? Kasabanın ismini, onun sahte ismini öğrendin ve şimdi bunları Norbury ve diğerlerine verdin- "

Kyle kadının kollarını nazikçe tuttu ve onu gözlerine baktırdı. "Hayır yapmadım. Ama dün ofisimden ayrıldıktan sonra, tüm yaptıklarımı seni korumak için yaptım. Seni. Onu değil. Kardeşinin kellesini istemiyorum Rose. Artık intikam almak ya da adalet de istemiyorum, çünkü bu sana acı getirecek. Ancak söz konusu sen ve o olunca, sen bu kadar masumken ve o değilken senin acı çekmene izin veremem."

Kadın ağlasa mı bağırsa mı bilemedi.

Adam kadını kollarının arasına aldı, kadın itiraz edemeyecek kadar perişandı. Sıcaklık, sevgi ve onu korkutan ince bir üzüntü kadına doğru aktı.

"Daha fazlası var, değil mi?" diye fısıldadı kadın. "Bu-

gün beni günah çıkarmak için takip etmedin. Beni bir şey hakkında uyarıda bulunmaya geldin.”

Kyle kolunu kadının sırtında tutmaya devam etti, böylece yürürken kadın ona yakın durdu. “Senden beni dinlemeni istiyorum canım. Her şeyi açıklayacağım.”

Adamın yumuşacık sarılmasıyla Rose güçsüz kaldı. Adamın kardeşini isteyen adamlarla ilgili anlattığı hikâyeyi özümserken yüzü gevşedi.

“Kendimi o topluluktan çıkarmış olmasaydım, en azından olayların ne aşamada olduğunu bilirdim,” diye açıkladı adam. “Dün diğerlerinden birini araştırdım ve yine de yeterince şey öğrendim.”

Kadının gözkapakları indi, bir darbe daha bekliyor gibiydi. “Ne aşamada oldukları mı?”

Kadına anlatmaktan nefret ediyordu. Nefret. “Ajanları Royds’tan haber gelmiş. Mektup haftalar önce yazılmıştı. O zamanlar Tuscany’deydi. Royds Timothy’nin o yörede olduğunu ve Goddard ismini kullandığını biliyor.”

“Yani onu bulacak demek istiyorsun. Belki de buldu bile.”

Belki. Bu keşfin en güzel tarafı, kimse bu bilginin Rose’dan alındığını ya da kocasının ondan öğrenmesi için Norbury’nin istediği gibi zorladığını söyleyemezdi.

Yine de kadının suç ortağı olarak itham edilme tehlikesi hâlâ vardı. Royds’un o küçük Tuscon kasabalarında Longworth’u takip etme girişimleri engellenmedikçe bu risk hep olacaktı.

“Avukatı ve Tim’in mektubunu neden bu kadar önemsedin?” Kadının ruhu kamçılanmıştı ama aklı körelmemişti. “Eğer bunun dışında kaldıysan ve onun yaşadığı kasaba-

yı, ismini bilmek istemiyorsan, neden bunu öğrendiğinde bu kadar sert tepki verdin?”

Adam buraya kadına her şeyi anlatmaya gelmişti. Kadının ondan Regent's Park'ta buluştuklarında istediği kati dürüstlüğü vermeye gelmişti. Adam kadının üzüntülü haline baktı ve böyle bir durumda kati dürüstlüğüne ne anlama geldiğini tarttı.

Şu anda bir tehlike kalmamış olabilirdi. Eğer Royds, Longworth'ü kendi kendine bulduysa kimse Rose'u suç ortağı olmakla itham edemezdi.

“Onu gördüm ve ondan mektubu yakmasını istedim. İpoteği kaldırmayacağımı söyledim, yani vekâletin bir değeri yok. Yok edilmesi en iyisi Rose, böylece senin onun nerede olduğunu bildiğini kimse söyleyemez.”

“Yaktı mı?”

“Yanışını izledim.”

Bu haber kadına yeniden güven vermiş gibi görünüyordu.

Yardley gerçekten mektubu yakmıştı ama Kyle okuduktan sonra yapmıştı bunu. Ve mektup yok olmuş olsa da Yardley, bu mektubun Roselyn Longworth'a yazıldığını ve gönderildiğini biliyordu. Avukat ile müşterisi arasında mahremiyet vardı ama eğer baskı uygulanırsa Yardley'in Roselyn ve suçlu ağabeyi arasında devam eden irtibat konusunda sessiz kalıp kalmayacağı bilinemezdi.

Rose'un kafasının üstünde bir kılıç sallanıyordu. Kadın ucunun aşağıya doğru indiğini hissetti.

Günleri küçük ve üzücü bir ayinle başlıyordu. Kyle şafağa yakın odasından giderken onun sarılışının rahatlığını terk ediyordu. Ondan sonra fazla uyumuyordu kadın. So-

nunda aşığıya iniyor, adamın sabah mektuplarını ve gazelerini okuduğı odasına giriyor, her bir adımıyla kendini güçlendiriyordu.

Alexia'da gerçekleşecek olan akşam yemeğı partisi gününü düşündü. O parti için giyinme fikri, neşeli ve zarif görünme zorunluluğı midesini bulandırdı.

Kahve ya da yemek istemiyordu. Kyle gazeteleri ona doğru kaydıldı. "Bir şey yok."

Kadın rahatladı. Adamın mektup yığınına göz attı. Onlarda da bir şey yoktur, diye farz etti.

"Bir gün bir şey olacak," dedi kadın.

"Bundan emin olamayız."

Tabii ki olabilirlerdi.

Rose Timothy'yi o İtalyan kasabasında gezinirken hayal etti; kum rengi saçları en az lisanı kadar İngiliz olduğunu belli ediyor ve kaçarken bulduğu aynı sahte ismi aptal gibi kullanıyordu. Kadın haritaya baktı, Prato'nun çok büyük olmadığını ve Floransa'dan da uzak olmadığını keşfetti.

Muhtemelen Royds Tim'i hiç zahmetsiz bulacaktı.

Bulduğunda, Tim geri getirildiğinde ve her şey ortaya çıktığında, o alenen bir hırsız olarak anılacak ve suçlu bulunduğunda...

"Bunun üzerinde durma canım."

Kadın yukarı baktı. Adam kadının düşüncelerinin nereye gittiğini biliyordu.

Bu adamı da etkilerdi. Hassas pozisyonu ve hatta Kent'te elde ettiğı başarı, böyle büyük bir dolandırıcıyla alakasından ötürü zarar görürdü. Adam bundan hiç bahsetmemişti. Sanki lekeli bir ödöl olan karısı, onu yıllarca geriye götürmeyecekmiş gibi davranıyordu.

Bu kadına acı verdi. Kyle'in bu evlilikten iyilik göreceğine çok kötü şekilde zarar göreceğini hayal etti.

"Alexia'nın akşam yemeği için ne zaman çıkmayı düşünüyorsun?" diye sordu adam.

"Dokuzda. Aşağı yukarı. Gerçekten gitmek istemiyorum."

"Oraya gittiğinde hoşuna gidecektir. Bu evde oturup bekleyemezsin Rose. Geleceği göremediğimize göre, istediğimiz gibi yaşamalı ve en iyisini ummalıyız."

Bu öğütte doğruluk payı vardı. Sadece, her ne kadar öyle olması gerekse de bu partiye katlanmak istediğinden emin değildi.

"Alexia'nın gurur duyması için elimden gelenin en iyisini yapacağım." *Ve senin de Kyle.* "Hatta en iyisini umarsak yakında kendi yemek partimizi bile verebiliriz. Senin bazı arkadaşlarınla eğlenebileceğimiz bir parti. Sonsuza kadar ayrı çevrelerde ve farklı dünyalarda yaşamamızı istemiyorum."

Adamın ifadesi hafifçe değişti. Çok küçük bir an için kadının gözüne şaşırma ve hatta korku ifadesi ilişti.

"Eğer istersen bunu yapabiliriz." Adam ayağa kalktı ve kadını öpmek üzere eğildi. "Seni uğurlamak için burada olacağım. Tıpkı bana her zaman yaptığın gibi hepsini şaşkına çevireceksin Rose."

"Demek sonunda eski arkadaşın Jean Pierre'i görmek için özgürsün. Leydin kendi yoluna gitti ve sen de kendi yoluna, evlilik hayatında olması gerektiği gibi." Jean Pierre masadaki kartlara tembelce göz atarken içkinin etkisiyle bir değerlendirmede bulundu.

Jean Pierre duruma göre ziyaret ettikleri bu kumar ce-

henneminde, yirmi bir oyununu başka seçeneklere tercih ederdi. Tamamen şansa dayalı oyunları asla tercih etmezdi.

Kyle da öyle. Kazandığı ya da kaybettiği miktar birkaç yüzün üzerine çıkmış olmasa da bu tür oyunları ve çeşitlerini pek sevmezdi. Bu tür yerlere başka sebeplerden dolayı sık sık giderdi.

Şu anda arkadaşıyla konuşurken oyunu izliyordu. Kazanmalar ve kaybetmeler ilgisini çekmiyordu ama oyuncular çekişiyordu. Elbette mantıktan uzaklaşıp düşünmeden oynayanlar değil. Dikkatini, oyun oynarken kendini oyuna verip, seçenekleri tartıp, başarıyla sonuçlanması olası cesus ataklar yapan adamlara veriyordu. Bu toplulukta, giysi ve tavırlarıyla dikkat çeken zengin centilmenlere dikkatini daha çok veriyordu.

Kyle bu kumar cehenneminde birçok iyi yatırımcı ile tanışmıştı.

“Özgürüm, çünkü leydi karım kuzeniyle akşam yemeği yiyor,” diye açıkladı.

“O zaman yarın başıboş ve yalnız olacağım yeniden. Bir arkadaşın böylesine prangalanmış olması çok üzücü.”

“Prangalanmış falan değilim. Eğer şehre gelmek için uygun değilsem, bunun sebebi akşamlarımı gelinimle geçirmeyi tercih etmemdendir.”

“Şimdi beni daha da üzgün hissettirdin. Yine de karının eşliğinde mutlu olmana sevindim ve- ” Jean Pierre eliyle amaçsızca bir hareket yaptı, bir kocanın karısında bulacağı başka tür tatminlerle ilgili bir şey ima ediyordu.

“Duyduğuma göre kendin için üzülmene bir sebep yok. Senin de birçok geceler uygun olduğunu sanmıyorum.”

“Ahh, Henrietta’yı kastediyorsun.” Jean Pierre’in alnı

kırıştı. “Onu Hen diye çağırıyorlar. Çiftlik hayvanı gibi. Ne aptalca bir evcil hayvan ismi. Sadece tamamını söylemek için fazla tembel olduklarından yapıyorlar. Bazen siz İngilizleri anlamıyorum.” Belli belirsiz ama anlamlı bir biçimde omuz silkti. “Eğer onu oyalarsam ve fazla konuşmazsa tatlı bir kadın ama...” Kaşlarını çattı ve sustu.

“Kokusu geçti mi *mon ami*?” Jean Pierre aynı bahçede pek nadir oyalanırdı.

“Hayır, sadece... sanırım ben çok zekice kullanılıyorum.”

Kyle güldü. “Bu kadınla tanıştım. Zeki biri değil.”

“Anlamıyorsun. O da kullanılıyor.” Jean Pierre krupiyeye reddetme anlamında işaret etti ve sırtını kartlara döndü. Biraz şarabından yudumladı. “İki hafta önce bir ulak küçük bir notla geldi. Bu notta bir tiyatrodaki bir locanın bir grup tarafından kullanılmadığı ve eğer Henrietta ve kızına eşlik edersem, bu locayı kullanabileceğim yazıyordu. Aptal gibi tekliften ve nottan ötürü gururum okşandı. Çok iyi bir kâğıda yazılmıştı. Çok etkileyici bir arma işlenmişti. Çok yüce bir adam olmalı. Benim kadını ayarttığımı markinin bildiğini ama bunun mühim olmadığını gösteriyor. O bir dünya adamı, teyzesi olgun, ben zararsızım... her şey yolunda yani.”

“O zaman gittin sanırım.”

“Bir kral gibi oturdum orada. Kendi rolümü oynadım. Kızla flört etmeye gelen genç adamlara kaş çattım. Ne beklendiğini biliyordum.”

“Senin için ne iyi. Ve Easterbrook için de ne cömertlik.”

“Bu ses tonunu biliyorum. Haklısın. Bu oyuna geldim. Beş defa oldu bu, şimdi kendimi çiçeğime ve kızına pahalı

eğlencelerde eskortluk ederken buldum. Bütün dünya da onun aşığı olduğumu biliyor. Bitmesi gerektiğinde, zorluk çıkmayacak ama tabii ki istediğimden daha uzun sürecek. Marki çok düşüncesiz diye karar vermiştim. Sonra daha çok düşündüm ve Hen'in mahcup mu olmasını istiyor ya da kendi sorumluluğunda olan bu işten kaçınmaya mı çalışıyor karar veremedim. Böyle olmadığını düşünüyorum şu anda. Ben başka bir sebep için yemleniyorum."

"Easterbrook çok tuhaf bir adam olabilir. Sadece teyzesinin küçük ilişkisinden hoşlanmasını istiyor olabilir. Odukça uzun bir süreliğine."

Jean Pierre kafasını silkeledi. "Eğer öyleyse kız ne iş? Kız hep bizimle birlikte. Bu anlaşmaların bir parçası. Yani şimdi Jean Pierre için sadece bir soru kalıyor. Neden bu kadar kullanıldığımı merak ediyorum. Sence ne sebepten?"

Kyle aklının bir tarafını ona verdi. Diğer tarafıyla da gelen erkek grubunu fark etti. Neşeli ve kurnaz görünümlü, çok sesli, coşkulu ve kibirli şekilde girdiler. Bunlar 'Longworth asılsın' komitesinin dört aristokrat üyesiydi. Norbury de aralarında idi.

Bu kumar odası iyi miktar para kaybetmeyi göze alan herkese açıktı ki bu, diğerlerinin yanı sıra lordların da uğrak yeri olduğu anlamına geliyordu. Kyle burada Norbury'yi ilk kez görmüyordu.

Dikkatini tamamen Jean Pierre'e yöneltti ve yeni gelenleri görmezden geldi, böylece Norbury'yle göz göze gelmekten kurtuldu. Bu başka bir günü bekleyebilirdi.

"Gerçekten Easterbrook seni kullanıyor gibi görünüyor," dedi. "Bana teyzesinin ve kuzeninin evdeki varlığından, bu şekilde kurtulacak bir yol bulmuş gibi geliyor."

“Sen ne uyanıksın. Bütün bunları görmem uzun zaman aldı. Şimdi sen de merak etmiyor musun?”

“Hayır.”

“Düşün. Orası çok büyük bir ev. Onların orada olmalarını istemiyorsa başka bir odaya gitmesi yeterli ya da başka bir kanada ya da kata. Tamamen gitmelerini istiyorsa...” omuz silkti.

Kyle da omuz silkti.

Jean Pierre öfkeyle dilini ısırды. “O koca evin bir sebepten boş olmasını istiyor. Onlar gittiklerinde orada bir şey yapıyor ve onların bunu bulmalarını istemiyor. Orada bir gizem var. Biliyorum.”

Bir adamın yalnızlık isteğinden başka bir gizem yoktu. Yine de bunu Jean Pierre’e açıklamak için bir süre beklemek zorundaydı. Norbury’nin yanındakilerden biri Kyle’ı fark etmişti ve grup sırtarak yavaşça ona doğru geliyordu.

“Onu bulduk.” Sör Robert Lillingston demişti bunu.

“O kim?” Kyle cevabı bildiği halde sordu. Norbury’nin kendini beğenmiş yüzünden her şey okunuyordu. Alexia’nın akşam yemeği partisi nasıl geçerse geçsin Rose yakında üzülecekti.

Rose’da keder yaratacak bir şeyden bu kadar keyif aldıkları için bu adamları dövmek istedi. Sebepleri doğruluk ve şeref olmuş olsa da onlardan biri olduğu için kendinden de nefret etti.

Tepkisini, kendisini çok dikkatli bir ilgiyle izleyen Jean Pierre hariç herkesten saklamayı başardı.

“Longworth,” dedi Norbury iştahla. “Hatırlıyorsun değil mi? Karının kardeşi.”

Kyle kıpırdamadı ama Jean Pierre eliyle Kyle’ın kolunu tuttu.

“Royds onu Tuscany’de buldu. Zor bile olmadı. Aptal herif orada bir yabancı olduğu bariz belli olarak küçük bir kasabada saklanabileceğini düşünmüş,” dedi Lillingston.

“Ne zaman geri getirilecek?” diye sordu Kyle. Bu işin en kötü kısmı ne zaman başlayacak.

“Şu anda burada,” dedi Norbury. “Royds onu çabuk buldu, sahil kıyısına götürdü ve biz şu anda konuşurken onu Londra’nın dışına götürüyor. Biz dördümüz yargıca bugün öğleden sonra bilgiyi ulaştırdık. O yakında Newgate’de olur.”

Yargıcı bilgilendirmişlerdi bile. Kurnaz görünmelerinin sebebi de kutlama yapıyor olmalarıydı.

“Gel ve bize katıl Bradwell,” dedi Lillington.

“Evet, bize katıl,” dedi Norbury. “Sen de en az diğerleri kadar o alçağın suçlarından ötürü öfkелisin. Sonunda herhangi bir madencinin hırsızlık yapsa ödeyeceği bedeli, o da ödeyeceği için bizimle kadeh kaldır.”

Yumruğu, beyni onu kontrol edemedi gerildi. Jean Pierre, Kyle’in dürtüsünü bastırmak için daha da sıkı tuttu kolundan.

“Benim arkadaşım hiçbir adamın sonu için, hele ki bu kişi karısının kardeşiye, kadeh kaldıracak kadar barbar biri değildir,” dedi Jean Pierre küçümsemeyle. “Şimdi gidin, onu o sarhoş suratlarınızı dağıtmaması için durdurduğum için şükrederek buradan ayrılın.”

“Sen de kimsin?” diye homurdandı Norbury. “Fransız mı? Fransız bir köylü. Bradwell arkadaşınsa öyle olsa gerek.”

Kyle gelecek olan kavga için ayağa kalktı, bunun için sabırsızdı ama kafasını dolduran korkunç fırtınayı salıvermek için güzel bir bahanesi olduğuna seviniyordu.

Jean Pierre onun önüne geçti ve Norbury ile yüz yüze geldi. "Ben kim miyim? Diyelim ki sadece kimyasallar hakkında her şeyi bilen bir adamım. Ortaya çıkarılamayan zehirler olduğunu açıklayabilirim mesela. Senin gibi adamlar bu konuyu hep çekici bulmuşlardır."

Norbury'nin ağır çalışan kafası yavaş yavaş tehdit edildiğini anlamaya başlamıştı. Yukarıdan bir bakış ve kurnaz bir adamın kibri ile etrafında döndü ve uzaklaştı. Arkadaşları da arkasından onu usulca takip ettiler.

Jean Pierre döndü ama vücudunun bariyer gibi durduğu yeri değiştirmede. "*Merde*. Şimdi, lütfen mantıklı haline geri döner misin? Bu dörde karşı bir olurdu."

Norbury'nin gitmesiyle hiddetleri geçti. Artık Kyle'ın tek düşünebildiği Rose'un üzüleceği idi ve gözleri doldu.

"Dörde karşı bir mi? Ne de iyi bir arkadaşsın."

"Bu iyi arkadaş, seni bu gece düşülecek en aptal durumdan kurtardı. Ve bu iyi arkadaş, hırsız olan bir adamı savunmana mani oldu. Kız kardeşi senin karın ama eğer para çaldıysa karının iyiliği bile onun yaptıklarını silemez."

Hayır silemez. Jean Pierre için silemez. Hiç kimse için silemez. Ve aslına bakılırsa, Kyle Bradwell için bile silemezdi.

20. Bölüm

Rose akşam yemeği partisinin amacını anlamıştı. Buna engel olmak için bir şey yapmadı. Ama onun da kendi amaçları vardı ve Alexia'nın evini bunların da anlaşılacağına inanarak terk etti.

O masanın etrafında oturanlar sosyete de en açık fikirli olarak bilinenlerdendi. Alexia bunu bu şekilde planlamıştı. Rose ancak onlarla sohbet ederken bunun ne demek olduğunu keşfetmişti.

Kyle hakkında konuşmaya tereddüt etmemişti. Onun en iyi niteliklerini ve iyi karakterini övmüştü. Centilmenlerden ikisi Kyle'ı cemiyetten tanıyorlardı ve onunla görüşme konusunda ilgili davrandılar. Bir tanesi, onun kadına karşı onurlu davranışı hakkında belli belirsiz takdire değer şekilde konuştu.

Leydilerden üçü onun kendine özgü bir yakışıklılığı olduğunu ve yaydığı o zorlayıcı havayı ima etmişlerdi. Bir tanesi de Kyle'ın yemeğe katılamamasından ötürü üzüntüsünü belirtmişti.

Rose arabasında eve doğru dönerken gecenin başarısına

değer biçti. Kendisi için bir zafer olmuştu, bu inkâr edilemezdi. Yine de Kyle'ı da kendi yanında olmasının bu kurtuluşu yavaşlatmayacağına ikna olmuştu. Aslında, Kyle'ın sadece buna faydası dokunacağına inanıyordu.

Ne de olsa, o skandalda Kyle'ın da bir rolü vardı. Masaya oturdu, çünkü evliliği bütün gece boyunca bu konuda soru işaretleriyle doluyordu. Centilmenlerden biri Norbury'nin adının geçtiği bir hikâye anlattığında, ismi duyan birkaç kişinin gözleri kısıldı.

Yukarı odasına çıkarken yemekteki misafirlerin kaçının daha doğrudan bir temasta bulunmak isteyeceğini hesap etti. Eğer kendi akşam yemeği partisini verirse ve pek çok sınıftan karışık insanları davet ederse hangileri kabul ederdi? Hizmetçisi soyunmasında yardım etti, o sırada kafasında geçici bir misafir listesi oluşturunuyordu. Mösyö Lacroix enteresan bir adamdı, bir entelektüel ve onun varlığına kimse itiraz etmezdi. Lord Elliot ve Leydi Phaedra büyük ihtimalle gelirlerdi.

Tuvalet masasına oturdu ve hizmetçisi saçlarını taradı. Aynaya şöyle bir göz attı. Yüzünde geceden kalma, heyecandan ötürü hafif bir kızarıklık vardı.

Kendini beğendi. Gülmüştü, sohbet etmişti ve hiç o ortamın dışından ya da Alexia'nın hatırı için katlanılan ama aslında istenmeyen biriymiş gibi hissetmemişti.

Bu işe yarayabilirdi. Gerçekten yarayabilirdi. Buna bu geceden önce hiç gerçekten inanmamıştı.

Asla bu kurtuluşu hak ettiğine de inanmamıştı.

Bu itiraf, davetsiz ve beklenmedik bir şekilde kafasının içine giriverdi. Aynadan yansıyan gözlerinin içine baktı. Ailesinin günahlarının kefareti olduğunu kabul ediyordu ve her şeyin telafi edilmesi kendisine kalmıştı.

Hayallere daldı. Hizmetçisi gitmişti ve saç fırçası tuvalet masasının üzerinde duruyordu.

“Derin düşünüyordun Rose. Kendine bakarken seni bu kadar içine çeken neydi?”

Döndü ve şaşırdı. Kyle giyinme odasının onunkiyile birleşen kapısında dikiliyordu. Bu gece adamın dışarıda olduğunu fark etmişti ama şimdi boyun bağıını çıkarmış ve gömleğini boynundan açmıştı.

“Kendimle konuşuyordum,” dedi kadın. “Yansımamdan bir şeyler öğreniyordum.”

“İyi şeylerdir eminim. Tatminkâr görünüyordun. Kendinden emin.”

“Evet, iyi şeyler sanırım.”

“Umarım bu yemek partisinin başarıyla sonuçlandığı anlamına geliyordur,” dedi adam ve elini uzattı. “Gel ve anlat bana.”

Kadın adamın elini aldı ve kadını kendi odasına doğru götürdü. Kadın yatağa oturdu, adam kendi tarafında uzanırken geceyi anlattı. Adamın bakışları tamamen kadının kelimelerine odaklanmıştı.

Adamın neşesini paylaşma şekli kadını etkiledi. Tartışmalarından beri, ince bir mesafe ve belli belirsiz bir dikkat dağılması vardı aralarında. Şu anda kadının küçük hikâyesini hevesle dinlerken bunlar kaybolmuştu.

Adamın ilgi ve alakasıyla kadın daha da rahatladı. “Konuklardan bu kadar cömertlik beklemiyordum doğrusu. Kibar olacaklarına inanmıyordum. Alexia’nın planı işe yarsa ve hatta evliliğimiz o açık arttırma ile ilgili görüş ve dedikoduları değiştirmiş olsa da ben kafamı bir daha dik tutabileceğimi gerçekten sanmıyordum.”

“Yanıldığını fark ettiğine sevindim. Ben geldiğimde yansımandan öğrendiğin bu muydu?”

“Evet. Ve daha fazlası. Başımı dik tutmak için güvenimi kaybettiğimi fark ettim. Gururum çelikten bir kabuk haline geldi. Bu benim ayakta kalmamı sağladı ama içimde kargaşa ve ailemin günahları ile ilgili suçluluk duygusu vardı. Geriye dönüp baktığımda, kendine bu kadar ihanet eden kadını neredeyse tanıyamıyorum. O iki yıl önceki ya da şimdiki Roselyn Longworth değildi. O bir yabancıydı, o kadın sadece umutsuz seçenekleri olduğunu ve daha iyisini hak etmediğini düşünüyordu.”

Adam düşünceli bir hale büründü. Parmak uçları kadının yatağa süzülen geceliğinin kenarında dolaştı. “Sen kendini değerlendirmeye başlamadan önce evlilik teklifinde bulunarak bunu yararına çevirdim.”

“Bu doğru değil. Böyle söyleme.” Adam kadının son cümlesinde kendisini de kastettiğini düşünüyordu. Adamın böyle anlaması kadını korkuttu. “Kendimi sen teklif etmeden önce değerlendirmeye başlamıştım. Doğrusu bu.”

“Sanırım belki başlamıştın. Ama eğer başlamadıysan bile, bunu avantaj olarak kullanmış olmaktan da pişmanlık duymuyorum. Asla duymayacağım da Rose.”

Tuhaf bir açıklamaydı, oldukça dürüstçeydi ve kadın heyecanlandı. Adamın kelimelerini incelemeyi ve bunların adamın güdüleriyle hesaplamaları hakkında neleri ortaya çıkardığını düşünmeyi sonraya bıraktı. Şu anda adamın gözleri oldukça anlamlı bir şekilde bakıyordu.

Adamın bakışında sıcaklık gördü. Bu bakış adamın derinliklerinden geliyordu ve kadının bu mahremiyette duyduğu rahat ve keyfi artırıyordu. Arzular da yanıyordu ve

çünkü adamın kadının çıplak bacağında bir aşağı bir yukarı dolaşan elinin titremesi gibi kadının bedenini titretiyordu. Ama kadın bir şey daha gördü.

Kibir. Adamda değildi bu, kendinde vardı. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Ya bu adamda gerçekten yoktu ya da bunu göremeyecek kadar kördü kadın. "Bundan pişman olmadığına sevindim Kyle. Her zaman teklifinin biraz aptalca olduğunu düşündüm, çünkü pazarlıkta alacağın güzel bir yüzden biraz fazlasıydı."

"Güzelliğinin ya da karımla duyduğum gururun seni istememde bir payı olmadığını söyleyip sana yalan söylemeyeceğim. Ama şu anda bunlar bir ölçü değil."

Kadın kıkırdadı ve adamın elini itti. Adam güldü ve cesurca kadının bacağına ve kalçasına okşadı. Kadın adamdan kaçtı ve dizlerinin üzerinde doğruldu.

Zevkten başı dönmüştü ve cesaret kazanmıştı. Sanki bir yıldır yük çekiyordu ve artık bütün ağırlıklarından arınmıştı.

Bu tepedeki o gün gibi de değildi. Başka biri olma hayaliyle sorumluluktan kaçmıyordu. O Roselyn Longworth'dü ve bu ilgi çekici, zeki adam, bu olağandışı koca onun karakterini takdire değer bulmuştu.

Adam hâlâ yatakta uzanmış kadını izliyordu, elleri de eğer kadın daha yakına gelirse onu yakalamak için hazır bekliyordu. Kadın bu keyifle duygusallaştı, gözleri gözyaşlarıyla ıslanana kadar kalbi bu duygularla doldu.

Tamamen eski haline dönme yolunu bulmuş olmayabilirdi. O ağır yükten kurtulmanın yolunu bulamamış olabilirdi. Ama kader ona bir iyilik yapmış ve bu adamı onunla hayatını paylaşması için göndermişti.

Kadın geceliğini kaldırıp çıkardı ve böylece çıplak kaldı.

Adam uzunca bir süre baktı, o kadar uzun ki kadının vücudu sırf adamın bakma şeklinden dolayı ürperdi. Adam bir kolunun üzerinde doğruldu ve kadına doğru uzandı.

Kadın adamın elini alıp daha yakına gitti ve sonra adamı geriye iterek yatırdı. Hafifçe adamın üzerine oturdu.

“Senden çok şey aldım Kyle. Ve sen, söz verdiğin kurtarmanın yanı sıra çok şey verdin. Karşındaki kadının, evlendiğin kadın kadar bencil ve dalgın olmayacağına söz veriyorum.”

Adam kadının vücudunu okşamayla rahatlatmak için uzandı. “Beni bir aziz olarak görme. Emin ol, en az verdiğim kadarını alıyorum.”

“Bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. Sanırım bu gece bunu bulacağım.” Kadın adamın pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

Adam ona yardım etmedi. Kadının kol ağzlarını çözmeden gömleğini çıkarmaya çalışmasına müdahale etmedi ve kadın bunlarla uğraşırken sadece karşı konulamaz bir cazibeyle gülümsedi.

Kadın bileklerindeki düğmeleri açmaya çalışırken, “Umuyorum ki pratik yaparak kolay hale gelecek,” dedi.

“İstediğin kadar pratik yapabilirsin Rose.”

Kadın bunu zaten biliyordu. Kadının acemiliğine rağmen bu adamın hoşuna gitmişti. Bu onu tahrik etti. Hem de çok, kadının üzerinde otururken orasının adama değişiyor olmasından zevk alıyordu.

Bu baskı kadını da heyecanlandırdı ve devam etmesini engelledi. Adamın pantolonlarını çıkarmak için bacağı salladığında, kadın orasında nabzın sıcak ve canlı attığını hissetti.

Adam çıplak kaldığında, kadın bacaklarının biraz daha

uzağında oturdu. Adam kendi vücuduna, kadına ve aralarında duran kan hücum etmiş kabarıklığa baktı.

“Sırada ne var Roselyn?”

Kadın şimdiden umutsuzca adamı istiyordu. Daha ileri gidip adamı bedenine almak ve onu içinde hissedip zevkin doruklarına çıkmak istiyordu.

“Sen söyle Kyle.”

Olacakların düşüncesiyle yanmaya başladı adam – kollarını, bacaklarını, çenesini, ağzını, tüm vücudunu istiyordu. Şimdi gözleri kararmıştı ve belirsiz gülümsemesi de haşindi.

“Dokun bana. Öp beni.”

Ağzını ya da göğsünü kastetmemişti. Rose aniden daha az cesur ve çok daha gözü kapalı hissetti.

Adam anladı. Kadının duraksamasından dolayı, uzanıp kadını kendine çekerken bir hayal kırıklığı belirtisi göstermedi.

Kadın ona doğru hareket etti. Bir parmağını adamın önündeki kabartının üzerinde dolaştırdı ve sıkıca kavradı.

Adama daha önce de dokunmuştu. Bunda yeni bir şey yoktu, tabii kadının o adamın verdiği tepkiyi izlemesi haricinde. Bunu şaşırtıcı bir biçimde heyecan verici buldu. Kadının kalçasının altındaki adamın bacaklarının inceden gerilmesi ve kadının darbelerine karşı adamın teninin hayret verici duyarlılığı, kadına zevk veriyordu. Kadın adam onu okşamamasına rağmen titremeye başladı.

Bu her şeyden çok adamı tatmin etmeyi kolaylaştırıyordu. Adam verdiği zevki aldığı konusunda haklıydı. Kadın ne kadar zevk aldığına inanamadı. Bu öylesine doğal görünüyordu ki adama daha fazlasını verme ihtiyacı duydu. Kadın kafasını eğip onu öpmek için pek düşünmedi bile.

Böyle şeyler duymuştu ama ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Pozisyonunun ters olduğunu fark etti ve adamın yanında diz çökmek üzere harekete geçti. Böylece ağzını daha maharetli kullanabilecekti. Adamın sıkılmış dişlerinin arasından çıkan alçak sesli bir evet ile kadın yaptığı keşiflerin adama özel bir zevk verdiğini anladı.

Kadın ağır ve derinden gıcıklayan şiddetli titremelerden dolayı nerdeyse orgazma ulaşacaktı. Adam kadını kaldırdığında, kadın en sonunda vücudunun istediği gibi birleşeceklerini düşündü.

Bunun yerine adam kadını yatakta yüksek tarafa doğru yöneltti. "Burada diz çök."

Burası adamın omuz hizasıydı. Adamın parmakları nazikçe kadının arzu kaynağını okşadı. Kadın destek almak için yatak başını yakaladı, o sırada adamın kafası aşağıya doğru kaydı. Adamın dilinden ve dudaklarından gelen hiç bilmediği okşamalar ve öpücükler, kadının vücuduna derin şoklar yolladı.

Zevk ona hükmetti. Zevk ve inlemelerin açlığı. Dayanılmaz hisler kadını zayıf ve çaresiz bıraktı. Kadın kendini haykırırken buldu, adama aynı anda hem durması ve hem de devam etmesi için yalvarıyordu.

Adam bir şekilde ikisini de yapmayı başardı. Kadını ayaklarını yerden kesen orgazma ulaştırırken kadın yatak başına sımsıkı sarıldı. Adam onun aklını başından aldığı anda, daha da sıkı tutundu.

Adam bunu üç kez yaptı. Son seferinde kadın artık bayılacağını düşündü. Kadının hiç gücü kalmamıştı artık. Kendini bile hissetmiyordu, ruhunun arzusu, açlığı ve rahatlamayla yok olma hissinden başka bir şey kalmamıştı.

Adam kadını aşağıya indirdi, vücudunu nazikçe kaldır-

dı ve kadının en gizli yerine ulaştı. Kadını göğsünün üzerine kaldırdı ve kadınla bir olduğunda kollarıyla onu sardı. Adam ritmik bir şekilde hareket ederken kadın uyuşmuş halinden uyandı.

Kadın zorlukla nefes alıyordu. Adam nefesinin sıcaklığıyla burnunu kadının kulağına sürttü. "Çok mu erken?"

"Hayır. Hiç erken değil." Dizlerini vücudunun altında büktü, böylece adamı daha derin hissedebilecekti.

Adam yavaşça, tüm arzu ve ihtiyacını dindirecek şekilde hareket ediyordu. Şimdi daha çok odaklanmıştı. Daha sert ve daha yoğunlaşmıştı. Kadının zihni bulutlarla kapanmıştı fakat adamı çok net ve tam olarak hissediyordu. Adamın gidip gelmeleri sertleştikçe daha da zevk almaya başladı.

Bu sefer farklıydı. Kasılmalar adamın baskılarıyla yoğunlaşmıştı. İkisi de aşama aşama ve hızla artan titremelerle kasılıyor ama asla tamamen bırakmıyorlardı. Kadın buna dayanamıyordu, bu zevkin gücüne inanamıyordu. Adam kadının kalçalarını sımsıkı tuttu ve böylece kadın da ruhuna ve vücuduna yapılan bu saldırıyı kabullendi.

Büyük son, karanlık ve tamamen heyecandan ibaretti. Kadın bitkinlikle adamın üzerine düşse de zevk hâlâ özgürce birbirlerinin bedenlerinden akıyor, kadını bambaşka bir ruhsal boyuta doğru sürüklüyordu.

Ertesi gün kadın uyandığında bir hayli geç olmuştu. Perdelerden sızan ışığa bakılırsa en azından sabahın geç saatleriydi.

Kalkıp oturdu ve Kyle'ı pencerenin yanındaki bir sandalyede oturmuş kendisini izlerken gördü. Adam çoktan giyinmişti ama odaya hizmetçi girdiğine dair bir işaret

yoktu. Kahve getirilmemiş ya da temizlik yapılmamıştı. K z haline gelen ateşi yakan da olmamıştı.

Adamın sandalyesi gölgeleri kucaklıyordu. Adam kadının uyanık olduğunu ve oturduğunu gördü ama konuşmadı.

“Neden orada oturuyorsun?” diye sordu kadın.

“Uyanmamı bekliyordum. Seni uyurken izlemenin tadını çıkarıyordum.”

“Anlaşılan uzun zamandır bekliyorsun. Günün yarısını uyuyarak geçirmiş gibiyim. Bu bana göre değil ama affedilece ime inanıyorum.”

“O kadar uzun değil. Ben de bir saat öncesine kadar uyanmamıştım.”

“Sen de affedilebilirsin.”

Kadının geceyle ilgili imalarına karşılık vermedi. Onun yerine ayağa kalktı. “Pek fazla uyumadım.”

Yata a doğru yürüdü ve kadın gölgelerin sakladığı şeyi gördü. Gecenin o kadar keyif vermesinin ardından, şu anda adam hiç mutlu değildi. Ciddi ifadesi kadını tela landırdı.

Adam yatağın kenarına oturdu ve kadına bakmak için döndü “Sana bir şey söylemem gerekiyor. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ancak bunu başka bir yerden duymamı istemiyorum.”

Korku dondurucu parmaklarıyla kadını yakaladı. “Karde imle ilgili, değil mi?”

Adam kafasını salladı. “İngiltere’ye geri getirilmiş. Bu bilgi yayılmış.”

Kadın etrafındaki  ar afları üzerine doladı. “Endi eyle uyanmadığım tek sabahta bu haberle kar ıla tım.”

Adam kadının yüzünü ok adı. Adamın dokunmasıyla rahatladı ancak korku hala vardı.

“Gazetede yazıyor mu?”

“Hayır. Henüz değil.”

“O zaman nasıl öğrendin?”

“Dün gece söylediler.”

Dün gece. Kadının dönüşünü gülümseyerek karşılamış ve partinin başarısını anlatmasını dinlemişti. Önemsiz bir başarı, kardeşinin ele geçirilmesiyle adamın çok iyi bildiği önemsiz bir başarı.

“Bunu benden sakladın.”

“Dün gece öğrenmekle, birkaç saatinin daha fazladan mutsuz geçmesi dışında elde edeceğin bir şey yoktu.”

“Anlıyorum Kyle. Skandal yüzünden tamamen toplumdan uzaklaştırılmadan önce, bir süreliğine daha özgürlüğümün tadını çıkarmamı istedin. Mutsuzluktan yemek yemeye halim olmadan önce bana harika bir ziyafet verdin.”

“Onun gibi bir şey.” Adam ayağa kalktı. Adamın mavi gözlerinde sevgi ve aynı zamanda kararlılık vardı. “Bugünün gelebileceğini biliyorduk. Bunu atlatacaksın. Bunu yapacağına söz veriyorum. Şimdilik, ben olayların gidişatını öğrenene kadar sen ortalıktan elini ayağını çekmelisin. Ailen dışında seni arayan olursa onları kabul etme. Hasta olduğun bahanesini uydur.”

“Bu yalan olmayacak. Kalbim paramparça. Zavallı Tim.”

Kardeşinin ismi geçtiğinde her zaman olduğu gibi adam sertleşti. “Sana, evliliğimizin seni bu konuda en kötüsünden koruyacağına söz vermiştim Roselyn ve seni koruyacağımdan emin ol. Ne olursa olsun, bunun benim tek görevim ve umurumda olan tek şey olduğunu hatırla.”

Adamın kararlılığı kadını sakinleştirdi. Rahatlattı.

Kyle'in güç ve emniyet duygusuna teslim olduğunda, kardeşiyle ilgili duyduğu endişe uzaklaştı.

Gecenin anıları kadını kuşattı. Zevkin yankıları ve tatminin duyulamaz titremeleri onu sardı. Adam da bunu duyuyor gibiydi. Kadın hakkında yapılacak dedikodu ile savaş için adam gerilse de samimiyet odaya yeniden hâkim olmuştu.

"Dün gece ters bir şey yokmuş gibi davranmak senin için zor olmuş olmalı Kyle, üstelik bu durum seni de kötü şekilde etkileyecek. Ama yine de bunu yapmana sevindim. Bu senin beni birkaç saatliğine korumak için yaptığın bir şeydi."

"Hiç de zor değildi Rose. Bu yatağı terk ettiğimde, kendi mutluluğunu bulmuş bir kadın tarafından büyülenmiştim." Adam kadının çenesini eline aldı ve kadının gözlerine baktı. "Ve eğer bir ziyafeti paylaştıysak bu sadece benim vücudumu doyurmadı canım."

Adam eğildi ve kadını öptü, sonra da odadan çıktı.

Kyle yatak odasının dışında duraksadı. Kapının diğer tarafından gelen sesleri dinledi.

Gitmesiyle başlayacağını düşündüğü ağlama seslerini duymadı. Kadının kaderini beklerken topladığı güç onu sağlamlaştırmıştı.

Yine de yakında ağlardı. Adam kadını bekleyen mutsuzluğu düşünmemeye çalıştı. Onun adına bunu hissediyordu, sanki kadının kalbindeki acı adamın kalbine doğru akıyordu.

Kadının Timothy için duyacağı üzüntüyü gideremezdi. Adamın yapabileceğinin en iyisi; kadını dava işlemlerinin

yeterince uzağında tutup böylece, kardeşinin asılmasından sonra hayatına biraz şerefle devam etmesini sağlamaktı.

Adam aşağıya indi. Evden ayrılmadan önce, Lord Hayden'a Longworth'ün yakalandığını haber veren bir mesaj gönderdi. Lord Hayden'ı bu olaylar ve ödemelerle ilgili sorgulanacağı hakkında uyarmış oldu.

Bir saat sonra Strand'de bir kafeye girdi. Büyük masada satranç oynayan bir adamın bakışını yakaladı. Bir başka hamle yapmadan önce açık bir şekilde onu tanımış ve kafa sallamıştı.

Büyük pencerenin yanında bir sandalyeye oturdu ve bekledi. Yarım saat sonra, Norbury satranç maçını kaybetti. Hoşnutsuz bir şekilde ayağa kalktı ve Kyle'a doğru yürüdü. O da diğer sandalyeye oturdu ve kahve siparişi verdi. Kyle'ı uzun bir süre inceledikten sonra arkasına yaslandı.

"Gelmen akıllıca oldu," dedi Norbury.

Kyle'ı bu sabah uyandığında mesajlar ve çağrılar bekliyordu. Dün gece geç saatte yazılmış olmalıydılar. Bir Mayfair evinde tutku iki ruhu birbirine bağlarken bir başka evde, bir adam kumarhanedeki tartışmadan ötürü şüphesiz hâlâ sarhoş ve kızgın şekilde kötü şeyler planlıyordu.

Kyle Rose'a o nottan bahsetmedi. Bunlar kati dürüstlüğü her zaman iyi bir şey olmadığı zamanlardı.

"Özür dilemen gerekiyor," dedi Norbury.

"Senden mi? Beni ve karımı aşağıladın. İleride sadece resmi ortaklık işleri için bir araya gelsek ve günlük buluşmalar yapmasak ikimiz için de akıllıca olur."

"Satranç maçı ayarlanmıştı. Senin gibiler için planlarımı değiştirecek değilim." Norbury kahvesini yavaş ve zarıfçe yudumladı. "Onun kardeşiyle ilgili konuyu tartışmalıyız,

yoksa ileride seninle sadece avukatım vasıtasıyla konuşmaktan mutluluk duyarım.”

“Onun kardeşiyle ilgili söyleyeceğim bir şey yok.”

“Yok demek. Davanın çabuk görülmesi için baskı yapacağız. Bu konuda bilgi vermek zorundasın.”

Kyle etrafa göz attı. Burası her kesim insana açık yerlerdi ama zengin ve mevki sahibi adamlara hizmet ediyordu. Bu öncelikli tercihini divanlarıyla, döşenmiş koltuklarıyla ve satışa hazır pahalı sigaralarıyla belli ediyordu. Kyle daha çok Fleet Sokağı’ndaki Kendal Kahve Evi’ni tercih ediyordu, orada inşaat mühendisleri buluşmalarını yapıyor ve işadamları toplanıyordu.

“Bilgi vermeyeceğim. Bu işin dışında olduğumu söylediğimde, tamamen dışında olduğumu kastetmiştim.”

“Karını da sanık yerinde görmek istemiyorsan sana denileni yapacaksın.”

Kyle bir açıklama istemedi. Yakında bunu yapacaktı. Norbury fazlasıyla tatmin olmuş görünüyordu, bu boş bir tehdit olamazdı.

“Çok enteresan bir söylenti duydum geçen hafta,” dedi Norbury. “Lillingston avukatıyla beraberdi ve Longworth meselesini anlattı. Longworth’ün avukatı, Rothwell’in koruduğu mülkü satmak için vekâlet aldığını söylemiş. Longworth’ün sığınağını bulmayı düşünerek Yardley’i bizzat ziyaret ettim.”

Norbury Kyle’ın ağzını aramasını bekledi. Kyle adamı tatmin etmek istemiyordu.

“Bana o mektuptan ve içinde ne olduğundan bahsetti, yani karına nasıl yazıldığını anlattı. Adama onu yaktırmadan önce okumuşsun, yani artık onun kardeşine gitmeye

niyetli olduğunu biliyorsun. *Bana parayı getirmelisin.* Böyle yazmış.”

“Malın satılmasından gelecek para. Karım bir yere gitmiyordu.”

“Pekâlâ, satışın geliriyle kim gitmez? Yardley’in söyledikleri yeterli olmayabilir ama seninkiler de güvenilir değil.”

Bu yeterli miydi? İnsanlar en kötüsünü düşünmeye meyillidir. Lord Hayden’ın darağacından kaçan bir adam yerine zararı karşılaması ve Rose’un kardeşinin kurbanlarından biriyle talihsiz ilişkisi... bu mektup her şeyi kesinlikle mahvedebilirdi.

“Sen parası ödenmeyen tek kişisin,” dedi Norbury. “Bu önemli olmamalı. Sadece sahtekârlık onu darağacına götürmeli ama jüriler bazen satın alınabilir olabiliyor. Ve Lord Hayden hâkimlere etki edebilir. Sen zararı karşılanmayan tek kurbandsın ve kimse senin hakkını aldığını iddia edemez. Şahitlik etmelisin. Yapacaksın, yoksa karının onunla ortak olduğunu iddia ederim.”

“Yemin ederim sen bir pisliksin. Baban gibi bir adamın senin gibi birinin babası olması imkânsız.”

“Beni böyle aşağılamadan önce yerini ve babamın hayatının artık pamuk ipliğine bağlı olduğunu unutmasan iyi olur.” Norbury yumruğunu masaya sertçe vurdu. “Lekeli sevgilin tarafından gerçeği göremeyecek kadar büyüledin. Pekâlâ, sersem bir ahmak ol. Ama Longworth’ün davasında konuşacaksın.”

Evet, büyük ihtimalle konuşacaktı. Aptal bir adam için, Norbury çelikten iplerle rahat ve güvenli bir ağ örmüştü kendine.

“Karımın ailesi hakkındaki inadin çılgınlık sınırında.

Tüm suçlarına rağmen kardeşini araştırmam yakışıksızdı. Ne de olsa paran ödendi. Roselyn'e gelince, masum olduğunu bildiğin bir kadını tehdit ederek daha da onursuz davranıyorsun."

"Pek öyle değil. O aile ile ilgilenmeme gelince... kimse beni aptal yerine koyup cezasından kaçamaz. Hiç kimse."

Kyle söyleyecek bir şey bulamadı. Temiz hava almak için dışarıya çıktı. Az önce tehdit edilmişti fakat Norbury kendi niyetini açık ettiğinin farkında bile değildi.

Yıllar önce bir madencinin oğlu Norbury'yi aptal yerine koymuştu. Geçen Aralık ayında bunu tekrar yapmıştı ve Cottington Kontu'nun onu koruma zırhı da yakında ortadan kalkacaktı.

21. Bölüm

Kyle o gece Rose'un yanına geldi ama içinde ihtiras yoktu. Tatmin ya da kendinden geçme, zevk ya da oyun da yoktu. Adam sadece kadının yanına uzandı, kadına sarıldı ve kadının kulağı adamın göğsünde kalp atışlarını tıpkı çalışan bir saatin saniyeleriymiş gibi duydu.

Sanki şu anda kadının istediğinin tam da bu olduğunu bilircesine ona huzur getirdi. Kadın, kendi iyiliği için, gün boyunca Timothy'nin darağacındaki halini kafasından atmaya çalışmıştı. Avuntusu fazla uzun sürmüyordu, ne de olsa içinde büyüyen panik hemen onun yerini alıyordu.

Kadın adamın onu ne kadar süre o şekilde tuttuğundan emin değildi, sakinleştirici bir sessizliğe ve sıcaklığa sarılmıştı. Adamın bunu daha ne kadar süre yapmak isteyeceğini merak etti.

Şu anda kadının üzüntüsünü paylaşıyordu. Bundan bir hafta sonra ya da bir ay sonra hâlâ onu rahatlatmak isteyecek miydi? Kadının korunmasını sağlayacaksa adaleti de bir kenara bırakacağına inanmaya devam etmeli miydi?

Kadının hassas duyguları onu adamın gücüne karşı savunmasız yapıyordu. Bunun gücünü en net bu gece hissetmişti. Bu güç odaya sükûnetin yayılmasını emrediyordu, böylece kadına bir erteleme süresi tanıyordu. Bu ertelemede, Tim'in geleceği ile ilgili korkunç hayaller vardı.

Kadının kafasına başka görüntüler de hücum edebiliyordu. Kepaze bir hırsızla olan bağı için Kyle'in toplum tarafından hor görülmesi gibi şeyler. Adam daha önce bir skandal tarafından mahvolmamıştı hiç. O açık arttırma ile ilgili hikâyede, onun rolünün geri yansıması kötü olmamıştı.

Adam bunun ne kadar korkunç olacağı konusunda fikir sahibi değildi. Eski arkadaşların insanı nasıl yüzüstü bıraktığını, bir dükkâna veya bir toplantıya girdiğinde kafaların nasıl tiksintiyle çevrildiğini bilmiyordu.

Bu adil değildi. Adamın tek suçu bu kadınla evlenmekti. Ancak bu durumu için bir bedel ödeyecekti.

Kendisini kurtarması için bu yolu seçtiğinde, adamı daha güçlü uyarmalıydı. Adamın düşündüğü şekilde işe yaramayabileceğini kadının görmesi gerekirdi, kadının dile düşmüş ailesi adamı lanetleyecekti. Kadın adamı iyimser görüşünü kabul etmek için çok istekli davranmıştı.

Adama biraz daha sıkı sarıldı. Bu, kadının kalbindeki duygusal baskının fiziksel bir yankısıydı. Adam da karşılık olarak kadının başını öptü.

"Bu çok güzel," dedi kadın. "Karanlık ve sessizlik. Senin sıcaklığın."

"Evet." Adam döndü ve kadının üzerine uzandı, kadının kalçasına sıkıca dayandı. Kollarının ön kısmıyla destekledi kendini, yüzü kadının yüzünün birkaç santim üzerin-

deydi, parmakları kadının yüzünde, çenesinde, burnunda, gözlerinde ve dudaklarında gezdi.

“Bugün geç saatlerde Lord Hayden’ı gördüm. Çoktan benim bir haftada öğreneceğimden daha fazlasını öğrenmiş. Timothy bu sabah yargıcın karşısına çıkmış ve Newgate’e gönderilmiş. Yakında dava görülecek. Bunu çabuklaştırmaya çalışanlar var.”

Yakında. Çabuk. Belki de en iyisi budur. Timothy hariç herkes için.

“Yakalandığı biliniyor mu?”

“Bugün yayınlandı. Yarın gazeteler bu haberle dolu olur.”

“Ve diğer gün ve sonraki gün, bitene kadar böyle olur. Senin söylediğin gibi bugün evde kaldım Kyle. Fakat bunu haftalar boyunca sürdürmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Ayrıca, böyle yapmam gerektiğini de düşünmüyorum. Saklanıyormuşum gibi olur. Ya da utanıyormuşum gibi. Onun yargılanması talihsizce ama sanki bu suç benimmiş gibi davranmam gerektiğini düşünmüyorum.”

Adamın karanlıkta kendisini süzdüğünü hissetti.

“Bununla yüzleşmek istediğine emin misin Rose? Bunu yapabileceğin konusunda kendine güveniyor musun?”

Güveniyor muydu? Dört ay önce olsa dünyayla yüzleşmek ve meydan okumak imkânsız olurdu. Kurbanlık koyun gibi Tim’in günahlarını kendi üzerine almış ve onun için yapılan hor görmeleri ona ait gibi üstlenmişti.

Artık durumu böyle görmüyordu kadın. Şimdi Bayan Bradwell’di, Longworth’ün kız kardeşi değildi. İyi bir adam onu beğenerek ve evet, severek onurlandırmıştı. Tim hakkındaki endişesi, onu önümüzdeki günlerde zaman zaman gerecekti ve kesinlikle üzülecekti ama Kyle bu

sabah haklıydı. Bundan kurtulabilirdi, çünkü kardeşinin onu tekrar bir kurbana çevirmesine izin vermeyecekti.

Daha da önemlisi, Tim'in bunu Kyle'a yapmasına izin vermeyecekti. Ve eğer kadın saklanırsa ve bunlarla yüzleşmezse sonucu bu olabilirdi.

"Buna katlanmak istemediğimden eminim. Ne var ki bunu yapmalıyım."

"Onu koruyamayacaksın. Hiç savunması yok."

"Bunu biliyorum."

"Çok kötü olmayabilir belki de. Alexia senin tarafında olacak. Ve Leydi Phaedra ve kocaları."

Ahh, kötü olabilirdi. Adam yarısını bile bilmiyordu. Bilmemeliydi de. Acısını her gece adamın önüne sermeyecekti.

"Ve sen Kyle. Bence en önemlisi senin benim yanımda olman."

Adamın bakışlarını görmese de yoğunluğunu hissetti kadın. Sonra adam kadını öptü. Kadının dudaklarına nazikçe dokunma şeklinde talep yoktu. Hiçbir beklenti yoktu. Yine de kadın heyecanlandı. Kalbi dolup taşıtı.

"Bir şey bilmen gerekiyor Rose. Lord Hayden mahkemede konuşacak. Kurbanların parasını ödediğini onaylayacak ancak bunu yaparak suçlamayı tamamen ispat etmiş olacak. Başka seçeneği yok. Çağrılacak ve gitmek zorunda." Adam duraksadı. "Zarar görenlerden biri olarak ben de çağrılacağım."

"Geri ödenmeyen zararın için."

"Evet."

Kadının tepkisine hazır gibi görünüyordu. Belki de gözyaşlarıyla dolu duygusal bir tepki bekliyordu. Belki de kadının onu öfkeyle geri iteceğini düşünmüştü.

Kadın bunu yapmazdı. Yapamazdı. Ama o "evet." kelimesine kalbinin isyan ettiğini de inkâr edemezdi. O mahkemede tanıklık edeceklerin arasında, en fazla zarar veren kişi kocası olacaktı.

"Mecbur musun?" diye fısıldadı kadın.

"Korkarım evet. Sonrasında ve hatta şimdi bu aramızda kalacaksa bunu da anlarım."

Kadın bu yapacağının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemek isterdi fakat değiştirebileceğinden korkuyordu. Daha şimdiden ruhunda bir kapı kapanıyordu. Kendini yeniden bulan ve Kyle'ın iyi biri olduğunu bilen Roselyn, kardeşinin darağacına gitmesine sebep olan kişi kocası olursa ihanet duygusunu bertaraf edemeyebilirdi.

"Neden mecbursun? Onurun için mi? Adalet için mi?" Kelimeler kadının kastettiğinden daha sert çıkmıştı. "Londra'yı terk edebiliriz. Mahkemede yargılamada tanık listesinde yoksan konuşmak zorunda kalmazsın."

"Adalet umurumda değil artık ve vicdanım, bu konuda onuruma söz hakkı vermez. Sadece yapmak zorundayım. Bunu kabul etmeni ve beni affetmeni istiyorum fakat biliyorum ki büyük ihtimalle etmeyeceksin."

Sarılma şimdi daha az huzurluydu. Kadın yine de hâlâ mümkün olan rahatlığı istiyordu.

Timothy Longworth'ün davasından önceki gece, Kyle kendini tüm sosyetenin katıldığı Drury Sokağı tiyatrosunda özel bir partide buldu.

Oldukça sıradan bir biçimde başlamıştı. Jean Pierre, Easterbrook'tan bir not daha almıştı ve tiyatro locasını kullanması için davet ediliyordu. Jean Pierre, Kyle'ın da Roselyn'le geleceğini düşünmüştü, böylece kadın içine

düştüğü üzüntüden biraz uzaklaşmış olacaktı. Rose da bunun cesur bir yüzleşme için mükemmel bir yol olduğunda hemfikir di. Belirlenmiş saatte, Kyle ona Easterbrook'un rezerve ettiğı son derece ortalıkta olan koltuklarda eşlik etti.

Kesinlikle fark edilmişlerdi. Rose'un gülümsemesi her daim hazır di ve ağırbaşlılığını gözler önüne seriyordu. Bu durumla en iyi şekilde yüzleşebileceğini kanıtlamıştı ancak adam, kadının gözlerinde, fısıltı ve bakışlardan acı duyduğunu gösteren küçük işaretler görüyordu.

Birazdan Rose kalabalığın ilgi noktası olmayı bıraktı. Çünkü locanın kapısı açıldı ve Lord Elliot tuhaf eşi Leydi Phaedra ile içeri girdi.

"Bradwell. Hen Teyze," dedi Lord Elliot. "Ağabeyim bu geceki oyunu hararetle tavsiye etti. Burada Londra'nın en güzel üç kadınının aynı anda olacağını bilmiyordum."

"En rezilleri de tabii," diye fısıldadı Rose Kyle'ın kulağına. "Hen'in senin arkadaşınla olan ilişkisi insanların ağzında, duydum ve Leydi Phaedra da kötü anlamda oldukça ün sahibi."

"Dikkatleri onlarla paylaşacaksan fazla cesarete ihtiyacın olmayacak o zaman."

Rose'un bu gece buraya gelme kararı Kyle'ı yüreklen-dirmişti. Son bir haftasını yarın önemli bir şey olmayacakmış gibi geçirmişti. Sadece ikisi yalnız kaldığı zamanlarda ortaya çıkıyor gibiydi.

İlişkilerinin arasına giren bu durumu adam elbette tahmin etmişti. Kanıt olarak gösterebileceğı bir şey yoktu aslında. Aralarındaki cinselliğın ve çekimin git gide azaldığına dair bir kelime ya da hareket yoktu. Sadece oradaydı, kadını davayla ilgili uyardığında bunun olacağını bekliyor-

du. Adamın üstlendiği role gücenmemesi için kadının insan olmaması gerekirdi.

Jean Pierre, Henrietta'nın arkasından eğildi ve adamın bakışını yakaladı. Kyle ona doğru eğildi.

"Lord Elliot'ın bize katılması tuhaf, öyle değil mi?" Jean Pierre'in alçak sesinde abartılı bir vurgu vardı.

"Sen çılgınsın arkadaşım. Şüphesiz tüm o kimyasallar yüzünden."

Onların sohbetlerine katılmak üzere "Çılgın mı? Kim çılgın?" diye sordu Henrietta.

"*C'est moi,*" dedi Jean Pierre. "Güzelliğin bana bunu hep yapıyor."

İltifattan ötürü gözleri parlayarak dikkatini diğer localara verdi kadın.

Locanın kapısı tekrar açıldı. Lord Hayden karısı ve Irene ile içeri girdi.

Caroline, Irene'in öne oturması ve dedikodu yapıp kalabalığı izlemek konusunda ısrar etti. Bunun için oturma planının değiştirilmesi gerekiyordu. Bu sefer, Kyle kendini arka sırada Jean Pierre'in yanında otururken buldu.

"Oldukça dolu." Arkadaşı önlerinde çıkan kafalara anlamlı bir bakış attı.

"Herkes zihnini dağıtmak istiyor, hepsi bu. En kötü çile yarın bizleri bekliyor. Roma'nın yanacağını biliyoruz ve bu gece keman çalıyoruz."

"Sadece Rose için yanacak. Lord Hayden için alevler olacak ama küçük alevler. Şimdilik herkes burada. Bunu marki ayarladı. Ve o büyük evde, kendi ve hizmetçileri dışında kimse yok." Jean Pierre hafifçe burnuna dokundu.

Belki de Easterbrook ayarlamıştı bunu. Eğer öyleyse, sadece birkaç dakikasını almış olmalıydı. Nasıl olursa ol-

sun Kyle mutluydu. Rose da eğleniyor gibi görünüyordu. Diğer şöhretli kimlikler sayesinde insanlar ona özel bir dikkat göstermiyordu.

İkinci oyunun ortasında kapı bir kez daha açıldı. Kyle sesi duydu sonra Jean Pierre dirseğiyle Kyle'ı dürttü.

Arkaya baktı. Marki varlığıyla teşrif ederek onları şeref-
lendirmişti. Sessizce arka duvarda bir yere geçti.

“Eğer tiyatrodan ailesinin ona katılmasını istiyorsa neden hepsini davet etmedi?” Jean Pierre asabi şekilde fısıldadı. Easterbrook'un gelmesi bu geceki tüm spekülasyonları ortadan kaldırmıştı.

“Bence gelmeye niyetli değildi. En azından burada olmaktan mutlu görünmüyor.”

Markinin gözü diğer locaları bir şahin gibi taradı. Özel birini arıyorsa hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Öne, gölgelerin dışından koltuklara doğru adım attı.

Kardeşleri onu fark etti. Bir tanesinin gözlerindeki şaşkınlık okunuyordu. Leydiler ayağa kalkıp ona reverans yaptılar.

Unvanının ayrıcalığı vardı ve Easterbrook'u locanın önüne oturtmak hafif bir kargaşaya neden olmuştu.

“Caroline, sen ve arkadaşın arkada oturacaksınız, böylece kıkırdamalarınızı duymak zorunda kalmayacağım. Bay Bradwell seninle flört etmek için sokulan delikanlıları halledecektir. Beyler, umarım bu gece etrafımı bu güzel kadınlarla çevrelesem eminim bir şey demezsiniz. Oyun bittiğinde yine sizin olacaklar.”

Oyunun geri kalan kısmında marki önde ve ortada kaldı, görünüşte sahnedeki hareketi özömsüyordu. Alexia, onun ikinci kardeşinin karısı ve düşkün olduğu kişi olarak onun sağ tarafında durarak onurlanmıştı. Leydi Phaedra

da soluna oturmuştı. Diziyi tamamlayan da Henrietta ve Roselyn'di.

“Haklısın, bu adamda gizem ya da öngörü yok. Sadece kaprisli ve tuhaf biri.” Jean Pierre homurdandı.

Kyle'in markinin hareketlerine karşı bir ilgisi yoktu. Sadece, orada önde oturan ve ona bakan genç erkeklerin muhtemelen nefesini kesen güzel sarışın kadını önemsiyordu.

Easterbrook'un niyeti ne olursa olsun etki aynıydı. Marki yarın hayatı için mahkemeye çıkacak bir kardeşi olan kadının yakınlarında bir yerde oturmasını istemişti. Bu gece dünyayla yüzleşmişti kadın, önemli olan tek şey buydu.

22. Bölüm

“Hayden Alexia’nın gelmesine izin vermedi. Şu anki durumuyla heyecanla baş edemeyeceğinden endişe etti. Sevgilerini ve dualarını gönderdi Rose.” Leydi Phaedra, Old Bailey’de Rose’un yanında bir sandalyeye yerleşti.

Lord Elliot da onun yanına oturdu ve herkesin yalan olduğunu bildiği güvenceler verdi.

Tim’in durumu umutsuzdu. Gazeteler onun suçuyla ilgili tüm detayları yazmıştı ve şimdi herkes bundan bahsediyordu. İsimler, miktarlar ve durumun tüm arsızlığı ortaya dökülmüştü. Kardeşinin günahları ile ilgili bir kız kardeşin bilmesi gerekenden daha fazlasını öğrenmişti.

Bu dava sadece bir yönde gidebilirdi ve bu yönde hızlı ilerleyecekti. Eğer jürinin arasında oturuyor olsaydı, o da kardeşini suçlu bulmak zorunda kalırdı.

Ama orada değil burada oturuyordu, izlemek için kendini güçlendirmeye çalışıyor ve dava sırasında onun kum rengi saçlarını görmeyi bekliyordu.

Onu affedemiyor veya savunamıyordu ancak kalbi yine de üzüntüyle ağlıyordu.

“Gelmekle çok cesur davrandın,” dedi Lord Elliot. “Onun memnun olacağına eminim.”

Kim? Timothy mi? Kız kardeşini görürse bu onu rahatlatır mıydı? Kadın onu ziyarete gitmemişti bile. Böyle bir ziyaret için sadece bir hakkı vardı ve bunu, bugünden sonra olacaklara göre kullanmak için saklamıştı. Böyle bir birleşme ve ayrılış ikisi için de cehennem azabı olmasına rağmen, kardeşinin ona bugün daha çok ihtiyacı olacaktı.

Kadın aşağıda oturan adamları süzdü. Kyle’a rastladı. Belki de Lord Elliot onu kastetmişti, Timothy’yi değil. Ama Kyle’ın memnun olacağından emin değildi. Eğer kadın onun sözlerini birebir mahkemede dinlerse adamın tanıklığını unutmaya imkânsız hale gelirdi.

Her ne kadar olacakların sonuçlarından azade kalmaya çalışsalar da yavaş yavaş ve kederle mahkeme zamanını beklemişlerdi. Resmîyet maskeleri gün be gün aralarına girmişti, öyle ki kadın gerçek Kyle’ı özler olmuştu.

Son üç gece ayrı uyumuşlardı. Kadının korkunç bekle-yişinin üstesinden gelemediğini biliyordu adam. Yorgunlukla erkende yatmaya çekilmesine anlayış gösteriyordu.

“Ahh, Hayden orada,” dedi Leydi Phaedra.

Rose, Lord Hayden’ın kapıda duraksadığını ve sonra ilerlediğini gördü. Kyle’ın yanında kendine bir yer buldu. Mevcut dava tanıkların ve ifadelerin etrafında dönüyordu.

Lord Elliot uzandı ve elini kadının eldivenli elinin üstüne koydu. “Ağabeyim, sana onu korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemem için beni görevlendirdi. Sözlerinin doğru olması gerekliliğini de anlamamı istedi.”

“Lord Hayden aileme karşı hep cömert oldu. Onun

şu anki niyetini asla sorgulamam. Her şeye rağmen beni uyardığınız için teşekkür ederim.”

Lord Elliot kaşlarını çattı ve Phaedra'ya baktı. Kadın omuz silkti. Rose açıklamaya niyetli değildi. Zaten yakında gerçeği öğreneceklerdi.

Davayı Timothy lehine hafifletecek sadece bir şey söyleyebilirdi Lord Hayden. Herkese Timothy'nin parayı alırken yalnız olmadığını ve tüm bu planın onun fikri bile olmadığını söyleyebilirdi.

“Bunu daha önce hiç yaptın mı?” diye sordu Lord Hayden.

“Hayır,” dedi Kyle.

“İfadende sadece gerçekleri söyle. Basitçe ve açıkça, böylece jüri anlayabilir. Sorular olabilir. Sadece sorulana cevap ver, fazlasını söyleme.” Lord Hayden üstten sertçe baktı. “Bu öğüdü verirken tabii ki onun asılmasını istemediğini farz ediyorum.”

“Asılmaması gibi bir şans var mı?”

“Kimse bilemez. Bu yargıç daha önce merhamet gösterdi. Sebep verilirse yine gösterebilir.”

Bir davanın bitmesi ve sıradakinin başlamasını bekleyen bir tek onlar değildi. Yukarıda balkon kurulmuştu ve bu, şu anda adaletle yüzleşen zavallı yankesici için değildi. Temiz çarşaflarda uyuyan kafaların üzerindeki güzel şapkalar vardı. Bir tanesi Leydi Phaedra'nın çıplak kızıl buklelerinin üzerine tutturulmuştu. Zarif bir bone Roselyn'in sarı saçlarının ve yüzünün büyük kısmını saklıyordu.

Daha fazla adam geldi, Kyle ve Lord Hayden'ın oturdukları yeri kalabalıklaştırdılar. Kyle Norbury'yi ve 'Longworth asılsın' komitesinin diğer üyelerini gördü.

“Birçok tanık,” dedi.

“Birçok kurban,” diye cevap verdi Lord Hayden.

“Senin onlara geri ödemen işe yarayacak mı?”

“Çoğu zaman, zararı karşılama merhametin tek koşulu-
dur. Ama bu son defa olduğunda, bankacı sadece bir ta-
necik geri ödenmeyen sahtekârlık suçundan dolayı idam
edildi. Ancak onun hırsızlığı mahkeme kararı için yeter-
liydi.”

Kendisine yapılan gizli vurguyu kaçırmadı Kyle. “Ben
de parayı almalıydım. Böylece parası geri ödenmeyen tek
kurban olmazdım.”

“Seni temin ederim, alsaydın bile bugün hiçbir şey de-
ğişmezdi.”

İnsanlar yer değiştirmeye başladı. Davanın sonunda
kargaşa oldu, bazı insanlar gitti ve diğerleri yerlerini aldı.
Lord Hayden biraz mahremiyet için başını eğdi. “İfadeni
kısa tut, tahmin ve ayrıntılara girme. Sadece aslında olanlar
hakkında ne biliyorsan anlat.”

Tim’i içeri getirdiklerinde Rose neredeyse ağlayacak-
tı. Bakımsız kum rengi saçlarıyla hastalıklı, solgun ve çok
korkmuş görünüyordu. Yirmi beş yaşında değil de eskiden
olduğu çelimsiz çocuk gibi görünüyordu ve onu yargıla-
yacak adamlarla kıyaslanırsa hastalıklı hali iyice ortaya koyul-
muş oluyordu.

Haysiyetini korumakta başarılı değildi. Tanık toplulu-
ğuna şöyle bir baktı ve çenesi titredi. Gözleriyle balkonu
taradı ve kız kardeşini gördü. Kadın gülümsemeye çalıştı
ve elini hafifçe salladı. Adamın ifadesi darmadağın oldu.
Kendini toparlarken gözlerini yere eğmek zorunda kaldı.

Kurbanlar tek tek bilgilerini verdiler. Sermayeleri-

nin yok olduğunu, kârların ödenmediğini, Timothy'nin itiraf etmesini anlattılar. Hepsi, zararlarını asıl karşılayanın Timothy'nin kuzeni Alexia ile evlenen Lord Hayden Rothwell olduğunu söyledi.

Rose kayba uğramamış olmalarının jüri için önemli olduğunu görebiliyordu ama Timothy'yi kurtaracak kadar önemli değildi. Bu beyanlara verdiği tepkiyi görmek için Yargıca baktı.

"Beklediğimden daha iyi gidiyor," diye fısıldadı Leydi Phaedra "Her birinin parası geri ödendiğine göre- "

"Hepsinin ödenmedi," dedi Rose. "Kyle'ınki ödenmedi."

Leydi Phaedra'nın yüzü düştü. Kocasına fısıldadı. Lord Elliot daha da ciddileşti.

Phaedra eldivenli elini Rose'un eldivenli elinin üzerine koydu. "Bunun çok zorlu bir sinama olduğunu ve üzüldüğünü biliyordum ama bugününün senin için ne kadar korkunç olduğunu fark etmemiştim Roselyn."

Rose rahatlatma girişimini kabul etti. Fakat mahkemede Kyle'ın adı söylendiğinde kalbi yerinden fırlayacaktı.

Kyle'ın bakışları onunkilerle buluştu. Kadın adamın üzüntüsünü ve özrünü görebiliyordu. Sonra ilerledi ve yemin etti.

İfadesi kısıydı. Şaşılacak derecede hem de. Kulağa diğerleri gibi geliyordu, sermayeye yapılan yatırımlarla, zimmetine geçirme ve sahtekârlıkla ilgili bir hikâye.

Burada eksik olan kısım ise parayı geri almama kısmıydı.

Davacı avukatı bunu netliğe kavuşturmak istedi. "Bay Bradwell, hesaptaki paranızı geri alabildiniz mi?"

"Evet, tamamını geri aldım."

Kyle'in cevabı tanıklar arasında şaşkınlığa neden oldu. Rose Norbury'nin köpürdüğünü görebiliyordu. Odanın o kısmından 'yalancı şahitlik' sesleri yükseliyordu.

Avukat sertleşti. "Bay Bradwell, Lord Hayden'in bu parayı ödediğini mi söylüyorsunuz? Size hatırlatırım, o da birazdan konuşacak ve eğer yalancı şahitlik ediyorsanız bu hemen ortaya çıkacaktır."

Kyle adamla yüzleşti. "Bunun nasıl ya da kim tarafından geri ödendiğini sormadınız ama yine de doğru bir şekilde cevapladım. Hesap şimdi tam olarak çalınmadan önceki haline döndürüldü."

"Sizin hassas bir adam olduğunuzu anlıyorum bayım. O yüzden şimdi soruyorum tam olarak nasıl geri ödendi?"

"Ben kendim yerine koydum."

"O zaman, siz de Bay Longworth'un para çaldığı kişilerden birisiniz."

"Hesap benim adıma değildi. Bay Longworth, dayımla yengemden çaldı ve onların da parası geri ödendi. Sorunuz buydu ve buna cevap verdim. Parayı kendim yerine koyarak yaptığım kayıtsız cömertliğimden ötürü onu sorumlu tutamam."

Jüri bunu gülünç buldu. Yargıç bile neredeyse gülümseyecekti. Avukat bile ama bir sonraki beyanatıyla ortalığı karıştırdı. "Sizin onu sorumlu tutup tutmamanız bir şey ifade etmiyor, önemli olan kanunlar."

"Öyle mi? Bir önceki davada, bir kadın sanık yerindeki adamın parasını aldığına dair tanıklık etti. Sanırım muhtemelen onun da parasını kendi kocası geri vermiştir. Ama eşi konuşmadı, üstelik kayıp ne de olsa kendi kaybıydı. Bizim konuya gelince, ben de kocasının yaptığını yaptım

ya da diğer hikâyelerde duyduğunuz gibi Lord Hayden'in yaptığı mı."

"Haklı." Lord Elliot homurdandı.

Kesinlikle haklıydı. Bu davacı avukatını telaşlandırdı. "Sizin hukuk hakkındaki görüşleriniz bizi ilgilendirmez Bay Bradwell. Tekrar sormama izin verin; çalındıktan sonra yerine konan kaybınız için Lord Hayden veya Bay Longworth ya da o aileden başka biri tarafından geri ödeme aldınız mı?"

"Evet."

Davacı avukatı ellerini havaya kaldırdı ve hâkimden rica etti. "Lordum, geri ödeme almadığınızı biliyoruz. Yalan söylüyor."

"Yalan mı söylüyorsunuz Bay Bradwell?"

"Soruya doğru bir şekilde cevap veriyorum."

"Lord Hayden yargıca sizin ondan tazmin parası kabul etmediğinizi itiraf etti."

"Tazmin parası alıp almadığımı sorulmadı. Longworth ailesinden kimsenin bana para ödeyip ödemediği soruldu. Kaybolan yirmi bin pounddu. Longworth mülkünde bir ipoteğim var ve bunun değeri de en az beş bin eder."

"Ya geri kalan onbeş bin?"

"Bay Longworth'ün kız kardeşi benimle evlenmeyi kabul etti. Hesabın kapandığına karar verdim."

Rose gözleri buğulansa da gülümsedi. Tim'e yardım etmek için çok fazla çabalıyordu ve oldukça iyi idare ediyordu.

Salon konuşma ve uğultuyla doldu. Davacı avukatı kalabalığın konuşmasına izin verdi ve sonra sırtıttı. "Hepimizin aptal olduğunu düşünüyor olmalısınız bayım. Kadersiz bir kadınla evleniyorsunuz, bununla hesabınızı düze

çıkardığınıza ve kardeşinin size olan borcunun sıfırlandığına inanmamızı istiyorsunuz, öyle mi?"

Kyle adama çok sert bir şekilde baktı, bu bakışlarda dürüstlük ve zalimlik vardı öyle ki mahkeme salonu sustu. "Buna inanmayan varsa onunla tanışmamış demektir. O burada, Lord Elliot Rothwell'den iki sıra yukarıda oturuyor. Ona bir bakın ve bana on beş bin pound etmeyeceğini söyleyin."

Baktılar. Herkes dönüp baktı. Yüzlerce erkek gözü Lord Elliot'ı aradı ve sonra kadını buldu. Kadın yüzünün kızardığını hissetti.

"O boneyi çıkar. Şimdi," diye fısıldadı Leydi Phaedra.

Rose kurdeleleri çekti ve bonesini çıkardı. Bir şey hatırladı, yakın bir zaman önce başka gözlerin ona bakıp başka şeyler için değer biçtiği anı.

Kadının bakışları Kyle'ı aradı ve Kyle'ınkiler de onu. Kadın sadece ona baktı, böylece diğerlerini görmedi. Adam bunu kadın için yapmıştı, beş para etmez kardeşine yardım etmek için. Ne olursa olsun, kadın bu kadar çabaladığı için adama minnettar olacaktı.

Adamın ifadesi değişti. Bu kadını şaşırttı. Adamın bakışında, kadının kardeşini kurtarmak için en ufak bir hile yaptığına dair bir iz yoktu. Gözleri son derece değerli bir kadına bakan bir erkeğin gözleriydi.

Adam hayranlığını gizlemiyordu. Diğerleri de büyük ihtimalle bunu görmüştü. Adamın sevgisini ve gururunu halkın da görmesi kadını motive etti. Rahatlattı. Onurlandırdı.

Adamın bakışı, kadının Old Bailey'deki sesleri duymasını engelledi. Kadını içine çeken sessizlikte, kadın karşılık olarak dudaklarına dokunup görünmez bir öpücük yolla-

dı ve kalbi uzun zamandır söylenmeyen aşk sözcüklerini haykırdı.

“Adam haklı beyefendi,” dedi yargıç. “Bir adam on beş bin pound için daha kötüsüne de razı olabilirdi.”

Jüridekiler güldü ve birbirlerini dürtüp ‘bilirim’ dercesine kafa salladı. Davacı avukatı yargıcın kararına itiraz edemezdi. “Çok güzel bir kadın, bu doğru. Ama aslında gerçekten geri ödeme almadınız.”

“Katılmıyorum,” dedi Kyle.

“Sizin katılmanız gerekmiyor. Gidebilirsiniz.”

Sonra Lord Hayden yemin etti. Davacı avukatın ilk sorusunu keskin bir bakışla susturdu ve elini kaldırdı. “İfademden önce, diğer tanıkların verdiği bilgiler için kanıt sunmak istiyorum.”

Yargıç kafasını salladı. Davacı avukatı omuz silkti.

“Hırsızlıkları keşfeden ve tüm banka kayıtlarını inceleyen kişi olarak ben, her bir hırsızlığın olduğu günü, miktarı ve miktarın sahibinin ismini biliyorum. Bu diğer tanıkların birçoğu çağrılmamış olabilir, çünkü konuyla ilgili bir geçmişleri yok. Onların kayıpları Timothy Longworth bankaya ortak olmadan önce oluştu. Timothy Longworth bankada ortak oldu. Çaldı bu doğru ama bu insanların hepsinden değil.”

Şaşkın sessizlik bir süre havada asılı kaldı. Sonra sesler uğultu ve sorular şeklinde yükselmeye başladı. Yargıç davacı avukatın duyulabilmesi için gürültüyü susturdu.

“Sizin açıklamanız en iyisi olur Lord Hayden.”

“Geçen yaz zararı karşıladığımda, bu sadece Timothy Longworth’un kurbanlarının zararları değildi. Aynı zamanda, ona bu ortaklıkta kendisine miras bırakan adamın borçlarıydı ve onun ticaretini ve suçlu planlarını öğrenmişti.

Ağabeyi Benjamin'in. Birçok sebepten bu işe Benjamin'in karıştığını açığa vurmamıştım. Parası ödendikten sonra, kimse kimsenin parayı çaldığını umursamamıştı. Benjamin benim arkadaşım ve itiraf ediyorum ki duygusallık beni de etkilemişti. Ama o hilenin büyüklüğü ve derinliği bilinseydi, banka kurtulamazdı ve birçok kişi de zarar görürdü."

"Çok etkileyici bayım. Ama bunu şimdi açığa çıkarmakta geç kaldınız."

"Benjamin'e bir onur borcum vardı ve adının karışmamasını ummuştum."

"Tabii. Yine de sorgulanacaksınız. Bunun ortaya çıkacağını bilmeliydiniz."

"Ben Bay Bradwell gibi cevap vermeye niyetliydim. Yalancı şahitlik yapmadan ama aynı zamanda yorum da yapmadan. Ama Benjamin Longworth öldü ve biraz düşündükten sonra, borcumun da onunla birlikte öldüğüne karar verdim. Kardeşi alçak bir adam şüphe yok fakat büyük ağabeyinin günahları için de sorgulanıyor."

"Eski hırsızlıkların tarihleri konusunda çok mu eminsiniz?"

"Tamamen eminim. O paranın çoğu, Benjamin Longworth Yunanistan'a savaşa gitmeden önce gitmişti."

Davacı avukatı, Lord Hayden'ı tanıklardan hangilerinin aslında Timothy'nin kurbanı olduğu konusunda sorgulamakta ısrarlıydı. Kyle bunun uzun süreceğini düşündü. Old Bailey'den çıkıp biraz hava aldı.

Birçok insan orada toplanmıştı ve hayret tepkileri yayılıyordu. Bu biraz karışıklığa ve tartışmalara neden oldu. Biraz talihle, bu jüri arasında da karışıklığa da neden ola-

bilirdi. Belki de Lord Hayden'ın tüm gerçeği meydana çıkarmakta gecikmesinin gerçek nedeni buydu.

Hava da içerideki üzüün hadiseyle alay eder gibiydi. Zamansız şekilde sıcaktı ve gelecek mevsimin kısa bir tanıtımı gibiydi. Soğuk bir rüzgârla insanın burnuna hoş kokular getirip alay ediyordu.

"Lord Hayden'ın ifadesinin en az bir saat süreceğini düşünüyorum."

Adam etrafında döndü. Rose kafasında boneyle arkasında dikiliyordu.

"Ben de öyle sanıyorum. O kayıtları ezberlemiş gibi görünüyor."

"Alexia onun sayıları asla unutmayacağını söylüyor. Bence yüz bin poundun üstünde para ödeyen hiçbir adam unutmaz."

Kadın oldukça sakin görünüyordu. Toparlanmış. Son birkaç günden daha fazla üstelik. Kötü bir şeyin olmasını beklemek birçok durumda, bunun gerçekten olmasından daha kötüdür.

"Biliyor muydun Rose? Büyük ağabeyinin de bu işin bir parçası olduğunu yani?"

Kadın başını salladı. "Kimden ne kadar aldığını değil. Alexia geçen yaz Tim gittikten sonra gerçeği açıkladı. Lord Hayden, Tim adına geri ödeme ayarladı ama işte o zaman fark etti ki başka hırsızlıklar da olmuştu. İkisinin de ahlakı düşük olduğunu öğrenince mahvoldum ve bu suçu iyice incelemeye niyet etmedim."

"Lord Hayden'ın bugün suçları ayırmayı tercih etmesinden dolayı rahatladım."

Çok sade bir gülümsemeyle kadının dudakları kıvrıl-

dı. Gözleri üzgündü ama kristaller kadar berraktı. Adama sanki aklını okuyabilirmişçesine baktı.

Adama sarıldı ve onu rahatlatmadan önce göğsüne özenli bir öpücük kondurdu. "Orada öyle konuştuğun için teşekkür ederim Kyle. Tim senin onun en az zararı görmesi için verdiği çabayı hak etmiyor. Asılmasının gerektiğini düşündüğün biri için merhamet göstermenin nasıl zor olduğunu bilemeyecek kadar çocuktur o."

"Bunu onun için yapmadım Roselyn."

"Hayır. Bu beni kollamak içindi. Beni korumak için. Beni onurlandırmak için. Bunu biliyorum ve her zaman minnettar olacağım." Binaya baktı ve duruşunu dikleştirdi. "Dönmeliyim, böylece bittiğinde orada olurum. O anda yalnız olmasını istemiyorum."

"Tabii ki."

Kadın uzaklaştı. Adam binanın ön tarafında dolanarak içeri girmesini erteledi. Jüri kararı ve hüküm için geri dönecekti elbette. Kadının o anda yalnız olmasını istemiyordu.

Caddede küçük bir kargaşa oldu. Çocuklar yeni basılmış gazetelerle koşuyorlar ve haberleri bağırarak veriyorlardı. Çoğu Longworth'ün mahkemesindeki sürprizi anons ediyordu. Ama biri daha az dramatik bir bilgi için bağırıyordu.

Kyle delikanlıya doğru yürüdü ve gazeteyi satın aldı. Üzerine siyah bir çerçeve çizilmişti ve kısa bir not yazıyordu.

Cottington Kontu ölmüştü.

Rose Lord Hayden'in yanında yürüyordu, hapishane-deki kokulardan dolayı kusma isteğini bastırmaya çalıştı. İçinde Timothy'nin ihtiyaçlarının olduğu küçük bir sepet

taşıyordu. Bunu hak etmiyordu ama Alexia'nın geçen yıl ona, o zor zamanlarda nasıl böyle şeyler gönderdiğini hatırlamıştı.

Alexia durumundan ötürü onlarla gelememişti. Lord Hayden, Irene'in bu ziyarete gelmesini istememişti, Rose nedenini şimdi anlıyordu. Newgate berbat bir yerdi. Hiçbir genç kızın görmemesi gereken büyük hücrelerin önünden geçtiler. Lord Hayden'ın haşın ifadesinden, edepli bir kadının da bunları görmemesi gerektiğini düşündüğünü anlıyordu.

Tim küçük bir hücredeydi, onunla birlikte sadece beş adam vardı. Bu özel mekânda kalmasını sağlayan Lord Hayden olmuştu. Bunun, Lord Hayden'ın bir Longworth için parasını son cömertliği olmaz diye düşündü.

Gardiyan diğer mahkûmları çıkardı, böylece kadın onların rahatsızlık vermesine maruz kalmadı.

Tim onlarla yalnız kalınca yüzleşti. İsteksizce gülümse-di, nafile bir girişimdi. "Seni görmek güzel Rose. Mahkemeye gelmekle de kibarlık ettin."

"Sen benim kardeşimsin Timothy. Irene sevgilerini gönderdi ve tabii Alexia da. Alexia yakında bebeğini doğuracak, o yüzden burada bana eşlik edemedi. Bu mutlu haberi sana yazdım ama mektubu aldığından emin değilim."

"Irene iyi mi?"

"Çok iyi. Alexia ve Lord Hayden'la yaşıyor. Birçok şeyden, yani olanların çoğundan korunmuş oldu."

Tim Irene'e yardım ettikleri için Lord Hayden'a teşekkür edecek kadar terbiyeliydi. Sonra daha az bir nezaketle Rose'a baktı. "Kocan seninle gelmemiş bakıyorum."

“Kuzeye gitti, Cottington Kontu’nun cenazesine. Ama hayır, burada da olsa geleceğini sanmıyorum.”

Kontun adı geçince Tim’in ağzı seyirdi. “Sanırım, Norbury artık kont oldu. Bu tamamen olmadan önce kararın verilmiş olması iyi oldu, yoksa kesin idam edilmiş olurum. Norbury benim ölmüş ve sessiz olmamı istedi, böylece asla konuşamazdım ama bunu başaramadığı için yüzüne güleceğim. Gerçi şimdi yaşayacaklarım ona göre ölmenden daha iyi.”

“Bir aptal gibi konuşma,” diye tersledi Lord Hayden. “On dört yıl sürgün asılmakla aynı şey değildir. Hayatta olacaksın. Eninde sonunda özgür olacaksın. Gençsin ve baştan başlayabilirsin. Yargıç merhamet gösterdiği için Tanrı’ya şükretmelisin.”

“Merhametmiş, peh. Öyle de böyle de öleceğim, sadece daha yavaş olacak. Orada adamları köle gibi çalıştırıyorlar. Sadece oraya gitmek bile gemiyle altı ay sürüyormuş diye duydum. Sadece biraz para ödünç aldım hepsi bu. Sen beni itiraf etmek için zorlamasaydın geri ödeyecektim. Hepsinin Ben’e ait olduğunu da söyleyebilirdin mahkemede. Sana inanırlardı.”

Rose, Lord Hayden’in Tim’e vuracağını düşünerek gerildi. “Hepsinin onun suçu olmaması dışında tabii. Bu bir yalan olurdu.”

Tim’in yüzüne heyecan ve kızgınlık yerleşti. “Bunlar olduğu için mutlusun. Beni bulduklarına da memnunsundur. Ben’in ölü olduğuna da memnun olduğuna eminim. Öyle olduğunu biliyorum.”

Rose kardeşini sakinleştirmek için daha yakına geldi. “Aptalca konuşuyorsun. Lord Hayden sana orada yardım

etti. Hepimize yardım etti hep. Ama geçen yaz ortaya koyduğu para düşünülürse, bu gerçekten son bir veda Tim.”

Tim'in gözleri buğulandı ama huysuzluğu geçmedi. Rose Lord Hayden'a baktı. “Onunla yalnız kalabilir miyim? Yarım saatliğine ya da daha fazla?”

Lord Hayden bu öneri ile rahatlamış görünüyordu. “Ben kapının hemen dışında olacağım. Gardiyan sabırsızlanırsa onu oyalayacağım.”

Kadın sepetini odanın tek mobilyası olan küçük ve basit masaya koydu. “Seyahatin ve sonrası için sana bir şeyler getirdim. İtalya'daki giysilerin hâlâ duruyor mu?”

Tim başını salladı ve kadının getirdiği küçük hediyeleri çıkarmasını izledi. Makas ve iğne gibi pratik şeyler koymuştu. Ama aynı zamanda, bir kutu çay, birkaç tatlı atıştırma ve biraz peynir koymuştu. Mektup yazabilsin diye kâğıt ve kalem de vardı.

“Konyak yok mu?” diye sordu.

“Alkollü içecek yok Tim. Alkolden sonsuza dek uzak durursan iyi edersin.”

Adam bıkkınlıkla kafasını salladı. Etrafta gezindi.

“Tim, Norbury'den bahsederken ne demek istedin? Seni ölü istediğini böylece konuşamayacağın konusunda.”

Kafasını kaşıdı ve soruyu savuşturmak için başka yöne baktı. “Hiç. Önemli değil. Bu şekilde zaten ölü sayılırım.”

“Önemli olmayabilir ama yine de merak ediyorum.”

Geri geldi ve küçük hediyeleri kurcaladı. “Dört yıl kadar önce onunla arkadaşlık ettik. Kumar oynarken tanıştık, duruma göre bazı eğlencelerde beni çevresine alma lütfunda bulundu.” Çayı açtı ve kokladı. “Kent'te bir malikânesi

var, babasının sahip olduklarının yakınında. Orada partiler veriyordu.”

“O partileri biliyorum. Katıldın mı onlara?”

Tim’in yüzü kızardı. “Bir tanesinde bir miktar problem olmuştu. Bayan arkadaşıyla kavga ettiler ve kadın gitti. Bu kadının çığlıklarını duyduğumda o gece uyuyordum. Sadece bir kez ama iyi bir çığlık değildi... yani birinin orada duyabileceği türden değildi.” Tim daha da kızardı.

“Anlıyorum.”

“Evet, bu beni rahatsız etti, bu yüzden kimseye bir şey olup olmadığına bakmaya gittim ve tekrar o çığlığı duydum. O zaman sesi takip ettim, aşağıdan geldiğini anlamıştım, oraya gittim ve onu buldum. Bulaşıkçı kadını kütüphaneye götürmüştü. Kız okula gidecek kadar küçüktü. Kızı bağlamıştı ve- ”

“Bunu senin gördüğünü biliyor mu?”

“Ben içeriye bakarken pek bir şey fark edecek durumda değildi.” Adam omuz silkti. “Kızın çok kötü canını yaktı. Kızda saldırı işaretleri vardı, bunu gördüm ve uzun süre kalmadım. Kızın ağzına tıkadığı mendili kız tükürmeye çalıştı. Bunu fark etti ve kıza çok feci vurdu.”

Uzun kalmamış, adamı durdurmaya çalışmamıştı. O zavallı kızın acı çekmesine göz yumarak kapıyı kapatmıştı.

“Eğer çıktıysan ve seni görmediyse neden seni sessiz olman için izlediğini düşünüyorsun?”

Adamın yüzü düştü. Tekrar yüzü kızardı.

“Timothy, sen Norbury’ye şantaj yapacak kadar aptal mıydın? Ona ne gördüğünü söyleyip sessiz kalmak için para mı istedin?”

“Pek değil. Sadece değersiz bir miktar, geçen baharda

işler kötü gittiği zamanlarda. Mektuba cevap bile vermedi. Bunu yapamayacağını biliyordu.”

“Sanırım biliyordu. Ama tabii asla emin olamazdı.”

Norbury, kardeşinin yıllar boyunca bir şey anlatmamış olduğuna asla emin olamazdı. Tim asla bir yargıca gidemezdi. Sadece Norbury’nin babasına bir mektup yazmış olabilirdi.

Tim’in kendi suçlarının onu savunmasız yapması Norbury için ne kadar uygun. Asılmış bir adam en sessiz olanıdır.

Kadın hediyeleri yeniden sepete yığdı. Kâğıdı mürekkebi ve kalemi çıkardı. “O hikâyeyi yazacaksın Timothy. Hemen şimdi.”

“Bir şey değiştirmeyecek Rose. Bir mahkûmun sözlerine kimse inanmaz, hem de ona karşı ifade veren bir adama karşıysa. İntikam için bir hikâye uydurduğum düşünülecek sadece.”

“Ne olursa olsun bunu yazacaksın. Sonra da benim için bir şey yazacaksın, ben dikte edeceğim. Bunu benim için yapar ve bu iki mektubu yazarsan iki iyi şey yapmış olacaksın Tim. İki soylu dürüst mektup, diğer tüm kötü şeyleri dengeleyecek. Ruhunu yenilemen ve özsaygın için küçük bir başlangıç kardeşim.”

23. Bölüm

Kyle Londra'ya oldukça geç döndü. Eve yorgun ve hafif alkollü girdi.

Ev sessizdi. Farklı bir şey yoktu, özel bir şey yoktu. Yine de kapının yanında ayakta dikiliyorken eski günlerdeki gibi, okul tatilinden Teeslow'dan döndüğü gibi hissetti. Bu, bir yerlere gittikten sonra eve dönen bir insanın hissettiği duyguydu.

Ev. Rahatlık duygusu acayıptı ve çok güzeldi. Birkaç yıldır, başka bir yeri bu kadar evi gibi hissetmemişti.

Merdivenleri çıkarken Rose'un kapısının altındaki ışığı fark etti. Onun bu kadar geç saatte ayakta olduğunu sanmıyordu.

Kendi odasına gitti ve paltosunu çıkardı. Jordan, efendisinin beklenmedik bir anda dönebilmesine karşın her şeyini hazırlamıştı. Kyle giyinme odasına yöneldi ama yatağın yanında duraksadı. Bir yığın mektup, görülmemesi imkânsız bir yerde orada duruyordu.

Armayı tanıdı. Artık ölü olan bir adamın, eskiden ona yolladığı mektupların üzerinde sıkça görmüştü. Ama bunlar bir başka Cottington Kontu'ndandı. Rütbe ve unvan

konusunda hep dikkatli olan Jordan, onları burada bırakmıştı, çünkü bunlarla acil ilgilenilmesi gerektiğini düşünmüştü.

Kyle bunları çalışma masasına götürdü. Norbury bir süre daha bekleyebilirdi. Bir veya iki gün içinde, Kyle bu mektupları okuyacak ve ne yapması gerektiğine karar verecekti.

Giyinme odalarından geçti ve Rose'un odasına girdi. Kadın pembe sabahlığı, beyaz dantel başlığıyla yazı masasına oturmuş, gaz lambasının ışığıyla bir kâğıda dikkatle bakıyordu. Not aldı ve kalemin tüyüyle çenesini kaşdı.

"Şiir mi yazıyorsun Rose?"

Ürktü ve kalemi elinden düşürdü. Kucaklaması bir hoş geldin kucaklaması gibi rahatlatıcıydı.

Kadını ve canlı sıcaklığı, kalp ve vücut için en iyi merhemdi. Sadece kokusu bile üzüntü bulutlarının azalmasına yetiyordu.

"Büyük bir olay oldu sanırım," dedi kadın usulca.

"Çok büyük. Bir sürü fular, kurdele, lordlar ve leydiler. Norbury kuzeye benden sonra geldi. Şüphesiz mirasını kutlamak için Londra'da oyalandı. Ama eve vardığında, yas tutan oğul rolünü kusursuz oynadı."

"Bence sembolik oğul daha çok üzüldü."

Büyük ihtimalle öyleydi. Tanrı biliyor, ne türden bir oğul olursa olsun yeterince üzölmüştü. Üzülmemesinin tek nedeni Cottington için yas tutmak değildi, aynı zamanda, çocukluğunun, gençliğinin ve köklerinin bu olayla birlikte yok oluyor olmasına da kahroluyordu.

"Gel ve bana hepsini anlat." Kadın onu yatağına çağırđı ve yanına oturttu.

"Eğer kusura bakmazsan anlatmasam daha iyi." Aslın-

da cenazeye katılmadığını açıklamak istemiyordu. Orada hoş karşılanmayacağını biliyordu. Yeni kontla karşılaşması gerekecekti ve Kyle eski kontla olan saygısını bozmak istememişti.

Her şeyi belli bir mesafeden izlemişti, geçit törenini ve malikâne kabristanında yeni bir mezar açılmasını izleyebileceği bir tepede beklemişti. Böyle olmasını tercih etmişti. Orada düşünceleriyle yalnız kalabilmişti.

“Tabii ki, anlıyorum.” Adamın elini, daha çok bir annenin yapacağı tarzda sevgiyle okşadı. Adam kadının elini tuttu ve ağzına getirdi. Dudaklarını kadının tenine bastır-
dı. Ev. “Kardeşini gördün mü?”

“Lord Hayden beni götürdü.”

“Bu uygun olmuştur diye düşünüyorum.”

“Son derece. Söylemek beni üzüyor ama Tim pek değişmemiş. Akıllanmamış. Hâlâ görüşleri çocukça. Başına gelenleri kaldıramayabilir.”

“Eğer bunu seçerse kaldırabilir. Eğer senin kardeşinse çok zayıf olamaz. Sadece içindeki gücü bulmaya ihtiyacı var, hepsi bu.”

“Eğer bulamazsa... haklısın. Bu onun seçimi olacak.”

“Daha iyi şeylerden konuşalım Rose. Eminim bu son haftalarda normal ve daha mutlu olaylar da olmuştur. Yeni bir bone belki? Alexia’dan haberler? Henrietta neler yapıyor?”

Kadın güldü. Bu hayatın tatlı sesiydi. Bu adamı bir bahar esintisi gibi etkiliyordu.

“Alexia iyi ama oldukça rahatsız. Irene ağabeylerinin suçlarını öğrenerek şoklar yaşıyor. Yeni bir bonem var, yeri gelmişken yeni bir partiye davet edildik.”

“Bir parti. İşte bu Londra için normal ve mutlu bir şey. Kim veriyor?”

“Leydi Phaedra ve Lord Elliot, o yüzden pek de normal olmayabilir. Easterbrook’un evinde olacak. Ressam Bay Turner’ı onurlandırmak için. Görünen o ki kadın onu tanıyor. Birçok kişi orada olacak, eski çevresinden insanlar ki onların çok ilginç insanlar oldukları söyleniyor. Sanatçılar ve benzerleri. Senin gelmeni istediğini özellikle belirtti.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum bunu. En terbiyeliler ve acayıpları bir arada ve aynı yerde. Merak ediyorum, acaba markinin kendisi de katılır mı? Bu onun hoşuna gidiyor olmalı.”

“Belki sorar öğrenirim. Ona yarın uğrayacağım. Ona kontun mesajını iletmeliyim. Beni kabul etmesi için Alexia yardımcı olacağına söz verdi.”

Kyle Rose’un odasına baktı, kendi dünyasında kadının varlığını belli eden birçok dokunuş ve detay vardı. Kolunu kadının sırtına doladı ve şakağına bir öpücük kondurdu.

“Geri dönmek güzel Rose. Bir handa mola vermeliydim aslında ama arabacıyı sürmeye devam etmesi için zorladım. Kapıdan girdim ve hemen huzuru hissettim. Bir yere girip böyle hissetmeyeli çok uzun zaman oldu.”

“Bu iyi bir ev. Zaman ve samimiyetle daha rahat hale gelen cinsten.”

“Bu binadan kaynaklanan bir şey değil, sen burada olduğun için öyle.”

“Bence insanlar samimiyet arttıkça daha rahat olurlar Kyle. Bu da evli olmanın anlamı.”

Belki ama son elli kilometredir konfor hissetmemiştir. Buraya kavuşma duygusu onu meşgul etmişti. Etrafındaki kadınlar birlikte olmak, onunla konuşmak, onunla yatmak ve onu sevmekten başka bir şey düşünmemiştir.

Adamı yatağa aldı ve çarşafların üzerine yatırdı. "Geç oldu ve yorgunsun. Burada benimle uyu."

Adam kadının kolunu aldı ve kendi kucağına yatırdı kadını. Kadının dantel başlığını çıkardı ve alnından nazikçe kaydı.

Geçti evet ama o kadar da geç değildi. Yorgundu evet ama o kadar da yorgun değildi.

"Sana seni kabul etmez demiştim. Hep böyle olmuştur. Hatta evde yokmuş gibi bile yapmaz. Hep aynı mesajı yollar. Bugün olmaz teşekkürler." Henrietta yeğeninin kabalığına kafasını umutsuzlukla salladı. "Ona mektup yazsan daha iyi edersin. Ben hep bunu yapıyorum. Mektup yazıyorum ve postalıyorum, sonra buraya geri dönüyor o mektup ve diğer postalarıyla beraber yukarı ona çıkarılıyor. Ne tuhaf değil mi?"

"Bunu mektupla anlatamam. Onunla konuşmaya mecbur bırakıldım."

"Gelmemi bekleseydin Henrietta, belki daha çok şansımız olabilirdi," dedi Alexia. "Çok da geç kalmamıştım."

Henrietta meseleyi ele almaya karar verdiği zaman Alexia memnun olmuştu. Şimdi reddetme haberi gelmişti ve Rose bir gün daha beklemek zorundaydı.

"Söylediğim gibi yap. Ona mektup yaz. Onları okuduğuna inanıyorum."

"Sanırım yapacağım ama keşke postalama ve geri gelmesiyle kaybedilecek zamandan kaçınabilsem. Mümkün mü?" Rose kütüphanenin çalışma masasını işaret etti.

"Elbette. Şimdi, Alexia Phaedra'nın davetini kimler kabul etti. Duyduğuma göre olağandışı insanlarla arkadaşmış."

Alexia rapor verirken Rose hızla notunu yazdı. Katladı ve iletmesi için bir uşak çağırdı.

"Bunu bir maskeli balo olarak yapması gerektiğini düşünenler var, böylece gelmek için can atan ama yine de gelmemesi gerektiğini düşünenler de rahat eder," dedi Hen.

"Phaedra asla böyle korkak bir davranışı onaylamaz," diye cevapladı Alexia.

"En iyinin en iyisini istiyorsa- "

"Senin ve benim iyiliğim için en iyinin en iyisini dave ediyor. Eğer gelmemeyi seçerlerse bu onu bağlamaz."

Hen, söylenenleri sindirmeye çalışırken belli belirsiz gülümsedi.

Uşak geri döndü. "Marki sizi salonda kabul edecek Bayan Bradwell."

Hen'in gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra can sıkıntısıyla kısıldı. Rose uşağı salona giderken takip etti.

Epeyce bir süre bekledi. O kadar ki kadın adamın fikrini değiştirdiğine karar verdi. Belki de kadını burada saatlerce beklesin diye çağırmıştı. Kadının notu düşünülürse bunda bir çeşit adalet de söz konusuydu.

Sonunda yine de adam odaya girdi, şaşkın, dalgın ve aklını bir yere veremeyecek gibi görünüyordu.

Kadın reverans yaptı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Beklerken kütüphaneyi işgal ettiğiniz için başka seçeneğim yoktu. Hen Teyze ve kızı zaten yeterince kadınsal ihlalde bulunuyorlardı, teşekkürler."

"Bu benim düşüncesizliğim biliyorum. Ama bu görevi çabucak yerine getirmek isterim. Ölen bir adamın ölmeden önce söylememi istediği son sözler."

Adam kafasını arkaya doğru eğdi ve kadını iyice ince-

ledi. "Görevlendirildiğiniz şey çok tuhaf, adamı pek de tanımıyorum ama söylemeniz gereken şeyi söyleyin. Dinliyorum."

Kadının ağzı kurudu. "Onun tam sözleriyle iletmem konusunda ısrar etti. Lütfen bunu unutmayın- "

"Söyleyin Bayan Bradwell."

Kadın bakışlarını ilerideki halıya sabitledi. "Size işlerinizden en utanç verici şekilde kaydardığınızı söylememi istedi. Dünyaya geri dönmenizi ve acayip davranışlarınızı bırakmanızın zamanı gelmiş. Evlenmeli, bir varise baba olmalı ve hükümette yer almalıymışsınız. Ailenizde harcanamayacak kadar çok zekâ olduğunu ve hayatınızı kendi istediğiniz gibi yaşayamayacağınızı ve bunun da lanet bir gerçek olduğunu söyledi."

Kadın herhangi bir küfür duymadı. Öfke de duymadı. Usulca adama baktı.

Hiçbir şey. Hatta hiç tepki yoktu. Az önce mezardaki bir adam tarafından azarlanmış, okullu bir çocuk gibi ödev verilmiş, bir şekilde aşağılanmıştı ve umursamıyordu.

"Şimdi neden sana anlatman için ölmesini beklemeni istediğini anlıyorum."

"Bu yükümlülükten korkuyordum, çünkü çok kaba bir mesaj bu. Ama yine de bu görevin yararlı olduğuna karar verdim, bu sayede sizi özel olarak görmemi sağladı. Umarım bana biraz daha vaktinizi ayırırsınız."

Adam bunu düşündü. Adam kanepeye doğru işaret etti. "Biraz daha ayırsam bir şey olmaz sanırım."

Kadın oturdu. Adam ise ayakta kalmayı tercih etti. Kadın adamın oturmasını diledi içinden. Adam sadece on adım ötede ayak durmuş, ellerini arkasında bağlamış bir

şekilde kadının başka ne söyleyeceğini dinlemek için bekliyordu.

“Lord Easterbrook size tuhaf bir soru soracağım. Siz kocama benimle evlenmesi için para verdiniz mi?”

Adam dikkatini biraz daha kadına verdi. “Neden böyle bir şey yaptığımı düşünüyorsunuz? Güzel bir kadınsınız, Eminim yeterince sebebi vardı.”

“İltifatınız için teşekkürler fakat zeki bir adama göre kadının güzelliği bir yere kadardır.”

“Başka sebepleri olduğunu düşünüyorsanız neden ona sormuyorsunuz?”

“Çünkü bu, onunla benim aramda artık bir şeyi değiştirmez. Başka sebeplerden soruyorum.” Burada bugün ne öğrenirse öğrensin bu küçük aldatmanın aralarında kalmasına izin verecekti.

“Eğer biri bu işe karıştıysa bu şüphesiz Hayden olurdu. Neden ben olduğumu düşündünüz ki?”

“Lord Hayden yapmadığını söyledi ve yalan söylemez. Lord Elliot benim durumumu fark edemeyecek kadar yeni evliliğiyle fazlaca meşguldü. Teyzeniz Hen’in ise konumunu kaybetmiş bir kadın için iyilik meleğine dönüşmüş olması ise sadece tuhaf kaçıyor. Siz olduğunuzu düşünüyorum, çünkü gerçekten geriye kimse kalmıyor.”

Adam pencerenin yanındaki masaya doğru yürüdü ve mücevherlerle süslü altın bir kutunun tepesini dürttü. “Onu biraz cesaretlendirdiğimi itiraf ediyorum. Nasıl yaptığımı söylemek patavatsızlık olur.”

“Neden?”

“Sizinle bir ilgisi yok. Ancak Alexia kardeşime hak ettiğinden de çok mutluluk verdi. Buna minnettarım ve onu

elimden geldiğince mutlu etmeye çalıştım.” Adam duraksadı. “Bana ilham verdi.”

“Şefkat için mi?”

“Hayır Bayan Bradwell. İyilik adına.”

Duymayı beklediği sebep bu değildi. Ayağa kalktı. “Anlıyorum. Düşünmüştüm ki belki... neyse size iyi günler. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Adam tekrar konuştuğunda kadın kapıya varmıştı. “Ne düşünmüştünüz?”

“Doğruluk ve adaleti umursadığınızı düşünmüştüm. Bir yanlışlığı düzeltmek için karıştığınızı.”

Bu adamı eğlendirmiş gibi görünüyordu. “Peki öyle ol-
saydı?”

“O zaman bu konuda bir öğüdünüze ihtiyacım olacaktı.”

“Büyüleyici. İnsanlar çok nadir benden öğüt ister. En son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum bile.” Adam kadının olağandışı önerisinden gerçekten etkilenmişti. “Sonuç olarak, öğüt verme konusunda deneyimli olmadığımı söyleyebilirim ancak fikrin tuhaflığı beni heveslendirdi. Hâlâ sormak istiyorsanız elimden gelenin en iyisini yaparım.”

Rose el çantasından Tim’in mektubunu çıkardı. “Norbury’nin kardeşimle olan derdi sadece para, onur ya da adaletten değildi. Tim bana gerçeği anlattı ve ben de ona bunu yazdırdım.”

Easterbrook mektubu aldı ve okudu. “Bunu kocanıza gösterdiniz mi?”

“Hayır. Aralarındaki bağ kontun ölmesiyle zaten yeterince gerilecek ve fazlasıyla da düşmanlık mevcut. Benimle ilgili mevzudan sonra eğer Kyle bunu görseydi...”

“Sizinle ilgili meseleyi yanlış mı anlar? Söylediğinizden daha fazlası mı olduğunu sanır? Norbury’yi düelloya mı çağırır?”

“Onun gibi bir şey.”

Easterbrook mektubu tekrar taradı. “Bu bir suçlunun sözü. En iyi ihtimalle sorgulanabilir. En kötüsüyle bir iftira.”

“Timothy işe yaramayacağına inanıyordu ve bu da yalan söylemesi için bir sebebi olmadığını gösterir. Ayrıca Norbury’nin bir kadını ilk hırpalayışı olduğunu düşünmüyorum. Kocamın büyüdüğü köyde... onlar daha küçükken bir şeyler olmuş. Bu Kyle’in yengesiyle ilgili. Ve tüm o ev partileri...”

“Gönüllü kadınlar, olduğunu söyleyecektir.” Lord Easterbrook mektuba nefretle baktı. “Her şeye rağmen bu küçücük bir kız. Yine de hukuken yapılabilecek bir şey yok. Bu konuda bilgi verecek kimse de yok.”

“Eğer bulunabilirse bu kız var. Kyle’in yengesi var. Hatta benim kocam da var.”

“Bu yıllar önceydi. Bir çocuktuk. O zaman yengesi konuşmadı ve hatta kocanızın kendisi bile şu anda tam olarak emin değildir.”

“Bence oldukça iyi biliyor.”

“Bayan Bradwell, burada bir konttan bahsediyoruz. Lordlar Kamarası’nda diğer lordlar onu asla halk mahkemesinde mahkûm etmeyeceklerdir. Hatta o aşamaya bile gelebileceğinden şüpheliyim.”

“Yani uzun zaman önce haksızlığa uğramış o kadınların sözü yerine, onun sözüne daha çok kıymet vereceklerini söylüyorsunuz.” Hep böyle olmuştu. Norbury için de

öyle olacaktı. Hele de şimdi Cottington Kontu olmuşken artık tamamıyla güvenciydi.

Belki bir başka zaman başka bir yol olacaktı. Kadın aralarındaki birkaç adımı yürüdü ve mektubu almak için elini uzattı.

Adam mektubu kaldırdı ve kadının alamayacağı şekilde uzaklaştırdı. "Bunu saklayacağım Bayan Bradwell. Bu size ve kocanıza sadece sıkıntı getirir."

"Size gelmekle hata ettim. Benim yanlış değerlendirmemden ötürü oldu. Lordların kendilerine özgü özel bir adalet kuralları olduğunu unutmuşum."

Kadın orayı tek etmeden önce cevap vermedi, artık elinde Norbury'nin günahkâr oluşunun zayıf kanıtı da yoktu.

Rose kocasına balo salonunun diğer ucundan baktığında hayran kaldı. Bu gece son derece yakışıklı görünüyordu. Yeni koyu mavi frakı, gözlerini daha da canlı gösteriyordu. Çizgileri adamın vücudunu son moda şekilde sarıyor, gücünü ve düzgün kemik yapısını meydana çıkarıyordu. En harikası da yeleği idi. Safir dokunuşları olan karışık gümüş bir dokumadan yapılmıştı.

Orada durmuş Phaedra'nın sanatçı arkadaşlarından biriyle konuşuyordu. Kyle'ın Paris'te geçirdiği zamanlar, onu bu geceki ortamda iletişim kurarken çekici hale getirmişti.

Başkaları da onu fark etmişti. Kimi leydiler bu uzun, geniş omuzlu, mavi gözlü, kendine özgü yakışıklılığı olan ve etrafındaki havayı değiştiren bir canlılığa sahip bu adamdan etkilenmişlerdi.

"Onun için endişelenmene gerek yok Rose." Ley-

di Phaedra kulağına usulca fısıldadı. Rose irkildi. Leydi Phaedra'nın yaklaştığını fark etmemişti bile.

"Hayır endişelenmiyorum. Oldukça keyfi yerinde. Çok rahat."

Bu gece Leydi Phaedra için de kimsenin endişelenmesine gerek yoktu. Saçını son moda olacak şekilde kıpkırmızı bir taç takarak şekillendirmişti. Nane yeşili elbisesi, kar beyazı tenini açığa çıkarmıştı. Özel gece için acayıpliklerini bir kenara bırakmıştı. Rose bunu, karışık davetli listesinin aşırılığı göze batmasın diye yaptığını düşündü. Siyah bir tülbentle ortaya çıksaydı, şüphesiz bir taraf kesinlikle daha ağır basacaktı.

"Sosyal nezaketinden bahsetmiyordum Rose. Kadınların ilgisinden dolayı kıskanırsın diye düşünmüştüm."

"Bunun hakkında da endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum." Bunu biliyordu. O kadar iyi biliyordu ki kıskançlık aklına hiç gelmemişti bile. "Yeterince çekici olmasından ötürü kendime güveniyor değilim elbette."

"Muazzam bir çekicilik sergiliyorken, tabii bunu söylemene gerek bile yok. Tabii bunun çok iyi bir şey olduğu konusunda eminsen. Böylece yanlış sebepler için yapılan davetleri kabul edebilir, ev sahibesinin kötü niyetini avantaja çevirebilirsin. İşlerin gidişine bakılırsa bu tür davetler yakında gelir sana."

Bir leydi Kyle'a ve yanındaki sanatçıya yanlış sebeplerden ötürü yaklaşmaya karar vermişti. Kyle onunla sevimli bir şekilde muhabbet etmişti ama mavi gözlerini kadına çevirdiğinde kadının cilvelerini fark etmemiş gibi görünüyordu.

Rose'un onu izlediğini fark etti. Bu flörtten kurtuldu ve karısının yanına doğru geldi. "Sezon başladığında şe-

hirde çok kıskançlık olacak Leydi Phaedra. Bu toplantı konuşulduğunda, birçokları evlerinin kapılarını daha erken açmadıkları için hayıflanacak.”

“Bu tarih benim arkadaş listemin toplanabilmesi için en uygun gündü. Kalabalık olmasını önlemek adına aralarından seçim yapmak zorunda kalmadım. Diğerlerine gelince, Elliot şehirdeki tüm lordları karılarıyla birlikte çağırmamı istedi. İyi ki Norbury gelmedi.”

Kyle Norbury’nin ismi geçtiğinde gözünü bile kırpmadı. Bunun yerine, kalabalığı avantajlı yerinden inceledi. “Lord Elliot nerede? Geldiğimizden beri onu görmedim.”

“En büyük ağabeyi sigara içmek için kandırdı onu. Easterbrook kaçmak için bahane uydurmaya en fazla on dakika dayanır.” Phaedra kaşını çattı. “Ahh Tanrım, Sarah Rowton Bay Turner’ı sıkıyor. Sanki ayakta uyuyacakmış gibi duruyor adamcağız. Gidip onu kurtarmalıyım.”

Görevini yerine getirmek için Kyle ve Rose’un yanından ayrıldı.

“Bu gece özellikle çok güzel görünüyor,” dedi Kyle. “Ama senin kadar güzel görünmeye yakın bile değil Rose. Buradaki tüm kadınları gölgede bırakıyorsun.”

Kadın adamın bakışından dolayı kızardığını hissetti. “Son aylarda olanlardan dolayı, son zamanlarda pek ortaya serememiştim. Kendimi hâlâ aslında buraya ait değilmişim gibi hissediyorum.”

“Hiç kimse mükemmel bir rahatlıkta olmadığını aklına getiremez. Sadece zarafet ve huzur görüyorlar, gerçekten. İlk kez bu ortamlara girdiğinde, bu halinden daha güzel olmadığına eminim.”

“Aslında pek de resmi olarak girmedim. O zamanlar

Oxfordshire'daydık ve paramız yoktu. Ahh, o zamanlar nasıl da içerlerdim. Londra yerine orada yaşamak, sanki hayatımın benden çalındığını hissederdim. Bir yıl kadar o evden nefret ettim. Şimdi orası burnumda tütüyor. Bu tuhaf mı Kyle? Çok uzun zaman önce değil, orası bir hapishaneydi ve şimdi geçmişe özlem duyuyorum.”

“Orası her zaman senin evin oldu Rose. Belki de hiç hapishane olmadı, sadece bir sığınak oldu. Hâlâ bir sığınağa ihtiyacın mı var?”

“Kardeşime yas tutmak için sessiz bir yerde biraz zaman geçirmek isteyebilirim. Onu bir daha asla görmeyeceğime eminim.”

Kyle kadının elini aldı ve kolunun üzerine koydu. “O zaman oraya gideriz. Ama şimdi, bu balo salonunda eğlenmeliyiz. Bir keresinde arkadaşlarımı merak etmiştin. Leydi Phaedra ve Henrietta, Jean Pierre'den başka birkaç kişiye dil dökmüşler ve bazıları da burada. Onlarla tanışmanı istiyorum ve böylece senin benim olduğunla övünebilirim.”

Rose hepsinin gözünü kamaştırdı elbette. Kyle bunu yapacağını biliyordu. Şıklığı, tavrı ve iyiliğinin sonucu kaçınılmazdı. Samimiyetle, daha önce tanışmadığı tüm bu arkadaşların konuşmalarını dinledi.

Bankacı Bay Hamilton'ın, Kyle evleneceğini söylediğinde kadının ailesini lanetlediğini asla bilemezdi. Hamilton Longworth kardeşleri oldukça iyi tanıyordu.

Ya da kocası köprüler tasarlayan Bayan Caldwell'in, kocasının arkadaşı skandal kadın Roselyn Longworth ile saygın bir şekilde evlenmesine rağmen asla masasına kabul etmeyeceğini bildirdiğini de bilemezdi.

Adam kadınla tanıştıklarında haksızlık ettiklerini anlayacaklarını biliyordu, tıpkı Pru ve Harold'da olduğu gibi. Lordların, leydilerin ve aydın sanatçıların karışık olarak davet edildiği bir toplantıya davet edilmek büyük ihtimalle görüşlerini de yumuşatmıştı. Markinin kadehlerinden punç içmek şüphe yok ki her şeye farklı bir hava katıyordu.

Jean Pierre isimleri Hen'e vermeseydi, bu buluşmalar asla olmayabilirdi. Kyle da hiçbir zaman olmayacağını düşünmüştü. Bu arkadaşlıkları resmi iş ilişkilerine çevirmeye hazırlanıyordu.

Her şey iyi gidiyormuş gibi görünmesine rağmen savaş bitmiş değildi.

Köşeden Rose'a eşlik etti ve bu yeni arkadaşlıklar kurulduktan sonra yanlarından ayrıldı. Rose Alexia'yı gözleriyle aradı ve buldu.

Kyle esmer bir kafanın ona döndüğünü ve kısık gözlerin odaklandığını gördü. Onca şeyden sonra Norbury buraya gelmişti.

"Neden gidip Alexia ile konuşmuyorsun Rose. Ben Lord Elliot'ı bulmaya çalışacağım. Önümüzdeki hafta bir sabah için kürek çekmekten bahsetmişti."

Norbury Kyle'a doğru gelirken kadın uzaklaşıyordu. Kyle döndü ve duvara doğru gitti, böylece her ne olacaksa odanın ortasında olmayacaktı.

Norbury kendini yontulmuş taş yapının önüne yerleştirirken iyi görünüyordu. "Mektuplarıma cevap vermedin. Uğramanı emrettim ama yapmadın."

"Uğramak için fazla meşguldüm, ayrıca herhangi bir konuda senin emirlerine de uymak niyetinde değilim.

Mektuplarına yazacak bir cevabımı yok. İlkini anlayamadım bile, suçlamalar çok akıldışı.”

“Yeterince iyi anlamışsın.”

Evet anlamıştı. İlk mektup şimdi ölü olan bir baba için bütün kinini kustuğu, sarhoşken yazılmış bir deli saçmasıydı. Kin, pişmanlık ve üzüntünün karışımı olan mektup çok fazla açıktı, en azından Kyle Bradwell’e böyle yazılmıştı.

Diğer yandan, Norbury bu tür şeyleri başka kime yazabilirdi ki? Seks partilerine katılan adamlara değil. O adamlar, bir oğlun babasının ölümü hayalinin gerçekleşmesinden duyduğu anlık umutsuzluğu umursamazlardı. Ve şu anda birbirine bakan bu iki adama ebeveynlik yaptığını da anlayamazlardı.

Kyle, Norbury’nin o mektupta ne yazdığını ve aslında kardeş oldukları gibi acayip ithamı hatırladığından şüpheliydi. Diğer mektuplarda daha sakın, akla yatkın ve ölçülü şekilde kindardı, Norbury büyük ihtimalle bunları kelimesi kelimesine ezbere biliyordu.

“Sana söyleyeceklerim var Kyle. Onları dinleyeceksin.”

“O zaman başka bir yere gitmeliyiz belki. Kütüphane mahremiyet sağlar.”

Neyse ki kütüphane boştu. Suçlamalar kapı kapanmadan başladı.

“O pisliği kurtarmaya çalıştın. Sanki sana geri ödeme yapılmış gibi gösterdin.”

“Oturmak istemez misin? Ateşe bakan şu yüksek sandalyeler rahat görünüyor.”

“Kahretsin, açıkla.”

Görünen o ki bunu odanın ortasında yapacaklardı, san-

ki iki boksör göz göze dururken en iyi hamleyi yapmak için birbirini kolluyordu.

Bu Kyle için oldukça uygundu.

“Mahkemede doğruyu söyledim. Ne eksik ne fazla.”

“Yalan söyledin. Onun ablasıyla evlenerek geri ödeme almış olduğunu söyledin. Benim fahişemle.”

Kyle’in yumruğu Norbury’nin yüzüne indi. Norbury kısık gözlerle sendeledi.

“Seni uyardım,” dedi Kyle. Buz gibi bir öfke fırtınası onu ele geçirmişti. Tehlike içinde beklemedeydi.

“Beni mi uyardın? Beni mi uyardın!” Norbury yüzünü, yumruğu yediği tarafını gösterdi. “Bu ne cüret! Seni o hırsızla aynı gemiye koyacağım ve tabii lekeli aşığımı da. Babam seni artık koruyamaz. Sen sadece onun yanında, onun iyiliği için yalanan bir sonradan görmeydin, dahası bu iyiliği de hak etmiyordun.”

“Bana bir şey yapmayacaksın. O yumruğu açıklamam gerekirse jüriye şimdi ve evlenmeden önce karımı nasıl aşağıladığını anlatırım. Onlara annemin namusuna dil uzattığın deli saçması mektubunu gösteririm. Onlara başka şeyler anlatırım, çok eski zamanlardan. Bunun seni ilk dövüşüm olmadığını ve bunu daha önce neden yaptığımı da söylerim.”

Norbury kaskatı kesildi. İlk başta dikkatli göründü ama sonra yüzü hırsla allak bullak oldu. “Ailenin ziyanı gereğinden de fazla karşılandı.”

“Acımasızca. Gerçeği öğrendikten sonra seni öldürmediğim için sevinmelisin.”

“Bunu o istedi. Yengen o zamanlar çok güzeldi, şimdiki gibi pörsümüş değildi. Her zaman flört ederdi. Hepimizi davet etti- ”

Kyle ona tekrar vurdu. Bu sefer Norbury düştü. Bununun altında bir kan damlası belirdi.

Kalkıp oturdu ve mendilini buldu. Sildi ve gördüğü kana hayret etti. "Sen delisin!"

"Hiç öyle hissetmiyorum."

Norbury güçlükle ayağı kalktı. "Sen bir baş belasısın ve senden kurtulmanın zamanı geldi. Madende yazdığın o rapordan haberim var. Adamların miallarını nasıl kullanacaklarına karışmaya nasıl cesaret edersin? Sana vazgeçmen için bir şans verecektim fakat artık yapmayacağım. Babamın öldüğüne mutluyum, seninle işbirliğim artık bitebilir." Adam gözleri parladı. Küçümseyerek baktı. "Kent'teki o mülkün kullanılmasına asla izin vermeyeceğim. Orası benim artık. Ne imzalandığının bir önemi yok. Avukatım bunu uzun süre sürüncemede bırakacak ve bu temizlene ne kadar ölmüş olacaksın."

Kyle dik dik baktı ve yediğı bu fiziksel olmayan yumruğı özümsemi. Acıtması gerektiğı kadar acı duymadı. Bunun yerine, bugünden itibaren bu adamı bir daha görmek zorunda kalmayacağı için rahatladı.

Sağından küçük bir ses geldi. Kafasını çevirdiğinde, bir elin uzun arkalı sandalyelerden birinin yanına bir şarap kadehi koyduğunu gördü.

Aslında kütüphanede yalnız değillerdi.

Koyu renk bir kafa uzandı, bir adam ayaktaydı. Easterbrook döndü, ifadesi yumuşak ve sikkindi. "Özel meseleleri tartışmadan önce yalnız olduğundan emin olmalıydın Norbury."

"Sen de bunları dinlemeden önce kendini göstermeliydin!"

“Kendimi gösterme fırsatım olmadı. Hemen tehditler savurmaya, yaygara çıkarmaya başladın ve hiç durmadın.”

Bir başka sandalyeden bir başka adam daha kalktı. Lord Elliot da kulak misafiri olmuştu.

“Orada bir yara mı oluştu Norbury?” diye sordu Lord Elliot. “Yumruk yumruğa bir kavga olduğunu sanmıştım ama yumruklara karşılık veremediğine göre sanırım yanlışmışım.”

Marki her bir kelimeyi özenle telaffuz ederek, “Şüphesiz Norbury Bradwell’e yumruklarıyla karşılık vererek onu incitmekten korkuyordu,” dedi.

Norbury alayla güldü. “Görünen o ki tanıklarım var Bradwell. Bana saldırdın ve bunu ihbar edeceğim.”

“Ne saçma bir drama olurdu. Böyle bir rezalete sürüklenmekten pek de memnun olmazdım,” dedi Easterbrook. “Neden bunu burada şimdi halletmiyoruz? Elliot ve ben onu öldürmediğinden emin oluruz Norbury. Çok ileri gitmeden seni durdururuz.”

Norbury’nin kızgın bakışı söndü. O soğukkanlı parlak gözlerinin ardında düşünmekte zorlanan biri olduğu aşikârdı.

Lord Elliot yürüyüp onları geçti ve kapıyı kilitledi. “Ben paltolarınızı alayım.”

Kyle kendininkini verdi. Norbury tereddüt etti.

“Onun meydan okuyuşuna bu defa gerçekten karşılık vermelisin,” dedi Lord Elliot. “Böyle bir durumda bir centilmenin başka bir seçeneği yoktur. Herhalde böyle ufak bir şeyi ihbar etmeyi düşünüyorsun. Bu durumda, duyduğumuz her şeyi yargıca tekrarlamamız gerekebilir. Bradwell’in yengesi ile ilgili mesele suç girişimi olarak yorumlanabilir.”

Norbury kızardı. Paltosunu bıraktı.

Marki dolaştı, bazı lambaları kenara çekti ve ortada onlar için yer açtı.

Lord Elliot paltoları bir kenara koydu ve Kyle'ın yanında yer aldı. "Queensberry kuralları geçerli, tabii ki."

"Mecbur muyum?"

"Korkarım öyle."

Norbury yumruklarını kaldırdı ve sırtıttı. "Queensberry kurallarını bilmiyor. Onun gibiler tarafından kullanılmazlar."

"Onları biliyorum. Sadece onlarla bir adamı dövmek daha uzun zaman alır ve daha fazla acı verir. Bu şartlar altında benim için fark etmez."

Yine de fazla uzun zaman almadı. Norbury güçlü ya da hızlı değildi ve yaptığı egzersizlerin ona faydası olmamıştı.

Rose için. Pru için. Bilmediği diğerleri için. Kyle aklında Norbury'ye attığı her yumrukla amacını yineliyordu. On dakika sonra Norbury yeniden yerdeydi, bilinçsiz ve görüldüğünden daha fazla cezalandırılmıştı.

Kyle ona göz attı. İçindeki buz, yanmaya devam etmek isteyen soğuk bir ateşe dönmüştü. Yumrukları yorulmak bilmiyordu.

Marki omzuna elini koydu. "Biliyorum daha fazlasını istiyorsun fakat bu yeterli olmak zorunda. Onu duvara yasla Elliot. Kısa bir süre sonra aklı başına gelmiş olacak."

Alexia yorgunluğa daha fazla dayanamamıştı, bu yüzden Rose ona dinlenmesi için sessiz bir yer aramada eşlik etti. Kütüphane kapısını denediler ama kilitli olduğunu gördüler.

“Tuhaf.” Alexia kapı kolunu bir kez daha zorladı.

Bu sefer kapı hareket etti ve içeri doğru açıldı. Kapının açılmasıyla Rose’un burnundan birkaç santim uzakta, üç uzun koyu renkli adamın dikildiği görüldü. Marki, Lord Elliot ve Kyle’in yüzünü ona doğru döndüklerinde gördü. Kyle’in yüzü kızarmış, biraz kızgın ve sert görünüyordu.

O ve Alexia bir tartışmayı bölmüş gibi görünüyordu.

“Kapı kilitliydi,” dedi.

“Öyle mi?” diye sordu Lord Elliot masumca.

Arkalarından bir inleme sesi geldi. Alexia ile sesin geldiği yöne, ne olduğunu anlayabilmek için baktılar.

“Kim... yerde biri mi var?” diye sordu Alexia. “Birisi hasta mı?”

“Sadece Cottington Kontu,” dedi Lord Elliot. “Hâlâ mirasını uygunsuz bir coşku ile kutluyor, korkarım içkiyi fazla kaçırmış. Şimdi sürücüsünü çağırıp onu eve götürmesini söyleyeceğim. Gizlice tabii, böylece diğer misafirler onun bu durumunu dedikodu malzemesi yapmazlar.”

Rose Norbury’ye şaşkın şaşkın baktı. Hiç de sarhoş görünmüyordu. Şey gibi görünüyordu...

Koyu mavi paltolu, geniş bir erkek göğsü birden görüşüne engel oldu. Gözleri o inanılmaz gözlere ulaşana kadar yukarı tırmandı.

“Kyle onu dövdün mü? Yine mi?”

“Uzun zaman önce yapmamız gereken bir konuşmayı sonuçlandırdık.”

Kyle Rose’un koluna girdi ve onu odadan çıkarıp balo salonuna doğru götürdü. Adamın ifadesi kadını büyüledi. Kötü niyetli değildi. Kendini beğenmiş değildi. Hatta tat-

min olmuş bile değildi. Kadının bahçe kapısını tamir ettiği gibi yapılması gereken ufak bir işi yapmış olduğundan dolayı bir miktar hoşnut görünüyordu.

Easterbrook da arkalarından geliyor, Alexia'ya eşlik ediyordu. Tek bir keskin bakışla balo salonundaki rahat bir koltuğu boşalttırdı.

Alexia'yı o koltuğa oturttu ve rahat edebilmesi için tizlendi. "Biraz solgun görünüyorsun. Serinletici bir içkiye ihtiyacın var."

"Biraz punç getireyim," dedi Kyle ve gitti.

Rose markiye yaklaştı. "Onu iyice dövdü mü?"

"Adamakıllı."

"Memnun oldum. Bu pek hanımefendice değil ama gerçek bu."

Easterbrook, dikkatini gelen bir arkadaşına veren Alexia'ya baktı. "Bayan Bradwell, eğer henüz bahsetmediyseniz yaptığımız konuşmadan kocanıza bahsetmelisiniz. Bugün verdiği cezanın başına geleceklere değip değmeyeceğini ölçüp biçerken kardeşinizin hikâyesi onun içini rahatlatır."

Başına gelecekler mi? "Korkarım o kız çocuğunu öğrenirse yapacağı tek şey onu yeniden dövmek olur." Bunu bilse Kyle adamı öldürürdü.

"Gelecekte karşı karşıya gelmeyecekler."

"Bundan emin değilim."

Lord Easterbrook, Kyle'ı punç ile dönerken izledi. "Dün nüfuzlu bir lord grubuyla konuştum. Yeni kontun geçmişteki kötü davranışlarını anlattım ve kardeşinizin mektubunu gösterdim. Onlar da benimle aynı sonuca vardı."

"Bu da Norbury'nin yargılanmayacağı anlamına geldi-

ğine göre, cezalandırılmak şöyle dursun, kocam gelecekte kesinlikle onun yoluna çıkacaktır.”

“Onun asla yargılanmayacağını ya da cezalandırılmayacağını söylemedim Bayan Bradwell. Bir halk mahkemesinde asla mahkûm edilmeyeceğini söyledim. Ama yine de bunun yapılabileceğiyle tehdit edilmesi bile güçlü bir silah.”

“Anlamıyorum.”

“Birçok piskopos Norbury’ye bugünkü dayaktan sonra iyileşirken uğrayacak. Çok özel olan jürinin karar haberini verecekler. Aptal değilse ve daha fazla ikna olmaya gerek yoksa diyebilirim ki ileride Kent’teki kırsal mülküne yerleşecek, orada sadece mahalle papazları ve eşleriyle vakit geçirecek.”

“Onu herhangi bir şeyin durduracağını sanmıyorum. Kent’te yalnızken bile, istediği şeyi yapar.”

“Çok özel bir uşak ve ev işlerini yapan bir kadın seçildi onun için. Bu sanki bir hapis gibi olacak. Tüm lükse sahip ama özgür olmayacak. Güven bana, bugünden itibaren durduruldu.”

Kyle, Easterbrook’la bu kadar uzun ne konuştuğunu merak edencesine tuhaf bakışlarla yanlarından geçti.

“Bu verdiğiniz sırrı kocama söyleyeyim mi?” diye sordu Rose.

“Tabii ki, gerçi zaten hıncını almış görünüyor. Yumruklarını sanki rakibinin kafasını düzeltmek için atıyordu.”

Marki Alexia’ya doğru yürüdü ve Rose bir adım attı. “Bu zahmete girdiğiniz için teşekkür ederim Lord Easterbrook.”

“Benim önüme bu aşağılık geçmişi getirdikten sonra,

benim pozisyonumdaki biri için bir görevdir Bayan Bradwell. Dedığınız gibi, lordların kendilerine özgü özel bir adalet sistemi vardır.”

24. Bölüm

Bahar mevsimi geldi mi Rose köye bayılırdı. Isınan toprağın kokusuna ve bitkilerin yeniden büyümesine hayran olurdu. Dondurucu hava bile, günün ilerleyen saatlerinde daha sıcak olacağının sözünü veriyordu.

Kyle ile yatarken onun sıcaklığına bayılıyordu, örtülerin altında sadece ona ait ve rahat. Tutku onları sıcak tuttuğu halde hafif rüzgâr vücutlarını soğutmuştu.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı adam. Nazikçe, kadının havaya, adamın dokunuşuna ve diline hassaslaşmış olan sert meme ucunu öptü. “Sana ne zaman baksam içim sızlıyor.”

Kadın cilveli bir şekilde adama elleriyle cevap verdi. Adamın gözleri, arzudan gök mavisi renginden koyu safir tonlarına kaydı. “Eğer sızlıyorsan seni rahatlatabilirim.”

Kadına izin verdi, kadının da zevk alacağını biliyordu. Adamın ağzı ve okşamaları kadının mutlu bir boyun eğişe akmasına neden oldu. Kadın kendinden geçmeye artık hazırdı. Ruhu tüm endişelerini, savunma ve bahaneleri bir kenara bıraktı.

Adamın eli, güçlü ve erkeksi bir şekilde kadının vücu-

dunda aşığıya doğru kayıyordu. Adamın öpücüğü kadının kulağını buldu. "Sızlayan sadece vücudum değil Rose. Senin okşaman bir süreliğine de olsa kalbimi rahatlatıyor. Sadece gülümsemen bile bunu yapmaya yetiyor."

"Kalbin sızlıyorsa özür dilerim Kyle. Sana herhangi bir şey acı veriyorsa da özür dilerim."

"Yanlış anladın sevgilim. Bu güzel bir sızı, aşk ve arzu-
dan kaynaklı. Beni romantik yanılsamalarla işin olmayaca-
ğı konusunda uyarmıştın fakat ben sana hiç seni sevmeye-
ceğim konusunda söz vermedim."

Kadın, baştan çıkarıcı dürtülerine ket vurarak adamın eline dokundu. Adamın elini tuttu, adamın nefesi kadının boynunda ve adamın kalbi kadınının üstünde atıyordu.

"Bu konuda bir daha kendime asla yalan söylemeyeceğim dedim Kyle. Aşk olmadan iyi ve mantıklı bir evlilik yapmış olabiliriz ancak sonradan birbirimizi sevmemiz daha iyi bir şey bence."

Adam kollarının üzerinde kalktı ve dağılmış saçlarının perçemleri arasından kadına baktı. Adam ne zaman ona böyle baksa kadının kendine olan güveni aşırı derecede ve derinden artıyordu.

"Karşılık olarak bir açıklama yapmanı ummuyordum Rose. Bunu hiçbir zaman duymamaya hazırlıklıydım."

Aşk hakkında konuşmuştu ama bir karşılık bekle-
mişti. Bu, adamın tarif ettiği gibi güzel bir biçimde kal-
binin sızlamasına neden oldu. "Biliyorum sen aşktan ba-
sit bir şey gibi bahsetmezsin Kyle. Sana güvenebileceğimi
biliyorum. Aşkını hissettim, gördüm, o yüzden sözlere
gerek bile yok." Adamın çenesinin belirgin çizgisinde par-
makları geziyordu. "Yine de söylediğin için mutlu oldum.

Ve itiraf ettiğim için de. Bu kalbimin, geçmişin ve geleceğimin sana tamamıyla ait oluşu.”

Adam kadını yoğun ve maharetle öptü. Adamın itinalı okşamaları kadını çıldırtırken aşağıya, kadının açıkta olan vücuduna baktı. Zevk kadını dalga dalga sarıyordu neredeyse adama yalvarmak üzereydi.

Adam bedenini kadının güçsüz ve talep eden bedeninin üzerine örttü. Gözlerini birleşim yerlerine çevirdi, kadınla nasıl bir olduklarını izledi. Kadın da izliyordu, günün ışığında adamla sevişirken onu tutkuyla mühürleyişinin tadını çıkarıyordu.

Kadın her ne kadar bu derin hislerin tadını çıkarsa da bu böyle sonsuza kadar devam edemezdi. Adamın gözleri kapandı, kafasını kaldırdı. Daha sert ve hızla hareket etmeye başladı. Güç kadını bir mengene gibi derinlere çekti.

Ve kadın kendini kaybetti. Ruhsal ve bedensel arzuların arasında kendini kaybetti. Adamın enerjisinin saflığında, varlığı diğer tüm düşünceleri ve sızıları kovuyor, geriye sadece sevdiği adamı bırakıyordu. Sonunda kadını tatmine ulaştırdı ve zirveye beraber çıktılar ama hâlâ bedenleri ve ruhları birbirine bağlıydı.

Sonrasında adamı vücudunda tuttu ve bırakmadı, konuşmaların, paylaşımların ve birbirlerine ait oluşun getirdiği kaçınılmaz bir şeydi bu. Gün perdelerin arkasından parlıyor, rüzgâr yenilenmenin kokusunu ve işaretlerini sürüklüyordu ve kadın mükemmelliğin tadını doya doya çıkardı.

“Çok güzel bir gün. Uzun bir yürüyüşe çikalım.”

Kyle bu öneride bulunduğunda, Rose yumurta pişirdi-

ğı pencereyi kuruluuyordu. Londra'daki tüm dikkatlerden uzakta olmak için buraya yalnız gelmişlerdi.

Kadın baharı seviyordu ancak güzel havalar ve sıcaklığın yanında aynı zamanda, yağmur ve çamur anlamına da geliyordu. Yarım botlarını giydi, bir şal kaptı ve adamı bahçeye doğru takip etti.

Uzaktaki kapiya doğru gittiler ve oradan bahçeye doğru çıktılar. Bu mesafeden, kadın Timothy'ye gitmeyi hayal ettiği o gün uzandığı tepeyi görebiliyordu.

Bugün Kyle yanındayken, Timothy'ye gitmenin iyi bir şey olduğunu hangi anormal ruh hali ile düşündüğünü bile hatırlamıyordu. Kalbi kendine yalan söyleme konusunda bir süre öncesine kadar çok hızlıydı.

"Sana bir şey açıklamalıyım Rose. Korkarım iyi haber değil," dedi Kyle.

Kadın durdu ve adama baktı. Adamın ses tonundan ötürü kalbinde kötü bir his uyandı. "Nedir?"

"Seni başka bir skandala sürüklemek üzereyim."

"Senin bir skandal yaratabilme kapasiten olduğuna bile inanmam."

"Ahh, öyleyim. Daha önce bildiğin türden bir şey. İflas ettim sevgilim." Normal konuşmaya çalışmıştı ama adamın sesinde çok fazla şefkat vardı.

Adam kadının nasıl tepki vereceği hakkında endişe etmiş olabilirdi ama adam kendi adına üzgün, hatta endişeli bile görünmüyordu. Sanki adam yolda yürürken ansızın gübreye basmış olduğunu fark etmişti. Şanssızlık ama kolayca çare bulunabilirdi.

"Nasıl düştün bu hale?" Kadın bu kelimeye neredeyse gülecekti. Hayatında birçok mutsuzluğun habercisi olmuştu bu.

ği tencereyi kuruluyordu. Londra'daki tüm dikkatlerden uzakta olmak için buraya yalnız gelmişlerdi.

Kadın baharı seviyordu ancak güzel havalar ve sıcaklığın yanında aynı zamanda, yağmur ve çamur anlamına da geliyordu. Yarım botlarını giydi, bir şal kaptı ve adamı bahçeye doğru takip etti.

Uzaktaki kapıya doğru gittiler ve oradan bahçeye doğru çıktılar. Bu mesafeden, kadın Timothy'ye gitmeyi hayal ettiği o gün uzandığı tepeyi görebiliyordu.

Bugün Kyle yanındayken, Timothy'ye gitmenin iyi bir şey olduğunu hangi anormal ruh hali ile düşündüğünü bile hatırlamıyordu. Kalbi kendine yalan söyleme konusunda bir süre öncesine kadar çok hızlıydı.

"Sana bir şey açıklamalıyım Rose. Korkarım iyi haber değil," dedi Kyle.

Kadın durdu ve adama baktı. Adamın ses tonundan ötürü kalbinde kötü bir his uyandı. "Nedir?"

"Seni başka bir skandala sürüklemek üzereyim."

"Senin bir skandal yaratabilme kapasiten olduğuna bile inanmam."

"Ahh, öyleyim. Daha önce bildiğin türden bir şey. İflas ettim sevgilim." Normal konuşmaya çalışmıştı ama adamın sesinde çok fazla şefkat vardı.

Adam kadının nasıl tepki vereceği hakkında endişe etmiş olabilirdi ama adam kendi adına üzgün, hatta endişeli bile görünmüyordu. Sanki adam yolda yürürken ansızın gübreye basmış olduğunu fark etmişti. Şanssızlık ama kolayca çare bulunabilirdi.

"Nasıl düştün bu hale?" Kadın bu kelimeye neredeyse gülecekti. Hayatında birçok mutsuzluğun habercisi olmuştu bu.

“Çok kötü bir şekilde. Norbury işimizden kendi mülkünü çekti. Babası kâğıtlar imzalamıştı ama avukatı işleri süresiz olarak sürüncemede bırakabilir. Bu sırada, ödemem gereken kereste paraları ve veresiye alınan başka tedarik malzemeleri var. Diğer yatırımcılar da zarar uğrayacak fakat altından kalkacaklardır. Ama ben-”

“Bunu önceden gördün ve altından kalkamayacaksın. Bu borçlular hapishanesi anlamına mı geliyor?”

“Bu benim alacaklılarımın cömertliğine kalmış. Onlar için bunda kazanılacak küçük bir kısım var.” Kadının çenesini parmaklarıyla yukarı kaldırdı. “Benim için endişelenme. Eninde sonunda geri döneceğim. Yine de birkaç yıl alacaktır ve fırsatlar Londra’da olmayabilir.”

Kadının omuzlarını koluyla sardı ve yürümeye devam ettiler.

“Senin ihtiyaçların karşılanacak,” dedi adam. “Isınmak ve yemek için zor durumda kalmayacaksın yine de. Saygınlık için verdiğin küçük savaşa devam edebilirsin. Evlilikten olan bir sözleşmen var, ayrıca yılda üç bin gelir verecek bir hesabın var.”

“Ne hesabı?”

“Evlendikten hemen sonra senin adına kurdum.”

“Para sıkıntısı çekiyordun ve bir hesaba para mı koydun? Bu akıllıca değil Kyle. O parayı saklamalıydın.”

“Şu anki gelişmeleri önceden görseydim belki yapardım ama kabul ediyorum ki göremedim.”

Nasıl bu konuda bu kadar sakin olabiliyordu? İflas hiç de küçük bir şey değildir. Botun üzerine bulaşan gübreden çok bir bacağın kesilmesi gibi bir şeydir. Parasının büyük bir kısmını kadın için ayırmaktan hiç pişmanlık duyma-

dığını gösterse de adam şu anda büyük bir felaketle karşı karşıyaydı.

Kadının içini panik kapladı. Alacaklıları cömert değil kinci de davranabilirlerdi. Adamın borçlular hapishanesinde olması fikrine bile dayanamıyordu. Adam, kadının geleceğini güvene aldığını ima eden sözleri ederken kadının kalbi hızla atmıştı. Sanki eğer işi Londra'da olmazsa kadını istemeye hakkı olamazmış gibi konuşmuştu.

"O ayarladığın gelirle ikimiz de geçinebiliriz, bu akıllıca bir davranış olur," dedi kadın. "Aslında bu hesabı kapatmanın bir yolunu bulmalıyız, böylece sen de bu iflası önlemek için bu yatırımı kullanabilirsin."

"Hayır. Mahkeme kararıyla buna izin versen bile, ben bunu yapmam."

Kadın, adamın evlendikten hemen sonra bu hesabı neden açtığına dair fikir yürüttü. O para Easterbrook'tan aldığı cesaretlendirme parası olmalıydı. Bunu kadına vermekle düşüncesizce bir jest yapmıştı. Ama aynı zamanda romantik de bir jestti, bu evlilikte böylesi bir duygusallık olacağından habersiz çok zaman önce yapılmıştı.

"Bence tüm o tedarikleri başka bir şey inşa etmek için kullanabilirsin," dedi kadın.

"Arsa olmadan mülk geliştirmesi yapılamaz Rose. İnan bana, Kent'teki mülk ve Cottington mülküne yapılmış ödenekler, mahkemeye çıksam ve onları ikna etsem de yıllarca geri gelmeyecek."

"O zaman başka bir arsa bulmalısın."

"Bunun için de para lazım. Anlaşma Cottington'la yapılabilecek bile olsa ödemeler peşin yapılıyor."

"Belki Lord Hayden ödünç verebi-

"Hayır Rose. Akrabalarına borçlanmayacağım."

Tabii ki hayır. Bunu önermek bile aptalcaydı. Zaten yakında, onurundan çok az bir parça kalacaktı.

Kadın tepeye doğru baktı ve sonra yeniden ekilmemiş tarlalara. Çocukluk yıllarına ait bir anıda, şu anda arşındığı bu patikada ağabeyi ve kardeşiyle yan yana yürüyordu. Bütün hayatı boyunca, bu manzarada mevsimler hariç değişen bir şey olmamıştı.

Ölümler ve kayıplar için yas tuttuğunda, babasının borçlarından ve Tim'in iflasından yaşadıkları sefalet boyunca, burası kadına dünyadaki yerini hatırlamasına şahitlik etmişti. Salonda sadece iki sandalye ve küçük bir masa olabilirdi ama orada ataları, tüm kasabaya ev sahipliği yaptıkları toplantılar düzenlemişlerdi.

Kadının boğazı düğümlendi. Nostalji kadını pençeleri arasına almıştı. Hissettikleri onun sessiz kalmasını önlemiyordu. Yürümeyi bıraktı ve Kyle'in kolunu yakalayıp onu da durdurdu.

"Neden bu araziyi kullanmıyorsun Kyle? Keresteleri ve diğer her şeyi burada çalışmak üzere getir. Kardeşimin yaptığına karşılık yetersiz bir geri ödeme olur fakat en azından bu da bir şeydir."

"Mahkemede geri ödeme aldım derken onu kastetmiştim Rose." Adamın gülümsemesi kadını sarstı fakat adamın aklını çelemediğinin de bir göstergesiydi. "Burası senin aile evin sevgilim. Senin sığınağın. Ve hâlâ kardeşine ait ve o da bir gün geri dönecek."

Adam kadının elini aldı ve karşısına geçti.

"Aslına bakarsan Kyle artık bana ait, kardeşime değil. Timothy avukatımıza bir mektup yazdı, ona mülkü üzerime geçirmek için vekâlet verdi. Eğer mülkün satışı is-

teğiyle ilgili yazdığı son mektup geçerli olabiliyorsa bu da olacaktır.”

Adam cevap verene kadar tepeye ulaşılar. “Kardeşin bu mektubu ne zaman yazdı?”

“Hapisteyken, gönderilmeden önce onu ziyaret ettiğimde. Lord Hayden ve gardiyan buna şahitlik etti.”

“Neden böyle bir şey yaptı?”

“Ona yapmasını söyledim. Buradan uzakta kalacağı yıllarda, aptalca bir şey yapıp onu kaybetmesinden korktum. Ayrıca o mektubu ve bu mülkü güvence olarak saklamak iyi olur diye düşündüm. Görünen o ki haklıymışım.”

Adam kafasını salladı. “Eğer seninse almamam için daha çok sebep var.”

“Tanrı aşkına, ne kadar inatçı bir adam olabiliyorsun.” Kadın adama yaklaştı ve rahatsız edici yüceliğinden ne kadar gücendiğini gösterdi. “Sen benim kocamsın. Biz biriz, mutlulukta, aşkta ve kötü günde. Sen borçlular hapishanesine giderken ve servetini yeniden kazanmak için boğuşurken ben partilere gitmeyeceğim. Eğer bu arsayı kullanmazsan ya da hesaptan parayı çekmezsen o zaman, benim gelirim senin borçlarına kefalet veririz ve burada birlikte kazandıklarımızla geçiniriz.”

“Bu şekilde yaşamayacaksın. Bunu yasakladım. Buna bir kez katlandın ve bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.”

“Yaparım, neye izin verdiğin de önemli değil. Geliri kefalet olarak vermenin bir yolunu bulurum. Her bir şilini saklarım ve alacaklılara kendi ellerimle götürürüm.”

Kaşları çatılmaya başladı adamın ama çok fazla uzamadı. Kadına uzun ve ağır ağır baktı.

“Lütfen Kyle.” Omuz silkti. “Eğer böylesi uygunsa

bunu sana hediyem olarak gör. Benim çeyizim olarak gör. Eğer gerekiyorsa beni senin yatırımcın olarak gör.”

“Arsayı satmak zorunda kalabilirim. Bunu anlıyor musun? Kiralanmış olması yetmez. Hâlâ Tim’in adınayken koyduğum ipotekli arsayı almam gerek. Senin olunca, kocan olarak senin mülkünü kullanabilirim ama satamam.”

“O zaman almak için ipoteği kullan.”

Yürüdü ve arsaya gözlerini kısarak baktı. “Evini ve tarlayı bırakabiliriz sanırım. Bu tepeyi de. Gerisi yeterli olacaktır.”

Kadın adama gitti ve arkasından adama sarıldı. Yüzünü adamın güçlü sırtına yasladı. “Eğer yetmezse evi ve tarlayı da satarız.”

Adam kadının kollarına döndü ve baktı. “Bu konuda iyice emin misin? Ev korunsa bile asla eskisi gibi olmayacak. Çok önemli bir şey feda ediyorsun- ”

“Çok eminim. Lütfen bu konuda artık tartışma ve feda etmekten de bahsetme. Eğer beni seviyorsan, beni onurlandırıyorsan yapma.”

Adam tartışmadı. Konuşmadı bile. Sadece kadını öpebildiği kadar tatlı bir şekilde öptü. Kadının kalbi rahatlamayla hafifledi.

“O zaman karar verildi, değil mi?” diye fısıldadı kadın.

“Kiracılarla anlaşalım ve onlara başka çiftlikler bulalım,” dedi adam.

Kadına sıkıca sarıldı. Adamın nefesi kadını ısıttı ve kadının alnına bir öpücük kondurdu. “Bana ilham veriyorsun Roselyn,” diye mırıldandı, adamın ses tonunda duygusallık vardı. “Bunu hep yaptın. Önce güzelliğin, sonra iyiliğin, tutkun ve şimdi aşkın. Kalbimi yakıyorsun, sızlatıyor-

sun ve gururla dolduruyorsun. Bana gelen tüm servetler ve şansların yanında, sen bana kaderin bir hediyesisin.”

Kadın kafasını yana eğdi, böylece dudakları buluştu. Adamın sıcaklığı ve aşkı kadına doğru aktı. Beklediğinden de daha büyük bir sıcaklık. Hak ettiğini düşündüğünden de daha büyük bir aşk.

Tepeden bakarlarken kadın adama sokuldu. Onu ayakta tutan, sadece adamın sarılığı olana dek kendini ona bıraktı.

"Hunter'ın cezbedici, merak uyandırıcı hikâyesi, iki insanın mutlu olmak için mücadelesini anlatıyor."

Booklist

"Beden, akıl ve kalbi ateşli bir romantizmle birleştiren Hunter, eşsiz yeteneğini her yeni kitabıyla daha da fazla ortaya seriyor."

Romantic Times

"Elinizden bırakamayacağınız bir kitap. Tutku ve duygular böylesine yoğunken okuyucular Kyle'a ve tabii ki Rose'a âşık olacaklar."

Romance Reviews Today

"Tarihi ve olayları tasvir edişi öylesine canlı ki bir gül romurcuğunun çiçek açması gibi yaşam dolu."

Coffee Time Romance

İlk önce kadının en gizli sırlarını öğrenecek, sonra da onun en derin arzularını uyandıracak...

Saygın bir leydinin konumunu kaybedişi her zaman çok zorlu olmuştur. Ne var ki tanımadığı yakışıklı bir centilmen kurtuluşu için tek yol olacaktır. Ancak geçmişleri ikisinin de yakasını bırakmayacaktır. Madeline Hunter'ın günah dolu, bu baştan çıkaran ve imkânsız aşk masalında sırlar ortaya dökülüyor.

Çapkın asilzadelerin ve açık saçık kadınların arasında göze çarpan yakışıklı yabancı, kadının bakışlarını konuk odasının diğer ucundan fark eder. Yolları Roselyn Longworth'ün hiç tahmin edemeyeceği şekilde kesişmek üzeredir. Genç kadın gece bitmeden açık artırma ile en yüksek parayı verene satılacaktır... ve Kyle Bradwell onu bir cehennemden bir başkasına götürecek olan kişi olacaktır. Ancak Kyle onu 'kazandığı' andan itibaren, genç kadına uzun zamandır tanık olmadığı bir nezaketle davranır.

Nihayet Rose Kyle'a bunu yaptıranın ne olduğunu öğrendiğinde artık her şey için çok geçtir.

Baştan çıkarmanın ilk adımı teslim olmasına yetecektir.

ISBN 978-9944-82-378-4

9 789944 823784

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr